

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΤΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΓΑΔΕΣ

THE NEOLITHIC AGE STORY

- Πώς και γιατί η ΝΕΟΛΙΘΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ, η ιστορία της και οι βασισμένοι σε αυτήν Χάρτες Μουσουλίου να ανακαλύψουν την Εξέλιξη.
- Πώς και γιατί διαδραματίστηκαν στην Μινωική - Ελληνική.
- Σε τι συνθήκες και πώς αναπτύχθηκε η Εξέλιξη στην Κρήτη.
- Πώς και γιατί διαδραματίστηκαν τα αρχαία γεγονότα στη Δωδεκάρησια, στην Ν. Αυστραλία.
- Γιατί η μεσοελληνική Εξέλιξη έγινε να γίνει χωρίς να γίνει στην Ν. Αυστραλία.
- Γιατί η μεσοελληνική Εξέλιξη έγινε στην Μινωική και στην Ν. Αυστραλία. Σε τι συνθήκες.
- Πώς και γιατί διαδραματίστηκαν στην Ν. Αυστραλία, στην Ν. Αυστραλία.
- Πώς και γιατί η μεσοελληνική Εξέλιξη έγινε στην Ν. Αυστραλία.
- Με τι συνθήκες διαδραματίστηκαν στην Ν. Αυστραλία.
- Πώς και γιατί διαδραματίστηκαν στην Ν. Αυστραλία.
- Πώς και γιατί η ΝΕΟΛΙΘΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ, η ιστορία της και οι βασισμένοι σε αυτήν Χάρτες Μουσουλίου να ανακαλύψουν την Εξέλιξη.
- Πώς και γιατί διαδραματίστηκαν στην Ν. Αυστραλία.
- Πώς και γιατί διαδραματίστηκαν στην Ν. Αυστραλία.
- Γιατί η μεσοελληνική Εξέλιξη έγινε στην Ν. Αυστραλία.
- Από πού και πώς και γιατί διαδραματίστηκαν στην Ν. Αυστραλία.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ARCADIA

«ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΝΑΓΡΑΦΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ» Νο 5

— Γιατί εγώ ειδικά;

Σου εξήγησα συντετριμένος ότι κάποιος έπρεπε να 'ναι. 'Ήσουν έτοιμος ν' αρνηθείς γελώντας, όταν έμαθες τη σκληρή αλήθεια. Τόσο οι γονείς η γυναίκα με τα παιδιά σου, όσο κι όλοι σου οι φίλοι, ήταν καταδικασμένοι να πεθάνουν μπροστά σου, ακαριαία, εφόσον αρνιόσουν να συμμορφωθείς με τον κλήρο. 'Όταν είδες κι αποείδες ότι δεν γίνεται διαφορετικά πήρες τα μπογαλάκια σου και, χάθηκες στο σκοτάδι, του επίπεδου τείχους. 'Ηξερες πως δεν μπορούσες να διαπράξεις απάτη και να γυρίσεις στα μισά του δρόμου — πετώντας κάποιο παραμύθι— γιατί θα προκαλούσες τον αυτόματο χαμό τόσων ψυχών: Χώρια που θα ρεζιλεύοσουν στα μάτια όλων — κάτι τ' οποίο φοβόσουν πιο πολύ απ' όλα... Περπάτησες — και ξαναπερπάτησες επί χρόνια, με σφιγμένη την καρδιά, στο σκοτάδι. Και να, μόλις τώρα μπαίνεις σ' ένα χλωμό φως... Και στο βάθος βλέπεις κάτι κουκίδες που όλο και μεγαλώνουν. Και ξαφνικά οι κουκίδες γίνονται φιγούρες κι οι φιγούρες άνθρωποι κι οι άνθρωποι... εμείς...

Οι δικοί σου κλαίνε από ευτυχία... Κι εγώ στέκω πάντα θλιμμένος — λόγω κάποιων τύψεων που ανακάλυψα εκ του μη-όντος. Κι όλοι οι γύρω χειροκροτούν... Τώρα πια ξέρεις και συ και γω και όλοι, πως το σκοτεινό τείχος δεν έχει αρχή και τέλος. Είναι κυκλικό. Βαδίζοντας πάντα μπροστά συνάντησες τους δικούς σου πάλι. Κι αυτό γιατί έζησες. Κι έζησες επειδή λυπήθηκες τόσο τους δικούς σου όσο και το γόητρό σου. Αν είχες αρνηθεί να βαδίσεις ίσα, σήμαινε πως είσαι νεκρός. Κατά συνέπεια θα χανόντουσαν επί τόπου και η γυναίκα με τα παιδιά σου. Επέλεξες όμως το περπάτημα στ' άγνωστο | ζωή. Επιστρέφοντας αντίκρυσες εμάς και τον εαυτό σου, στο μέλλον.

...Η επιλογή σου — έστω κι από σπόντα — μας υποχρέωσε να 'χουμε μέλλον...

ΟΙ ΜΙΓΑΔΕΣ

Νίκος Βαφειάδης

Το έργο μου τούτο τ' αφιερώνω
στο γιο μου Νίκο Κατσαρό, με την ευχή
να θεωρεί τόσο την Ελληνική όσο και
τη "ταπεινή" του καταγωγή
σαν τους δυο μεγαλύτερους του τίτλους τιμής

Νίκος Βεργίδης

Είναι φοβερά σπουδαία για έναν δημιουργό η ηθική ικανοποίηση που απορρέει απ' την διαπίστωση —ειδικά σε δύσκολες μεταβατικές φάσεις της ζωής του— ότι δεν είναι ολότελα μόνος. (Αν και στην αντίθετη περίπτωση θα ευθύνεται ο ίδιος λόγω της έμφυτης μοναχικότητάς του). Ότι υπάρχουν κάποιοι, ελάχιστοι ίσως αλλά ζωντανοί, οι οποίοι συμμερίζονται το πόνο του και συμπάσχουν μαζί του. Θα ήθελα λοιπόν να ευχαριστήσω δημόσια εκείνους που αποδείχτηκαν αληθινοί φίλοι — δηλ. μη προσκολυόμενοι, μη κόλακες, μη χαφιέδες της κακιάς ώρας. Το να τους αναφέρω ονομαστικά δε θα 'χε κανένα νόημα. Χώρια που μπορεί να στεναχωρήσω κάποιον ή κάποιους εκλεκτούς φίλους των οποίων τη στιγμή τούτη έτυχε να μου διαφεύγει η προσφορά τους. Άλλωστε αυτούς που υπονοώ θα καταλάβουν αυτόματα περί τίνος πρόκειται διαβάζοντας τούτες τις γραμμές. Και βέβαια κάθε άλλο παρά ανάγκη διαφήμισης έχουν.

Τέλος πάντων ευχαριστώ ειλικρινά τον Νίκο Μουζακίτη για την ευσυνειδησία του και για την επιμονή που επέδειξε προκειμένου να φύγει απ' τα χέρια του εν' άπογο βιβλίο. Το Νίκο Κατσινόπουλο για τις χρήσιμες απόψεις του πάνω στο τελικό χειρόγραφο. Το Χρήστο Χαλαζιά για τον πρόλογό του.

Τέλος ευχαριστώ μ' όλη μου τη καρδιά τον μεγάλο μας ζωγράφο Γιώργο Βογιατζή για τον έξοχο πίνακα που δημιούργησε προκειμένου να χρησιμοποιηθεί σαν εξώφυλλο στους "Μιγάδες" και, τον οποίο με τη γνωστή του γενναιοδωρία, μου τον προσέφερε δώρο.

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΓΑΔΕΣ

(ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ)

«ΝΑ ΞΑΝΑΓΡΑΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ»

Σειρά:

ΝΑ ΞΑΝΑΓΡΑΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Νίκου Βεργίδη

ΟΙ ΜΙΓΑΔΕΣ

(ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ)

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Πρόλογος: Χ. ΧΑΛΑΖΙΑΣ

Στοιχειοθεσία: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τυπογραφικές διορθώσεις: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Αποχρωματισμοί: Α. ΚΑΛΕΜΗΣ & ΣΙΑ

Φιλμ-Μοντάζ: Α. ΚΑΛΕΜΗΣ & ΣΙΑ

Μακέττα εξωφύλλου: ΑΝΑΚΕΦΑΛΟΣ & ΣΙΑ

Τσαμαδού 18 & Τσοίτσα 22 τηλ. 3617859, 3640632

(Πάνω στο έργο του Γ. Βογιατζή

"ΟΙ ΜΙΓΑΔΕΣ")

Γενική επιμέλεια ύλης: ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ

Ζαλλόγου 34, Άγιος Ιερόθεος, Περιστερί-Αθήνα

Τ.Κ. 121-37

Εκτύπωση: ΦΛΩΡΟΣ - ΑΡΧΟΝΤΑΣ Βαλτετσίου 35

COPYRIGHT για όλο τον κόσμο: ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: «ΛΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ»

Εμμ. Μπενάκη 24 - Αθήνα - τηλ. 3605.527

Εκδόσεις ARCADIA

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ: ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η ωφέλεια της ιστορίας
συνίσταται εις την ανακάλυψιν των αιτιών,
τα οποία προσδιορίζουν τα γεγονότα
και τον ειρμό τους

Πολύβιος

Η παρουσία του συγγραφέα Νίκου Βεργίδη στην αμφισβητούμενη και πολυτάραχη εποχή μας, σε μια εποχή με πολλές απαιτήσεις κι ένα κόσμο βαρυφορτωμένο από γνώσεις και πληροφορίες αποτελεί ένα φαινόμενο.

Για την πολυδιάστατη και πολύπλευρη προσωπικότητα όπως είναι αυτή του Νίκου Βεργίδη δεν είναι εύκολο πράγμα να κάνεις κριτική μέσα στις λίγες γραμμές ενός προλόγου. Είναι τόσο πλούσιο και ποικίλο το έργο του, τόσα πολλά τα ενδιαφέροντά του, οι στόχοι και οι προβληματισμοί του, που distάζεις. Φοβάσαι μη σου ξεφύγει κάτι από τα τόσα σημαντικά που συγκροτούν την ανήσυχη και έντονα προβληματισμένη αυτή μορφή.

Μια τέτοια ανήσυχη προσωπικότητα που ζει και κινείται προσφέροντας τόσα σ' όλους τους χώρους του γραπτού λόγου, δεν είναι εύκολο να την κλείσεις μέσα σε μερικές φράσεις και να πεις μονολεκτικά αυτός είναι και τίποτα παραπάνω. Πόσο μάλιστα αν πιστεύεις στα λόγια του Κ. Μαρξ ότι ο συγγραφέας είναι αυτός που συνέχεια δημιουργεί.

Ολοένα και πιο έντονη ολοένα και πιο επίμονη η συγγραφική δουλειά του επιβάλλεται και αναγνωρίζεται, από το αναγνωστικό κοινό. Ο συγγραφέας της ιστορικής αμφισβήτησης έχει κι όλες πάρει μια από τις περίσπτες θέσεις ανάμεσα στους σύγχρονους ιστορικούς. Πρέπει βέβαια εδώ να σημειώσουμε ότι αυτή τη θέση δεν την έχει πάρει ακόμα, αλλά δικαιοματικά του ανήκει. Τέσσερα χρόνια τώρα συνεχίζει τον πέναντι αγώνα της δημιουργίας.

Έχει αναλάβει ένα άχαρο ρόλο: Να ερευνήσει την ιστορία σ' όλο το πλάτος και το μήκος της. Το σημαντικότερο δε όλων είναι να πει την αλήθεια και όχι όπως αυτός ή το κοινωνικό κατεστημένο θέλει... Ο Ν. Βεργίδης την παρουσιάζει όπως είναι. Δεν είναι εύκολο να θέσεις σε αμφισβήτηση το ιστορικό κατεστημένο. Επίσης, δεν μπορείς να μπει στην ψυχή του αναγνώστη και να του δώσεις να καταλάβει ότι αυτό που μάθαινε μέχρι χθες για το άσπρο, δεν είναι άσπρο αλλά μαύρο. Όπως δεν είναι εύκολο τέλος, να υλοποιήσεις τη μεγάλη φράση του Θέμου Κορνάρου "ότι οι ήρωες είναι προδότες και οι προδότες ήρωες". Αυτό το ρόλο έχει αναλάβει ο Βεργίδης και μέχρι σήμερα έχει καταφέρει να πετύχει πάρα πολλά

με την μεθοδική του ιστορική έρευνα πάνω στα γεγονότα. Όπου διαπιστώνει παραχάραξη τη ξεγυμνώνει ακαριαία και επαναφέρει το σωστό.

Το ύφος της γραφής του είναι απλό και κατανοητό, με πληθώρα από παραπομπές και στοιχεία, χωρίς όμως να ξεφεύγει από τον κανόνα του Κόλτον που λέει "Εκείνος ο συγγραφέας παρέχει το περισσότερο καλό, ο οποίος δίδει στους αναγνώστες του την περισσότερα γνώση και τους παίρνει τον λιγότερο καιρό".

Πριν από τρία χρόνια διάβασα το πρώτο του βιβλίο τη "ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ" το οποίο ήταν μια δυναμική γροθιά στο στομάχι του αριστερού κατεστημένου. Ένα κατεστημένο που μέχρι την εποχή της περεστρόικα, δεν τολμούσε κανένας "προοδευτικός" συγγραφέας να του αγγίξει τα δεδομένα. Μια δεύτερη πιο ισχυρή αυτή τη φορά γροθιά στο πρόσωπο του Χριστιανικού κατεστημένου, με το μνημειώδες βιβλίο του "ΝΕΡΩΝ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ", που για την Ελληνική βιβλιογραφία είναι κάτι το σημαντικό. Για να έρθει το τρίτο βιβλίο του "Ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ ΚΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Η ΟΛΗ ΑΛΗΘΕΙΑ" που προκάλεσε, με τα ντοκουμέντα τα οποία ανέτρεπαν συνθέμελα την αστική άποψη για το Χίτλερ και το Β. Παγκόσμιο πόλεμο, πραγματικό σοκ σ' όλους μας.

Πριν καλά-καλά καταλαγιάσει ο θόρυβος γύρω από το βιβλίο του για τον ΧΙΤΛΕΡ, έρχεται η "ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ" που ανατρέπει όπως και όλο του το έργο ανατρέπει το ιστορικό κατεστημένο.

Η πολύπλευρη και πολυδιάστατη προσωπικότητα του Ν. Βεργίδη έρχεται τώρα να ρίξει φως σ' ένα άλλο θέμα που για δεκαετίες ήταν "απαγορευμένο" για τον Έλληνα αναγνώστη, αλλά και στην Ελληνική βιβλιογραφία: Το Βατικανό.

Πραγματικά είναι ακόμα αρκετά νωρίς για να κατανοήσουμε ολόπλευρα το πολυδιάστατο φαινόμενο-Βεργίδη. Αυτό που πρέπει να γίνει πρώτα είναι να συμφιλιωθούμε με την ιδέα του δεδομένου της ύπαρξής του. Μας αρέσει δε μας αρέσει η διαστημική εποχή μόνο έναν Βεργίδη θα μπορούσε να δημιουργήσει. (Ο ίδιος χαρακτηρίζει τον εαυτό του "παιδί της συμπαντικής κατανόησης"). Μόνο έτσι θα γίνει δυνατή η καταπινή προσέγγιση κι ανάλυση του γιγαντιαίου έργου του προς όφελος της τελικής επιβίωσης του ανθρώπινου είδους. Ήμουν παρών σε μερικές περιπτώσεις, που ορισμένοι φίλοι του, τον παρότρυναν να συμπυκνώσει σε ένα βιβλίο τις απόψεις του ώστε να κατανοηθεί καλύτερα ο ίδιος και το έργο του. Η απάντησή του ήταν στερεότυπη: "Οτι έχω να πω υπάρχει στο σύνολο του έργου μου. Όποιος θέλει να με κατανοήσει θα "κολυμπήσει". Ήδη είναι σα να τον βλέπω μπροστά μου καθισμένον στο 2010 και να μας λέει ειρωνικά: Θέλετε να έρθετε εδώ που είμαι; Κολυμπείτε όπως έκανα κι εγώ. Σας περιμένω.

ΕΛΕΥΣΙΝΑ 1988

ΧΡΗΣΤΟΣ ΗΛ. ΧΑΛΑΖΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Κεφάλαιο Α'

Κύριε Μουσσολίνι: Θα επιτεθείτε στην Ελλάδα ή θα σας αφανίσουμε; . . . 11

Κεφάλαιο Β'

Ο ιεροφάντης, ο μνημένος κι ο μαθητευόμενος κλειδαράς. 31

Κεφάλαιο Γ'

Η Ελλάδα "πρέπει να συνθηκολογήσει" 51

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Κεφάλαιο Α'

Ο λαός οι μιγάδες και η Μέση Ανατολή 79

Κεφάλαιο Β'

Ποιο πολεμικό ναυτικό; Ποια πολεμική αεροπορία; 102

Κεφάλαιο Γ'

Σύντροφος: Κάτω τα κεφάλια 131

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Κεφάλαιο Α'

Η οργή της μοναξιάς 156

Κεφάλαιο Β'

Ένας εμφύλιος για μια Πράγα κι ένα Ισραήλ. 176

Κεφάλαιο Γ'

Λυκόφως από αίμα

(Το σαμποτάρισμα των διαπραγματεύσεων

Μτελογιάννη-Γλύξμπουργκ). 189

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ 210

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Μπορεί με τα παρακάτω να ενθαρρύνω κάποιες απολογητικές μου τάσεις να βγουν στην επιφάνεια προκειμένου να αυτοεπιβεβαιώσω, κύριος είδε τι. Πιστεύω όμως πως θα στοιχειοθετούσε χειρίστου είδους ανειλικρίνεια το υποκριτικό τους θάψιμο — εφόσον υφίστανται...

Νομίζω — ή μάλλον είμαι βέβαιος γι' αυτό — πως δεν κατέχω κάποια ιδιαίτερη γνώση, απ' την παλιότερη ή έστω σύγχρονη γενιά, όσων την έχουν δει συγγραφείς ή κάτι παρόμοιο... Απλούστατα τυγχάνω ένα συνειδητοποιημένο παιδί των ενατενίσεων και των απόηχων της διαστημικής εποχής. Κατά συνέπεια τυγχάνω κι ένας, κατά το μάλλον ή ήττον ικανός προξενητής — σε σχέση με το επιδέξιο παντρολόγημα αυτών των απόηχων, σ' ένα σφιχτοδεμένο εναίο σύνολο, νέας αντιμετώπισης των πραγμάτων. Τίποτα λιγότερο τίποτα περισσότερο. Με λίγα λόγια αντιμετωπίζω το αντικείμενό μου μεσ' από τ'οπτικό πρίσμα της όποιας αποκρυστάλλωσης των αναγκών και των καλεσμάτων του "2000".

Οι σχέσεις μου με τη πολιτική είναι κακές: Με την εξουσία κάκιστες. Επομένως είμαι ο ακαταλληλότερος ίσως για μια, οποιασδήποτε φύσης, πολιτική πρόταση. Λυπάμαι αν δυσανεστό κάποιους αγαπητούς κατά τ' άλλα φίλους. Αυτό όμως αισθάνομαι αυτό λέω. Άλλωστε το να μιλάμε τώρα πια για πολιτική πρόταση είναι τουλάχιστον ανεδαφικό. Δυστυχώς βέβαια... Οποιονδήποτε ξενίσουν τα λόγια τούτα, τον διαβεβαιώ, ότι σίγουρα έχει παρερμηνεύσει το βαθύτερο ζητούμενο των προηγούμενων έργων μου... Ας τους κάνει μια ακόμη ανάγνωση πριν παρερμηνεύσει — πράγμα το οποίο θα'ναι φοβερά άδικο για μένα, ας το πιστέψει — και τα λεγόμενά μου εδώ. Το τελευταίο πράγμα που θα'κανα — παρά τα χίλια δυο ελαττώματά μου — θα'ταν ο συμβιβασμός. Ας είναι σίγουρος γι' αυτό. Κάποτε θα κατανοήσει το πόσο δίκιο είχα...

Λοιπόν στη παρούσα εργασία μου μιλάω για "μιγάδες". Υπονοώντας τους εξ αγχιστείας έλληνες της ολιγαρχίας. Προλογίζοντας τώρα τούτη την εργασία, θα'ταν ατόπημα να μην τονίσω, πως ο χαρακτηρισμός τούτος αφορά πρόσωπα και πράγματα μιας συγκεκριμένης, ιστορικά, εποχής του παρελθόντος. Η σημερινή εποχή με τις ασύλληπτες τεχνολογικές ταχύτητές της, καθώς και με τη γενική ισοπέδωση των πάντων, καθιστά τον όρο "μιγάδες" — ως προς το "τώρα" — το λιγώτερο αφελή.

Δε θεωρώ τον εαυτό μου αφελή. Συνεπώς δε μου επιτρέπεται ν' αγνοήσω το γεγονός, ότι θέλοντας και μη, αποτελώ κι εγώ ένα γρανάζι του συστήματος. Το τελευταίο, είχε ανάγκη, μιας άλλου είδους ιστορικής πρότασης. Οι στυλοβάτες του διείδαν την ικανότητά μου να την αρθρώσω και με

βοήθησαν να το κάνω: Και βέβαια εν αγνοία μου: Αλλά αυτό ακριβώς πολλαπλασιάζει και την ακεραιότητα των προθέσεών τους. Και γιατί όχι; Στο κάτω της γραφής, η όποια νέα φωνή, μόνο όφελος — μέσα στο γενικό λιμνασμα — μπορεί να προσκομίσει σ' ό,τι λέγεται σύστημα: Καθώς θα λειτουργούσε a priori σαν ένεση οξυγόνου.

Συνεπώς οι εν λόγω στυλοβάτες του είχαν κάθε λόγο — θεμιτόν ή αθέμιτον — να με προωθήσουν, έστω και... "διακριτικά". Αλλά κι εγώ δε μπορούσα να κλωστήσω την ευκαιρία.

Τούτη η ωμή πραγματικότητα βέβαια, μεταλάσσει την "ακεραιότητα" σε "συμφεροντολογικό υπολογισμό". Ωστόσο κακά τα ψέμματα. Μήπως εγώ δε λειτουργώ υπολογιστικά; Λ.χ. επειδή γνωρίζω από πρώτο χέρι το πόσο ασφυχτιά στο τσιμεντένιο του κονσερβοκουτι — και συνεπώς το πόσο λαχταρά μια ανθρώπινη επαφή — ο μοναχικός αναγνώστης, του εξυμνών εκείνα τα ιστορικά φαινόμενα, όπου θριάμβευσε η λαϊκή ομοθυμία: Δηλαδή η αδελφική-ανθρώπινη επαφή. Κοντολογίς κερδοσκοπώ προσφέροντας μια, ούτως ή άλλως απραγματοποίητη προς το παρόν, προοπτική — ψευδο — φυγής.

Κι όλ' αυτά γιατί; Για να πουλήσω τη πιαμάτεια μου. Το ζητούμενο εφάπτεται τόσο με τις βιοποριστικές, όσο και με τις αντίστοιχες ανάγκες μου, γι' "ακροατήριο", "χειροκρότημα", "αυτοδικαίωση". Και δε νομίζω πως κάνω κανένα κακό σ' εκείνον που με διαβάξει. Απλώς "μου" δωσε" ένα χιλιάριο — το θέατρο κοστίζει τα διπλά για 2 μόνο ώρες — και του προσέφερα σ' αντάλλαγμα μια εξωτική διαχρονική περιπλάνηση 15-20 ωρών. Μάλλον ο αναγνώστης εκμεταλλεύεται τον μόχθο μου. Κατά συνέπεια δε νομίζω πως είμαι καλύτερος ή χειρότερος απ' τα όποια μέλη του συστήματος — εφ' όσον υποτεθεί ότι δεν ανήκω σ' αυτό — ή απ' τον όποιο αναγνώστη. Κι αν τη βρίσκω να το παίζω εκκεντρικός, το κάνω ίσως — συνειδητά ή ασυνειδητά — στα πλαίσια ενός πονηρού μάρκετινγκ.

Επιμύθιο; Στο ίδιο καράβι είμαστε όλοι. Τώρα τι κάνουμε.

Τελικά ποιός δουλέβει ποιον; Το "επιμύθιο" δουλέβει το "καράβι" ή τ'αντίστροφο; Έλα ντε, αυτό ρωτάω κι εγώ. Πάντως, είτε το "επιμύθιο", είτε το "καράβι", είτε "εμείς" είτε και τα τρία μαζί, ας κάνουμε μια ακόμα ηρωική χωροχρονική βουτιά: Μέσω αυτού του βιβλίου αν μ' εννοείτε. Ίσως κάτι καλό ήθελε προκύψει.

Καλή μας διασκέδαση. Ή αν θέλετε, καλά κρασιά...

Αθήνα — Ιούλης - Αύγουστος 1988

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το υπερδιευθυντήριο, η Ελλαδίτσα και το δέος των μιγάδων

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

ΚΥΡΙΕ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ: ΘΑ ΕΠΙΤΕΘΕΙΤΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Η ΘΑ ΣΑΣ ΑΦΑΝΙΣΟΥΜΕ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

Ο ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ, Ο ΜΥΗΜΕΝΟΣ ΚΙ Ο ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΟΣ ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

Η ΕΛΛΑΔΑ "ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΕΙ"

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

ΚΥΡΙΕ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ: ΘΑ ΕΠΙΤΕΘΕΙΤΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Η ΘΑ ΣΑΣ ΑΦΑΝΙΣΟΥΜΕ;

Στα 1936 όλα τα κέντρα δύναμης κινούνται στο ρυθμό της ολικής σύρραξης. Στη μια όχθη βρίσκονται οι λεγόμενες δυνάμεις του "άξονα". Δηλ. η χιτλερική Γερμανία, η Ιαπωνία και η Ιταλία. Στην αντίπερα όχθη συμπαρατάσσονται η Μ. Βρετανία η Γαλλία και η Πολωνία. Και στο κέντρο της όλης υπόθεσης, δίκην "ρυθμιστικού παράγοντα", οι ΗΠΑ. Και στις τρεις περιπτώσεις ο ένας υποβλέπει τον άλλο: κι όλοι μαζί την ΕΣΣΔ. Η τελευταία τείνει να μεταβληθεί από αγροτική χώρα σε βιομηχανικό κολοσσό. Το γεγονός αυτό προβληματίζει έντονα όλες τις παλαιοαποικιακές δυνάμεις.

Δε φαίνεται όμως να προβληματίζει και τις ΗΠΑ. Η σωστή ανατομία των τότε διεργασιών, μας οδηγεί στο συμπέρασμα, ότι για την Ουάσινγκτον ο αληθινός εχθρός είν' οι αποικιακές δυνάμεις. Με πρώτες-πρώτες την Αγγλία και τη Γαλλία. Τι είχε συμβεί;

Απλούστατα το οικονομικό κραχ του 1929, σμπάραλισε τη συντριπτική πλειοψηφία των αμερικάνικων επιχειρήσεων του ιδιωτικού τομέα. Ο κευνσιανικός κρατικός παρεμβατισμός που προωθεί ο Ρούσβελτ μπαλώνει κάποιες τρύπες. Ωστόσο στέκει δύναμει ανήμπορος να προσφέρει στις πολυεθνικές των ΗΠΑ ένα παρθένο, οικονομικά, στίγμα εκκίνησης. Κι αυτό γιατί αδυνατεί να τους εξασφαλίσει προσπάθειες στον ελεγχόμενο απ' τους αγγλογάλλους πρώην αποικιακό χώρο. Κι όμως. Η εξεύρεση διόδων οικονομικής άλωσης της περιφέρειας, έχει αναχτεί σε θέμα ζωής ή θανάτου για την Ουάσινγκτον. Η αγορά της Λατινικής Αμερικής —δηλ. το μη επηρεαζόμενο απ' τους αγγλογάλλους τμήμα της— συνθέτει μια ξεζουμισμένη όσο και κορεσμένη υπόθεση. Το φαί βρίσκεται στην ασιατική και αφρικάνικη περιφέρεια. Αλλά για να εισβάλλει εκεί

το εξαγωγικό κεφάλαιο των ΗΠΑ, πρέπει πρώτα να πάρουν πόδι οι αγγλογάλλοι. Πώς θα γίνει αυτό; Η μόνη εφικτή λύση εντοπίζεται στη δημιουργία μια χρόνιας κρίσης η οποία θα φέρει αντιμέτωπους τους αγγλογάλλους με τον... οποιονδήποτε. Τούτος ο οποιοσδήποτε θα μπορούσε να 'ναι ένας απ' τους Χίτλερ, Μουσσολίνι, Στάλιν.

Το πράγμα αρχίζει να παίρνει την επιθυμητή για τις ΗΠΑ τροχιά εξαιτίας ενός ακόμη γεγονότος. Αυτό έγκειται στ' ότι ο πόλεμος έχει γίνει οργανική αναγκαιότητα και για τους αγγλικούς επιχειρηματικούς κύκλους. Πράγματι. Τη συγκεκριμένη στιγμή η Βρετανική αυτοκρατορία κλυδωνίζεται επικίνδυνα. Παρά τις μαζικές γενοκτονίες, τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα στην επικράτειά της, όχι μόνο δεν έσβησαν αλλά ισχυροποιούνται μέρα τη μέρα. Αν η Αγγλία χάσει —ένεκα κάποιων επιτυχημένων επαναστάσεων— τις αγορές οι οποίες απορροφούν τα ληστευόμενα από τ' αποικιακά της φέουδα αγαθά, τότε θα βρεθεί αντιμέτωπη τετατάτ, με την έννοια—ασφυξία. Ήδη οι κορεσμένες αποικιακές σχέσεις παραγωγής απαιτούν πειστικά μια νέου είδους ιστορική διευκρίνιση. Πώς θα επιτευχτεί αυτή; Μ' έναν πόλεμο.

Λοιπόν ποιος τυγχάνει ο "τυχερός" αντίπαλος της γηραιάς Αλβιώνας;

Μα φυσικά το τρίτο Ράιχ. Η ΕΣΣΔ δε στοιχειοθετεί προς το παρόν κίνδυνο. Ο Στάλιν δε μιλά γι' απόκτηση αποικιών. Ο Χίτλερ όμως το κάνει. Έπειτα είναι και τ' άλλο. Ο κομμουνισμός έχει περιοριστεί, ως προς την εμβέλεια επιρροής του, στις κατά τόπους εργατικές τάξεις. Αντίθετα ο ναζισμός αποτελεί θανάσιμο κίνδυνο. Οι ενατενίσεις του βρίσκουν απήχηση τόσο στις προλεταριακές "μάζες" όσο και στην όποια υπερεθνικιστική αστική τάξη. Μ' άλλα λόγια μια ρατσιστικά-εθνικιστική άποψη, η οποία μπορεί ν' αναπαραχτεί και "φιλεργατικά". Ο κίνδυνος ήταν άμεσος και οι του Λονδίνου το 'ξεραν. Αν ο άκρατος δυναμισμός του εθνικοσοσιαλισμού, αφομοίωνε τους πληθυσμούς των αγγλικών αποικιών, τότε την είχαν κάνει από κούπες.

Η προκριθείσα απ' το Φόρεϊν Όφφισ μέθοδος καταπολέμησης του τέτοιου κινδύνου έχει ως ακολούθως. Ενθαρρύνεται η εξαπόλυση μιας γιγάντιας εκστρατείας —μέσω φυλλαδίων, βιβλίων, μέσων ενημέρωσης, κ.λ.π— η οποία σκοπό έχει να εμφανίσει το Χίτλερ σαν ανθρωποφάγο τέρας. Άλλωστε τα προχήματ' αφθονούσαν. Υπήρχαν οι απέραντοι ωκεανοί των γρα-

φτών φαντασιώσεων του τρίτου Ράιχ, για "υπάνθρωπους" "αρίους" και τα ρέστα. Τα εν λόγω συνθήματα προορίζονταν για το ρόλο μπαμπούλα προς τους δυναστευόμενους απ' την Αγγλία λαούς. Ήταν σα να τους έλεγε, "πως αν επικρατήσει τούτος ο φανατικός, μαύρο φίδι και κολοβό που σας έφαγε". Κοντολογίς το ζητούμενο ήταν η συσείρωση των λαών του αγγλικού αποικιακού χώρου υπό την αιγίδα του Λονδίνου.

Πόλεμος λοιπόν. Ναι, αλλά πρώτα έπρεπε να καταστεί ικανός ο Χίτλερ να διεξάγει επίθεση. Και τούτο, γιατί στα μάτια της παγκόσμιας κοινής γνώμης, αυτός έπρεπε να βρεθεί κατηγορούμενος. Είναι σε τούτον το βωμό που του προσφέρονται στο πιάτο —ύστερ' από αγγλογαλλικές κι αμερικάνικες μηχανορραφίες— η Ρηνανία, η Αυστρία και η Σουδητία.

Όπως διαπιστώνουμε τόσο οι αγγλογάλλοι όσο και οι ΗΠΑ επιθυμούν για δικούς του ο καθένας λόγους, μια νέα γενική ανάφλεξη. Έτσι απ' το 1936, αρχίζει μια ξέφρενη κούρσα ανάμεσά τους. Στόχος ολουνών η εδραίωσή τους σ' ορισμένα καίρια από γαιοπολιτική άποψη, πόστα.

Η τροπή του όλου παιχνιδιού σ' ότι αφορά την Ελλάδα, είν' ενδειχτική της εποχικής μακιαβελλικής νοοτροπίας. Οι άγγλοι κι οι αμερικάνοι θεωρούν τη χώρα μας, σαν ένα καίριο διαμετακομιστικό κόμβο. Τι κάνει το Φόρεϊν Όφφισ; Πιάνει και ψήνει τους παλιούς του γνώριμους στο Βενιζελικό χώρο, να προχωρήσουν σε πραξικοπηματική κατάληψη της εξουσίας. Μιλάμε βέβαια για το περίφημο κίνημα του 1935. Ένα κίνημα τ' οποίο στην ουσία δεν ήταν τίποτ' άλλο από μια καλοστημένη προβοκάτσια της Ιντέλλιντζενς. Απλώς οι Βρετανοί είχαν ήδη αποφασίσει το στήσιμο μιας παλατιανής —και συνεπώς αγγλόδουλης— διχτατορίας. Για να γίνει εφικτό όμως αυτό απαιτούνταν να εκκαθαριστεί πρώτα το έδαφος αφενός. Να εξευρεθεί ένα κατάλληλο πρόσχημα, αφετέρου.

Η οπερρετική διεξαγωγή του "πραξικοπήματος", έλυνε με ιδεώδη τρόπο και τα δυο προβλήματα. Σύν τοις άλλοις δε, επέτρεψε στο Γλύξμπουργκ να εμφανιστεί κι αρκούντως "μεγαλόψυχος". Επιστρέφοντας απ' την εξορία του προχώρησε σε χορήγηση αμνηστίας στους αξιωματικούς οι οποίοι μετείχαν στο δήθεν "κίνημα". Με λίγα λόγια η κοροϊδία στ' αποκορύφωμά της.

Το επόμενο βήμα των 'Αγγλων είν' η πρωθυπουργοποίηση του Μεταξά. Ο τελευταίος είν' ένας παλιός γερμανόφιλος πολιτικός. Σαν επιτελικός αξιωματικός στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο είχε να επιδείξει μια κάποια κουτοπονηριά. Μια κουτοπονηριά που στο γενικό παιδισμό, της ιστορικά νεανικής ελληνικής κοινωνίας, μετουσιωνόταν σε "ικανότητα". Μετά τη συντριβή της καϊζερικής Γερμανίας βρήκε απάγγειο —όπως κι όλα τα γερμανόφιλα "ορφανά"— στις αγγάλες της Ιντέλλιντζενς Σέρβις. Αρχηγός ενός ανύπαρχτου, αλλά με ηχηρό τίτλο κόμματος, είχε πάρει εντολή απ' τη SIS να το παίζει εχθρός του κοινοβουλευτισμού. Εννοείται σαν πολιτική εφεδρεία, στα πλαίσια διατήρησης κάποιων ισορροπιών. Αυτό εφάπτεται με την αέναη προσπάθεια των δυτικών να διατηρούν υπό έλεγχο όλα τα πολιτικά ρεύματα.

Εν πάσει περιπτώσει η Ουάσινγκτον συγκατανεύει στο στήσιμο μιας Βασιλικής δικτατορίας. Μα το κυριότερο έγκειται στ' ότι το εγχείρημα καθαγιάζεται κι απ' τους τρεις τρόπους τινά "ιδιωτικούς" οικονομικούς κολοσσούς της εποχής: Το Βατικανό, το σιωνισμό και το αμερικάνικο πετρελαϊκό κύκλωμα.

Ελάχιστοι ίσως γνωρίζουν, πως το Βατικανό αποτελεί τον πέραν κάθε σύγκρισης, πρώτο οικονομικό τιτάνα στον κόσμο. Ελέγχει τις σπουδαιότερες εταιρίες πετρελαίου, όπλων, αεροπλάνων κι ως ένα σημείο της... παναγιάς τα μάτια. Λ.χ. η άνοδος του Χίτλερ, ήταν καθαρά έργο του καθολικού λόμπυ της Γερμανίας. Το *N.S.D.A.P.* εμφανίζεται στη καθολική σφηγγοφωλιά της τελευταίας: Δηλ. στη Βαβαρία. Τα δε ιδρυτικά μέλη είναι σε ποσοστό 95% καθολικοί. Τα αυτό ισχύει και για τους βιομήχανους ή τραπεζίτες χρηματοδότες του. Στόχος; Η άλωση των εβραϊκών οικονομικών ερεισμάτων στη Γερμανία και την Αυστρία.

Ωστόσο στα 1936 το καθολικό και το εβραϊκό λόμπυ —οι εβραίοι ελέγχουν το 80% του τραπεζικού κεφάλαιου— έχουν αναγκαστεί απ' τη φορά των πραγμάτων να συμπορευτούν. Το καθένα για δικούς του βέβαια λόγους. Τα συμφέροντα του καθολικογεννούς π.χ. κεφάλαιου —κύρια αυτουνού της βαριάς βιομηχανίας και του πετρελαίου— βρίσκονται σ' οργανική αλληλεξάρτηση με κείνα των αντίστοιχων αμερικάνικων πολυεθνικών εταιρειών. Τόσο το μὲν όσο κι οι δε εποφθαλμιούν τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο οι δρόμοι τους σμίγουν με το

χρόνιο ζητούμενο του σιωνισμού. Κι αυτό σχηματοποιείται στην υλοποίηση του προαιώνιου εβραϊκού οράματος: Δηλ. στο στήσιμο ενός κράτους-Ισραήλ στο χώρο της Παλαιστίνης. Ο προσεταιρισμός των σιωνιστών στον αντιαγγλικό σχεδιασμό καθολικών-ΗΠΑ, προσφέρει στους τελευταίους έναν ανυπολόγιστης αξίας σύμμαχο.

Απ' το 1918 ήδη οι "απλοί" εβραίοι της Παλαιστίνης διεξάγουν έναν ακήρυχτο όσο κι αιματηρό απελευθερωτικό αγώνα ενάντια στους Άγγλους δυνάστες της περιοχής.

Είναι λοιπόν κάτι παραπάνω από φανερό πως θέλοντας και μη οι ΗΠΑ και το Βατικανό, είχαν ανάγκη τη συνδρομή των κατά τόπους εβραϊκών μειονοτήτων. Τα μέλη των τελευταίων κινητοποιήθηκαν στο έπακρο προκειμένου να προσφέρουν στην ενσάρκωση του οράματός τους. Τώρα, αν οι ΗΠΑ κι οι καρδινάλιοι, τους έβλεπαν σα μελλοντικό κρέας για τ' αραβικά κανόνια —με σκοπό να τα χοντροπάρουν στον Ιρανικό Κόλπο— αυτό ήταν άλλο καπέλλο. Άλλωστε σ' αυτόν το κόσμο τίποτα δε καταχτιέται ανέξοδα. Στο κάτω-κάτω ο κάθε μπατίρης Εβραίος της οποίας διασποράς το 'χει βιώσει το σχετικό μάθημα: Η μεταφυσικά φαντασιακή "επιστροφή στη Σιών", αποτελεί πολύ αμύθητο "έκθεμα" για ν' αποχτηθεί έτσι, χωρίς θυσίες.

Ταυτόχρονα με την εβραϊκή διασπορά όμως, υπάρχουν και τα εκατομμύρια-εκατομμυρίων καθολικών "πιστών". Εδώ και αιώνες τα κατά περιοχές Ιησουίτικα τάγματα, είχαν δημιουργήσει ένα σωρό αλυσιδωτές μυστικές-τρομοκρατικές, ή κατασκοπικές, ή δήθεν μυστικιστικές-θεοσοφικές, οργανώσεις. Η αποστολή τους συνδεόταν με την όσο πιο αποτελεσματική προάσπιση των οικονομικοπολιτικών συμφερόντων, είτε του Βατικανού, είτε των διαφόρων καθολικών λόμπυ. (Ο Μορρέλ αναπαριστά μ' ανατριχιαστικό τρόπο —στο "Η αδελφότητα του Ρόδου", εκδ. "Μπελ"— τόσο την εξευτελιστική για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια δομή των καθολικών μυστικών οργανώσεων, όσο και τη στυγνά εγκληματική τους δράση. Το ίδιο κι ο Χίγγινς στην "Αδελφότητα των Δολοφόνων", Αθήνα 1986). Εξάλλου ας μη μας διαφεύγει και τ' άλλο: Το βασικό "εχτελεστικό" όργανο του καθολικισμού στις ΗΠΑ είν' η Μαφία. Αλλά πέραν αυτού, σήμερα γνωρίζουμε με κάθε λεπτομέρεια όλες τις πτυχές, της οικονομικής συνεργασίας Βατικανού-Μαφίας και, στις ΗΠΑ και, στην Ιταλία. Όπως πι-χι ότι στο 80% των νόμιμων οικοδομικών, τραπεζικών κ.λ.π επιχειρήσεων των διαφόρων "Ντον"

το πακέτο του 50% των μετοχών, ανήκει πάντα σε κάποια θυγατρική επιχείρηση του Βατικανού.¹

Συνοψίζουμε: Οι αγγλογάλλοι ετοιμάζουν μ' επιμέλεια ένα μεγάλο μακελλειό. Το πρώτο σκέλος των επιδιώξεών τους είν' ο αφανισμός των όποιων κινδύνων συνεπάγεται η παρουσία των Χίτλερ-Στάλιν στη διεθνή κονίστρα. Το δεύτερο σκέλος στοχεύει στη παρθενοποίηση των σημείων εκκίνησης στ' αποικιακά τους τσιφλίκια. Τον σχεδιασμό τους σιγοντάρουν οι ΗΠΑ το Βατικανό κι ο διεθνής σιωνισμός. Οι σιωνιστές προσβλέπουν στα οικονομικά οφέλη ενός "ιδιωτικού" γεωγραφικού χώρου. (Σ' αντίθεση με τον φτωχοεβραίο ο οποίος τρέφεται με τ' όνειρο της επιστροφής στη "Σιών"). Απ' την άλλη μεριά, οι ΗΠΑ και το Βατικανό αποσκοπούν στη χρησιμοποίηση του κράτους-Ισραήλ, σα σιδερένιο έμβολο προς τον πλήρη εκ μέρους τους έλεγχο, της στρατηγικότερης περιοχής στη Γη. Δηλ. της Μ. Ανατολής. Και κατ' επέχταση στο ξεγύμνωμα τόσο της Αγγλίας όσο και της Γαλλίας απ' τις αποικίες τους.

Προς το παρόν στο Λονδίνο και στο Παρίσι αρέσκονται να πιστεύουν ότι οι Εβραίοι κι οι καθολικοί με τις ΗΠΑ, ταυτίζονται μαζί τους, επειδή φοβούνται τη δυναμική του εθνικοσοσιαλισμού και του "άθεου κομμουνισμού". Εκεί είχαν μείνει ακόμα.

Τελικά κύριο μέλημα της "κοινοπραξίας" ΗΠΑ, Βατικανού, σιωνισμού, στέκει ο σφετερισμός απ' τους Άγγλους της διεύθυνσης των μυστικών-μυστικιστικών εταιριών της περιφέρειας και της Ελλάδας. Καθώς ελέγχουν ένα τεράστιο μέρος του διαμετακομιζόμενου στη περιφέρεια χρήματος, είναι σε θέση ν' απαιτήσουν απ' το Λονδίνο όπως τους ανατεθεί η διεύθυνση ενός μεγάλου τμήματος των μυστικιστικών-φιλοαγγλικών κατασκοπικών μηχανισμών.

Οι Άγγλοι πανηγυρίζουν. Θέλουν να πιστεύουν πως έτσι απόσπασαν εντελώς ανέξοδα τη τόσο ζωτική για τα σχέδιά τους βοήθεια, της εν λόγω "κοινοπραξίας". Τους είν' αδύνατο να κατανοήσουν το πόσο σημαντικός θ' αποβεί ο ρόλος των μυστικιστικών εταιριών στην πορεία.

Εν πάσει περιπτώσει απ' τα 1935-36 κι ύστερα, η "κοινοπραξία" χρηματοδοτεί τη δημιουργία πάμπολλων νέων μυστικών εταιριών στη χώρα μας. Σ' αυτές "προσηλυτίζονται" όλοι

όσοι έχουν, την έστω και αμυδρή πιθανότητα να παίξουν κάποιο ρόλο στα πράγματα. Παράλληλα εισάγονται νέα περιπλοκά όσο κι εκφοβιστικά τυπικά, μύησης "λειτουργίας". Ταυτόχρονα τα μέλη τους βλέπουν κατάπληχτα να τους προσφέρονται καντάρια χρυσού.

Με αυτόν το τρόπο πρεσσάζονται επιδέξια όλες οι παιδικές παρορμήσεις του διχοτομημένου-Εγώ, των αστών μελών τους. Απ' τη μια, λες και κάποιος... Μίδας έχει ανοίξει τους κρουνοί της βρύσης του, παρέχοντάς τους αφειδώς ό,τι προνόμιο γουστάρουν. Απ' την άλλη, το επιτηδευμένα σκληροτράχηλο όσο κι εκφοβιστικό τελετουργικό των εταιριών, καθιστά αδύνατο ψυχολογικά και πρακτικά, τυχόν απεγκλωβισμό τους. Οι νέοι αυθέντες λοιπόν των μυστικιστικών οργανώσεων σπάνε τα μέχρι τότε επιλεκτικά κριτήρια προσηλυτισμού που 'χαν θεσπίσει οι Άγγλοι. Έτσι, είναι σίγουροι πως θα μπορούν να ελέγχουν και τη παραμικρότερη πτυχή των ελληνικών οικονομικοπολιτικών διεργασιών. Κάπου στα 1937 οι διάφορες αντιμαχόμενες μερίδες της ολιγαρχίας, απολαμβάνουν αδελφομένες τον άριστα επεξεργασμένο "τεχνοκρατικό μυστικισμό" της εταιρίας τους.

Γι' αυτό και κανείς τους δε διαμαρτύρεται όταν ο Μεταξάς χρήζεται διχτάτορας. Ο Βενιζέλος προτρέπει —επειδή έτσι τον διέταξαν τ' αφεντικά του— τα μέλη τους κόμματος των Φιλελευθέρων να υπερψηφίσουν τη πράξη εξουσιοδότησης στον Μεταξά. Λίγο πριν πεθάνει δε, πετάει και κείνο το θλιβερό: "Απ' τὰ βάθη της ψυχής μου ανακράζω ζήτω ο Βασιλεύς".²

Μόνο που οι Βρετανοί ανέκραζαν απ' τα... βάθη του... Φόρεϊν Όφφισ ότι ο όποιος του ρόλος έπρεπε να λήξει. Και ... έληξε. Αυτόματα η ψυχή του Βενιζέλου δραπετεύει απ' το φθαρτό σώμα του —τ' οποίο έγινε τέτοιο με τη... βοήθεια των αγγλογάλλων— και παζαρεύει με τον "άγιο Πέτρο" την τιμή ενός εισηγηρίου για τον "παράδεισο"; Το αυτό συνέβει και με τον μόνο ικανό ν' αμφισβητήσει τη βασιλική διχτατορία, Κονδύλη. Κι αυτόν φρόντισαν να τον "λήξουν", προτού ψυλλιαστεί τι γίνεται και αντιδράσει. Κι ένας Κονδύλης σε πλήρη... αντίδραση, σήμαινε εξανδραποδισμό των πάντων.

Τέλος πάντων η διχτατορία της 4ης Αυγούστου προοριζόταν να ρίξει στάχτη στα μάτια του Χίτλερ. Ότι δηλ. στην Ελλάδα υφίσταται δήθεν ουδέτερο δήθεν φασιστικό καθεστώς, δήθεν διευθυνόμενο από 'ναν δήθεν πιστό γερμανόφιλο, το Μεταξά. Στην πραγματικότητα ο τελευταίος ήταν ένας απλός

κλητήρας του Γεώργιου.³

Όλα αυτά εντάσσονταν στις βρετανικές προπαρασκευές για την επιτυχή αντιμετώπιση του επερχόμενου πολέμου.

Όμως οι ΗΠΑ και το Βατικανό επιθυμούσαν την Ελλάδα εστία πυρός κι όχι ανέπαφο αγγλικό προπύργιο. Ας δούμε το γιατί.

Μέχρι σήμερα ο καθένας Έλληνας ή Ευρωπαίος "γνωρίζει" πως η ιταλική επίθεση στην Ελλάδα, "οφείλεται στην αρρωστημένη μεγαλομανία" του Μουσσολίνι. Κανείς δε νοιάστηκε να αντιμετωπίσει το πρόβλημα —γιατί τέτοιο είναι— για το πως μπορεί να υποσκελιστούν όλες οι παράμετρος κάποιου μεγάλου έθνους απ' τη "βλακώδη ανωριμότητα" ενός ανθρώπου. Όλοι οι "μελετητές" υπερκαλύπτονται απ' τη περιβόητη νότα του Τσιάνο, όπου ο Μουσσολίνι φέρεται να λέει πως "... Ο Χίτλερ με φέρνει πάντα προ τετελεσμένων. Θα τον ανταμείψω με το ίδιο νόμισμα... Θα μάθει την επίθεσή μας κατά της Ελλάδας απ' τις εφημερίδες".⁴

Ο δικός μας αναγνώστης κατανοεί τη θλιβερή αλήθεια. Οι παρόμοιες ισοπεδωτικές υπεραπλουστεύσεις, χρωστούν την "υπόστασή" τους στον κορεσμό της όποιας αστικής ή μη, φόρμας ανάλυσης του "ιστορικού γεγονότος". Η συντεχνιακή δομή του νέου βιομηχανικού κράτους της Δύσης ευνοεί την εξειδικευμένη ενατένιση. Λειτουργικό παράγωγο της εξειδίκευσης αποτελεί η αποκοπή του ατόμου απ' το σύνολο των κοινωνικών ρευμάτων. Στη προκειμένη περίπτωση ο όποιος ιστορικός ανήκει ιδεολογικά σ' έναν πολιτικό χώρο. Αλλά ο κάθε πολιτικός χώρος συνιστά έναν συντεχνιακό μικρόκοσμο. Ένα μικρόκοσμο που οι φιλοσοφικές και ιδεολογικές του αναγωγές είναι ήδη αποκρυσταλλωμένες προ πολλού. Κατά συνέπεια ο ιστορικός είν' αναγκασμένος να παίζει το ρόλο του "απολογητή". Έτσι το ιστορικό γεγονός ερμηνεύεται με βάση τις ιδεολογικές προδιαγραφές του ιστορικού. Μοιραίο επακόλουθο η όγκως μηχανιστική "εξέλιξη" της ιστοριογραφίας. Το ζήτημα δεν είναι καινούργιο. Έχουν χυθεί τόνοι μελάνι σχετικά με το τι πρέπει να είναι ή να μην είναι η ιστορική ανάλυση.

Εμείς προσωπικά αναπτύξαμε μια άλλη μεθοδολογία παράκαμψης του "ιστορικού υποκειμενισμού". Κι αυτή θα μπορούσε να κωδικοποιηθεί σαν "πανεπιστημονική" ανάλυση της ιστο-

ρίας. Ο όρος "πανεπιστημονισμός" χρησιμοποιείται εδώ, σ' αντιδιαστολή της έννοιας "εξειδίκευση". Τ' αποτέλεσμα της εξειδίκευσης είν' η αποκοπή του ατόμου απ' το σύνολο. Και, συνακόλουθα, ο κατακερματισμός τόσο των λαϊκών δυνάμεων, όσο και της σφαιρικής εκ μέρους τους κατανόησης. Αντίθετα ο "πανεπιστημονισμός" στοιχειοθετεί την ανθεκτικότερη θερμοκοιτίδα και, προς την ομόθυμη λαϊκή προοπτική και, προς την ολική κατανόηση. Τελικά οι δυο αυτοί ορισμοί εκπροσωπούν δυο ολότελα διαφορετικούς κόσμους.

Εν πάση περιπτώσει πως θα μπορέσουμε να προσεγγίσουμε τα αίτια που οδηγούν τη φασιστική Ιταλία να επιτεθεί κατά της Ελλάδας; Μελετώντας τις εξελικτικές ροπές των τότε διεθνών σχέσεων.

Λοιπόν μεταξύ Φλεβάρη και Μάρτη 1940, ο Ρούζβελτ αποστέλλει τον υφυπουργό εξωτερικών της κυβέρνησής του Σάμνερ Ουέλλες, σε μια περίεργη περιοδεία. Πιο συγκεκριμένα ο Ουέλλες επισκέφτεται τη Ρώμη, το Βερολίνο, το Παρίσι και το Λονδίνο. Πριν αναχωρήσει για τη πατρίδα του ξαναεπισκέφτεται τη Ρώμη. Ο έγκυρος ιστορικός *Kord* μας δίνει κάποιες ενδιαφέρουσες πληροφορίες επί του προκειμένου. Κατ' αυτόν ο Ουέλλες είχε σαν βασική αποστολή τη μεταστροφή του Μουσσολίνι προς το αγγλογαλλικό στρατόπεδο. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του η Ουάσινγκτον είχε έγκυρες πληροφορίες πως ο Ιταλός διχτάτορας ήταν έτοιμος να δεχτεί έναν ειρηνικό διακανονισμό με το Λονδίνο και το Παρίσι. Αρκεί να του δίνονταν οι "κατάλληλες εγγυήσεις"⁵. Την ίδια άποψη προβάλλει κι ο Ιταλός ιστορικός *P. Monelli*. Ο τελευταίος πιστεύει πως αν ο Ρούζβελτ επισκεφτόταν τη Ρώμη ικανοποιώντας τη ματαιοδοξία του "Ντούτσε" είναι βέβαιο πως η Ιταλία θα εγκατέλειπε τη Γερμανία.⁶

Τελικά τι συνέβει και σκάλωσε η υπόθεση; Αφού η Ουάσινγκτον γνωρίζει την επιδεκτικότητα του Μουσσολίνι έχει "χίλιους δυο" τρόπους να τον πείσει να αλλάξει πολιτική στάση. Τ' ότι δεν επιτεύχτηκε αυτή η αλλαγή μόνο ένα πράγμα μπορεί να σημαίνει. Ο Ρούζβελτ στέλνει τον Ουέλλες στη Ρώμη, με σαφή εντολή να ματαιώσει τυχόν αποσκίρτηση της Ιταλίας απ' τον "άξονα".

Για παράδειγμα, ο Τσιάνο μας μεταδίνει, πως ο Ουέλλες τηλεφώνησε στο Ρούζβελτ και του ζήτησε εξουσιοδότηση προκειμένου να αναλάβει "διάφορες ειρηνευτικές πρωτοβου-

λίες". Η απάντηση του αμερικάνου προέδρου ήταν κοφτή. Επιθυμούσε να "μελετήσει πρώτα προσεχτικά" τ' αποτελέσματα της αποστολής του πριν αποφανθεί για ο,τιδήποτε.⁷ Είναι πάλι ο Τσιάνο που μας πληροφορεί ότι στο τέλος της συνάντησης των δύο αντρών ο Μουσσολίνι επέκρινε με δριμύτητα τις ΗΠΑ.⁸ Διαπιστώνουμε λοιπόν πως ο αφαιρετικός συλλογισμός μας δικαιώνεται απ' τα ίδια τα γεγονότα. Ο Μουσσολίνι δείχνει επιδεχτικός στις δευτερογενείς αμερικανοϊταλικές διπλωματικές επαφές. Αρκούν ωστόσο δυο συναντήσεις με τον ειδικό απεσταλμένο του Ρούζβελτ για να μεταβληθεί σε "οργισμένο πολεμοκάπηλο".

Είναι φανερό. Η αμερικάνικη συνωμοσία —της οποίας τη φύση αναλύσαμε στα πιο πριν— επιθυμεί εμπλοκή και της Ιταλίας στον πόλεμο. Υπάρχει ένα σημαντικό στοιχείο τ' οποίο μας επιτρέπει να προσεγγίσουμε κατά το μάλλον ή ήττον τα συμβάντα. Στα 1937 οι πετρελαϊκές πολυεθνικές έχουν επιβάλλει τον σχεδιασμό τους στη κυβέρνηση των ΗΠΑ. Έτσι στις 29 Απρίλη 1937 τα μέλη του Κογκρέσου ψηφίζουν ένα νέο νόμο "περί ουδετερότητας". Το ρεζουμέ του θα μπορούσε να συνοψιστεί ως εξής. Σε περίπτωση σύρραξης τα εμπόλεμα κράτη θα μπορούσαν ν' αγοράζουν τοις μετρητοίς ό,τι επιθυμούσαν απ' τις ΗΠΑ. Αρκεί να φρόντιζαν τα ίδια για τη μεταφορά των εφοδίων. Όπως πολύ εύστοχα παρατηρεί ο *Namier*, ο νόμος τούτος ευνοούσε τις κυριαρχούσες στη θάλασσα δυνάμεις.⁹

Κρίνεται μάλλον σίγουρο πως ο Ουέλλες θα υπενθύμισε στο Μουσσολίνι τα οφέλη που θα μπορούσε ν' αποκομήσει η Ιταλία απ' τον παραπάνω νόμο. Το λέμε, γιατί γνωρίζουμε τις λεπτομέρειες των συζητήσεων του αμερικάνου απεσταλμένου με τους Χίτλερ, Γκαίρινγκ, Ρίμπεντροπ, όταν επισκέφτηκε το Βερολίνο. Τα εξευρεθέντα Γερμανικά απόρρητα έγγραφα μας παρέχουν πλήρη εικόνα του περιεχόμενου των εν λόγω συζητήσεων. Και οι τρεις Γερμανοί ηγέτες παρασύρθηκαν σε μακρόσυρτους μονόλογους. Το ύφος τους αποπνέει μια γεμάτη επιθετικότητα υπεροψία. "Τον πόλεμο τον ήθελαν οι αγγλογάλλοι και οι Εβραίοι πολεμοκάπηλοι. Ωστόσο το Γ' Ράιχ θα τους συντρίψει".¹⁰ Το αξιοσημείωτο είναι πως ο Ουέλλες φέρεται απ' το περιεχόμενο των εγγράφων να σιωπά και ν' ακούει προσεχτικά. Η σιωπή του εξηγείται μόνο αν δεχτούμε ότι απλώς συγκατάνευε σ' ό,τι άκουγε. Και η μόνη εξήγηση για τη συγκατάνευσή του εφάπτεται με τα όσα αναπτύ-

ξαμε στα προηγούμενα. Οι ΗΠΑ εργάζονται εδώ και καιρό πάνω σ' ένα ανεξάρτητο απ' την Αγγλία πρόγραμμα. Η ψυχολογική ευφορία των Ναζί ηγετών —όπως συνάγεται απ' τους μακρόσυρτους λόγους τους— εξηγείται εύκολα εφόσον ιδωθεί κάτω απ' το τέτοιο πρίσμα. Η σιωπή του Αμερικάνου ειδικού απεσταλμένου, μετουσιώνεται στο μυαλό τους, σε "πλήρη συγκατάθεση".

Εδώ παίρνει τη θέση του το ερώτημα: Αρκούσαν άραγε τα συζητήσιμα οφέλη του νόμου "περί ουδετερότητας" να πείσουν το Μουσσολίνι να εμπλακεί σ' έναν πόλεμο; Ασφαλώς όχι. Ποιο είναι λοιπόν το δέλεαρ που του προσφέρει ο Ουέλλες;

Μελετώντας εξονυχιστικά το τότε κλίμα σε συνδυασμό με τις Ιταλικές ιμπεριαλιστικές βλέψεις, διαπιστώνουμε πως τη συγκεκριμένη στιγμή υπάρχει ένα διόλου ευκαταφρόνητο δέλεαρ στον διεθνή ορίζοντα. Κι αυτό σχηματίζεται στη προοπτική να βάλει χέρι η Ιταλία στις γαλλικές αποικίες αφενός: Στον γαλλικό στόλο αφετέρου. Αλλά η τέτοια ηδονική για τον Μουσσολίνι προοπτική, θα υλοποιούταν μόνο αν η Ιταλία συνέδραμε το Χίτλερ στην επικείμενη νίκη του κατά της Γαλλίας. Αν η Ιταλία αποχτούσε ανέπαφο τον Γαλλικό στόλο θα 'ταν σε θέση να μεταφέρει με τη μεγαλύτερη άνεση τα προϊόντα —δηλ. το πολεμικό υλικό τ' οποίο θ' αγόραζε απ' τις ΗΠΑ— σύμφωνα με το γράμμα του νόμου "περί ουδετερότητας"!!

Και πράγματι: Αμέσως μετά τη κατάρρευση της Γαλλίας ο Μουσσολίνι πιέζει με φορτικότητα το Χίτλερ ν' απαιτήσει απ' τους ηγέτες της συνθηκολογημένης Γαλλίας Πεταίν και Νταρλάν τον έλεγχο του γαλλικού στόλου. Ο Χίτλερ φρονίμως ποιων αποφεύγει να υιοθετήσει το πιεστικό αίτημα του όψιμου πολεμικά, εταίρου του. (Η Ιταλία κύρηξε τον πόλεμο στη Γαλλία μόνο όταν η Βέρμαχτ έμπαινε στο Παρίσι). Ο Γερμανός ηγέτης γνωρίζει πως δε πρέπει να καταρρακώσει το γαλλικό εθνικό εγωισμό. Στη προκειμένη περίπτωση οι Γάλλοι είχαν συμφωνήσει απρόθυμα στη συμβιβαστική φόρμουλα να παραπλιστεί στο Μερς Ελ Κεμπίρ ο στόλος τους. Φαίνεται όμως πως σε κάποια αρχική φάση ο Χίτλερ έπαιξε με την ιδέα παράδοσής του στην Ιταλία. Το με τι αντίτιμο θα εξαργύρωναν οι Χίτλερ-Μουσσολίνι ένα παρόμοιο γραμμάτιο μας είναι άγνωστο. Γνωρίζουμε ωστόσο, μια σειρά εξαιρετικά βίαιων διαβημάτων του Τσώρτσιλ και του υπουργού εξωτερικών των ΗΠΑ Κόρντελ Χαλ, στη κυβέρνηση του τελευταίου ελεύθερου Γάλ-

λου πρωθυπουργού Πώλ Ρενώ, που εδρεύει στο Μπορντώ. Με κανένα τρόπο δε πρέπει να πέσει στα χέρια του "άξονα" ο στόλος της Γαλλίας.¹¹ Το συγκλονιστικό ντουκουμέντο στην υπόθεση έγκειται σ' ένα "απειλητικά στεγνό" κατεπίγειο τηλεγράφημα του Χάλ στο Ρενώ. Σ' αυτό του υποδείχνει με ξερό τρόπο να συνεργαστεί με τη Βρετανία ώστε να μην πέσουν τα πλοία υπό Ιταλική κατοχή.¹²

Είτε έτσι είτε αλλιώς η Ιταλική αστική τάξη είναι σε θέση να γνωρίζει πως οι ΗΠΑ δρουν βάσει δικού τους σχεδίου. Οσφρήςεται τον πόθο των πολυεθνικών μονοπωλίων ν' αλώσουν τις αγορές του αγγλογαλλικού αποικιακού χώρου. Ταυτόχρονα όμως πέφτει θύμα στην επιτήδεια διοχετευόμενη παραπληροφόρηση των πραχτόρων, τους οποίους διαθέτουν άφθονους στην ίδια την Ιταλία, οι πολυεθνικές. (Εννοείται πως η βασικότερη πηγή πληροφοριών τους βρίσκεται στους κόλπους των διάφορων πολυώνυμων μυστικών εταιριών της Ιταλίας). Η παραπληροφόρηση τούτη μιλά "γι' απροθυμία του λαού των ΗΠΑ να πολεμήσει προς χάρη των Εβραίων" κ.λ.π. Όλοι οι ιστορικοί μένουν έκπληκτοι μπροστά στη παραμορφωμένη εικόνα που 'χαν σχηματίσει οι Χίτλερ-Μουσσολίνι για τις ΗΠΑ. Μήπως θα 'πρεπε να σκεφτούμε πως οι εσφαλμένες τους αντιλήψεις οφείλονταν σε προβοκάτσια; Μάλλον.

Έχουμε και λέμε.

Ο Μουσσολίνι ελπίζει —κατευθυνόμενος κατάλληλα απ' τις ΗΠΑ— πως θ' αποκτήσει με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο τις αποικίες της Γαλλίας, καθώς και τον παροπλισμένο στόλο της. Η ιδέα, του σφηνώνεται στο μυαλό, μετά τη συνομιλία του με τον Ουέλλες. Ο τελευταίος του παρέχει "απτές" αποδείξεις για την απροθυμία των ΗΠΑ να εισέλθουν στον πόλεμο. Ίσως θα πρέπει να σκεφτούμε, ότι ο τοποτηρητής της παραδοσιακής Ιταλικής "αριστοκρατίας" στη φασιστική κυβέρνηση Τσιάνο, επηρέασε τον πεθερό του —ο Τσιάνο ήταν γαμπρός του Μουσσολίνι— υπέρ της αποδοχής του δήθεν "πακέτου" Ουέλλες.

Άλλωστε ο ίδιος ο Ιταλός υπουργός εξωτερικών, δηλ. ο Τσιάνο, ομολογεί στο ημερολόγιό του πως ενεργούσε αντιφασιστικά. Επίσης, πως διατηρούσ' επαφή με τους "συμμάχους" κ.λ.π. Αυτή του η δράση άλλωστε θα κάνει τους φασίστες να τον στείλουν στο απόσπασμα. Εκτός αυτού γνωρίζουμε περίφημα την άκρως καιροσκοπική στάση της συσπειρωμένης γύρω

απ' τον Βασιλιά Βίκτωρα-Εμμανουήλ, Ιταλικής ολιγαρχίας. Όπως και τ' ότι διατηρεί στενές επαφές με τη "μαφία" των ΗΠΑ. Συν το γεγονός ότι η μασονία διαθέτει βαθιές ρίζες στην Ιταλία. Επί παραδείγματι είναι απόλυτα εξακριβωμένη η μασονική ιδιότητα των ηγετών του Γαριβαλδινού εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος: Μη εξαιρουμένου κι αυτού τούτου του Γαριβάλδη.¹³ Μα πάνω απ' όλα γνωρίζουμε το πυκνό δίκτυο αλληλενημέρωσης μεταξύ Ιταλικής ολιγαρχίας και Αγγλοαμερικάνων. Χάρη σ' αυτό το δίκτυο θα γίνει δυνατή στα 1943-4 τόσο η ανατροπή του Μουσσολίνι όσο κι η "συμμαχική" απόβαση στη Σικελία.

Κι εδώ παίρνει τη θέση της η συγκλονιστικότερη απόδειξη για τον προβοκατόρικο ρόλο του Τσιάνο. Ο *Richter* αποδειχνει με ντοκουμενταρισμένο τρόπο —χωρίς όμως να ερμηνεύει το γεγονός— πως ο Ρίμπεντροπ είχε ενημερώσει το Τσιάνο απ' τις 19 Σεπτέμβρη για την επικείμενη αποστολή γερμανικών στρατευμάτων στη Ρουμανία. Ο δεύτερος απόκρυψε τη πληροφορία απ' τον Μουσσολίνι, προκειμένου να τον κάνει να εκμανεί. Στόχος του το έντεχνο σπρώξιμο του διχτάτορα σ' επίθεση κατά της Ελλάδας. (βλ. στο 1ο τόμο απ' το έργο του *Richter*: "Δυο επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις στην Ελλάδα". Αθήνα 1975 σελ. 82). Όπως είπαμε υποτίθεται ότι ο Μουσσολίνι επιτίθεται —και κατά τον *Richter*— στην Ελλάδα επειδή έγιν' έξω φρενών για τη μη ενημέρωσή του απ' τον Χίτλερ στο θέμα της Ρουμανίας.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο μπαίνει το ερώτημα σχετικά με το ρόλο του Βατικανού στο παραπάνω πλέγμα σχέσεων. Κι ειδικότερα το πολυσυζητημένο πρόβλημα της πολύχρονης ανοχής του Πάπα Πίου XII στον φασισμό. Σε προηγούμενη εργασία μας επισημαίνουμε τη τρομαχτική βοήθεια την οποία πρόσφεραν οι καθολικοί ηγέτες —και της Γερμανίας και του Βατικανού— στο Χίτλερ. Σύνάμα είν' αποδεδειγμένο πως δίχως τούτη τη βοήθεια, οι Ναζί θα 'χαναν πολύτιμο γι' αυτούς χρόνο στην πορεία προς την ολόπλευρη εδραίωσή τους στο Γερμανικό χώρο.¹⁴ (Δε θέλει ρώτημα πως το Βατικανό στήριξε και το φασιστικό καθεστώς).

Ας δούμε τα πράγματα ψυχρά. Η ρευστότητα των διεθνών προδιαγραφών του μεσοπολέμου ωθούσε τις διάφορες οικονομικές, πολιτικές, θρησκευτικές κ.λ.π μερίδες, σ' ένα είδος "υπερσυγκεντρωτικής συσπείρωσης". Κι αυτό γιατί μόνο έτσι θα διάσωζαν την αυτόνομη οντότητά τους απ' την ήδη ορατή,

επερχόμενη θύελλα. Ο καθένας τρέχει να εξεύρει κάποιες δικλίδες ασφαλείας. Οικονομικοπολιτικοθρησκευτικές συμμαχίες συνάπτονται στα σκοτεινά παρασκήνια. Τότε σφυρλατούνται οι διάφορες επιδιώξεις αγγλογάλλων, αμερικάνικων πολυεθνικών, Σοβιετικών, ναζιστών, φασιστών, Γιαπωνέζων και το λουρί της μάνας. Και το Βατικανό;

Το Βατικανό έχει μετασηματιστεί, αργά αλλά σταθερά, σ' έναν οικονομικό κολοσσό. Αποτελεί πόλο συσπείρωσης, όλων των αντιμαχόμενων ή όχι, καθολικών κεφαλαιούχων της Ευρώπης.¹⁵ Παράλληλα γνωρίζουμε πως ο Χίτλερ θα στραπατσάρει άγρια τα γερμανικά θρησκευτικά ερείσματα του καθολικισμού.¹⁶ Αυτό μόλις στα 1935. Κι όμως. Αυτό δε θα εμποδίσει τον Πάπα Πίο τον XII να διακηρύξει πως το "κονκορδάτο" —που υπόγραψε στα 1933 με τον Χίτλερ ο ίδιος σαν καρδινάλιος Πατσέλλι— "εξακολουθεί υφιστάμενον". Πότε; Την επομένη της εκλογής του στο ύπατο αξίωμα του καθολικισμού, στις 16 Μάρτη του 1939.¹⁷ Η στάση του καθίσταται λιγότερο δυσεξήγητη αν αναλογιστούμε τη πίεση του προκατόχου του Πάπα Πίου του Ι, προς τον αρχιεπίσκοπο της Βιέννης καρδινάλιο Ίννιτσερ, να καθαγιάσει το "Άνσλους" μεταξύ Γερμανίας-Αυστρίας. (Δηλ. τη προσάρτηση της δεύτερης απ' το Γ' Ράιχ).¹⁸ Ύστερ' απ' όλα αυτά θα 'ταν θεμιτό να συμπεράνουμε πως το καθολικό λόμπυ μετέχει ενεργά στο παιχνίδι των Αγγλοσαξόνων κύρια, με στόχο την εξώθηση του Χίτλερ σε πόλεμο. Αν η ΕΣΣΔ οι Ναζί και οι Ιάπωνες απειλούσαν τα συμφέροντα των κατεστημένων Δυνάμεων, τότε ασφαλώς αποτελούσαν θανάσιμο κίνδυνο και για τα δικά του. Ναι αλλά σε ποιο σενάριο μετέχει; Στο Αγγλικό ή σε κείνο που 'χουν θέσει σε κίνηση τα μονοπώλια των ΗΠΑ; Από πολλούς μελετητές έχει επισημανθεί η "έμφυτη" μυστικοπάθεια της Ιταλικής "αριστοκρατίας". Αυτό όμως μας προσφέρει μάλλον και την απάντηση. Το Βατικανό ταυτίζεται με τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Άλλωστε στις ΗΠΑ υπάρχουν ουκ ολίγοι καθολικοί μεγιστάνες. Ενώ στην Αγγλία κανείς...

Τα παραπάνω οδηγούν τον αφαιρετικό μας συλλογισμό προς το τέρμα του. Το Βατικανό γνωρίζει πως η οικονομική ή μη "παντοκρατορία" του εξαρτάται και απ' την ιμπεριαλιστική προώθηση της Ιταλίας. Ταυτόχρονα οι ιθύνοντές του ξέρουν πως οι ΗΠΑ αποβλέπουν στη συντριβή των αγγλογάλλων, περισσότερο κι απ' αυτή της Γερμανίας. Εξάλλου είναι βέβαιο πως το Γ' Ράιχ δεν έχει μέλλον. Οι Αμερικάνοι τους

έχουν κάνει γνωστό πως στην πρόσφορη στιγμή θα μπουν στον πόλεμο.

Λοιπόν η αμοιβή του Βατικανού για τη συνδρομή του στο σχέδιο των πολυεθνικών δε μπορεί να 'ναι άλλη απ' τον μη ακρωτηριασμό της Ιταλίας και των κεκτημένων της. Κατά συνέπεια για τους καρδινάλιους προέχει να πατήσει πόδι ο Μουσσολίνι, όσο είναι ακόμα νωρίς, στις περιοχές που εποφθαλμιά η Ιταλική "αριστοκρατία" επί μισό αιώνα. Όπως καταλαβαίνουμε η μεθοδολογία πλεύσης τόσο του Βατικανού όσο και της Ιταλικής ολιγαρχίας είναι πανομοιότυπη με κείνη που ακολούθησαν και στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Καιροσκοπική δηλ. εμπλοκή στο πλευρό των Γερμανών ενάντια στους αγγλογάλλους, σ' ένα πρώτο στάδιο. Έγκαιρη μεταστροφή —κι εφόσον κλίνει προς αυτούς η πλάστιγγα— υπέρ των δευτέρων, σ' ένα δεύτερο. Και το φασιστικό κόμα (;) θα μπορούσε να μας αντιτείνει κάποιος. Απλώς το φασιστικό καθεστώς δεν είναι παρά ένας πύργος από τραπουλόχαρτα. Ένας "πύργος" κατασκευασμένος απ' την παραδοσιακή ολιγαρχία και, συνεπώς, έτοιμος να σωριαστεί στο παραμικρό της "φύσηγμα". Ας μη παρακάμπτουμε όμως και τ' ότι ο Μουσσολίνι με τον φασισμό "του" δεν είναι μόνο εντολοδόχος της "αριστοκρατίας". Στη συγκεκριμένη στιγμή τυγχάνει κι ενσάρκωτης της όποιας δυναμικής της. Επομένως είν' αναγκασμένος να μεριμνά για την όσο το δυνατό καλύτερη εξυπηρέτηση των βλέψεων και των συμφερόντων της.

Όπως και να 'χει το πράγμα αρκούν —το 'δαμε αυτό— μερικοί ευτελείς συλλογισμοί για να χωνέψουμε το πόσο ανιστόρητη είν' η άποψη πως "ο Μουσσολίνι επιτίθεται στην Ελλάδα προκειμένου να ικανοποιήσει τον εγωισμό του".

Εν πάση περιπτώσει οι αποδείξεις για τα όσα αναπτύξαμε στα πιο πριν αφθονούν. Λ.χ. αμέσως μετά την επίσκεψη του Ουέλλες στη Ρώμη εμφανίζονται τα εξής φαινόμενα. Ο Χίτλερ υπόσχεται στον Μουσσολίνι εκκένωση του Ιταλικού Νότιου Τυρόλου απ' τους γερμανικής καταγωγής κατοίκους του.¹⁹ Ταυτόχρονα η Ιταλία πενταπλασιάζει τις εμπορικές της συναλλαγές με την Αγγλία και τη Γαλλία.²⁰ Το Βερολίνο σπεύδει να δώσει μια χορταστική τούρτα στον ταλαντευόμενο ακόμα Ιταλό διχτάτορα. Αυτή μορφοποιείται στην υπογραφή μιας ουρανοκατέβατης για τους Ιταλούς συμφωνίας. Συγκεκριμένα η Γερμανία αναλάμβανε να τροφοδοτεί την Ιταλία μ' ένα εκατομμύριο τόνους άνθρακα το μήνα!!²¹

Τελικά οι αμερικάνικες πολυεθνικές και το Βατικανό πείθουν την ήδη επιδεχτική ιταλική ολιγαρχία να κηρύξει το πόλεμο στις Γαλλία-Αγγλία. Σχεδόν αυτόματα αρχίζουν και οι προστριβές Ιταλίας-Γερμανίας. Το Νότιο Τυρόλο δεν εκκενώθηκε. Ο άνθρακας της Γερμανίας μόλις που αγγίζει το 1/10 των συμφωνηθέντων. Ο γαλλικός στόλος δεν περιέρχεται στη κατοχή της Ιταλίας. Και σα να μην έφταναν αυτά, ο Χίτλερ παίρνει μια πρωτοβουλία η οποία κάνει τους Ιταλούς να χάσουν τον ύπνο τους. Καταλαμβάνει εξ ολοκλήρου τη Ρουμανία, σε μια προσπάθεια να προφυλάξει ολόπλευρα τις τόσο ζωτικές για το Γ' Ράιχ πετρελαιοπηγές του Πλοέστι. Αυτό όμως σήμαινε ολοσχερή παραγκωνισμό της Ιταλίας απ' τον "προαιώνιο" πόθο της να προσαρτήσει τη Βαλκανική.

Αλλά οι Ιταλοί δεν είχαν πει το καταπότι ως το τέλος. Στις αρχές Οχτώβρη του 1940 ένα σχετικά μικρό Βρετανικό εκστρατευτικό σώμα από 31.000 άντρες, εξοπλισμένους με 120 κανόνια και 257 μόνο τάνκς, έχει πάρει αμπαρρίζα 10 Ιταλικές μεραρχίες στη Βόρεια Αφρική. Το ιταλικό μέτωπο καταρρέει σε βάθος 1.200 χιλιόμετρα. Από τα αιγυπτιακά σύνορα μέχρι τη Τρίπολη 250.000 Ιταλοί έχουν τραπεί σε άτακτη φυγή.²² (Και βέβαια θα 'ταν ασυγχώρητη ηλιθιότητα να συμμεριστούμε τη "θέση" ότι οι Άγγλοι ήταν και καλά τα παλληκάρια ενώ οι Ιταλοί οι "κόττες". Απλά ο Ιταλικός λαός έδινε με τη παθητικότητα τούτη, τη δικιά του αληθινά μεγάλη μάχη ενάντια στους βιαστές της πατρίδας του). Τέλος πάντων το θέμα είναι πως για τη Ρώμη είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου να κρατηθούν οι Άγγλοι έξω απ' τη Λιβύη. Ο μόνος τρόπος για να επιτευχθεί αυτό ήταν η χρησιμοποίηση των γαλλικών αποικιών απ' τον ιταλικό στρατό. Μόνο αν κατείχε το Αλγέρι την Τυννησία και το Μαρόκο, θα μπορούσε ο Μουσσολίνι να ελπίζει σε μια αποτελεσματική άμυνα κατά της Αγγλίας.

Άλλο το τι θα 'θελε όμως να δει ο ίδιος κι άλλο το τι ήδη γινόταν πίσω από την πλάτη του. Στις 23 Οχτώβρη ο Χίτλερ αγνοώντας τις αγωνιώδεις κραυγές του εταίρου του, όπως τον βοηθήσει να εισβάλλει στον γαλλικό αποικιακό χώρο, καταφτάνει στη πόλη Χανταί, στα γαλλοισπανικά σύνορα. Οι Ιταλοί νιώθουν να βουλιάζει το έδαφος κάτω απ' τα πόδια τους όταν πληροφορούνται το περιεχόμενο της συζήτησης Χίτλερ-Φράνκο στη παραπάνω πόλη. Ο Χίτλερ πρόσφερε στον Ισπανό διχτάτορα τουλάχιστον τη Δυτική Αλγερία σαν αντάλλαγμα, προκειμένου να βγει η Ισπανία στο πόλεμο. Ο Φράνκο

όμως απαιτούσε να του δοθεί το σύνολο των γαλλικών αποικιών. Κατ' αυτόν οι "Γάλλοι του Βισύ" θα ισοφάριζαν την απώλεια εχτοπίζοντας τους Άγγλους απ' τις δικές τους αποικίες, εφόσον ο "άξονας" θα κέρδιζε το πόλεμο. Όπως ήταν μοιραίο, η συνάντηση έληξε χωρίς ν' αποσπαστεί το "ναι" του Φράνκο. Με μία διαφορά: και ο Χίτλερ και ο Φράνκο άφησαν να εννοηθεί στους αποχαιρετιστήριους λόγους, πως η συμφωνία μεταξύ τους ήταν θέμα χρόνου.²³

Θέμα χρόνου; Η ιταλική ολιγαρχία έπρεπε να βιαστεί. Έτσι προκρίνεται απ' τα μέλη της η επίθεση ενάντια στην Ελλάδα. Μια επίθεση η οποία αποτελούσε τη τελευταία σανίδα σωτηρίας του Βορειοαφρικάνικου μετώπου. Κοντολογίς η επίθεση τούτη καλούταν να λειτουργήσει σαν ένας καίριος αντιπερισπασμός. Ήταν βέβαιο πως οι Άγγλοι θα 'σπευδαν να υποστηρίξουν την Ελλάδα. Αλλά σ' αυτή τη περίπτωση θα 'πρεπε να εξεύρουν στρατό. Συνεπώς θα 'ταν αναγκασμένοι να διακόψουν τη προέλασή τους προς τη Λιβύη προκειμένου να φυλάξουν τα αιγυπτιακά σύνορα.

Ταυτόχρονα η επίθεση στην Ελλάδα στόχευε σε δυο ακόμη ταμπλό. Απ' τη μια θ'ανάγκαζε το Χίτλερ να συνδράμει την ιταλική πρωτοβουλία. Έτσι αυτός θα ενεπλέκετο στη μάχη της νοτιοανατολικής Μεσόγειου ενισχύοντας τους Ιταλούς με γερμανικά στρατεύματα. Κι αυτό, επειδή ήταν σίγουροι πως ο Χίτλερ θα 'τρεμε όπως ο διάβολος το λιβάνι, τυχόν εγκατάσταση αγγλικού στρατού στην Ελλάδα, σε περίπτωση που η ιταλική επίθεση αναχαιτιζόταν. Ήταν κοινό μυστικό πως σε μια τέτοια εξέλιξη τα βομβαρδιστικά της RAF θα χρησιμοποιούσαν τη Θεσσαλονίκη και τη Λήμνο προκειμένου να μετατρέψουν σ' ερείπια τις πετρελαιοπηγές του Πλοέστι.²⁴ Απ' την άλλη, αν η επίθεση γνώριζε άμεση επιτυχία, η Ιταλία θα κέρδιζε μ' έναν σμπάρο δυο τρυγόνια. Αφενός θ' αποχτούσε μια ζωτική βάση υποστήριξης της Λιβύης. Αφετέρου θα 'μπαινε στο Βαλκανικό χώρο σε ισότιμη με τη Γερμανία βάση.

Όλοι οι ερευνητές συμφωνούν σ' ένα πράγμα. Η επίθεση στην Ελλάδα σχεδιάστηκε απ' τους Ιταλούς κυριολεκτικά "στο πόδι". Αλλ' αυτό ακριβώς το στοιχείο επιβεβαιώνει το όλο πλέγμα της συλλογιστικής μας. Όντως. Τόσο ο Μουσσολίνι με την ιταλική ολιγαρχία, όσο και το Βατικανό με τις αμερικάνικες πολυεθνικές, καίγονταν να προλάβουν τυχόν συγκατάνευση του Χίτλερ στο αίτημα του Φράνκο. Όλοι οι παραπάνω θα πάθαιναν ανυπολόγιστη ζημιά αν η Ισπανία έβγαινε στον

πόλεμο έχοντας καρπωθεί τις γαλλικές αποικίες ή τον γαλλικό στόλο. Συνεπώς η ιταλική επίθεση στην Ελλάδα καλούταν να λειτουργήσει σαν ταφόπετρα μιας τέτοιας εξέλιξης. Με την Ισπανία στον "άξονα" και την ΕΣΣΔ ουδέτερη ο όλος σχεδιασμός απειλούταν με καταστροφή. Κι αυτό γιατί ο Χίτλερ θ' αποχτούσε έτσι κάποια σοβαρά εχέγγεια ούτως ώστε να ελπίζει σε μια επί ίσοις όροις τελική διαπραγμάτευση.

Το πρόβλημα όμως έγκειτο στ' ότι τυχόν ισότιμη συμμετοχή του Χίτλερ σε τράπεζα διαπραγματεύσεων θα τίναζε στον αέρα ένα σωρό πολύχρονους σχεδιασμούς. Πολύς κόσμος είχε ποντάρει σε μη εμπλοκή της Ισπανίας στο πόλεμο. Με τον Φράνκο στο πλευρό του ο Χίτλερ μπορούσε να ελπίζει σε μια διατήρηση των ορίων της Γερμανίας στα σύνορα του 1938. (Γιατί πρέπει να το πούμε αυτό: Και ο Χίτλερ και οι της Βέρμαχτ γνώριζαν άριστα ότι έστεκε φύσει αδύνατο να κερδίσουν τον πόλεμο. Μια βαθειά ανατομία των στρατηγικών τους κινήσεων —και κύρια στη κατάληψη της Δανίας και της Νορβηγίας— μας δείχνει καθαρά πως όλες τους είχαν αμυντικό χαρακτήρα. Μη εξαιρουμένης κι αυτής της επίθεσης στη Ρωσία, η οποία θα στοχεύει στην εξεύρεση πετρελαίου).

Οπωσδήποτε ούτε η Αγγλία ούτε οι ΗΠΑ με το Βατικανό ούτε οι Σιωνιστές θα επέτρεπαν το γκρέμισμα του πολύμοχθου οικοδομήματός τους. Γι' αυτό ακριβώς και πρεσάβουν εξαντλητικά τον Μουσσολίνι. Η εξώθηση του φασίστα ηγέτη σ' επίθεση ενάντια στην Ελλάδα, προορίζεται ν' απομακρύνει κάθε ιδέα του Φράνκο για σύμπραξη με τον Χίτλερ. Και τούτο γιατί θα νόμιζε, πως ο Χίτλερ έταξε τις γαλλικές αποικίες στην Ιταλία. Παράλληλα θ' αποθαρρύνετο καθώς ο "άξονας" θα ενεπλέκετο σ' ένα ακόμη μέτωπο.

... ΕΤΣΙ... ΓΙΑ ΝΑ'ΧΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΜΕ...

... ΤΑ ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ...

... ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΑΝ ΤΟΥΣ ΧΙΤΛΕΡ-ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ...

... Ο μικρός Αδόλφος ήταν ένα ευαίσθητο όσο και ντροπαλό αγόρι στο Λίντς. Φύση τρυφερή κι ασθενική, την είχε δει να γίνει ζωγράφος. Ποτέ του δεν αποτόλμισε να κάνει το μεγάλο βήμα και να δώσει στην όμορφη ξανθιά που λάτρευε παράφορα, έν' από τα ποιήματα τα οποία έγραφε για πάρτη της.

Και σα να μην αρκούσε το "μειονέκτημα" της ευαισθησίας του, είχε κι έν' άλλο κατά πολύ χειρότερο. Ήταν ένα πανέξυπνο όσο και πρόωρα πολιτικοποιημένο παιδί. Τα "ελαττώματα" τούτα υπεραρκούσαν προκειμένου να θέλξουν την ευαίσθητη όσφρηση των αιώνων σκιών. Από κει κι ύστερα ούτε ψύλλος στον κόρφο του.

Καταρχήν "τρώνε" τον πατέρα του — έναν ώριμο και προσγειωμένο δημόσιο υπάλληλο. Έτσι ο μικρός Αδόλφος στερείται τον μόνο άνθρωπο που θα μπορούσε να του δώσει μια σωστή συμβουλή. Όταν παραδένεται ψυχικά με τη σχεακά νεαρή του μητέρα, τη ξαποστελνουν κι αυτή. Κατόπιν —με προτροπή "του" μοναδικού του "φίλου" Κούμπατσεκ— τον στέλνουν πακέτο στη Βιέννη. Εκεί τον πρεσάβουν επιδέξια με δικούς τους ανθρώπους. Μόλις πάει να πιάσει παρτίδες με κανέναν εκτός κυκλώματος, δολοφονούν αμέσως τον ιξ παρείσαχτο... "κανέναν". Παράλληλα φροντίζουν και να τον ξελασπώνουν κάθε τόσο και να μη του λείπει και τίποτα.

Όταν ψιλοωριμάζει τον πείθουν να τη κάνει για Γερμανία. Τον βάζουν να καταταχτεί στον στρατό "του" Κάιζερ και, χωρίς να το καταλάβει, βρίσκεται να κατέχει τα δυο μεγαλύτερα παράσημα γι' ανδρεία. Και μια ωραία πρωία, ιδού ο νυμφίος έρχεται σαν... "Φύρερ". Ο "Φύρερ" που άμα λάχει θα μπορούσε κάλλιστα να έχει γίνει και καμιά αδελφή αν αφηνόταν ελεύθερος στην Βιέννη, ένεκα ακριβώς της καλλιτεχνικής του ιδιοσυγκρασίας —και εδώ που τα λέμε αυτή θα ήταν και η πιθανότερη φ υ σ ι ο λ ο γ ι κ ή τ ο υ εξέλιξη.

Πού και πού την έψαχνε τη δουλειά να βρει και κάνα σύντροφο —έξω από το ασφυχτικό πρεσάβισμα των αιώνων σκιών— προκειμένου να ανασαίνει έστω και κατά διαστήματα σαν άνθρωπος. Τελικά μπόρεσε και βρήκε άκρη με την ανηψιά του, την Τζένη Ράουμπαλ. Η τραγωδία όμως γι' αυτόν ήταν ότι παρακαψουρεύτηκε μαζί της, οπότε άρχισαν να του ξεφεύγουν και κάπ δευτερόλεπτα από την πορεία που του'χαν χαράξει οι σιαές. Χαμένα δευτερόλεπτα; Δεν είμαστε καλά. Η Τζένη Ράουμπαλ αυτοχτονεί —ή για να γυρεύουμε και λίγους ψύλλους στ' άχυρα,— την αυτοχτονούν.

Επειδή του'φυγε το μούσι του Αδόλφου —που και καλά ήθελε να μείνει παιδί— απ' τη θλίψη για το χαμό του μόνου ανθρώπου τον οποίο αγά-

πησε πραγματικά, του ρίχνουν στα πόδια κάποια ξανθομάλλα με μυαλό πτηνού. Και τ' όνομα αυτής Εύα Μπράουν. Έτσι, και να 'θελε να πει τον πόνο του ο Αδόλφος σε μη επίπεδο πτηνού δε θα μπορούσε. Οι αιώνες σκιές είχαν βρει τη λύση για μια ακόμα φορά. Κι ο Αδόλφος να νομίζει πως όλα γίναν με "φυσιολογικά τυχαίο" τρόπο!!!...

Έτσι οι σκιές είχαν πλάσει εκ του μηδενός τον τόσο απαραίτητο για την... κοιλιακή τους υγεία "δεύτερο-Αντίχριστο" —ο πρώτος και καλά ήταν ο Ναπολέων— καταπώς είχε πει κι ένας εβραίος ονόματι Νοστράδαμος. Στο πρόσωπο τίνος; Ενός παιδιού που σίγουρα θα χάιδεβε τα μαλλιά του Όλιβερ Τουϊστ. Όταν ο Χίτλερ συνειδητοποίησε το σε π λούκι είχε πέσει επί τριάντα χρόνια ήταν πλέον αργά. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να εκδικηθεί "μερικώς", εχτελώντας τον Ραμ. Ο τελευταίος ήταν αυτός ο οποίος τον έμπασε στο "Κόμμα των Γερμανών Εργατών"!!!

Το Μουσσολίνι τον σταμπάρανε από νεαρό σοσιαλιστή. Στην ασύλληπτη εγωπάθειά του κοζάρισαν την τεράστια επένδυση. Έτσι, χωρίς καν να του αφήσουν περιθώριο ν' ανασάνει —διάβαζε: να σκεφτεί— βρέθηκε να ονομάζεται "Ντούτσε". Η καλύτερή του σίγουρα...

Καλό θα ήταν να φέρουμε λίγο στο νου και κάποια ομοιότητα με τον ετεροθαλή αδελφό του Χίτλερ. Όπως του Χίτλερ τού 'ριξαν το φρούτο⁴ Εύα Μπράουν" έτσι και του Μουσσολίνι τού 'ριξαν κάποιο άλλο φρούτο με τ' όνομα Κλάρα Πετάτσι.

Χρειάζεται να πούμε και τίποτ' άλλο; Θά 'ταν μάταιος κόπος.

Κι άμα λάχει, οι αιώνιες σκιές, γνώριζαν πως τη διακριτική βοήθεια που 'χαν δώσει σε δύσκολες στιγμές της ζωής των δύο "εκθεμάτων", αυτά θα την ερμήνευαν και καλά σα "θεία πρόνοια"... Αυτά... Υπομονή για τον "τρίτο Αντίχριστο"; 1993-96.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Ο ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ, Ο ΜΥΗΜΕΝΟΣ
ΚΙ Ο ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΟΣ ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ

Έχει σπαταληθεί άφθονο μελάνι πάνω στο ερώτημα: Ποιος είπε τελικά το "Όχι" στο Μουσσολίνι; Για τους συντηρητικούς κάθε απόχρωσης, το "Όχι" το 'πε μόνο ο Μεταξάς. Για τους αριστερούς αντίθετα το "Όχι" ειπώθηκε απ' τον ελληνικό λαό: Με την έννοια ότι ο Μεταξάς ποτέ δε θα τολμούσε —παρότι θα το 'θελε— ν' αγνοήσει την αντιφασιστική ορμή του "απλού" ελληνικού λαού. Πρόκειται για ένα ερώτημα, που έχει προκαλέσει και προκαλεί θύελλα αντιδικιών, αντιπαράθεσεων κ.λ.π.

Λυσιπών τούτο το ερώτημα είναι κάλπικο. Η υφή του είναι εξίσου κάλπικη με την γενικά αποδεκτή —αλλά τόσο εύκολα ανατρέψιμη όπως αποδείξαμε στα πριν— πλαστογραφημένη εικόνα του "Ζηλιάρη Ντούτσε", όστις επιτίθεται έτσι για πλάκα, στην Ελλάδα. Κι είναι κάλπικο επειδή το "Όχι" δεν υπήρξε ποτέ προϊόν επιλογής του Μεταξά. Το "Όχι" αποτελούσε την πεμπτουσία της πολιτικής απάτης η οποία ονομάστηκε "4η Αυγούστου".

Για να μην απεραντολογούμε. Η 4η Αυγούστου υπήρξε μια κουτοπόνηρη νότα του γενικότερου Βρετανικού αντιχιτλερικού σχεδιασμού. Όπως είπαμε και οι Άγγλογάλλοι και οι Αμερικάνοι επιθυμούν ν' αφανίσουν τον όποιο κίνδυνο αντιπροσωπεύει η δυναμική του εθνικοσοσιαλισμού. Η μέθοδος η οποία προκρίνεται, χωρίζεται σε δύο σκέλη.

α) Πρόσκαιρο δυνάμωμα του Χίτλερ, ώστε αυτός να γίνει ικανός να διεξάγει μια επιθετική πολεμική ενέργεια. Σ' αυτόν το σχεδιασμό του προσφέρονται στο πατό η Ρηνανία, η Αυστρία κι η Τσεχοσλοβακία.

β) Σύγκρουση Γερμανίας-ΕΣΣΔ: Μ' αυτούς να σκυλεύουν στη κατάλληλη στιγμή και τους δυο εξουθενωμένους αντιπά-

λους. Ειδάλλως εξεύρεση κάποιου προσχήματος προκειμένου να κηρύξουν πόλεμο στους Ναζί, κατά πρώτο λόγο.

Πάνω στο βωμό της δημιουργίας μιας ισχυρής ρεβανσιστικής Γερμανίας, οι Άγγλοι στήνουν το έκτρωμα της 4ης Αυγούστου. Ελέγχοντας τόσο τους Βενιζελικούς όσο και τους αντιβενιζελικούς βάζουν το Γεώργιο Γλύξμπουργκ να ξεθάψει έναν δηλωμένο παλιό Γερμανόφιλο —το Μεταξά— και να τον κρίσει δήθεν διχτάτορα. Ελάχιστοι γνωρίζουν πως εδώ και λίγα χρόνια ο Μεταξάς το παίζει αγγλόφιλος.²⁶ Εν πάσει περιπτώσει αν υπάρχει ένας διχτάτορας μετά τη 4η Αυγούστου 1936, αυτός είν' ο Γεώργιος και τ' αφεντικά του. Δηλ. οι Βρετανοί. Η πρωθυπουργοποίηση του Μεταξά, καθώς και η στελέχωση της κυβέρνησής του από φασίστες υπουργούς, προορίζεται να ρίξει στάχτη στα μάτια του Χίτλερ.²⁷ Να τον κάνουν δηλ. να πιστέψει πως στην Ελλάδα υφίσταται ένα φιλικό προς αυτόν καθεστώς. Έτσι οι Άγγλοι θα διαθέταν στη χώρα μας μια μυστική βάση επιχειρήσεων.

Και βέβαια ο Χίτλερ κάθε άλλο παρά ηλίθιος ήταν ώστε να χάσει ένα τόσο κουτοπόνηρο παραμύθι. Απ' αυτή την άποψη ο λόγος του στο Ράιχσταχ όπου αιτιολογεί τη Γερμανική επίθεση στην Ελλάδα, αποτελεί ένα ιστορικό ντοκουμέντο. Εκεί αποκαλύπτει με χαρακτηριστική σαφήνεια την αληθινή ταυτότητα του "μεταξικού" καθεστώτος.²⁸ Αν οι διάφοροι φαφλατάδες συγγραφίσκοι, που με την άγνοιά τους έχουν συνεργήσει στην καταγραφή μιας συμφέρουσας τους αγγλοαμερικάνους "ιστορίας" μελετούσαν το λόγο του, θα μάθαιναν πολλά.

Ο Μεταξάς ήταν ένα απλό πιόνι του Γεώργιου και δεν τ' αγνοούσε. Ίσα-ίσα. Το ημερολόγιό του αναδίδει μια πρωτόγονη ανασφάλεια. Ανασφάλεια η οποία πήγαζε απ' τον τρόπο του μήπως οι Βρετανοί ή ο Γεώργιος τον πετάξουν, δίκην στιμμένης λεμονόκουπας σε κανένα καλάθι αχρήστων. Γι' αυτό και προσπαθούσε να διεκπεραιώσει με τον καλύτερο τρόπο, τις εντολές τους. Κατά συνέπεια είχε "προγραμματιστεί" ν' απαντήσει, με καθαρά εξαρτημένο τρόπο αρνητικά, σε οποιοδήποτε αντιαγγλικό προνουντισμένο. Απαντώντας λοιπόν "Όχι" στον Γκράτσι, απλώς παπαγαλίζει αγγλική εντολή.

Όσο για το λαό; Ο ελληνικός λαός θα 'δινε και τη ψυχή του ενάντια σε οποιαδήποτε επιβουλή κατά της πατρίδας του.

Στα τέλη Νοέμβρη του 1940 η ιταλική επίθεση εκφυλίζεται τελείως. Συνάμα συντρίβεται κάθε ελπίδα του ιταλικού επιτελείου ν' αναλάβει εκ νέου την πρωτοβουλία στο μέτωπο. Ο ελληνικός στρατός έχει αντιστρέψει πλέον το "παιχνίδι". Έχει πάρει αμπάρριζα τους Ιταλούς μέσα στο αλβανικό έδαφος. Στις 6 Δεκέμβρη ο στρατός μας μπαίνει στους Άγιους Σαράντα. Στις 8 καταλαμβάνει το Αργυρόκαστρο. Με τους Άγιους Σαράντα υπό τη κατοχή του, είναι θέμα ημερών η κατάληψη της Αυλώνας και η διακοπή του θαλάσσιου ανεφοδιασμού των Ιταλών. Αυτό θα σήμαινε και τη λήξη του πολέμου. Ωστόσο ποτέ το ελληνικό ΓΕΣ δε θα διατάξει τη τόσο καίρια όσο κι απλή —τη συγκεκριμένη στιγμή— προέλαση... Η Ιταλία δεν έπρεπε να βγει από τόσο νωρίς "νοκ άουτ".

Λοιπόν όλα τα διαθέσιμα στοιχεία βοούν για το ηττοπαθές πνεύμα τ' οποίο διακατείχε τους ανώτερους αξιωματικούς του στρατού μας. Κι ειδικότερα τους του επιτελείου. Ο στρατηγός Καθηνιώτης υπερτονίζει πως δεν υπήρχε ούτ' ένας επιτελικός αξιωματικός που να μην έχει μολυνθεί απ' το ηττοπαθές γαλλικό πνεύμα.²⁹ Επίσης, πως το υπό "τον Παπάγο" ΓΕΣ, είχε προ πολλού καταλήξει στην ιδέα ενός σύντομου αγώνα, για τη "τιμή των όπλων".³⁰ Πως επιτεύχθηκε το έπος; Ας ακούσουμε την σαφώς αποστασιοποιημένη άποψη του ταξίαρχου *Mayers*: "Αν πολέμησε κάποιος στο αλβανικό μέτωπο, αυτός ήταν μόνο ο λαός της Ελλάδας. Η θέληση του λαού ανάγκασε τον τακτικό στρατό να πολεμήσει για να μη ντροπιαστεί. Ο λαός πολέμησε και πέρασε μάλιστα στην επίθεση, παρόλο που οι "αριστοκράτες" αξιωματικοί όχι μόνο δε θέλησαν να πολεμήσουν αλλά και στάθηκαν ανίκανοι για κάτι τέτοιο κι ακόμα δεν είχαν το θάρρος να οδηγήσουν τον ελληνικό στρατό ενάντια στους εισβολείς".³¹

Είν' αλήθεια. Η αναίσχυντη ιταλική επίθεση απελευθέρωσε ασύλληπτες λαϊκές δυνάμεις. Δυνάμεις οι οποίες ελόχευαν στη "σκια των γεγονότων", πανέτοιμες να εκραγούν. Όλος ο συσσωρευμένος στο λαϊκό μαζικό ασυνείδητο καταπιεσμένος αντιπολιτευτικός δυναμισμός, βρήκε την ευκαιρία να εκραγεί...

... Όσο πιο πολύ μελετούμε το έπος του ελληνικού λαού στην Αλβανία, τόσο ενισχύεται η πεποίθησή μας ότι βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα φαινόμενο μαζικής "υστερίας". Για να κατανοηθεί καλύτερα ο αφορισμός μας κρίνουμε χρήσιμο να παραθέσουμε τη παρακάτω ανάλυση του Γιούνγκ: "Ο άρρωστος

έπασχε από παρανοϊκή άνοια με μεγαλομανία. Είχε τηλεφωνική επικοινωνία με την μητέρα του Θεού και άλλους μεγάλους. Στη πραγματικότητα ήταν ένας κακομοιριασμένος μαθητευόμενος κλειδαράς που από 19 ετών είχε πάθει ανίατη παραφροσύνη. Δεν ήταν ποτέ προικισμένος με εφύια αλλά είχε ανάμεσα σ' άλλα πράγματα συλλάβει την μεγαλειώδη εικόνα ότι ο κόσμος ήταν το εικονογραφημένο βιβλίο του, τις σελίδες του οποίου μπορούσε να γυρίσει κατά βούληση. Είχε μια απλή απόδειξη: έκανε μια στροφή, και να μπροστά του έβλεπε μια καινούρια σελίδα".³²

Τούτο το περιστατικό όπως μας το δίνει ο Γιούνγκ, ταιριάζει γάντι με ό,τι συνέβει στα παγωμένα βουνά της Αλβανίας. Ο μαχόμενος λαός έχει απαρνηθεί τη γεμάτη νευρωτικά ταμπού καθημερινότητα, την οποία του 'χουν επιβάλλει με την πλέον ωμή βία. Έτσι ανταποκρίνεται ολόψυχα στο κάλεσμα της πάντα ελεύθερα εξελισσόμενης, "αρχετυπικής" ελληνογεννούς υπερσυνείδησης. Η τελευταία τον ενθαρρύνει ν' αντιμετωπίσει το όλο Είναι μέσα απ' το πρίσμα που ο Σοπενχάουερ —επεχτείνοντας τη Καντιανή αντίληψη— ονομάζει "κόσμος σαν βούληση και σαν παράσταση".³³ Μ' αυτό τον τρόπο, όπως και ο "μαθητευόμενος κλειδαράς" του Γιούνγκ, ο "αντικειμενικός" ανθ-ελληνικός κόσμος είν' ένα απλό εικονογραφημένο βιβλίο στα χέρια του Έλληνα στρατιώτη.

Δεν απαιτείται δεύτερη ματιά απ' αυτόν προκειμένου να καταλάβει πως το βιβλίο είναι κακέχτυπο. Οι εικόνες βρίσκονται σε λάθος σειρά. Μ' άλλα λόγια η ιστορία έχει πάρει στραβό δρόμο. Επομένως χρήζει αποκατάστασης. Πως; Απλούστατα αποκαθιστώντας με το κατάλληλο "μοντάζ" τις εικόνες στη σωστή τους αλληλουχία. Ποια είν' αυτή; Ο ελληνικός κόσμος δε δολοφονήθηκε ποτέ απ' τους ανύπαρχτους οπαδούς ενός εξίσου ανύπαρχτου Ιησού Χριστού. Ξεπέρασε γρήγορα την "εποικοδομητική παρακμή" του κι εξελίχτηκε απερίσπαστα σαν χιονοστιβάδα. Τα διάφορα βαρβαρικά φύλα αφομοιώθηκαν απ' την κολοσσιαία του δυναμική. Οι όποιες απόπειρες των ολιγαρχικών να καθαγιάσουν την "υπεροχή" τους, επιβάλλοντας κάποιους φτηνούς μονοθεϊστικούς σκοταδισμούς, συνεθλίβησαν κάτω απ' το βάρος των μεγαλοφυιών φιλελεύθερων φιλοσοφικών οργασμών του ελληνικού πνεύματος στις ακροβυστίες του σύμπαντος. Σ' αυτό βοήθησε κι η ανθρωποκεντρική καθημερινότητα των ελληνικών θεοτήτων.

"Θεϊκή ανθρωποκεντρικότητα". Να η φράση κλειδί. Οι προ-

εχτάσεις της υπονοούν το σταδιακό ανέβασμα του ανθρώπου προς τη θεϊκή του αυτοπραγμάτωση. Στο κβαντικό σύμπαν η γη είναι μια παραδοξότητα.³⁴ Τ' αληθινό σύμπαν δεν έχει ανακαλυφτεί ακόμα — σύμφωνα με κάποιες αρχές των "ενισίων πεδίων" του αϊστανικού χωροχρόνου.³⁵ Στο ατομικό υποσυνείδητο του κάθε "απλού" Έλληνα εδρεύει η εξής γνώση. Το σύμπαν πρόκειται ν' "ανακαλυφτεί" απ' τους μετεξελιγμένους σε αρχετυπικούς ανθρωποκεντρικούς Ολύμπιους Θεούς, Έλληνες.

Κι αυτό θα επιτευχτεί μέσ' από 'να υπεράνθρωπο πέρασμα του κάθε "απλού" Έλληνα απ' τη "μελάσσα". Ένα πέρασμα δηλ. προς εκείνη τη διάσταση του χωροχρόνου, όπου ο αληθινός ελληνικός κόσμος αποθεώνει την ένοια Άνθρωπος. Εκεί όπου ο οποιοσδήποτε "μέτριας εφύιας μαθητευόμενος κλειδαράς" είν' όντως ένας μικρός Θεός.

Ο τέτοιος γνώμνας αντιμετώπισης του συγκλονιστικού λαϊκού έπους στην Αλβανία, καλύπτει πλήρως τον ορισμό μας περί μαζικής "υστερίας". Κι αυτό γιατί αποδεσμεύοντας την ουσία της λέξης "υστερία" από κάθε υποκριτική χριστιανογενή επαγωγή, τη βλέπουμε να στοιχειοθετεί τον ιδεώδη κινητήριο μοχλό ώστε να γίνει δυνατό ένα "πέρασμα απ' τη μελάσσα".

Τέλος πάντων στην Αλβανία ο κάθε "απλός" Έλληνας κρατάει στα χέρια του τον κόσμο με τη μορφή του "εικονογραφημένου του βιβλίου". Αν δεν κατάφερε ν' "αντικειμενικοποιήσει" την ανακατάταξη των εικόνων αυτό οφείλεται στον παρακάτω λόγο. Η ελληνική υπερσυνείδηση χρειάζοταν περισσότερες πληροφορίες. Τόσο η κινητοποίηση του 1821 όσο κι εκείνη του 1940 ήταν απαραίτητες, προκειμένου ν' αποχτήσει το λαϊκό ασυνείδητο τη κατάλληλη εμπειρική του θωράκιση.

Όσο κι αν σκίσουν τα ιμάτιά τους οι διάφοροι τωρινοί υμνωδοί της παρακμής, το παραπάνω πλέγμα εντοπίσεων είναι τουλάχιστον, το ίδιο αντικειμενικό με την ισχύουσα τότε πραγματικότητα. Και το κυριότερο. Είναι ζυμωμένο μέσα στην καρδιά των δολοφονικών για την ανθρωπινή αξιοπρέπεια, τότε παραγωγικών σχέσεων. Αυτή ακριβώς η ιδιότητα του εν λόγω πλέγματος του προσδίνει μια πρόδηλη ωριμότητα. Κατά συνέπεια θα πρέπει να ιδωθεί σαν ένα πολύ πραγματιστικό προειδοποιητικό σκίρτημα της πανελλήνιας λαϊκής συνείδησης. Ένα σκίρτημα τ' οποίο θεωρεί τον ελληνό-

γεννή "μύθο" και τ' όποιο του περιεχόμενο σαν την ιδεατή κατάληξη των κελυσμάτων της.

Συνοψίζουμε: Η ελληνική λαϊκή υπερσυνείδηση επιζητά τη δημιουργία ενός ανθεκτικού πολιτικοκοινωνικού-ψυχολογικο-κοινωνιολογικού συστήματος αναφοράς. Το εν λόγω σύστημα αναφοράς θα ήταν παράλογο να στερείται εμπειρικής πληροφoρίας. Η ίδια η φύση της ελληνικής συνείδησης είν' επιδεχτική στην εκλεχτική αποδοχή δοκιμασμένης κοινωνιολογικά γνώσης. Είναι συνεπώς ευνόητο, πως οι φορείς της βρίσκονται σε διαρκή "παραγωγική εγρήγορση". Κι αυτό ώστε να 'ναι πανέτοιμοι όπως ανταποκριθούν στ' όποιο της κάλεσμα για έμπρακτη συγκομιδή πληροφοριών. Εξού και η "υστερική" αντίδραση του ελληνικού λαού στην Αλβανία.

Σ' αντίθεση με τον ελληνικό λαό, η ολιγαρχία του τόπου μας κινείται στα πλαίσια μιας διχοτομημένης φαντασίωσης. Όλες οι διευθυντικές βαθμίδες της επικαιρότητας καλύπτονται από δικά της μέλη. Ωστόσο και οι πολιτικοί της και οι συγγραφείς της και οι στρατιωτικοί της και οι καλλιτέχνες της και οι θεωρητικοί της κατατρύχονται από μια "ασυνείδητη επίγνωση": Στις σχέσεις τους με τα ξένα κέντρα δύναμης τη βρίσκουν να το παίζουν "κακομαθημένα" αλλά υπάκουα παιδιά". Και τούτο γιατί η προέχταση της ιδέας αυτής, ενέχει και το στοιχείο του "παραχαϊδεμένου". Το πρόβλημα είναι πως ταυτόχρονα η ροή της ζωής τους θέλει υπέρ-ώριμους χειραγωγούς του "ανίδεου όχλου". Και για ν' ανταποκριθούν στον τέτοιο ρόλο, χρειάστηκε ουκ ολίγες φορές, να βάψουν τα χέρια τους με λαϊκό αίμα. Κοντολογίς; "Παραχαϊδεμένα παιδιά" μεν, ψυχροί-δοκιμασμένοι φονιάδες δε. Και... ιδού το διχοτομημένο τους εγώ.

Εδώ ακριβώς κολλάει η "επίγνωση": Σ τ' ό τ ι δ η λ . γ ν ω ρ ί ζ ο υ ν π ω ς σ τ ο π ρ ό σ ω π ο τ' "απλού όχλου" δολοφονούν τους γνήσιους θεματοφύλακες του Ελληνισμού. Η θερμοκοιτίδα τούτης της γνώσης έγκειται στη συνειδητοποίηση, πως ποτέ γνήσιοι Έλληνες δε θα χτυπούσαν πισώπλατα τα ιερά και τα όσια του Ελληνισμού: Κι αυτό επειδή έτσι τους διέταξαν κάποιοι Ευρωπαίοι πρώην Βάρβαροι. Η άτεγκτη ιστορική μνήμη τους υπενθυμίζει πως τα εκάστοτε εύπορα τμήματα του τόπου μας, κοιτούσαν να διαφυλάξουν τα προνόμιά τους, ταυτιζόμενοι με τους συνειδητούς κατεδαφιστές του Ελληνισμού. Μα

κύρια τους υπενθύμιζε πως η ελπίδα των κατά καιρούς κατατρεγμένων ήταν η παλιννόστηση της μεγάλης Ελλάδας. Συνεπώς οι εξεγέρσεις τους ενάντια στους σφαγείς του Ελληνισμού, τους μετάρρεπαν αυτόματα σε θεματοφύλακες του.

Η ελληνική συνείδηση δεν υπόκειται σε ρατσιστικό πειρασμό. Είναι πανανθρώπινη. Όποιος την ενστερνίζεται —ανεξάρτητα ράτσας— είν' Έλληνας. Η συνακόλουθη προέχταση των πιο πάνω μας οδηγεί στο συμπέρασμα πως τα εύπορα στρώματα —της κάθε εποχής— του τόπου, ήταν αναγκασμένα να λειτουργούν πάντα ανθελληνικά. Είτε σιγοντάροντας την ωμή δολοφονία του ελληνικού πολιτισμού στον 4ο-10ο αιώνα, είτε ακρωτηριάζοντας τον Ελληνισμό στη Μικρασία κ.λ.π. Η τέτοια υφή της "επίγνωσης", τους ωθούσε στην συνειδητοποίηση μιας καταλυτικής αλήθειας. Ότι δηλ. ο "απλός" λαός ήταν η γνήσια αναπαραγωγή των αρχαίων Ελλήνων. Ενώ οι ίδιοι δεν ήταν τίποτ' άλλο από μιγάδες εκ μιγάδων. Όμως αυτό επιδείκνυε το αρρωστημένο αντιλαϊκό τους μένος. Αυτοβαυκαλίζονταν, ότι βασανίζοντας ή χλευάζοντας, ή ξεζουμώνοντας, ή δολοφονώντας, την ελληνική "μάζα", ισορροπούσαν τη πλάστιγγα του όλου παιχνιδιού. Κι όμως στα τριςβαθα της ψυχής τους υπήρχε η επίγνωση πως αυτές οι μέθοδοι δεν αντικαταστούσαν την ψυχρή αντικειμενική αλήθεια. Ότι δηλ. η "μάζα" απαρτιζόταν κατ' ανάγκη από Έλληνες ενώ η τάξη τους από μιγάδες εκ μιγάδων. Και κύρια πως οι δυο αυτές ιδιότητες, είχαν παραχτεί από χίλες-δυο κοινωνιολογικές παραμέτρους.

Στην Αλβανία λοιπόν οι γόννοι της ολιγαρχίας είναι πανέτοιμοι να υπακούσουν για εκατομμυριοστή φορά σ' ανθελληνικές φόρμουλες. Γι' αυτούς είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο πως η όλη υπόθεση θα εξελιχτεί ανθελληνικά. Αυτό τουλάχιστον διδάσκει η ιστορία της τάξης τους. Και ξαφνικά βλέπουν τ' όλο οικοδόμημα του εξ αντικειμένου ανθελληνισμού τους να καταρρέει. Από τι; Από τη βουή των γνήσιων Ελλήνων του "απλού" λαού. Μια βουή η οποία καταστά παρωχημένη αυτή τούτη την υπόσταση του κόσμου τους. Και που παράλληλα τους κατατάσσει από "χειραγωγούς των Ελλήνων", σε τρομαγμένους ουρραγούς των καλεσμάτων της ελληνικής συνείδησης.

Τούτο το ξαφνικό τους ξεγύμνωμα στην Αλβανία θα σφραγίσει ανεξίτηλα το ψυχισμό τους. Ποτέ δεν θα συγχωρέσουν στον "απλό" λαό την αποκάλυψη της μιγάδικης ταυτότητάς τους. Έτσι μόνο μπορούμε να καταλάβουμε τη χυδαία τους

αντιλαϊκή δολοφονικότητα στη δεκαπενταετία 1940-55. Μέχρι τότε, ξεπέρασαν ως εξής το σύμπλεγμα της μη ελληνικότητάς τους: Ἀφηναν τον εαυτό τους ἔρμαιο στ' ἄγριο δούλεμα των αγγλοαμερικάνων πραχτόρων στις μυστικές εταιρίες όπου ανήκαν. Δεν ἦταν Ἕλληνες—εντάξει. Ἦταν ὅμως "πολίτες της μεγάλης πατρίδας Γης". Κάτι που οὔτε στ' ὄνειρό του δε θα κατόρθωνε ο ελληνικός "ὄχλος". Ἀλλά ἡ ωμὴ πραγματικότητα του στενοῦ χώρου στους πάγους της Ἀλβανίας, συνέτριβε σε χίλια κομμάτια τούτη τὴ ψευδαίσθηση. Το ξανατονίζουμε. Το λαϊκὸ ελληνικὸ ἔπος στὴν Ἀλβανία, επενέργησε σαν καυτό σίδερο στο ἤδη αρρωστημένο διχοτομημένο "Εγώ" τῆς ἀρχουσας τάξης κάθε ἀπόχρωσης. Ὅλα τ' αντιλαϊκά προγκρόμ στα ἐπόμενα χρόνια, θα ἔχουν τὴ σαφὴ χροιά τῆς ολιγαρχικῆς ἀντεκδίκησης.

Το θέμα εἶναι πως οἱ μιγάδες τῆς οικονομικῆς καὶ πολιτικῆς ολιγαρχίας δε θα δώσουν ποτέ τὴν ευκαιρία στους Ἕλληνες νὰ μπουν στὴν Αὐλῶνα. Σε ποιες "προτροπές" ὑπόκυψαν; Εἰς ἀκριβῶς βρίσκουμε μιὰ "μυστήρια" ὁμοφωνία καὶ των βρετανικῶν καὶ των αμερικάνικων κέντρων ἐξουσίας. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δε γνωρίζουν πως ἡ κατάληψη τῆς Αὐλῶνας δε θα συνέτριβε ἀπλῶς τὸ ἰταλικὸ ἐγχείρημα κατὰ τῆς Ἑλλάδας. Θα πρόσφερε ταυτόχρονα κι ἓνα ἀνυπολόγιστος ἀξίας σημεῖο ἐκκίνησης στὴν "ελληνικὴ" ἀστική τάξη. Ἀν τὸ παρελθόν εἶχε διδάξει κάτι τοὺς αγγλοαμερικάνους σὲ σχέση με τοὺς Ἕλληνες, αὐτὸ ἐγκέιτο στο ἐξῆς: Ἡ ἀστική τάξη τοῦ τόπου μας ἔτρεφε ἀχαλίνωτες φιλοδοξίες. Μπορεῖ οἱ εκπρόσωποι τῆς νὰ ἐμφανίζονταν μπροστὰ τοὺς με μιὰ γλοιώδη δουλοπρέπεια. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ 'καναν ἐπειδὴ δε τοὺς ἐπαίρνε νὰ τὸ παίξουν ἀλλιῶς. Ἡ τέτοια τοὺς δουλικότητα ὅμως, δε τοὺς ἐμπόδισε νὰ ἐπιχειρήσουν κατὰ καιροὺς κάποια ἀλματα, τὰ ὁποῖα ἀπειλοῦσαν τὸ ὁποιο ἐποχικὸ *status quo* τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ξέφρενη φιλοδοξία τῆς "ελληνικῆς" ἀστικῆς τάξης εἶν' ἓνα γεγονός. Στὸ προηγούμενο κεφάλαιο ἐπιχειρήσαμε μιὰ προσέγγιση τοῦ φαινομένου. Οἱ ἀνταύγειες τοῦ γιγάντιου —"εδαφικά"—ελληνικοῦ μαζικοῦ ἀσυνείδητου, ἐπηρεάζουν σ' ὁρισμένες ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις καὶ κάποιες ἀστικές ομάδες τοῦ τόπου μας. Ἀς ἐμβραθύνουμε στο γιατί τῆς ἐπηρεάζει, ἀφοῦ τὰ μέλη τοὺς δεν εἶναι παρὰ "μιγάδες". Το ελληνικὸ μαζικὸ

ἀσυνείδητο "θεωρεῖ" ὅτι τὰ 3/4 τῆς μεσογειακῆς λεκάνης, "θα 'πρεπε" νὰ βρίσκονται κάτω ἀπ' τὴ σκέπη ἐνὸς μεγάλου ἐλληνικοῦ κράτους. Το ὅτι δε συμβαίνει αὐτὸ οφείλεται σ' ἓνα εἶδος ἱστορικῆς παραδοξότητας. Τούτῃ ἡ πανελλήνια λαϊκὴ συνείδηση ἐπανέρχεται στὴν ἐπιφάνεια κάθε φορὰ που ἐπικείνεται ἀνακατατάξεις στα ἐυρωπαϊκὰ ἢ ὄχι σύνορα. Τί πιο εὐλόγο ἀπ' τὸ νὰ τὴ συμμερίζονται καὶ οἱ κατὰ κύριο λόγο μεταπράττες "Ἕλληνες" ἀστοί; Ἀν γιὰ τὸν ἐλληνικὸ λαὸ ἐδαφικὴ ἐπέχταση τῆς Ἑλλάδας σημαίνει υλοποίηση τῶν ὁραμάτων τῆς συνείδησής του, γιὰ τὸν ἀστὸ σημαίνει νέτα-σκέτα πολλαπλασίωση τῆς ἐπιχειρηματικῆς ἐμβέλειας. Συνάμα οἱ προαναφερθεῖσες ἀνταύγειες τῆς ἐλληνικῆς συνείδησης, βρίσκουν πρόσβαση νὰ ἐπηρεάσουν θετικὰ τὸν ἀστικὸ "μιγάδικο" ψυχισμό. Δεδομένου ὅτι τὸ ἐκάστοτε ἀνέβασμα τῆς λαϊκῆς ἐλληνικῆς συνείδησης, ἐξασθενίζει τοὺς "ἀνθελληνικοὺς" μηχανισμοὺς τοῦ ἀμυνας.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ μὴ κατάληψη τῆς Αὐλῶνας, ἀποδείχνει πως οἱ αγγλοαμερικάνοι χτύπησαν ἀκαριαῖα. Πρὶν δηλ. βρεῖ ἔρεισμα νὰ ἐνεργοποιηθεῖ ἡ ὑποκείμενη στα κελεύσματα τῆς ἐλληνικῆς συνείδησης, ἀκράτη "μεγαλομανία" τῆς ντόπιας ἀστικῆς τάξης. Χῶρια ἀπ' αὐτὸ, τὸ νὰ βγεῖ τόσο νωρὶς νὸκ ἄουτ ἀπ' τὴ κονίστρα ὁ Μουσσολίνι, θ' ἀνέτρεπε ἓνα σωρὸ βασισμένα πάνω τοῦ σενάρια.

Ὡστόσο τὰ προτῆς κίνησης μιᾶς κοινωνίας βρίσκονται σὲ ἀέναη κίνηση. Πόσο μάλιστα ὅταν ἡ δοσμένη κοινωνία ἔχει υποχρεωθεῖ σὲ διαρκὴ ἐγρήγορση, λόγῳ πολεμικῆς τῆς ἐμπλοκῆς. Παλιές μνήμες κι ἀπωθημένα ξεβράζονται στὴν ὑπερ-διέγερση τῆς καθημερινότητάς τῆς. Μοιραῖο ἐπακόλουθο ὅλων αὐτῶν; Ἡ ἀνάδυση στὴν ἐπιφάνεια κάποιων νέων παραμέτρων.

Ἔτσι βλέπουμε τὸ Μεταξά ν' ἀναλαμβάνει μιὰ πρωτοβουλία ἡ ὁποία ἐνῶ ἀπηχεῖ τῆς ἀπώτερης ἐπιδιώξεως τῶν Βρετανῶν, ἀπειλεῖ νὰ τινάξει ὅσον ἀέρα τοὺς αμερικάνικους σχεδιασμοὺς. Πιο συγκεκριμένα ἀποκαθιστᾷ ἐπαφή με τὸ Βερολῖνο. Οἱ ναζὶ ἔχουν ἤδη ζυγώσει τὸν Ἕλληνα πρέσβη στὴ γερμανικὴ πρωτεύουσα, Ρίζο-Ραγκαβή. Τοῦ ἔχουν προτείνει δε, μιὰ πολὺ ρεαλιστικὴ λύση προκειμένου νὰ ἐπιτευχθεῖ εἰρήνη Ἑλλάδας-Ἰταλίας. Σύμφωνα με τὰ λεγόμενά τοὺς τὸ πρόβλημα που 'πρεπε νὰ παρακαμφθεῖ ἦταν ἓνα: Νὰ μὴν υποστῇ ἡ Ἰταλία κανέναν

καίριο εξευτελισμό. Η Ελλάδα απλώς θα 'κανε μερικές "έντιμες παραχωρήσεις". Αμέσως οι Γερμανοί θα 'στελναν ένα εκστρατευτικό σώμα-σφήνα ανάμεσα στους δυο εμπόλεμους.³⁶ Η παραπάνω κρούση έγινε στις αρχές Νοέμβρη του 1940. Όπως σωστά παρατηρεί ο *Shramm von Thadden*, "ο Χίτλερ ήταν έτοιμος να πληρώσει ακριβά για ν' αποφύγει ανάφλεξη στη Βαλκανική".³⁷

Το θέμα είναι τι θ' αποφάσιζαν οι Βρετανοί. Η επιδεκτικότητα του Μεταξά στις γερμανικές προτάσεις μας αποκαλύπτει πως συμφωνούσαν για έναν διακανονισμό. Κι αυτό γιατί δε θα 'ταν αναγκασμένοι ν' αποσπάσουν στρατεύματα απ' το αφρικάνικο μέτωπο ώστε να βοηθήσουν την Ελλάδα σε περίπτωση γερμανικής επίθεσης. Στα πλαίσια της επιθυμίας των Γερμανών για μη ολοκληρωτική ήττα των Ιταλών, ματαιώνεται και η επίθεση στην Αιθιοπία.

Αν οι πιο πάνω τέσσερις ενδιαφερόμενοι, αντιμετώπιζαν τα πράγματα μέσα απ' αυτό το πρίσμα, κάποιος άλλος τ' αντιμετώπιζαν από 'να διαφορετικό. Κι αυτοί δεν ήταν άλλοι από τις ΗΠΑ και το Βατικανό. Τόσο η Ουάσινγκτον όσο κι η "Αγία Έδρα" είχαν ήδη κάνει τις επιλογές τους. Κι αυτές απέβλεπαν στην εχτόπιση των Βρετανών απ' τα νευραλγικότερα σημεία του κόσμου. Η Ελλάδα συνδεόταν γεωγραφικά με τον χώρο που εποφθαλμιούσαν όσο τίποτ' άλλο: Δηλ. τη Μ. Ανατολή και τα πετρέλαιά της. Το σταυροδρόμι των τεσσάρων ηπείρων τ' οποίο μέχρι τώρα σκύλευαν περίπου μονοπωλιακά οι Άγγλοι. Όλα τα διαθέσιμα στοιχεία με τις λογικές προεχτάσεις τους, βοούν για ένα πράγμα. Οι ΗΠΑ επιθυμούσαν να δουν το ελληνικό έδαφος πλην της Κρήτης, υπό γερμανική κατοχή. Και τούτο γιατί απ' τη μια θ' άνοιγαν άλλη μια πληγή στη Βρετανική σφαίρα επιρροής. Απ' την άλλη θα διαθέταν μέσω Κρήτης, το πιο καίριο αβύθιστο αεροπλανοφόρο. Πράγματι η Κρήτη καλούταν να προστατέψει το "σιδερένιο έμβολο" προς τα πετρέλαια του Ιρανικού κόλπου, τ' οποίο σκόπευαν να στήσουν μετά το μακελειό: Δηλ. το Ισραήλ.

Ο Μουσσολίνι συμφωνεί κι αυτός να ζητήσει απ' τον Χίτλερ όπως μεσολαβήσει για την επίτευξη ειρήνης με την Ελλάδα. Αναθέτει λοιπόν στον Τσιάνο να ειδοποιήσει τον Ιταλό πρόεδρο στο Βερολίνο Αλφιέρι, όπως αναλάβει τη σχετική πρωτοβουλία. Κι εδώ αρχίζουν τα παράδοξα. Ο Τσιάνο μεταδίνει το μήνυμα στον Αλφιέρι πασπατεμένο κατά πως τον διέταξαν τ' αληθινά του αφεντικά. Έτσι βλέπουμε τον Ιταλό πρόεδρο να ζητά

απ' τον Χίτλερ τα πιο τρελά πράγματα. Όπως λ.χ. να διατάξει η Γερμανία τη Βουλγαρία, να προβεί σε γενική επιστράτευση. Ή ακόμα να επιτραπεί στα ιταλικά στρατεύματα όπως διεξάγουν επιχειρήσεις στη Ρουμανία!!³⁸ Ο Χίτλερ έτρεμε τον πόλεμο στη Βαλκανική λόγω Πλοέστι. Και τώρα του ζητούσαν να καταστήσει ο ίδιος τη Ρουμανία εστία πολέμου. Αν επεξήγησε τον τερματισμό των εχθροπραξιών στην Αλβανία, ήταν γιατί φοβόταν πως η συνέχισή τους θα μετάρτεπε το σύνολο της Βαλκανικής σε πεδίο μάχης. Οπότε κινδύνευε να δει συντρίμια τη μόνη πηγή ανεφοδιασμού του σε πετρέλαιο. Ωστόσο η αδιαλλαξία των Ιταλών, τον ανάγκαζε να σκεφτεί κατάληψη της όλης περιοχής προκειμένου να μη βρεθεί προ απροόπτου.

Κι αυτό αποφάσισε να κάνει. Έτσι όμως έπεφτε σαν ώριμο φρούτο στην παγίδα του Τσιάνο και των όπισθεν αυτού. (Δηλ. της ιταλικής αριστοκρατίας του Βατικανού και των ΗΠΑ). Στις 13 Δεκέμβρη δημοσιεύει την υπ' αριθμό 20 διαταγή του, σχετικά με τις γερμανικές πολιτικοστρατηγικές επιδιώξεις στα Βαλκάνια.³⁹ Το σχέδιο δράσης τ' οποίο θα συνταχτεί βάσει της διαταγής τούτης φέρνει το συνθηματικό τίτλο: "Επιχείρηση Μαρίτα". Εν τούτοις επιχειρεί, από ένστικτο μάλλον ορμώμενος, άλλη μια προσπάθεια προς τη κατεύθυνση διευθέτησης του προβλήματος, μ' έναν διακανονισμό.

Στέλνει τον αρχηγό της γερμανικής αντικατασκοπείας "φον" Κανάρη, σ' ένα δήθεν ταξίδι ρουτίνας στη Μαδρίτη. Ο Κανάρης συναντάει μυστικά στις 15 Δεκέμβρη 1940 τον εκεί Έλληνα πρόεδρο Περικλή Αργυρόπουλο. Το πακέτο των προτάσεων—Κανάρη παίρνει οριστική μορφή στις 17. Παρίσταται κι ο Ούγγρος πρόεδρος Αντόρκα σαν μεσολαβητής. Η Ελλάδα μπορεί να διατηρήσει τ' αλβανικά εδάφη που 'χει κατακτήσει και που κατοικούνται από ελληνικό πληθυσμό. Η Ιταλία θα διατηρήσει την υπόλοιπη Αλβανία υπό τη κατοχή της. Βασική ωστόσο προϋπόθεση για μια τέτοια εξέλιξη αποτελεί η πλήρης εκκένωση της Ελλάδας απ' τους Άγγλους.⁴⁰ Τις ίδιες προτάσεις έκανε αυτοπροσώπως στο Μεταξά κι ο στρατιωτικός ακόλουθος της γερμανικής πρεσβείας στην Αθήνα "φον" Κλεμ.⁴¹

Παράλληλα οι Γερμανοί ενέργησαν—προκειμένου να πετύχουν μια ειρηνική διευθέτηση—και προς τη κατεύθυνση του δελεασμού της ελληνικής άρχουσας τάξης. Τις επαφές με στελέχη της εδώ ολιγαρχίας διεξείγαν δυο άτομα. Ο υπάλληλος της γερμανικής πρεσβείας Κοντουμάς κι ο διευθυντής της Εθνικής Πινακοθήκης Γεώργιος Στρατηγός.⁴² Η προσωπική

φιλία του τελευταίου με τον Γεώργιο Γλύξμπουργκ, δικαιώνει το συλλογισμό μας για τ' ότι οι Βρετανοί είχαν αποδεχτεί τη προσφορά του Χίτλερ στο ελληνικό ζήτημα. Στις 25 Δεκέμβρη ο Χίτλερ επιχειρεί το τελικό του διάβημα. Κι ο Γερμανός υπουργός εξωτερικών Ρίμπεντροπ κι ο Γ.Γ. του υπουργείου του Βαϊστζαίκερ καλούν τον πρέσβη Ραγκαβή. Του επαναλαμβάνουν μ' έμφαση το όλο γερμανικό πακέτο με τις προτάσεις για κατάπαυση του πυρός.

Η εν λόγω συνάντηση αποτέλεσε και το κύκνειο άσμα των ελπίδων του Χίτλερ να κρατήσει εκτός πολέμου τα Βαλκάνια.

Εδώ παίρνει τη θέση του ένα εύλογο ερώτημα. Γιατί δεν υλοποιήθηκαν οι προτάσεις του τη στιγμή που τις ευνοούσαν και οι Έλληνες και οι Άγγλοι και οι Ιταλοί;

Λοιπόν η όλη προσπάθεια τσακίστηκε στ' αδιαπέραστο εκείνο τείχος των μυστικών εταιριών που μ' επιμέλεια είχαν στήσει οι πράχτορες των ΗΠΑ και του Βατικανού στην Ελλάδα την Ιταλία την Αγγλία και τη Γερμανία. (Ο Κανάρης αίφνης δεν ήταν τίποτ' άλλο από υποταχτικός του Βατικανού, όντας πιστός καθολικός.⁴³ Γι' αυτό και κανείς ερευνητής δεν μπόρεσε ν' αποδείξει για λογαριασμό τίνος σαμποτάριζε τον Χίτλερ ο αρχηγός της "Αμπβέρ"). Στην Αγγλία λ.χ. οι διάφορες βαθμίδες της πολιτικο-οικονομικο-στρατιωτικής μηχανής, είχαν διαβρωθεί σε μεγάλο βαθμό. Το πράγμα γινόταν ανεξέλεγκτο εκεί λόγω μιας βασικής ιδιορρυθμίας της αγγλικής καθημερινότητας. Κι αυτή έγκειτο στ' ότι ο προσηλυτισμός δεν περιοριζόταν μόνο στα μέλη των όποιων μυστικών εταιριών. Επεχτείνετο και στις κάθε λογής "Λέσχες" οι οποίες κάλυπταν όλη την αγγλική επικράτεια. Παράλληλα έχει ενεργοποιηθεί στο έπακρο κι η τεράστια δύναμη της εβραϊκής διασποράς. Όπως μας πληροφορεί μια παραφιλολογική πηγή, τα μέλη του αγγλο-εβραϊκού συνδέσμου ανέρχονται στα 1935 σε 200.000 άτομα! Ο δε πρόεδρος του συνδέσμου Νταινβιντσον, χάρει εκτίμησης σ' όλο το φάσμα των θεοσοφικών εταιριών.⁴⁴

Πράγματι. Το "Ιουδαϊκό πραχτορείο" υπό τη προεδρία του Μπεν Γκουριόν, μπορεί και διαπραγματεύεται με τη βρετανική κυβέρνηση σε καθαρά ισότιμη βάση, απ' το 1939.⁴⁵ Ταυτόχρονα ο Χιτλερικός κίνδυνος αναγκάζει τον άθλιο μπαλωμάτη της Βαρσοβίας μ' εβραϊκό αίμα, να ταυτιστεί με τον ομόθηρσκό του μεγιστάνα της Γουώλλ Στρήτ. Το λεγόμενο "Γραφείο Αγοράς Εβραϊκής Γης" γνωρίζει μεγάλες πιέσεις.

Κι ο όποιος εβραίος μπαλωμάτης κι ο όποιος εβραίος μεγιστάνας εγγράφονται μέλη του. Και οι δυο γνωρίζουν άριστα πλέον πως στο τέρμα του νέου μεγάλου πολέμου, θα υλοποιηθεί το προαιώνιο όνειρό τους: Δηλ. η "επιστροφή στη Σιών". (Δε θέλει ρώτημα πως το τίμημα της δημιουργίας μιας πατρίδας καθαρά εβραϊκής, θα το πληρώσει με το αίμα του μόνο ο μπαλωμάτης. Ο μεγιστάνας θα χρηματοδοτεί απ' το πολυτελές του γραφείο στη Νέα Υόρκη, τη στρατιωτική εκπαίδευση του φτωχού ομόθηρσκού του).

Τη βεβαιότητα του κυνηγημένου φτωχοεβραίου ότι έφτασε η ώρα να "χτιστεί εκ νέου ο ναός", τη συμμερίζονται και κάποιοι άλλοι. Κι αυτοί είναι τα μέλη των μυστικών θεοσοφικών εταιριών της Ευρώπης. Η αίσθηση ότι "υπηρετούν έναν πανανθρώπινο σχεδιασμό", τους κάνει να νιώθουν περήφανοι. Εξάλλου, η ματαιοδοξία τους ικανοποιείται στο έπακρο όταν αναλογίζονται ότι αυτοί είν' οι "εκλεκτοί που κλήθηκαν μυστικά απ' το Θεό" —δηλ. απ' τους των... αμερικάνικων πολυεθνικών— να στηρίξουν "το κοσμοϊστορικό" αυτό έργο. Το ότι η υποστήριξή τους αποσπάστηκε μέσω μιας κάθε άλλο παρά θεάρεστης συναλλαγής —διάβαζε: δωροδοκίας— αποτελεί γι' αυτούς λεπτομέρεια. Γίνεται λοιπόν αντιληπτό πως στα θεοσκότεινα "ιερά", όπου οι "εκλεκτοί" "επικοινωνούν" με το "θείο", πέφτει άγριο δούλεμα. Ο ένας δουλεύει τον άλλο κι οι δυο μαζί τον εαυτό τους.⁴⁶

Στην Ελλάδα οι αποκρυφιστικές "σχολές" βρήκαν τα πιο ιδεώδη πόνια. Η ελληνική ολιγαρχία είχε αναγκαστεί να συνειδητοποιήσει την αδυναμία της έναντι των μεγάλων κρατών. Ποτέ δε θα κατάφερνε να επεχτείνει την επιρροή της έξω απ' το χώρο που της είχαν καθορίσει. Αλλά το χαστούκι τούτο αναπληρώνονταν από τη ψευδαίσθηση πως αποτελεί τμήμα ενός μυστικιστικού υπέρ-κέντρου δύναμης, τ' οποίο διοικούσε τον κόσμο απ' τις "ονειρικές" ΗΠΑ. Μα το σπουδαιότερο για τ' αφομοιωμένα στ' αμερικάνικο σχέδιο μέλη της, ήταν το εξής: Μετέχοντας συνειδητά σ' έναν αντιαγγλικό προγραμματισμό έπαιρναν έστω κι ασυνείδητα το "αίμα τους πίσω" απ' την Αγγλία. Κοντολογίς έπαιρναν εκδίκηση για τις Βρετανικές δολοπλοκίες εναντίά τους στη Μικρά Ασία κι αλλού.

Έτσι ή αλλιώς τα ζητούμενα Αγγλίας-ΗΠΑ αποκρυσταλλώνονται ως προς τη τύχη της Ελλάδας στο εξής σχήμα. Οι μεν Βρετανοί επιθυμούν ν' αποτραπεί η κατοχή της απ' τους Γερμανούς. Αν αυτό καταστεί αδύνατο, να φροντίσουν τουλάχιστον

χιστον, όπως διασωθεί η μισή χώρα. Και τούτο προκειμένου να διαθέτουν μια βάση επιχειρήσεων ενάντια στους Ναζί της Βαλκανικής. Οι ΗΠΑ και το Βατικανό αντίθετα επιθυμούν την εξ ολοκλήρου υποδούλωση της Ελλάδας, ώστε η ελληνική κυβέρνηση να μεταφερθεί στην Κρήτη. Ελπίζουν πως έτσι θα υποδουλίσουν εν' αυτονομιστικό όσο κι αντιμοναρχικό κλίμα στη μεγαλόνησο. Αυτό δε θα ήταν και τόσο δύσκολο με τους δυνάμει αντιμοναρχικούς Κρητικούς. Καθοδηγούμενοι κατάλληλα —σε περίπτωση λιγόχρονης υποδούλωσης της Ελλάδας απ' τους Ναζί— θα προχωρούσαν σ' εκθρόνιση του αντιβενιζελικού-Γλύξμπουργκ. Θα σχηματιζόταν κυβέρνηση από βέρους Κρητικούς στη συνέχεια. Κι όταν θ' απελευθερώνονταν η Ελλάδα, οι Άγγλοι θα επεδίωκαν την επιστροφή του υποταχτικού τους μονάρχη στον ελληνικό θρόνο. Οι Κρητικοί θ' αντιτίθονταν σφόδρα, όντας δημοκρατικοί από πεποίθηση. Και, καθώς οι Άγγλοι δε θα υποχωρούσαν στο θέμα του βασιλιά, θ' ανακήρυτταν το νησί τους ανεξάρτητη δημοκρατία. Στη περίπτωση αυτή θα ζητούσαν προστασία απ' τη μόνη δύναμη που θα 'ταν διατεθειμένη να τους τη δώσει. Δηλ. τις ΗΠΑ.

Με λίγα λόγια επρόκειτο για ένα σατανικό όσο και πολυδιάστατο σενάριο. Ένα σενάριο βασισμένο σ' όλο το οικονομικοπολιτικό και ψυχολογικό πλέγμα της εποχής. Τελικός του στόχος η επαρκής γεωγραφική θωράκιση του Ισραήλ. Αν η Κρήτη παρέμενε ενωμένη με την Ελλάδα τότε οι ΗΠΑ θα ήταν υποχρεωμένες να εκλιπαρούν κάθε τόσο τη Βρετανία όπως ευδοκήσει να συγκατανεύσει στον εκάστοτε ανεφοδιασμό του Ισραήλ. Το θέμα όμως ήταν πως οι ΗΠΑ επιζητούσαν να πλήξουν τη Βρετανία κι όχι να την εκλιπαρούν.

Έχοντας λοιπόν ολοκληρωμένη την εικόνα ας προχωρήσουμε στην εξιστόρησή μας.

Σε εν' αρχικό στάδιο της ιταλικής επίθεσης στην Ελλάδα, ο Τσώρτσιλ πείθεται απ' τους Αμερικάνους ότι η πιο σωστή Βρετανική στρατηγική κίνηση στο ελληνικό μέτωπο θα 'ταν μόνο η υπεράσπιση της Κρήτης. Ο Woodward μας μεταδίνει πως η βρετανική "Επιτροπή Άμυνας" αποκλείει την αποστολή βρετανικού εκστρατευτικού σώματος στην Ελλάδα. Κι αυτό γιατί ένα τέτοιο σώμα, μόνο από το βορρειοαφρικάνικο θέατρο επιχειρήσεων θα μπορούσε ν' αποσπαστεί. Κάτι τέτοιο όμως

θα έθετε σε κίνδυνο την επικείμενη βρετανική νίκη επί των Ιταλών στο εκεί μέτωπο. Το πολύ-πολύ που θα μπορούσε να γίνει ήταν η βρετανική ενίσχυση της Κρήτης.⁴⁷ Με βάση αυτό το γνώμωνα πλεύσης ο Τσώρτσιλ στέλνει ένα κατεπείγον τηλεγράφημα στον Ήντεν. Τον προτρέπει να μεριμνήσει ώστε να καταληφτεί η Κρήτη από βρετανικό στρατό. Αλλά ο Ήντεν ήταν ο πρώτος Βρετανός ο οποίος είχε συλλάβει το ανεξάρτητο παιχνίδι των ΗΠΑ. Αυτό τουλάχιστον μαρτυρούν μια σειρά ντοκουμέντων. Λ.χ. στο τηλεγράφημα του Τσώρτσιλ απαντά πως δεν σκοπεύει ν' αδυνατίσει την εξελισσόμενη επίθεση κατά της Λιβύης προκειμένου να προστατέψει τη Κρήτη.⁴⁸ (Ο Ήντεν βρισκόταν απ' τις αρχές Δεκέμβρη στην Αίγυπτο με την ιδιότητα του υπουργού Άμυνας). Ο Τσώρτσιλ επανέλαβε την απαίτησή του με τέσσερα διαδοχικά τηλεγραφήματα. Γι' αυτόν η κατάληψη της Κρήτης —τόνιζε στον Ήντεν— είν' ισοδύναμη με τη κατάκτηση της Λιβύης.⁴⁹ Μετά απ' την τέτοια επιμονή του "πρωθυπουργού του", ο Ήντεν εδέησε να στείλει στη Κρήτη ένα... τάγμα...

Η αγγλική κυβέρνηση-Τσώρτσιλ δεν αποτελούσε παρά ένα είδος συμμαχίας διαφόρων οικονομικών τάξεων. Οι κεφαλαιούχοι στους οποίους έδινε λόγο ο Τσώρτσιλ ανήκαν στη παραδοσιακή ολιγαρχία. Η τελευταία συνδεόταν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, με τις πολυεθνικές των ΗΠΑ. Κατά συνέπεια οι φορείς της ήταν επιδεχτικοί στην αμερικάνικη πολιτική μεθοδολογία. Αντίθετα οι προστάτες του Ήντεν ανήκαν στη νέα Βρετανική βιομηχανική τάξη. Σ' αυτήν της οποίας τα μέλη επιζητούσαν το μερίδιό τους απ' την πετρελαϊκή τούρτα του Ιρανικού κόλπου. Αυτό τους έκανε να νιώθουν απέχθεια στην ιδέα αμερικάνικης διείσδυσης στη Μέση Ανατολή. Επομένως αντιμετώπιζαν με τη μεγαλύτερη δυσπιστία τις όποιες συμβουλές της Ουάσινγκτον. Απόδειξη; Τόσο ο Ήντεν όσο κι ο αρχιστράτηγος Ουέιβελ κράτησαν μυστική απ' τον Τσώρτσιλ —επικαλούμενοι "λόγους ασφαλείας"— τη σχεδιαζόμενη μεγάλη βρετανική επίθεση στη Βόρρεια Αφρική!!⁵⁰ Αλλά το εντυπωσιακό στοιχείο του πράγματος εφάπτεται με τη μη αντίδραση του Τσώρτσιλ. Όχι μόνο δεν επιπλήττει τον Ήντεν όταν αυτός τον ενημερώνει —μετά την επιστροφή του στο Λονδίνο— αλλά δίνει και το Ο.Κ. ν' αρχίσει η επιχείρηση!!⁵¹

Αν δεν αντιδράει ο Τσώρτσιλ είν' επειδή δεν έχει τη δύναμη να το κάνει. Στην άποψή μας συνηγορεί η έκρηξη του Ήντεν όταν μαθαίνει πως ο Βρετανός πρωθυπουργός, υποσχέθηκε

στο Μεταξά αμμέριστη στρατιωτική βοήθεια. "... Αν θέλαμε να υποστηρίξουμε την Ελλάδα θα έπρεπε να είχαμε προσαρμόσει προς τη κατεύθυνση αυτή και τα αμυντικά μας σχέδια. Αντίθετα, έχουμε αποφασίσει συνειδητά να μη της παράσχουμε καμιά βοήθεια... Τα παχιά λόγια απλώς επιδεινώνουν τη κατάσταση".⁵²

Τελικά είν' οι απόψεις του Ήντεν που θα επικρατήσουν. Ο Τσώρτσιλ υποχρεώνεται να δώσει τη συγκατάθεσή του στο σχέδιο του υπουργού άμυνας. Ναι στη γενική επίθεση των Βρετανών στη Βεγγάζη. Η Ελλάδα μπορεί να περιμένει.

Τι σήμαινε η συγκατάθεση του Τσώρτσιλ; Πως ο Μεταξάς ήταν ελεύθερος να διαπραγματευτεί ελεύθερα με τον Χίτλερ μια διευθέτηση. Αυτό το νόημα έχει η απόφαση για μη αποστολή βοήθειας στην Ελλάδα.

Στις 14 Γενάρη του 1941 καταφτάνουν στην Αθήνα ο στρατάρχης της Βρετανικής αεροπορίας Λόνγκμαρ κι ο Ουέιβελ, προκειμένου να μεταφέρουν στο Μεταξά το τελικό πακέτο αποφάσεων του Λονδίνου. Στη σύσκεψη που ακολουθεί μετέχουν εκτός των δυο Βρετανών κι οι Μεταξάς, Παπάγος, Μαυροειδής. Όπως αποδείχτηκε μεθύτερα ο Έλληνας διχτάτορας αποδέχτηκε αμέσως το πακέτο. Υπερθεμάτισε μάλιστα υπέρ του ειρηνικού διακανονισμού τονίζοντας πως ο πρίγκιπας Παύλος της Γιουγκοσλαβίας, τον είχε διαβεβαιώσει πως τυχόν βρετανική επέμβαση στα Βαλκάνια θα προκαλούσε γενική ανάφλεξη στη περιοχή.

Ξαφνικά όμως παίρνει το λόγο ο Παπάγος. Σαν αρχιστράτηγος του ελληνικού στρατού, δηλώνει, πως η διαμορφωθείσα κατάσταση απαιτεί την αποστολή 9 αγγλικών μεραρχιών προς βοήθεια για να κρατηθεί το μέτωπο. Οι παριστάμενοι αναπήδησαν κατάπληχτοι. Ο Ουέιβελ αντέτεινε πως η εκστρατεία στη Βόρρεια Αφρική είχε γίνει με 4 μόνο μεραρχίες. Ο δε Μεταξάς παρατήρησε πως η αποστολή βρετανικών δυνάμεων θα προκαλούσε εκ του ασφαλούς γερμανική επίθεση.⁵³

Με λίγα λόγια ο Μεταξάς υπακούει στις αγγλικές επιταγές. Ο Παπάγος όχι. Αυτό σημαίνει ότι ο Παπάγος είν' ο άνθρωπος των ΗΠΑ στην ελληνική πολιτικοστρατιωτική ιεραρχία. Κατά συνέπεια οι ενέργειές του αποσκοπούν στην καλύτερη εξυπηρέτηση του πλάνου που 'χουν καταστρώσει οι αμερικάνικες πολυεθνικές. Κι αυτό αποβλέπει στην ολοκληρωτική κατάχτηση της ηπειρωτικής Ελλάδας. Γι' αυτό το λόγο κάνει την παραπάνω προκλητική πρόταση στους Άγγλους συνομιλητές του.

Γιατί απλούστατα γνωρίζει πως τυχόν υλοποίησή της θα επέφερε αυτόματα γερμανική επίθεση. Ωστόσο το γύρω απ' τους Μεταξά-Γλύξμπουργκ αγγλόδουλο πλέγμα συμφερόντων επιβάλλει την άποψή του. Η Ελλάδα θα 'κλείνει ειρήνη με την Ιταλία μέσω γερμανικής παρέμβασης.

Κάτι τέτοιο μπορεί να εξυπηρετούσε περίφημα την αγγλική πολιτική αλλά για τις ΗΠΑ δεν αποτελούσε τίποτα λιγότερο από μια βραδυφλεγή βόμβα. Μια βόμβα η οποία απειλούσε να τινάξει στον αέρα όλες τις προοπτικές τους σχετικά με τη μεσογειακή λεκάνη ειδικά: Τη Μ. Ανατολή και τα πετρέλαιά της γενικότερα. Κατά συνέπεια έπρεπε να δράσουν κεραυνοβόλα. Κάτι που δε παρέλλειψαν να κάνουν όταν το κύκλωμα Παπάγου τους έδωσε αυθημερόν αναφορά σχετικά με τη δυσμενή γι' αυτούς έκβαση της σύσκεψης. Την επόμενη κι όλας μέρα —δηλ. 15 Γενάρη 1941— καταφτάνει στην Αθήνα ο "ειδικός απεσταλμένος" του Ρούζβελτ, συνταγματάρχης Ντόνοβαν.

Λοιπόν αυτός ο κύριος δεν έχει καιρό γι' άσκοπες κουβέντες όταν συναντάει τον Μεταξά. Του θέτει ορθά κοφτά τους όρους του. Η Ελλάδα πρέπει ν' αποδεχτεί οπωσδήποτε τη στρατιωτική βοήθεια της Αγγλίας και να μη προχωρήσει σε διαπραγματεύσεις. Ο Μεταξάς δεν μπορεί να υπερβεί τις αγγλικές φόρμουλες πλεύσης. Παρόλ' αυτά κάνει ένα βήμα προκειμένου να συναντήσει το Ντόνοβαν στα μισά του δρόμου. Εντάξει, η Ελλάδα θα δεχτεί αγγλικές ενισχύσεις, αλλά μόνο αν Γερμανοί διαβούν το Δούναβη.⁵⁴ Το βήμα του Μεταξά ήταν απλώς μια φτηνή υπεκφυγή. Ο έμπειρος στρατιωτικός τεχνοκράτης Ντόνοβαν το 'πιασε αμέσως. Όταν αναχώρησε αεροπορικά απ' την Αθήνα ήταν πεπεισμένος για ένα πράγμα: Ο Μεταξάς έπρεπε να φύγει πάση θυσία απ' τη μέση.

Μετά τη συνάντησή του με τον Αμερικάνο απεσταλμένο ο Μεταξάς είν' ένας "κλινικά νεκρός άνθρωπος". Για την τυπική υπογραφή του πιστοποιητικού θανάτου του, θα φρόντιζε το άμεσα επηρεαζόμενο απ' τις ΗΠΑ, αόρατο δίκτυο των "μυημένων" στις διάφορες μυστικιστικές οργανώσεις της Ελλάδας. Στις 17 Γενάρη —μια μόλις μέρα μετά την αναχώρηση του Ντόνοβαν!!!— ο διχτάτορας πέφτει στο κρεβάτι από κρίση στηθάγχης. Θα πεθάνει στις 29 του ίδιου μήνα. Υποτίθεται πως αιτία για το θάνατό του στάθηκε μια λάθος δόση σουλφοναμίδης⁵⁵... Αξιοσημείωτη "σύμπτωση": Από κρίση στηθάγχης θα πεθάνει 22 χρόνια αργότερα κι ο Σοφοκλής Βενιζέλος. Λεπτομέρεια: Κι αυτός είχε προκαλέσει την μήνιν των αμερικάνι-

κων πετρελαϊκών πολυεθνικών.⁵⁶

Με το θάνατο του Μεταξά οι Βρετανοί δέχτηκαν μέγα πλήγμα. Κι αυτό γιατί εξέλλειψε ο μόνος άνθρωπος ο οποίος μπορούσε ν' ανταποκριθεί στο ρόλο συνεχτικού δεσμού με τους Ναζί, για μη ανάφλεξη των Βαλκανίων. Μέσα στη σύγχισή τους αποδέχονται την υπόδειξη του πρέσβη των ΗΠΑ Μακ Βή όπως ο Γλύξμπουργκ χρίσει πρωθυπουργό τον τραπεζίτη Κορυζή. Ο τελευταίος γνωρίζει τι περιμένουν απ' αυτόν εκείνοι που εισηγήθηκαν τη πρωθυπουργοποίησή του. Έτσι η πρώτη του διακήρυξη μιλά για "αιώνιες Ελλάδες" και τα ρέστα. Για να καταλήξει τελικά στο ψητό: "Δηλώνομεν κατηγορηματικώς ότι ο θρίαμβος των ελληνικών όπλων δεν αναχαιτίζεται με διαπραγματεύσεις. Θα συνεχίσωμεν μέχρι την οριστική νίκη".⁵⁷

Μπορεί ο Κορυζής να "επιθυμούσε" ό,τι τον διέταξε ο Μακ Βή να επιθυμεί (Δηλ. πρόκληση γερμανικής επίθεσης). Ωστόσο οι Βρετανοί επιθυμούσαν απελπισμένα την επίτευξη ειρήνης. Ο Έλληνας πρέσβης στο Βερολίνο λαμβάνει εντολή να ξαναρχίσει συζητήσεις με τον Ρίμπεντροπ. Η εντολή πρέπει να δόθηκε μάλλον κατευθείαν απ' το παλάτι. Πράγματι ο Ραγκαβής επισκέφτηκε τον Ναζί υπουργό εξωτερικών, κρατώντας μια ελκυστική πίττα στα χέρια. Η Ελλάδα δεχόταν να παραχωρήσει για ένα ιεξ διάστημα στο Γ' Ράιχ τη Θεσσαλονίκη και τη Λήμνο.⁵⁸ Όλα συγκλίνουν στ' ότι την πιο πάνω παραχώρηση είχε απαιτήσει αρχές Γενάρη ο Χίτλερ. Το γιατί είν' ευνόητο. Για να εξασφαλίσει τα νώτα του Πλοέστι από αγγλικά βομβαρδιστικά τα οποία θα ξεκινούσαν απ' τη Θεσσαλονίκη και τη Λήμνο. Τις μόνες δηλ. ελληνικές περιοχές απ' όπου κινδύνευε η Ρουμανική πόλη.

Όπως και νάχει το πράγμα η πίττα του Ραγκαβή δε φάνηκε να συγκινεί τον Ρίμπεντροπ. Ο τελευταίος αρκέστηκε να παρατηρήσει παγερά, ότι θα μελετήσει τη διαμορφωθείσα στο μεταξύ κατάσταση και θ' απαντήσει. Δε θ' απαντήσει ποτέ. Στα εξευρεθέντα γερμανικά έγγραφα θα φιγουράρει κι ο φάκελλος με τις εν λόγω προτάσεις-Ραγκαβή. Πλην όμως πάνω του θα υπάρχει μια ιδιόχειρη σημείωση του Ρίμπεντροπ που θα λέει: "Πολύ αργά".⁵⁹

Κι ήταν όντως αργά. Η Ελλάδα κι ο λαός της είχαν ξεπουληθεί αναίσχυντα. Οι άμεσα επηρεαζόμενοι απ' τις ΗΠΑ αξιωματικοί τρῖβαν τα χέρια τους. Η αποστολή που έπρεπε να διεκπεραιώσουν καθόριζε πως έπρεπε να βοηθήσουν —χτυπώντας πισώπλατα το λαό με το να καλλιεργούν ηττοπαθές πνεύμα—

τους Ναζί, για να καταλάβουν μια ώρα αρχύτερα τη πατρίδα μας. Τόσο αυτοί όσο κι η μεγαλύτερη μερίδα της ολιγαρχίας θα 'ταν πολύ ευτυχείς να το κάνουν. Έτσι κι αλλιώς ο λαός χρειαζόταν ένα σκληρό μάθημα. Είχε τολμήσει να καταστήσει παιχνιδάκι ό,τι αυτοί διατυμπάνιζαν σαν ακατόρθωτο. Είχαν εξευτελιστεί από τον "όχλο" καθώς σέρνονταν ουρραγοί πίσω του στη ξέφρενη προέλασή του... Είναι μάταιο να ψιθυρίσει κανείς "κρίμα". Τέτοια ήταν είναι και θα είναι η όποια άρχουσα τάξη. (Οι λίγες εξαιρέσεις σαν του Δαβάκη, απλώς τονίζουν το κανόνα).

Η τελευταία πράξη του δράματος μπορούσε ν' αρχίσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Η ΕΛΛΑΔΑ "ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΕΙ"

... ΕΤΣΙ... ΓΙΑ ΝΑ'ΧΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΜΕ...

... ΤΑ ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ...

... ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΑΝ Τ'ΑΠΟΣΤΕΩΜΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΨΥΧΡΑΙΜΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ...

Ωστόσο η πραγματικότητα ήταν ασήκωτα ψυχρή. Η ψυχραιμία στα πρόσωπά τους ήταν πελεκημένη με το καλέμι ενός απόκοσμου τρόμου. Δεν ήταν ψυχραιμία — ήταν ανατριχίλα...

... Τώρα γνώριζαν... Στη μικρή τους λίμνη —που ούτε ξεκίναγε ούτε χυνόταν κανένα ποτάμι— είχε ριχτεί ένας ογκόλιθος. Τ'ακίνητα εδώ και αιώνες νερά της, με το ξεφτισμένο πράσινο χρώμα τους, σχημάτιζαν τώρα άγρια κύματα.

Ήταν ο πόλεμος τούτος το αναπάντεχο γκρεμοτοσάκισμα ενός τρόπου ζωής. Καμιά σχέση με τους "εκκεντρικούς" δυναστακούς πολέμους του περασμένου αιώνα. Καμιά σχέση με το πανολιγαρχικό έστω μακελειό του 1914-18. Τώρα διαδραματιζόταν μπροστά στα μάτια τους μια πρωτοφανής σ'έχταση σφαγή. Κι οι πρωταγωνιστές του σφαγείου δεν ήταν τίποτα "νόμμοι" μονάρχες. Απεναντίας, αυτοί ήταν ανάμεσα στ' "ανώνυμα" θύματα: Εξίσου κατακρεουργημένοι, εξίσου "κοινοί θνητοί".

Κάποιοι επιτήδριοι θα προλάβαιναν να το παίξουν "παρασκήνιο" στη νέα εποχή για χάρη της οποίας γινόταν η σφαγή. Αλλά οι αποστεωμένοι ευεργέτες δεν τόλμαγαν ούτε καν να διανοηθούν πως θα κατανοούσαν ποτέ το "πώς" και το "γιατί". Βαθειά μέσα τους ξέρανε πως η νέα μεταποικιακή αυτή εποχή έπρεπε να θεμελιωθεί στα κόκαλά τους πάνω. Κάπως έτσι δεν ήταν και το πανάρχαιο μεσογειακό έθιμο ως προς τις οικοδομές;

... Αποστεωμένα πρόσωπα τέως ψυχραιμων τέως ζωντανών τέως ευεργετών, τέως μέλη μιας τέως νεκροζώντανης τάξης. Είχαν την ατυχία ν' αποτελούν τα τελευταία μέλη της δήθεν "αντιστορικής" παλαιοφουδαρχικής - αποικιακής κάστας - πραγμάτων.

Το τραγικό έγκειται στ'ότι δε διάλεξαν αυτοί τη καταγωγή τους.

Με την άνοδο του Κορυζή στον πρωθυπουργικό θώκο έρχονται τα πάνω-κάτω στα πολιτικά παρασκήνια της Αθήνας. Κατά-πληχτοι οι Βρετανοί παρατηρούν να μετατοπίζεται το κέντρο βάρους των βασικών οικονομικοπολιτικών και στρατιωτικών παραγόντων του τόπου, ολοένα και περισσότερο προς την αμερικάνικη πρεσβεία. Ακόμα κι αυτός ο πιστός υποταχτικός τους Γεώργιος Γλύξμπουργκ, πυκνώνει σε "βαθμό επικίνδυνου" τις επαφές του με τον πρέσβη των ΗΠΑ Μακ Βή. Οι ιθύνοντες του Λονδίνου αναγκάζονται να ρθουν σ' επαφή με την τραγική γι' αυτούς πραγματικότητα. Όλα τα διαθέσιμα στοιχεία μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι στις αρχές Φλεβάρη 1941, η Ουάσινγκτον θέτει ωμά επί τάπητος τις απαιτήσεις της απ' το Λονδίνο. Η Μ. Βρετανία έχει απόλυτη ανάγκη την οικονομική βοήθεια των ΗΠΑ ώστε ν' ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις ενός μακρόχρονου πολέμου. Το πρόβλημα είναι πως και οι ΗΠΑ έχουν ανάγκη τη "συνδρομή" της Μ. Βρετανίας προκειμένου ν' αντιμετωπίσουν επιτυχώς τις ανάγκες της... μεταπολεμικής εποχής.

Λοιπόν οι... μεταπολεμικές ανάγκες των ΗΠΑ απαιτούν απ' τη Βρετανία να δώσει πλήρη προτεραιότητα στην ενίσχυση της Ελλάδας, εν όψει επικείμενης γερμανικής επίθεσης. Ακόμα κι αν χρειαστεί να μετατραπεί άρδην η στρατηγική του Λονδίνου στον αφρικάνικο χώρο. Ο πρόεδρος Ρούζβελτ έχει ήδη επεξεργαστεί την ανταμοιβή της Βρετανίας αν η κυβέρνησή της φερθεί λογικά. Πολύ σύντομα πρόκειται να καταθέσει στο Κογκρέσο το νόμο: "Περί δανεισμού και εκμίσθωσης". Σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου ο πρόεδρος των ΗΠΑ θα μπορεί μ' εντελώς ανεξέλεγκτο τρόπο: "Να πουλάει να μεταβιβάζει τον τίτλο ιδιοκτησίας, να ανταλλάσει, να δανείζει και γενικότερα να διαθέτει υλικό, σε οποιαδήποτε χώρα που η άμυνά της κρινόταν

ζωτική για την ασφάλεια των ΗΠΑ⁶⁰... Το ύψος του ποσού που καλούταν να διαχειριστεί κατά το δοκούν ο Ρούζβελτ, άγγιζε το τρομαχτικό —και για σήμερα— ποσό των 42 δισεκατομμυρίων δολλαρίων!⁶¹

Ωστόσο, η Αγγλία θα γεύοταν τους γλυκούς καρπούς του "Ρουζβελτιανού" δολώματος μόνο εφόσον έδειχνε απτά δείγματα καλής διαγωγής. Κι αυτά μόνο στο χώρο της Εγγύς Ανατολής θα μπορούσαν να δοθούν. Με λίγα λόγια η Ουάσινγκτον χτύπαγε τον αγγλικό ιμπεριαλισμό στη καρδιά του. Ταυτόχρονα έδενε χειροπόδαρα την αγγλική κυβέρνηση. Κι αυτό γιατί εφεξής οι ιθύνοντες του Λονδίνου θα το σκέφτονταν δυο φορές πριν προβούν σε κάποια αντιαμερικάνικη παρασπονδία.

Κάτω απ' τη σκιά του παραπάνω ωμού αμερικάνικου εκβιασμού συνέρχεται στις 19 Φλεβάρη, σε μια δραματική συνεδρίαση, η Βρετανική Επιτροπή Άμυνας. Εκεί αποφασίζεται η συνθηκολόγηση. Η έτοιμη να εκδηλωθεί επίθεση ενάντια στη Τρίπολη αναβάλλεται.⁶² Η επιτροπή εξουσιοδοτεί τη κυβέρνηση να δώσει άμεση προτεραιότητα στην ενίσχυση της Ελλάδας.⁶³ Ο Ήντεν μας παρέχει τη πλήρη απόδειξη των όσων αναλύσαμε όταν τονίζει: "... Μετά τις ληφθείσες αποφάσεις εδημιουργήθηκε ένα οξύ πρόβλημα. Ποιες θα ήταν οι επιπτώσεις από πλευράς ΗΠΑ αν δεν υλοποιούνταν οι αποφάσεις μας;"⁶⁴

Και βέβαια όλα τα παραπάνω έρχονται να κονιορτοποιήσουν την πλαστογραφημένη εικόνα του "φιλοδημοκράτη" Ρούζβελτ, όστις αγωνιά για τη τύχη των "δημοκρατιών". Ή, εκείνη των "Φιλελλήνων" Τσώρτσιλ-Ρούζβελτ, οι οποίοι ορμώμενοι από "φιλελληνισμό", θυσιάζουν δήθεν τη συντριβή των Ιταλών στη Λιβύη στο βωμό της Ελληνικής ανεξαρτησίας. Ή ακόμα την άλλη, περί αгаσστής συνεργασίας των "ελεύθερων" κρατών, σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου.

Οι εν λόγω εικόνες μπορεί να χρωστούν την υπόστασή τους στον επιτήδειο χειρισμό της πληροφορικής από διάφορους πληρωμένους απολογητές της Δυτικής ζούγκλας. Αλλά θα 'ταν ατόπημα να μην υπογραμμίσουμε πως η διαιώνισή τους αποτελεί προϊόν της διανοητικής αναπηρίας των διάφορων συγγραφίσκων οποιασδήποτε ταξικής προέλευσης. Γιατί πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε. Όποιος αποδέχεται τους κανόνες του παιχνιδιού προκειμένου να βγει στην επικαιρότητα θα πρέπει να κινείται νοητικά σ' ένα στενό όσο και χιλιοπατημένο χώρο "ενατένισης". Κατά συνέπεια είναι συνειδητά ή ασυνειδητά διανοητικά ανάπηρος. Κι αυτό το κάνει ορμώμενος από 'ναν χυδαίο φιλο-

τομαρισμό. Όχι μόνο γράφει ό,τι θα 'θελε η 'κρατούσα κατάσταση αλλά φιλά και κατουρημένες ποδιές για να βρεθεί σ' όποιο προσκήνιο με τα συνακόλουθα οφέλη.

Τέλος πάντων στις 12 Φλεβάρη ο Τσώρτσιλ τηλεγραφεί στον Ουέιβελ τα συγχαρίκια, όπως αυτά σχηματοποιούνταν στις αποφάσεις της επιτροπής Άμυνας. Το πρώτο και βασικό μέλημα του στρατηγού πρέπει να είναι η δημιουργία ενός ανασχετικού μετώπου γύρω απ' τη Βεγγάζη. Παράλληλα η συγκέντρωση των διαθέσιμων στρατευμάτων που προορίζονται να σταλθούν στην Ελλάδα, στο Δέλτα του Νείλου.⁶⁵ Οπωσδήποτε δε, το εκστρατευτικό σώμα τ' οποίο θ' αποβιβαστεί στη χώρα μας είν' ανάγκη ν' απαρτίζεται από δοκιμασμένους εμπειροπόλεμους στρατιώτες.⁶⁶

Στις 20 Φλεβάρη ο Ήντεν φτάνει στο Κάιρο. Εκεί διεξάγει μια πολύωρη "συνεργασία" με τον Αμερικάνο Ντόνοβαν. Στο τέλος της συζήτησης ο Ήντεν είχε βεβαιωθεί πως δε πρέπει να χρονοτριβήσει περαιτέρω στο ελληνικό θέμα. Ο Ντόνοβαν του παρουσίασε ορισμένες αναφορές του πρέσβη των ΗΠΑ στην Αθήνα Μακ Βή. Σύμφωνα με το περιεχόμενό τους, οι Παπάγος-Γλύξμπουργκ του είχαν ζητήσει όπως μεσολαβήσει ώστε ν' ασκηθεί πίεση στη Βρετανία με στόχο ν' αναγκαστεί ν' αποστείλει επιτέλους η τελευταία πολεμική βοήθεια στην Ελλάδα.⁶⁷ Ο Woodward ισχυρίζεται πως, "ο Ήντεν έτρεμε τον αντίχτυπο στην αμερικάνικη κοινή γνώμη αν αθετούσε την απόφαση για ενίσχυση της κινδυνεύουσας Ελλάδας".⁶⁸ Η ερμηνεία τούτη όμως κρίνεται αντικειμενικά απαράδεκτη. Αν έτρεμε κάτι ο Ήντεν αυτό είχε να κάνει με τα οικονομικά αντίποινα των ΗΠΑ, σε περίπτωση που η Βρετανία δεν συμμορφωνόταν με τις επιθυμίες τους. Ήδη το οικονομικό απόθεμα της Τράπεζας της Αγγλίας σε δολάρια επρόκειτο να εξαντληθεί το πολύ σε δυο μήνες.⁶⁹

Είτε άρεσε στους Άγγλους όμως είτε όχι οι ΗΠΑ ενοούσαν να φέρουν σε πέρας τα όσα είχαν προγραμματίσει οι τεχνοκράτες τους. Για το καλό του... Ισραηλινού κράτους τ' οποίο θ α δ η μ ι ο υ ρ γ ο ύ τ α ν ο π ω σ δ ή π ο τ ε , έπρεπε να σκλαβωθεί η Ελλάδα. Αλλά για να γίνει αυτό, έπρεπε να προκληθεί ο Χίτλερ προκειμένου να παρακάμψει τους όποιους ενδοιασμούς του και να υλοποιήσει το σχέδιο "Μαρίτα". Για να προκληθεί ωστόσο ο Χίτλερ χρειαζόταν να νιώσει πως απειλούνταν οι Ρουμανικές πετρελαιοπηγές. Για να νιώσει όμως το παραπάνω συναίσθημα, απαιτούσαν επιταχτικά η εσπευσμένη αποστολή

αγγλικών μονάδων στην Ελλάδα.

Όντως. Σε όλη τη διάρκεια του Γενάρη και του Φλεβάρη 1941, οι ΗΠΑ πιέζουν με φορτικότητα το Λονδίνο ν' αποστείλει ικανή βοήθεια στην Ελλάδα.⁷⁰ Συνάμα ποτέ δεν απουσιάζει απ' τα εν λόγω πιεστικά υπομνήματα και η κεκαλυμμένη αλλά στυγνή απειλή. Ότι δηλ. μόνο αν η Αγγλία βοηθήσει την Ελλάδα θα καρπωθεί τα ευεργετήματα του νόμου περί δανεισμού και εκμίσθωσης.⁷¹

Γνωρίζοντας τα παραπάνω είν' απόλυτα θεμιτό να χαρακτηρίσουμε τουλάχιστον αφελή την άποψη του *Richter*, ότι ο Ρούζβελτ ενεργούσε έτσι από καθαρό "φιλελληνισμό".⁷² Εξίσου αφελής κρίνεται κι η άποψη του Πετρόπουλου, πως ο Ρούζβελτ ήθελε να βοηθήσει την Ελλάδα επειδή πρόσβλεπε στη συνδρομή της ελληνικής μειονότητας στις ΗΠΑ.⁷³

Ο κύβος για την Αγγλία είχε ριφτεί. Ο Ήντεν υποσχέθηκε στο Ντόνοβαν πως θα διέταζε όσο πιο σύντομα γίνεται, την αποστολή ενός αγγλικού εκστρατευτικού σώματος. Αυτό κι έπραξε την επόμενη μόλις μέρα. Το σώμα τ' οποίο διατάχτηκε ο Ουέιβελ να στείλει στην Ελλάδα αριθμούσε κατά τον έγκυρο *Shirer*, 53.000 άντρες.⁷⁴ (Η "Ιστορία της Διεύθυνσης Στρατού" αντίθετα, ανεβάζει τον αριθμό των άγγλων φαντάρων σε 65.000).

Παράλληλα όμως ο Ήντεν συνειδητοποιούσε κι όλες τις διαστάσεις του αμερικάνικου παιχνιδιού. Τόσο αυτός με τον Τσώρτσιλ, όσο και η Βρετανική Επιτροπή Άμυνας, είχαν απλώς κάποιες ενδείξεις μέχρι τότε για το τελικό ζητούμενο της πολιτικής των ΗΠΑ. Αλλά τώρα γνώριζαν την κάθε λεπτομέρεια του σενάριου πάνω στ' οποίο βάδιζε σταθερά η Ουάσινγκτον. Αν προείχε λοιπόν κάτι αυτό εντοπιζόταν στην ανακάλυψη κι εξάρθρωση της δύναμης, όσων Βρετανών είχαν διαβρωθεί απ' τις ΗΠΑ. Και ο Ήντεν και ο Τσώρτσιλ ήξεραν προς ποια κατεύθυνση θα χτυπούσαν.

Η βρετανική αντεπίθεση ενάντια στ' αμερικάνικο σενάριο εστιάζεται σε δυο τομείς.

α)—Στην εκκαθάριση όλων των οργάνων της Ιντέλλιντζενς Σέρβις. (Εφεξής θα την ονομάζουμε *SIS*).

β)—Στην άγρια τρομοκράτηση των Εβραίων της Παλαιστίνης αλλά και της Αγγλίας. (Η Παλαιστίνη έχει καταστεί Βρετανική αποικία μετά τον Α' παγκόσμιο πόλεμο).

Τέλη Φλεβάρη η Επιτροπή Άμυνας αποφασίζει την εκ βάθρων ανανέωση του κλάδου της *SIS*, M1 5. Βασικός γνώμωνας πλεύσης στην εκκαθάριση ήταν η αποστρατεία οποιουδήποτε πράχτορα του M1 5, είχε υπηρετήσει σε αποικιακό χώρο.⁷⁵ Δεν νομίζουμε πως χρειάζεται επεξήγηση για τα κίνητρα του μέτρου. Είναι σαφές πως ένας πράχτορας του αποικιακού χώρου θα μπορούσε να εξαγοραστεί 10 φορές πιο εύκολα στην όποια εβραϊκή διασπορά, ή καθολική μειονότητα, απ' ότι ένας του εσωτερικού. Ταυτόχρονα αντικαθίστανται κι οι μέχρι τότε αρχηγοί του M1 5 Κέλ-Χάρκερ. Τη θέση τους καταλαμβάνει ο "σέρ" Νταιήβιντ Πέτρυ.⁷⁶ Την ίδια στιγμή ο εκ των ηγετών της *SIS* "σερ" Βίβιαν τονίζει πως η *SIS* χρειάζεται ανθρώπους με "διαφορετικό παρελθόν" για ν' ανταπεξέλθουν στη "νέα συνθετικότητα του μυστικού κόσμου".⁷⁷ Τέλη Μάρτη εκκαθαρίζονται και τα λεγόμενα "4 Τμήματα" της *SIS*. (Το "Τμήμα Ι" ασχολείται με τη πολιτική. Το II με τα στρατιωτικά, το III με την αεροπορία, το IV με το Ναυτικό και το V με την αντικατασκοπεία). Συνάμα ο διευθυντής του "Τομέα D" Σέμπαρντ, προχωρεί σε μαζικούς προσηλυτισμούς νέων πραχτόρων. Βασικό του μέλημα: Οι νέοι πράχτορες πρέπει να 'χουν "αμόλυντο" παρελθόν.⁷⁸ Η μάλλον "να μην έχουν παρελθόν". Η διαταγή για τη τέτοια αθρόα στρατολόγηση "ερασιτεχνών", δόθηκε στον Σέμπαρντ κατευθείαν απ' τον συντηρητικό πρόεδρο της Επιτροπής Άμυνας, "λόρδο" Σουίντον.⁷⁹

Μα η κυριότερη κίνηση της Επιτροπής Άμυνας είν' η δημιουργία μιας τερατώδικα απρόσκλητης οργάνωσης, με τίτλο "Ειδική Εχτελεστική Επιτροπή" (*SOE*). Τα μέλη της ήταν στρατιωτικοί, οι οποίοι αγνοούσαν τα πάντα σχετικά με τη δομή της. Όπως προκύπτει από κάποιον υπαινισμό του ταξίαρχου *Myers*, οι όποιες δραστηριότητες της *SOE* εστιάζονταν στο χώρο της Μ. Ανατολής και των Βαλκανίων.⁸⁰

Η ριζική αναδιοργάνωση των κλάδων της *SIS* μας αποδειχνει αδιάφυστα τη γενική αντεπίθεση της Βρετανικής ηγεσίας ενάντια... Ενάντια των γερμανών στη Μ. Ανατολή του 1940; Όχι βέβαια. Ενάντια στην αμερικάνικη διείσδυση και στην εβραϊκή "ανταρσία".

Η δεύτερη μεγάλη επιχείρηση "αναδιάρθρωσης" επιχειρείται στη Παλαιστίνη. Στόχος ο "φρονιματισμός" των εκεί Εβραίων αφενός. Ο παραδειγματισμός των συμπατριωτών τους της διασποράς αφετέρου. Ωστόσο τα γεγονότα που θ' ακολουθήσουν δείχνουν πως οι Εβραίοι της Παλαιστίνης κάθε άλλο παρά

ανέτοιμοι για μια δυναμική αναμέτρηση ήταν. Το άκρως αντίθετο. Περίμεναν την αγγλική επίθεση και είχαν σχεδιάσει αποτελεσματική άμυνα.

Πρώτο μέτρο των Βρετανών στάθηκε η απαγόρευση μεταφοράς νέων Εβραίων αποίκων στην Παλαιστίνη.⁸¹ Η απάντηση της εξτρεμιστικής εθνικιστικής οργάνωσης "Ιργκούν Τοβάι Λεουμί", που έχει επιφορτιστεί με τη μεταφορά Πολωνοεβραίων κύρια, στη Παλαιστίνη, είν'ακαριαία. Οργανώνει μια επίδειξη δύναμης τοποθετώντας βόμβες, οι οποίες εκρήγνυνται ταυτόχρονα σ'όλες τις αραβικές αγορές.⁸² Εχτός αυτού όμως εχτελεί και τον Άγγλο αστυνομικό επιθεωρητή Κλαίρνς. Ο τελευταίος υποτίθεται πως είχε βασανίσει τον ουσιαστικό αρχηγό της, Αβραάμ Στέρν.⁸³

Το Φλεβάρη του 1941, η Ιργκούν εκδίδει μια προκήρυξη με σαφή προειδοποιητικό για την Αγγλία χαρακτήρα. Από δω και στο εξής υφίσταται πόλεμος μεταξύ Εβραίων και Βρετανών. Οι Βρετανοί πρέπει ν'αντιμετωπίζουν τους συλλαμβανόμενους μαχητές σαν αιχμάλωτους πολέμου. Στην αντίθετη περίπτωση η Ιργκούν θα εφαρμόζει τη βιβλική ρήση, "οφθαλμός αντί οφθαλμού".⁸⁴ Την προκήρυξη συμμερίζεται και η μετριοπαθής εβραϊκή οργάνωση, "Χαγκάνα". Η μόνη λύση του εβραϊκού προβλήματος διακηρύττουν οι ηγέτες της, είν'η δημιουργία ενός ανεξάρτητου ισραηλιτικού κράτους. Μέχρι τότε οι Βρετανοί θα θεωρούνται "δύναμη κατοχής". Συνεπώς ο αγώνας ενάντια στην επικυριαρχία τους στον Παλαιστινιακό χώρο αποτελεί ιερό καθήκον κάθε Εβραίου.⁸⁵ Από δω και στο εξής αρχίζει ένας αιματηρός πόλεμος ανάμεσα στους 600.000 Εβραίους και στ'αγγλικά στρατεύματα της Παλαιστίνης. Ένας κρυφός —σε σχέση με τον πέρα της Μ. Ανατολής κόσμο— πόλεμος, με πάμπολλους νεκρούς εκατέρωθεν.

Και βέβαια οι Βρετανοί γνώριζαν πια πως το κράτος του Ισραήλ, θεωρούταν απ' τις ΗΠΑ ένα νε φάκτο ήδη γεγονός. Είτε τους άρεσε αυτό είτε όχι, γνώριζαν πως είχε παρθεί η αμετάκλητη απόφαση να πάρει σάρκα και οστά η δήλωση-Μπάλφουρ. (Η κυριότερη απαίτηση των ΗΠΑ προκειμένου να βοηθήσουν την ΑΝΤΑΝΤ κατά τον Α' παγκόσμιο πόλεμο, ήταν να υποσχεθεί η Αγγλία πως θα παραχωρήσει την Παλαιστίνη στους Εβραίους για να στήσουν εκεί το κράτος τους. Ο τότε πρωθυπουργός της Μ. Βρετανίας Λούντ Τζώρτζ, αναγκάστηκε να συγκατανεύσει στον εκβιασμό. Όχι όμως σε βαθμό απόλυτο. Μετά από πολύμηνες διαπραγματεύσεις ανάμεσα στους Λούντ Τζώρτζ-

λόρδο Μπάλφουρ από αγγλικής μεριάς, με τον πρόεδρο των ΗΠΑ Ουίλσον και, "τοποτηρητή" το Νοτιοαφρικανό Γιαν Σματς το Λονδίνο πετυχαίνει κάτι. Κι αυτό το κάτι εφάπτεται με την αοριστία της τελικής δήλωσης-Μπάλφουρ. Η Αγγλία "βλέπει ευνοϊκά την επιστροφή των Εβραίων στη πατρογονική τους εστία. Οπωσδήποτε όμως, η εβραϊκή παλιννόστηση δε πρέπει να γίνει σε βάρος των αραβικών πολιτικών και θρησκευτικών δικαιωμάτων. Η κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητας δε θα επιτρέψει ποτέ βίαιο εξανδραποδισμό του γηγενούς πληθυσμού...".⁸⁶ Κοντολογία; Η Παλαιστίνη θα γινόταν τόσο εβραϊκή όσο ήταν και η... Κορέα).

Αλλά τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Οι Βρετανοί ιθύνοντες γνωρίζουν πως τα ψέμματα τέλειωσαν. Τόσο οι σιωνιστές όσο κι οι πολυεθνικές των ΗΠΑ ενοούσαν να θέσουν τέρμα στο ερμαφρόδιτο της υπόθεσης πατώντας εκβιαστικά πόδι στη περιοχή που εποφθαλμιούν εδώ και δεκαετίες. Αν απόμνε κάτι στο Λονδίνο αυτό ήταν να διατηρήσει σε ισόρροπη κατάσταση το υπάρχον πληθυσμιακό *status quo* της Παλαιστίνης. Έτσι, ενώ απαγορεύει την εισροή νέων Εβραίων αποίκων, δε κάνει το ίδιο και με τους Άραβες. Ίσα-ίσα: Σ'αυτούς προσφέρει και κίνητρα γης για να τους προσελκύσει. Κι εδώ πρέπει να τονίσουμε μια ιστορική αλήθεια. Αν κάποιος πολέμησε τον αγγλικό ιμπεριαλισμό στην Ιουδαία αυτοί ήταν οι Εβραίοι κάτοικοί της. Το "Ισραήλ" δε στήθηκε ανέξοδα όπως αρέσει σε μερικούς να λένε. Χρειάστηκε να χυθούν ποτάμια ιδρώτα κι αίματος από τους μελλοντικούς του υπήκοους. Σ' αντίθεση με τα παραπάνω ο γηγενής παλαιστινιακός πληθυσμός κράτησε αν όχι φιλοαγγλική, τουλάχιστον ουδέτερη στάση. Μια καλή αντιστοιχία σχηματοποιεί η περίπτωση της Κύπρου. Κι εκεί ήταν μόνο οι Έλληνες που πολέμησαν. Οι Τούρκοι αντίθετα μείναν, το λιγότερο, απαθείς.

Εν πάση περιπτώσει το θέμα είναι πως στα μέσα Φλεβάρη του 1941 οι Βρετανοί συνειδητοποιούν πως ο "αληθινός" τους αντίπαλος είναι οι ΗΠΑ, το Βατικανό κι ο σιωνισμός. Όσο για τους Γερμανούς —αυτοί είναι σφαγμένοι από χέρι. Αλλά παράλληλα συνειδητοποιούν πως δεν έχουν άλλη εκλογή απ' το να υποταγούν στον αμερικάνικο εκβιασμό, όπως αυτός απορρέει απ' τις προεχτάσεις του νόμου "Περί Δανεισμού και Εκμίσθωσης". Με λίγα λόγια πρέπει να βοηθήσουν τη προσπάθεια των ΗΠΑ, του σιωνισμού και του Βατικανού, όπως προκληθεί γερμανική επίθεση στην Ελλάδα. Όλοι οι πιο πάνω επιθυμούν τη κατοχή

του συνόλου της ηπειρωτικής Ελλάδας απ' τους Ναζί. Εξηγήσαμε το γιατί. Η μόνη πρόσφορη για τους Άγγλους πολιτική στο ζήτημα είναι μια και μοναδική. Να διασώσουν απ' τη γερμανική κατοχή όσο το δυνατό περισσότερο τμήμα ελληνικού ηπειρωτικού εδάφους γίνεται. Αν η μισή λ.χ. χώρα έμενε ελεύθερη τότε θα κονιορτοποιούταν κάθε ιδέα ανεξαρτητοποίησης της Κρήτης. Κι αυτό γιατί η ελληνική κυβέρνηση θα παράμενε στην Αθήνα. Συνεπώς η Κρήτη θα εξακολουθούσε να υπόκειται από κάθε άποψη —διοικητικά, στρατιωτικά κ.λ.π.— στην πρωτεύουσα.

Οστόσο αυτή η εξέλιξη θ' αποτελούσε μέγα πλήγμα στους υπολογισμούς της αντίπερας όχθης.

Έτσι λοιπόν η εικόνα γίνεται πεντακάθαρη. Από δω και μπρος οι Άγγλοι θα προσπαθούν με νύχια και με δόντια να διασώσουν όσο μεγαλύτερο τμήμα του τόπου μας μπορεί ακόμα να σωθεί. Οι ΗΠΑ, το Βατικανό κι ο σιωνισμός, θα δίνουν μάχη για το άκρως αντίθετο. Και οι μεν και οι δε είχαν τους δικούς τους "Έλληνες" υποταχτικούς. Ο αγώνας ανάμεσά τους προβλεπόταν σκληρός...

Στις 22 Φλεβάρη καταφτάνουν στην Αθήνα ο Ήντεν, ο αρχηγός της Βρετανικής αεροπορίας στρατάρχης Λόγκμορ, ο εκπρόσωπος του Ναυάρχου Κάννιγκαμ πλοίαρχος Ντίκς και, ο αρχηγός του "Αυτοκρατορικού Γενικού Επιτελείου", στρατηγός Ντίλ.⁸⁷ Ακολουθεί κοινή ελληνοβρετανική σύσκεψη στ' ανάχτορα του Τατοίου. Από ελληνικής πλευράς μετέχουν ο Γεώργιος, ο πρωθυπουργός Κορυζής κι ο αρχηγός του ΓΕΣ στρατηγός Παπάγος. Δηλ. ένας δούλος των βρετανικών επιταγών —ο Γεώργιος— και δυο πόνια των Αμερικάνων, οι Κορυζής-Παπάγος. (Ο τελευταίος "διεύθυνε" την αλβανική εκστρατεία απ' τα υπόγεια του ξενοδοχείου "Μεγάλη Βρετανία", όπου είχε εγκατασταθεί το ΓΕΣ. Περιττό να προσθέσουμε ότι δεν είχε επισκεφτεί ούτε μια φορά το μέτωπο).⁸⁸

Ο Ήντεν θέτει χωρίς περιστροφές το πρόβλημα επί τάπητος. Επίκειται γερμανική επίθεση. Αυτό είναι σαφές. Το θέμα είναι τι μπορεί να γίνει ώστε να διασώσουν ό,τι μπορεί ακόμα να σωθεί. Για το Βρετανικό επιτελείο η λύση είναι μία. Έγκαιρη σύμπληξη τόσο της "αλβανικής στρατιάς", όσο κι όλων των ελληνικών χερσαίων δυνάμεων, σε μια ενιαία γραμμή άμυνας. Αυ-

τή θ' απλώνεται απ' τον Όλυμπο μέχρι και τους ορεινούς όγκους της Δυτικής Ηπείρου. Τούτη η κίνηση βέβαια, προϋπόθετε ολική εκκένωση της Ανατολικής Μακεδονίας: Μηδέ της Θεσσαλονίκης εξαιρουμένης. Οστόσο δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική λύση. Αν παρέμενε ως είχε η τωρινή διασπορά του ελληνικού στρατού ήταν χίλια τα εκατό σίγουρη η ολοκληρωτική υποδούλωση της χώρας στους Ναζί.⁸⁹

Η βρετανική επιχειρηματολογία ήταν όντως ρεαλιστική. Με την έγκαιρη σύμπληξη του συνόλου των ελληνικών μονάδων σ' έναν ενιαίο συμπαγή όγκο, ήταν δεδομένο πως τα 3/4 της Ελλάδας θα μέναν ελεύθερα. Η ορεινή δύσβατη περιοχή την οποία είχαν επιλέξει οι Βρετανοί για γραμμή άμυνας, δεν απαιτούσε παρά ελάχιστα οχυροματικά έργα για να γίνει κυριολεκτικά απόρρητη. Πόσο μάλιστα αν την υπεράσπιζε ο όγκος του ελληνικού στρατού. Με τη συνδρομή δε του βρετανικού εκστρατευτικού σώματος έστεκε φύσει αδύνατο να διασπαστεί ή να υπερκεραστεί.

Κι όμως. Ανάμεσα στους συσχεπόμενους υπάρχει κάποιος, ο οποίος προσπαθεί, κόντρα σε κάθε στρατηγική λογική, ν' αντικρούσει τη βρετανική πρόταση. Αυτός είν' ο Παπάγος. Ο τελευταίος προσπαθεί "ψελλίζοντας" να εκφράσει κάτι στημένες σε δεκανίκια αμφιβολίες. Προσπαθεί να πείσει ότι τυχόν υποχώρηση της νικηφόρας αλβανικής στρατιάς θα δημιουργούσε λαϊκή αγανάχτηση. Αν αυτό το "επιχείρημά" "του" κρίνεται μη ρεαλιστικό, ένα δεύτερο που προβάλλει κρίνεται γελοίο. Ούτε λίγο ούτε πολύ ισχυρίζεται πως η εγκατάλειψη της Θεσσαλονίκης θα προξενούσε μεγάλη ζημιά στη Γιουγκοσλαβία αν αυτή αποφάσιζε να βγει στο πόλεμο με τη μεριά των "συμμάχων". Κι αυτό γιατί με δεδομένο τον ιταλικό έλεγχο της Αδριατικής μόνο απ' το λιμάνι της Θεσσαλονίκης θα μπορούσε να της προσφερθεί βοήθεια. Το "επιχείρημα" ήταν σαθρό. Όλοι γνώριζαν ότι την ίδια στιγμή ο πρωθυπουργός της Γιουγκοσλαβίας Τσβέτκοβιτς —υποστηριζόμενος κι απ' τον υπουργό του επί των εξωτερικών Μάρκοβιτς— βρισκόταν σε συζητήσεις με τους Ναζί. Αντικείμενο; Η προσχώρηση της χώρας του στον "άξονα". Κάτι περισσότερο: Όλος ο κόσμος ανέμενε από στιγμή σε στιγμή την αναγγελία για γερμανογιουγκοσλαβικό σύμφωνο.⁹⁰

Κι όμως: Μπορεί τα "παπαγικά" επιχειρήματα να φάνταζαν γελοία, αλλά στηρίζονταν —όπως θ' αποδειχτεί με δραματικό τρόπο— σ' αντικειμενικές προοπτικές. Ήδη τ' αφεντικά του εργάζονταν πυρετώδικα για την ανάτροπή του Γιουγκοσλάβου

πρωθυπουργού Τσβέτκοβιτς. Ο Παπάγος το ήξερε. Ο Ήντεν τ' αγνοούσε. (βλ. παρακάτω).

Τελικά η ασφυχτική πίεση των Άγγλων και του Γεώργιου Γλύξμπουργκ, αναγκάζει το γύρω απ' τους Κορυζή-Παπάγο πλέγμα συμφερόντων, να πει ναι σε μια μερική σύμπτυξη. Συγκρατάθηκαν δηλ. στη μεταφορά ορισμένων μόνο μονάδων της μακεδονικής και της αλβανικής στρατιάς στο Βέρμιο. Ο Ήντεν έφυγε απ' την Αθήνα πιστεύοντας πως η συμφωνία τούτη ήταν οπωσδήποτε πιο ευπρόσδεκτη απ' το τίποτα.⁹¹ Εντούτοις, αισιοδοξούσε ότι έστω κι έτσι το όλο πράγμα είχε σοβαρές προοπτικές να τσουλήσει.⁹²

Ωστόσο η αισιοδοξία του απλώς απόδειχνε την ολότελη άγνοιά του σχετικά με το νέο γκακστερικό ήθος, τ' οποίο είχαν εισάγει στο διεθνή διπλωματικό στίβο οι Ιησουίτες κι οι τεχνοκράτες του Στέιτ Ντηπάρτμεντ. Οι τελευταίοι ενεργοποιούνται αστραπιαία, προκειμένου να εξαλείψουν και τη πλέον αμυδρή πιθανότητα ευνοϊκής για την Ελλάδα έκβασης της γερμανικής επίθεσης ενάντια της.

Έτσι ο υπό τους Κανάρη-Χίμλερ καθολικογεννής δούρειος ίππος στο NSDAP—εχτελώντας ανάλογες διαταγές του Πάπα—πειθεί το Χίτλερ να εισβάλλει μέσω Ρουμανίας στη Βουλγαρία. Η εισβολή λαμβάνει χώρα στις 28 Φλεβάρη. Ήτοι; Μόλις πέντε μέρες μετά την αναχώρηση του Ήντεν απ' την Αθήνα!!! Το εν λόγω εγχείρημα έδωσε την κατάλληλη στιγμή στον Παπάγο, μια σανίδα σωτηρίας, ώστε να βρει πρόσχημα αθέτησης της συμφωνίας του με τον Ήντεν. Όπως μας πληροφορεί ο *Sihrer*, ο Χίτλερ υποσχέθηκε στους Βούλγαρους την απόκτηση εδαφών στη Νότια Ελλάδα. Αυτό θα επέτρεπε στη Σόφια να δώσει σάρκα και οστά στο προαιώνιο ιμπεριαλιστικό της όνειρο για διέξοδο στο Αιγαίο.⁹³ Και σα να μην έφτανε το παραπάνω πλήγμα, στις 25 Μάρτη ο Τσβέτκοβιτς κι ο Χίτλερ υπογράφουν στο Βερολίνο στρατιωτικό σύμφωνο.

Στις 28 Φλεβάρη απόγευμα φτάνουν κατεσπευσμένα στην Αθήνα ο Ήντεν κι ο αρχιστράτηγος της Μ. Ανατολής Ουέιβελ. Ακολουθεί σύσκεψη των δυο πρώτων με τους Γλύξμπουργκ, Κορυζή, Παπάγο, στ' ανάχτορα Τατοίου. Ο Ουέιβελ ζητά να μάθει απ' τον Παπάγο σε ποιο στάδιο βρίσκεται η μεταφορά των μονάδων προς τη συμφωνημένη γραμμή άμυνας. Με παγωμένη

όμως κατάπληξη ακούει το συνομιλητή του να λέει πως δεν έχει μετακινηθεί ουτ' ένας φαντάρος, έτσι για δείγμα. Με μασημένες δε δικιολογίες, επιχειρεί να ισχυριστεί ότι έμεινε αδρανής προκειμένου να... Να... τί; Ούτε κι ο ίδιος ξέρει πως να αιτιολογήσει την καταστροφική του αδράνεια.⁹⁴

Παρόλ' αυτά ο Ήντεν δε χάνει τη ψυχραιμία του. Διατηρώντας υποδειγματικά το αγγλικό του φλέγμα απευθύνει προς τους Έλληνες συνομιλητές του μια καταλυτική ερώτηση: Προτιμάει ο Έλληνας αρχιστράτηγος την ολική καταστροφή της αλβανικής στρατιάς απ' τη μερική;⁹⁵

Προφανώς οι Παπάγος-Κορυζής προτιμούσαν σαφώς το πρώτο. Στην αγωνιώδη έκκληση των Ήντεν-Ουέιβελ να διατάξουν έστω και τώρα, την εκκένωση της Γραμμής-Μεταξά, αυτοί αντιτείνουν μια σαθρή αντιλογία. Η γερμανική κατάληψη της Βουλγαρίας, τους παρείχε ένα "υπέροχο" πρόσχημα. Έτσι βλέπουμε τον Παπάγο να υπερτονίζει τον κίνδυνο να επιτεθούν απ' το Βουλγάρικο έδαφος οι Γερμανοί και να βρουν εν κινήσει τον ελληνικό στρατό. Ταυτόχρονα επικαλείται και τον χρόνο που απαιτείται για μια ταχτική σύμπτυξη, 20 μέρες.⁹⁶ Αλλά κι αυτή η δικολαβίστικη επιφύλαξή του εξουδετερώνεται πλήρως απ' τα ντοκουμέντα τα οποία του επιδεικνύουν οι Βρετανοί. Τα ντοκουμέντα αυτά αποτελούν απόρρητο καρπό της βρετανικής αντικατασκοπείας απ' την καρδιά του Βερολίνου. Σύμφωνα με το περιεχόμενό τους, είν' απίθανο να εκδηλωθεί γερμανική επίθεση πριν τη παρέλευση 20 τουλάχιστον ημερών.⁹⁷

Την ίδια στιγμή ο Ντίλ προτείνει τα εξής. Είν' απαραίτητο να θυσιαστούν ορισμένα μικρά τμήματα της αλβανικής στρατιάς προκειμένου να διασωθεί ο κύριος όγκος της. Αν αρχίσει αμέσως η σύμπτυξή της, είναι πολύ πιθανό να φτάσει ανέπαφη στη γραμμή Καϊμακτσάλαν-Βερμίου-Αλιάκμονα. Από κει θα εξορμούν τ' αγγλικά άρματα μάχης προς τη πεδιάδα του Αξιού. Αλλά οι Κορυζής-Παπάγος εμμένουν στην μόνιμη επωδό τους. "Όχι, δε προλαβαίνουμε να κάνουμε τίποτα. Οι Γερμανοί θα μας βρουν εν κινήσει".⁹⁸ Το τραγικό στοιχείο της υπόθεσης, έγκειται στ' ότι η γερμανική επίθεση, θα εκδηλωθεί ενάμιση σχεδόν μήνα μετά...

Με τον Παπάγο γαντζωμένο με νύχια και δόντια στην εκδοχή "του", το πράγμα καταλήγει σ' έναν ακόμη συμβιβασμό. Η στρατιά θα παράμενε στην Ανατολική Μακεδονία. Αντίθετα θα εκκενώνετο η Δυτική Θράκη. Τα οχυρά του Μπέλες-Νέστου θ' αμύνονταν. Στη γραμμή Ολύμπου-Βερμίου-Καϊμακτσάλαν θα

συγκλίνουν οι εφεδρικές μεραρχίες 12η και 20η. Στην αυτή γραμμή θα συγκεντρωνόταν κι όλο το αγγλικό εκστρατευτικό σώμα.⁹⁹ Αν υπάρχει ένας χαρακτηρισμός που να κολλάει γάντι στη προκρινθείσα "λύση", αυτός δεν είν' άλλος απ' τη λέξη "τραγωδία". Κι αυτό γιατί ο σχεδιασμός τούτος βασιζόταν σε μια ευνοϊκή προς την Ελλάδα, μεταστροφή της Γιουγκοσλαβίας. Η διατήρηση όμως της διασποράς των ελληνικών μονάδων εγγυόταν σαφώς τη ταχύτατη γερμανική υπερφαλαγγισή τους.

Εδώ παίρνει τη θέση του το εύλογο ερώτημα: Γιατί οι Βρετανοί δέχτηκαν να συνεργαστούν σε μια τόσο εξώφθαλμα αντιστρατηγική ενέργεια; Η απάντηση δεν είναι δύσκολη μετά τα όσα αναπτύξαμε στα πιο πριν. Απλούστατα εξακολουθούσαν να ελπίζουν σ' έναν ειρηνικό διακανονισμό Ελλάδας-Γερμανίας. Η άποψή μας ενισχύεται κι απ' το γεγονός ότι ο Ραγκαβής αναλαμβάνει μια νέα πρωτοβουλία να πείσει τον Ρίμπεντροπ όπως αποδεχτεί έναν διακανονισμό. Ο Παπακωνσταντίνου ισχυρίζεται πως ο Έλληνας πρέσβης στο Βερολίνο ενέργησε με δικιά του πρωτοβουλία.¹⁰⁰ Τώρα όμως γνωρίζουμε πως εκείνος που ώθησε το Ραγκαβή να επισκεφτεί την Βιλελμστράσε ήταν ο Άγγλος συνταγματάρχης Τζέημς Σώλσμπουρυ.¹⁰¹

Παράλληλα με τη πιο πάνω κίνηση-Ραγκαβή, σημειώνεται και μια άλλη πολύ πιο σημαντική. Στις 12 Μάρτη, ο Γερμανός πρέσβης στην Αθήνα "πρίγκιπας" Έρμπαχ αποστέλλει ένα κατεπείγον τηλεγράφημα στο Βερολίνο. Όπως γράφει, την προηγούμενη μέρα έλαβε ένα τηλεφώνημα από το γερμανικό προξενείο της Θεσσαλονίκης. Τον είχαν ειδοποιήσει ότι ο συνταγματάρχης Πετίνης είχε κάνει την εξής πρόταση, η οποία είχε εγκριθεί κι απ' τον ανώτατο διοικητή του στρατού στη Βόρεια Ελλάδα, στρατηγό Τσολάκογλου. Οι Έλληνες θα σταμάταγαν τις εχθροπραξίες αν παρεμβάλλετο μια μόνο γερμανική μεραρχία ανάμεσα σ' αυτούς και τους Ιταλούς. Κατόπιν θα διεξάγονταν διαπραγματεύσεις Ελλήνων-Γερμανών. Σύμφωνα με τα εθνολογικά δεδομένα, η Βόρεια Ήπειρος έπρεπε να παραχωρηθεί στην Ελλάδα. Αν όμως οι Γερμανοί επιτίθονταν, οι Έλληνες θα τους πολεμούσαν. Αν δέχονταν τη πρόταση-Τσολάκογλου, ο ελληνικός στρατός αναλάμβανε την ευθύνη της εκδίωξης των Άγγλων απ' την χώρα.¹⁰²

Μέχρι σήμερα θεωρείται δεδομένο πως ο Τσολάκογλου ενεργήσε έτσι επειδή διακατεχόταν από ηττοπάθεια. Ή ακόμα, επειδή ήταν γερμανόφιλος κτλ: Ναι αλλά έτσι μένουν αναπάντη-

τες κάποιες καίριες απορίες. Λ.χ. από που ως που είναι σίγουρος ότι θα εκδιώξει ο στρατός τους Βρετανούς απ' την Ελλάδα; Ας είμαστε ρεαλιστές. Αν είναι σίγουρος αυτό συμβαίνει επειδή οι ίδιοι οι Βρετανοί τον έβαλαν να κάνει τη κρούση στους Ναζί. Συνάμα του έχουν υποσχεθεί πως σε περίπτωση συμφωνίας, θα εγκαταλείψουν τη χώρα. Έτσι εξηγείται και μια αξιοπερίεργη νότα στο τηλεγράφημα-Έρμπαχ. Τονίζεται πως οι αξιωματικοί λειτουργούν αυτόνομα χωρίς κυβερνητική κάλυψη. Και βέβαια οι Βρετανοί έχουν συστήσει στον Τσολάκογλου να μην ειδοποιήσει κανέναν ιθύνοντα της Αθήνας. Και γιατί όχι; Είν' ευνόητο πως οι αμερικανόδουλοι Κορυζής-Παπάγος, θα σαμποτάριζαν ένα παρόμοιο διάβημα. Τέλος, έτσι εξηγείται κι η μεταπολεμική απροθυμία των Άγγλων ν' ανάψουν πράσινο φως, για εχτέλεση του Τσολάκογλου σαν δοσίλογου.

Υποθέτουμε ότι θα 'ταν απόλυτα θεμιτό να ισχυριστούμε, πως πλησιάζουμε όλο και πιο πολύ στη πιστή ανασύνθεση του παζλ.

Σ' αυτό το μεταξύ η εκδηλωθείσα στις 9 Μάρτη, πολυδιαφημισμένη ιταλική "εαρινή επίθεση" έχει ήδη εκφυλιστεί. Ο ελληνικός λαός όχι μόνο δεν υποχωρεί βήμα μα γρήγορα περνάει και στην αντεπίθεση.¹⁰³

Είναι η ιταλική εαρινή επίθεση και οι προεχτάσεις της, που προσφέρουν στις ΗΠΑ το ιδεώδες πρόσχημα αντεπίθεσης ενάντια στις αγγλικές δολοπλοκίες. Για τους "σενARIOγράφους" του Στέητ Ντηπάρτμεντ προέχει η εξεύρεση προσχημάτων, προκειμένου να μην μετακινηθεί η αλβανική στρατιά. Ταυτόχρονα ένα δεύτερο μέλημά τους στέκει, το με προβοκατόρικο τρόπο ναυάγιο, της αγγλόπνευστης πρωτοβουλίας-Τσολάκογλου, για συνεννόηση με τους Ναζί. Στον τέτοιο σχεδιασμό εντάσσεται λ.χ. και μια διαταγή του Παπάγου προς τον στρατηγό Δράκο. Η διαταγή παρότρυνε το στρατηγό, να επιχειρήσει ούτε λίγο ούτε πολύ, επίθεση στη καρδιά των ιταλικών δυνάμεων. Μ' "αντικειμενικό στόχο" να καταλάβει το Τεπελένι¹⁰⁴... Και βέβαια το Τεπελένι δεν κατελήφθη.

Κατελήφθη όμως απ' οργή ο Χίτλερ, οπότε για την Ουάσινγκτον ήταν το ίδιο.

Οι παρόμοιες προβοκατόρικες "πρωτοβουλίες", συνεχίστηκαν και μετά την ιταλική "εαρινή" επίθεση. Κι αυτές συνεργού-

σαν στο να παραμένουν αγγιστρωμένες δέκα ολάκερες μεραρχίες. Μα το χειρότερο έγκειτο στ'ότι τούτες οι μεραρχίες ήταν διασκορπισμένες σε μια τεράστια έκταση: Απ'τον Αψό μέχρι και το Ιόνιο πέλαγος. Κατά συνέπεια ήταν παντελώς άχρηστες. Μιας κι η αναμενόμενη απ'τα ελληνοβουλγάρικα σύνορα γερμανική επίθεση, θα υπερκεράσσει την εμβέλεια δράσης τους. Έτσι οι μέρες κυλούσαν χωρίς το ΓΕΣ να λαμβάνει κανένα μέτρο προς υλοποίηση των συμφωνηθέντων με τους Ήντεν-Ουέιβελ. Η τέτοια αδράνεια ετροφοδοτούταν μ'έντεχνο τρόπο κι από τους ορυγμούς κάποιων "υπέρ-Ελλήνων". Η κυβέρνηση και το επιτελείο κατακλύζονταν από εκκλήσεις πολιτών, στρατηγών, μητροπολιτών: "Για τ'όνομα του θεού να μη μεταβληθεί η Ελλάς από νικήτρια ηττημένη, αποσύροντας προς τα πίσω τη νικηφόρα στρατιά της Αλβανίας".¹⁰⁵ Πρωτοστατεί ο μητροπολίτης Ιωαννίνων Σπυρίδων.

Συνοδευόμενος από'να μπουλούκι παππάδων και "προυχόντων", γυρνάει στις μονάδες της στρατιάς. Στις διάφορες ομιλίες του, προτρέπει τους στρατιωτικούς ηγέτες, όχι μόνο να μην υπακούσουν σε τυχόν διαταγή σύμπτυξης της "νικηφόρας στρατιάς", αλλά να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους αγνοώντας τις Αρχές της πρωτεύουσας.¹⁰⁶ Το ποιοί έβαλαν το Σπυρίδωνα να καλλιεργεί πνεύμα δυσαρέσκειας και ηττοπάθειας είναι φανερό. Οι Αμερικάνοι μέσω του γιγάντιου "απόρωπου" κυκλώματος των μυστικιστικών εταιριών, το οποίο υπάκουε μόνο στη χάρη τους. Τρανή απόδειξη η μετέπειτα —επί αμερικανοκρατίας δηλ.— άνοδος του στον αρχιεπισκοπικό θώκο. Μια άνοδος, η οποία θα'ταν ηρωϊκή πράξη ν'αποσυνδεθεί, απ'την προβοκατόρικη δράση του στα 1941. Με λίγα λόγια γινόμενος αρχιεπίσκοπος ο Σπυρίδων, απλώς εισέπρατε τ'αργύρια της προδοσίας του.¹⁰⁷

Όπως και να'χει το πράγμα, η σκόπιμη κωλυσιεργία των υποταχτικών της Ουάσινγκτον, παραλύει κάθε προοπτική έγκαιρης στρατηγικής αναδίπλωσης της στρατιάς. Και σα να μην έφτανε αυτό, συμβαίνει και κείνο το γεγονός το οποίο οι Βρετανοί έτρεμαν όπως ο διάβολος το λιβάνι. Ο πρωθυπουργός της Γιουγκοσλαβίας Τσβετκοβιτς υπογράφει στις 25 Μάρτη στο Βερολίνο την είσοδο της χώρας του στον Άξονα.¹⁰⁸ Τις σχετικές διαπραγματεύσεις με τον Χίτλερ είχε κάνει ο αντιβασιλιάς της γειτονικής μας χώρας "πρίγκηπας"-Παύλος.¹⁰⁹ Το αντάλλαγμα τ'οποίο έλαβαν οι Γιουγκοσλάβοι απ'τον Χίτλερ, ήταν η απόχτηση διεξόδου στο Αιγαίο μέσω της Θεσσαλονίκης.¹¹⁰

Δε χρειαζόταν ιδιαίτερη προσπάθεια προκειμένου να κατανοήσουν οι Τσώρτσιλ-Ήντεν, πως η τέτοια εξέλιξη της κατάστασης στα Βαλκάνια, αποτέλεσε την ταφόπετρα των ελπίδων τους για ειρηνική διευθέτηση του ελληνικού. Τώρα πλέον τρέχουν και δε φτάνουν, ώστε να διασώσουν ό,τι είναι ακόμα δυνατό.

Λοιπόν στις 26 Μάρτη, κατεβαίνουν εσπευσμένα στην Αθήνα ο αρχηγός της μακεδονικής στρατιάς αντιστράτηγος Μπακόπουλος κι ο της αλβανικής αντιστράτηγος Κωττούλας. Τους συνοδεύει ο ταξίαρχος του βρετανικού εκστρατευτικού σώματος Τσάρινγκτον.¹¹¹ Οι δυο αντιστράτηγοι κατηγορούν ευθέως τον Παπάγο για καταστροφική ολιγωρία. Παράλληλα τον καλούν με δραματικό τρόπο να ενεργοποιηθεί έστω και τώρα. Υπάρχουν ορισμένα —έστω και στενά— περιθώρια, που επιτρέπουν τη σκέψη πως είναι δυνατή ακόμη η μεταφορά του όγκου της αλβανικής στρατιάς στη γραμμή-Βερμίου. Ο Μπακόπουλος επιμένει ότι το μόνο που χρειάζεται, είναι να χρησιμοποιηθεί γι'αυτόν το σκοπό το σύνολο των αεροπορικών και πλωτών μεταφορικών μέσων.¹¹² Τόσο ο Μπακόπουλος όσο κι ο Κωττούλας, καταρρακώνουν —μέσα σε μια υπερφορτισμένη απ'τον εκνευρισμό ατμόσφαιρα— ένα προς ένα τ'ασθενικά αντεπιχειρήματα "του Παπάγου". Την εχτός τόπου και χρόνου στάση του τελευταίου συμμερίζεται κι ο τότε συνταγματάρχης του ΓΕΣ Δόβας.¹¹³ ('Άλλο ένα δηλ. "αστέρι" του μετέπειτα ΙΔΕΑτικού παρακράτους).¹¹⁴

Η θέση του Παπάγου κλονίζεται σοβαρά, όταν προσέρχεται στις συζητήσεις κι ο αρχηγός του βρετανικού εκστρατευτικού σώματος, στρατηγός Ουίλσον. Κάτω απ'την τέτοια ασφυκτική πίεση, ο Παπάγος αναγκάζεται να υποχωρήσει. Εντάξει, θα εκδώσει τη σχετική διαταγή για εκκένωση της Αλβανίας. Πρώτα όμως θα πρέπει να ενημερώσει το Βασίλειό προκειμένου να... εγκρίνει το σχετικό διάταγμα.

Οι Ουίλσον-Τσάρινγκτον αναπνέουν μ'ανακούφιση. Αγνοούσαν πως οι "αδελφές" ΗΠΑ με το διεθνή καθολικισμό είχαν στήσει ένα σενάριο, ικανό να πετάξει και τις δέκα μεραρχίες της στρατιάς στον κάλαθο των αχρήστων. Δε θα περνούσαν ούτε 30 λεπτά και θα λάβαιναν τα συγχαρίκια.

Πράγματι ύστερ'από μισή περίπου ώρα επιστρέφει ο Παπάγος σε κατάσταση πλήρους έξαψης. Κραδαίνει ένα τηλεγράφημα απ'το Βελιγράδι. Στη Γιουγκοσλαβία αναμένεται να εκραγεί "φιλοαγγλικό" πραξικόπημα. Επίκειται δηλ. ανατροπή των

Τσβέτκοβιτς-Μάρκοβιτς. Κατά συνέπεια εκλείπει κάθε λόγος για μεταφορά της στρατιάς στο Βέρμιο...¹¹⁵

Εδώ μπαίνει με δριμύτητα εν'αμείληχτο ερώτημα. Είναι δυνατό να είναι κανείς τόσο ηλίθιος; Να μη καταλαβαίνει δηλ. πως η τέτοια εξέλιξη απλώς θ'ανάγκαζε αυτόματα το Χίτλερ να επιτεθεί ενάντια στη Γιουγκοσλαβία, για ν'ανατρέψει τους πραξικοπηματίες; Πράγμα τ'οποίο θα επέσπευδε και τη προώθηση του σχεδίου Μαρίτα προς κατάληψη της Ελλάδας; Όχι δεν είναι δυνατό να ήταν τόσο κοντόφθαλμος ο Παπάγος. Ούτε βέβαια και το γύρω του πλέγμα ανθρώπων.

Ωστόσο το παραπάνω ερώτημα γίνεται δέκα φορές πιο αμείληχτο ως προς κίνητρα του αρχηγού του γιουγκοσλάβων πραξικοπηματιών, στρατηγού Σίμοβιτς, όταν προχωρεί τη νύχτα της 26ης Μάρτη, σ' ανατροπή του Τσβέτκοβιτς. Είναι δυνατό να ελπίζει πως ο Χίτλερ θα μείνει αδρανής στην ανατροπή εκείνων που μόλις πριν 24 ώρες είχαν υπογράψει στρατιωτικό σύμφωνο μαζί του; Αλλά τα παραπάνω συνθέτουν το ένα μόνο σκέλος του ερωτήματος. Το δεύτερο σκέλος του μας καλεί ν'απαντήσουμε στο εξής. Το πραξικόπημα-Σίμοβιτς εκδηλώνεται ελάχιστες ώρες μετά τη συγκατάθεση του παπαγικού κυκλώματος για μεταφορά της στρατιάς στο Βέρμιο. Κατά συνέπεια μήπως αποτελεί το λειτουργικό παράγωγο της παπαγικής συγκατάνευσης;

Ας σκεφτούμε κάπως αφαιρετικά τ'όλο πράγμα. Ο Παπάγος δηλώνει στις 13 Φλεβάρη πως πρέπει να διευκρινιστούν οι προθέσεις της Γιουγκοσλαβίας πριν αποφασιστεί η μετακίνηση της στρατιάς. Κανείς δε κατανοεί τότε ότι μ'έντεχνο τρόπο έχει συνδέσει αμετάκλητα το θέμα της σύμπτυξης ή μη, με τις γιουγκοσλαβικές εξελίξεις. Αυτό με τη σειρά του σημαίνει πως είναι ήδη ενημερωμένος, απ' τη συμμαχία ΗΠΑ-σιωνιστών-Βατικανού, ότι στη γειτονική χώρα υπάρχει μια υποκείμενη σ'αυτούς φράξη αξιωματικών, έτοιμη ν'ανατρέψει ανά πάσα στιγμή τον Τσβέτκοβιτς. Ποιος λοιπόν μας βεβαιώνει ότι διαπιστώνοντας πως οι Μπακόπουλος, Κωττούλας, Ουίλσον, του σφραγίζουν κάθε περιθώριο εκφυγής, δεν ειδοποίησε τις ΗΠΑ κι αυτές τον Σίμοβιτς προκειμένου να κινηθεί; Άλλωστε μόνο έτσι εξηγούνται κι όλα τα σχετικά μυστήρια.

Όπως π.χ. η ξαφνική του σπουδή να ενημερώσει το Γεώργιο για τη ληφθείσα απόφαση. Ή ακόμα, η ταχυδαχτυλογραφική

εμφάνιση του τηλεγραφήματος απ' το Βελιγράδι. Ένα τηλεγράφημα που διέσωσε τη κατάσταση —όπως είχε σχεδιαστεί απ' το κύκλωμά του— σαν από μηχανής θεός. Ούτε παραγγελία να το 'χε. Μα πάν' απ' όλα έτσι εξηγείται κι η ταχύτατη ανατροπή του Τσβέτκοβιτς. Οι ΗΠΑ το Βατικανό κι ο σιωνισμός, εφλέγοντο μόνο για την Ελλάδα, λόγω Κρήτης. Η συμμαχία Γερμανίας-Γιουγκοσλαβίας τους ήταν αρεστή στο βαθμό που συνεργούσε στην εύκολη κατάρρευση της ηπειρωτικής Ελλάδας. Αλλά η μεταφορά της στρατιάς στο Βέρμιο απειλούσε θανάσιμα το σχέδιό τους. Κι αυτό γιατί έτσι καθίστατο δεδομένη η διάσωση των 3/4 της χώρας. Σπεύδουν λοιπόν να ματαιώσουν την τόσο απεχθή για τα συμφέροντά τους εξέλιξη, παίζοντας αστραπιαία το τελευταίο τους χαρτί. Διατάζουν το Σίμοβιτς να προχωρήσει στο πραξικόπημα ώστε να δώσουν στο παπαγικό κύκλωμα μια ακόμη αιτιολογία για μη σύγκλιση της στρατιάς.¹¹⁶

Ο Ουίλσον βρίσκεται σ' απόλυτη αντιστοιχία με την άποψή μας, όταν αργότερα θα γράφει, ότι όπως αποδείχτηκε, υπήρχαν σκοτεινές δυνάμεις οι οποίες δρούσαν εδώ και καιρό πίσω απ' την πλάτη της κυβέρνησης και του Βασιλιά. Δυνάμεις, οι οποίες σαν κύριο μέλημα είχαν την υποδούλωση της Ελλάδας στον "άξονα".¹¹⁷ Την ίδια ακριβώς άποψη θα προβάλλει κι ο Πλαστήρας, τονίζοντας ότι επρόκειτο γι' "από καιρό ετοιμαζόμενη προδοσία".¹¹⁸

Ύστερ' από την παραπάνω προσέγγιση του όλου ζητήματος υποθέτουμε πως ο αναγνώστης θα 'χει συλλάβει το πόσο ανιστόρητη είν' η άποψη ότι το πραξικόπημα-Σίμοβιτς οργανώθηκε δήθεν απ' τους Άγγλους.¹¹⁹ Κι όμως: Αυτή η "άποψη" κυριαρχεί μέχρι σήμερα. Βλέπετε ο ελληνικός λαός έπρεπε να μείνει με την εντύπωση ότι οι ΗΠΑ μπαίνουν στα της Ελλάδας μόλις στα 1947, μετά από... "πρόσκληση" των Άγγλων...

Τα μετέπειτα είναι γνωστά. Θα ήταν περιττό πλάτισμα η περιγραφή της γερμανικής εισβολής κατά της χώρας μας. Οι Γερμανοί εισβάλλαν από τρεις μεριές, στις 6 Απρίλη του 1941. (Αφού πρώτα ισοπέδωσαν το Βελιγράδι σαν εκδίκηση για το πραξικόπημα-Σίμοβιτς). Την επόμενη της γερμανικής εισβολής ο Παπάγος θα διατάξει εκ νέου επίθεση της αλβανικής στρατιάς στη καρδιά των ιταλικών δυνάμεων. Αν αυτό δε λέγεται προβοκάτσια χειρίστου είδους, τότε η φράση χάνει το νόημά της. (Βλ.

σχετικά: *Heinz Rihter*: "Δυο επαναστάσεις και δυο αντεπαναστάσεις στην Ελλάδα". Τόμος α, σελ. 118).

Τελικά ο Παπάγος θα δειήσει να διατάξει σύμπτυξη τόσο της αλβανικής όσο και της μακεδονικής στρατιάς σε μια ευάλωτη γραμμή άμυνας. Αυτή εχτεινόταν απ' τον Βενετικό ποταμό και το όρος Όρλιακας, ως τα ελληνοαλβανικά σύνορα και τη λίμνη Βουθρωτού.¹²⁰ Αν κατάφερε κάτι τούτη η τραβηγμένη απ' τα μαλλιά απόφαση, αυτό ήταν η μια ώρα αρχύτερα αποσύνθεση και των δυο στρατιών. Πιο συγκεκριμένα, η τόσο καθυστερημένη σύμπτυξη των αλβανικών μονάδων θα επιφέρει —εξαιτίας και του έντεχνου βομβαρδισμού όσων τις επαντρώνουν με τερατώδεις φήμες για την ισχύ των Γερμανών— την ουσιαστική διάλυσή τους. Τα υπολείματά τους θα σμίξουν με τα υπολείματα της μακεδονικής στρατιάς στα Γιάννινα. Ταυτόχρονα οι ηγέτες αξιωματικοί των δυο "στρατιών" εξαπολύουν έναν καταγισμό τηλεγραφημάτων προς τη κυβέρνηση. Στα εν λόγω τηλεγραφήματα —που θα έχουν προσυπογραφεί από 'να σωρό "παράγοντες" των Ιωαννίνων— θα ζητείται πειστικά η εξουσιοδότηση προκειμένου να συνάψουν ανακωχή με τους Ναζί.¹²¹

Το δράμα βαδίζει προς την τραγική του κορύφωση ύστερ' από μια διαταγή του υπουργού στρατιωτικών Παπαδήμα. Σύμφωνα μ' αυτή απολύονταν απ' τις τάξεις του στρατού οι μόλις επιστρατευθέντες έφεδροι των κλάσεων 1940 Β' και 1941 Α'.¹²² Το διάταγμα του Παπαδήμα απλώς επισημοποιούσε τη φήμη ότι το παν καταρρέει. Για να μην υστερήσουν λες οι αρχηγοί των μεγάλων μονάδων, αρχίζουν να μοιράζουν αθρόα αναρρωτικές άδειες. Παριστάνοντας συνάμα τους κουφούς στις συνεχείς διαμαρτυρίες των οπλιτών πως δεν έχουν τίποτα κι επιθυμούν να πολεμήσουν τον εισβολέα.¹²³

Δεν απαιτείται χαρακτηριστική διαίσθηση για να συλλάβουμε σε ποιες ψυχολογικές διαστάσεις κινούνταν το πρόβλημα. Οι ολιγαρχικοί "μιγάδες εκ μιγάδων" παίρναν τη πρώτη τους ρεβάνς ενάντια στους "α π λ ο ύ ς" α λ λ ά γ ν ή σ ι ο υ ς Έ λ λ η ν ε ς. Στον "βρωμιάρη" δηλ. κατ' αυτούς "όχλο", ο οποίος είχε τολμήσει να υποσκελίζει στους πάγους της Αλβανίας τις διαταγές της ολιγαρχίας γι' "αυτοσυγκράτηση". Στα ξυπόλυτα βρώμικα "ανθρωπίδια" που νόμισαν πως βρήκαν ένεκα πολέμου, την ευκαιρία να οραματιστούν το γκρέμισμα του "μιγάδικου" *status quo*. Και, συνακόλουθα, την αντικατάστασή του από 'να άλλο, ατόφια ελληνογενές.

Λοιπόν τώρα είχε σημάνει η στιγμή της πληρωμής για τον

ελληνικό λαό. Και τούτο για έναν απλούστατο λόγο. Οι "αριστοκράτες" μιγάδες ήταν "μυημένοι" σ' ένα μυστικιστικό —διάβαζε, μυστικό απ' τον "ανάξιο" λαό— πλέγμα ιδεών και γνώσεων. Ήξεραν "πως τα πάντα διέπονται από μια θεία αρμονία". Τυχόν ανατροπή του υπάρχοντος καθεστώτος καθώς και της ιεραρχικής του δομής, θα διατάραζε ίσως ανεπανόρθωτα τη θέληση της "θείας τάξης". Οι βάρβαροι "απλοί" Έλληνες επιχείρησαν να ενεργοποιήσουν μια βλάσφημη για τη "θεία τάξη" προοπτική. Κατά συνέπεια έπρεπε να τιμωρηθούν. Η υποδούλωσή τους στο Γ' Ράιχ, με όσα δεινά συνεπάγετο, ήταν πλήρως εναρμονισμένη με τις "προδιαγραφές της θείας τάξης". Άλλωστε ήταν πεπεισμένοι —μήπως δεν είχαν τις κατάλληλες διαβεβαιώσεις των κυρίων τους;— πως η γούνα τους θα παράμενε άθιχτη.

Θα'ταν μεγάλο λάθος ν' αντιμετωπίσουμε την πιο πάνω ασυνειδήτη συλλογιστική σαν ένα τεχνητό φύλλο συκής. Κάθε άλλο. Τα μέλη της άρχουσας τάξης είχαν υποχρεωθεί απ' την ίδια τη ζωή να βιώσουν σαν γεγονός τη ψευδαίσθηση ότι συγκροτούσαν δήθεν, τμήμα του "θείου όλου". Μέσα στο τέτοιο τους πιστεύω έβρισκε φιλόξενο κατάλλυμα η απωθημένη τους οργή ενάντια στο λαό. Μια οργή η οποία είχε σφυρηλατηθεί επί αιώνες μέσα στο καμίνι της ταξικής διαπάλης ενάντια σ' όσους αμφισβητούσαν ή "εποφθαλμιούσαν" τα "κεχτημένα" τους. Κοντολογίς οι μιγάδες της άρχουσας τάξης είχαν ωθηθεί, μέσα από μια βασανιστική πορεία, να αιτιολογήσουν τα όσα εγκλήματα απαιτούσε η ακεραιότητα της θέσης τους, υιοθετώντας καθαρώς μεταφυσικά σχήματα.

Μεγάλο ρόλο σ' αυτό έπαιξε και η υποσυνείδητη ανάγκη να εξεύρουν άλλοθι τα οποία θα δικιολογούν τ' αντιλαϊκά τους πογκρόμ. Σιγά-σιγά τούτα τα άλλοθι μετασχηματίστηκαν σ' εξαρτημένους μηχανισμούς άμυνας. Κάτι που σήμαινε δυο πράγματα. Αφενός πως είχαν πειστεί ως το μεδούλι για τη "θεία" τους επιλογή. Αφετέρου, ότι γνώριζαν έστω κι υποσυνείδητα, πως ο "απλός" λαός στοιχειοθετούσε τον γνήσιο θεματοφύλακα της ελληνικής συνείδησης. Και τούτο γιατί οι ίδιοι ήταν "μέλη της παγκόσμιας αδελφότητας των εκλεκτών". Αντίθετα ο ελληνικός λαός δεν μπορούσε, "λόγω κοντοφθαλμίας βέβαια", (...) ν' αποστρέψει τα μάτια απ' τα στενά όρια της Ελλάδας.

Στα μέσα Απρίλη τα πάντα δείχνουν να πηγαινούν κατ' ευχή

για τις ΗΠΑ το Βατικανό και τους σιωνιστές. Η Ελλάδα είν'έτοιμη να συνθηκολογήσει. Μα το σπουδαιότερο είναι πως στη Μ. Ανατολή ένας σχετικά νέος όσο κι άγνωστος μέχρι τότε Γερμανός στρατηγός, ο Ρόμμελ, έχει προκαλέσει στους Άγγλους τέτοιο κάζο, ώστε τρέχουν και δε φτάνουν. Ηγούμενος της 5ης ελαφράς μεραρχίας, του λεγόμενου "Άφρिका Κόρπς", —με σημείο εκκίνησης τη Τρίπολη της Λιβύης— "σπάει κάθε ρεκόρ" συμβατικής στρατηγικής ταχύτητας. Στις 24 Μάρτη καταχτά το προωθημένο μέτωπο της Ελ Αγκέλα. Στις 31 μπαίνει στη Μάρσα Ελ Μπρέγκα. Στις 2 Απρίλη εκπορθίζει την Αγκεντάμπα. Στις 4 Απρίλη μπαίνει θριαμβευτικά στη Βεγγάζη. Στις 13 Απρίλη πέφτουν τα λιμάνια του Καπούτσο και του Σολλούμ!! Σε λίγο θα βρίσκεται θριαμβευτής στο Τομπρούκ, αν οι Άγγλοι δε κάνουν κάτι προς αναχαίτησή του.¹²⁴

Η συνειδητοποίηση του κινδύνου απ'τους Άγγλους κρατούντες, είν'εύκολη. Αντίθετα, η οργάνωση αποτελεσματικής άμυνας αποτελεί δύσκολη υπόθεση. Αν υπάρχει κάποια εφικτή λύση αυτή εφάπτεται μόνο με την έγκαιρη επιστροφή της αποσταλθείσας στην Ελλάδα στρατιωτικής δύναμης. Η τελευταία αποσπάστηκε απ'το αφρικανικό θέατρο επιχειρήσεων, όταν οι Βρετανοί πίστεψαν πως ο πόλεμος εκεί είχε λήξει. Σκέψη όχι και τόσο αθέμιτη μετά την περίπου γενική συντριβή των Ιταλών. Όπως παραδέχεται κι ο *Rene Duval*, βασική αιτία της τόσο γοργής διάσπασης του αφρικανικού μετώπου από το Ρόμμελ στάθηκε η εσπευσμένη μεταφορά στρατεύματος προς υπεράσπιση της Ελλάδας. Και ειδικότερα της περιφημής 6ης μεραρχίας πεζικού των Αυστραλών. Το όλο πράγμα συντέλεσε στο αραίωμα του μετώπου.¹²⁵

Ωστόσο υπήρχε εν'ανυπέρβλητο πρόβλημα. Για να καταστεί δυνατή η επιστροφή του σώματος στην Αφρική, θα'πρεπε να εκλείψει κάθε λόγος περαιτέρω παραμονής του στην Ελλάδα. Αλλά σ'αυτή την περίπτωση απαιτείτο πρώτα να συμβούν τρία τινά. Α'. Να τελειώσει νικηφόρα ή όχι η γερμανική επίθεση εναντίον της Β'. Να εξευρεθεί έστω και την ύστατη στιγμή η τόσο ποθητή φόρμουλα ειρηνικής διευθέτησης του ζητήματος. Γ'. Να διαταχτεί η εκκένωση της Ελλάδας διαρκούντος του πολέμου με τη Γερμανία.

Η πρώτη περίπτωση ήταν χρονοβόρα. Η τρίτη θα σκόνταφτε στ'αντίποινα των ΗΠΑ. Δεδομένου ότι ένεκα του δικού τους ωμού εκβιασμού αποφασίστηκε η αποστολή του σώματος. Τα εν λόγω αντίποινα τα οποία εκρέμονταν σαν δαμόκλειος

σπάθη πάνω απ'το Λονδίνο", είχαν να κάνουν μ'αναστολή των "ευεργετημάτων" προς τη Βρετανία, του νόμου "περί δανεισμού και εκμίσθωσης". Την ερμηνεία μας αποδέχεται άλλωστε κι ο έγκυρος *Woodward*.¹²⁶ Κατά συνέπεια η μόνη απομένουσα λύση ήταν η δεύτερη. Δηλ. η ειρηνική διευθέτηση. Πράγματι: Μια εξαντλητική ανάλυση των σχετικών ντοκουμέντων και, του τότε περιγυρού, σε συνδυασμό με τις εξελικτικές του ροπές, μας πείθει για το εξής. Οι Βρετανοί ήταν έτοιμοι ν'αποδεχτούν μια ειρήνευση αρκεί να έμενε "ανέπαφη" η... Ελλάδα, από τη Λαμία και κάτω, συν τη Κρήτη!!!...

Είναι πάνω σ'αυτό το κανάλι πλεύσης ο Ουίλσον όταν ενθαρρύνει τη παρακάτω κίνηση.

Στις 17 Απρίλη, κατέρχεται στην Αθήνα ο συνταγματάρχης Χρυσόχοου. Κομίζει μια "αγωνιώδη" έκκληση του αρχηγού της μακεδονικής στρατιάς στρατηγού Πιτσιόκα. Παραλήπτες της η κυβέρνηση κι οι του ΓΕΣ. Ο ελληνικός στρατός καταρρέει απ'άκρη σ'άκρη. Ανάγκη πάσα η ενεργοποίηση της κυβέρνησης για εξεύρεση "πολιτικής λύσης".¹²⁷ Το συμβάν δεν προϋποθέτει ικανή όσφρηση για να καταλάβουμε περί τίνος πρόκειται. Απλούστατα οι Πιτσιόκας-Χρυσόχοου —όπως κι ο Τσολάκογλου— ενεργούν κατόπιν Βρετανικών υποδείξεων. Αυτό είναι σαφές. Αλλά το ίδιο σαφές είναι κι η εξέλιξη της υπόθεσης.

Στις 18 Απρίλη ο Κορυζής συγκαλεί έχταχτο "πολεμικό συμβούλιο". Ένα καταθλιπτικό ερώτημα σκιάζει την ατμόσφαιρα. Να προχωρήσει ή μη η κυβέρνηση σε διαπραγματεύσεις; Μέχρι σήμερα όλοι οι ιστορικοί ισχυρίζονται πως το θέμα της σύσκεψης ήταν αν θα συνθηκολογήσει η χώρα ή όχι. Τα ίδια ισχυρίζονται και για τα κίνητρα των Πιτσιόκα, Τσολάκογλου κ.λ.π. Ότι δηλ. ήταν απλώς ηττοπαθείς ή γερμανόφιλοι. Που να ξέρουν ότι έτσι δε κάνουν τίποτ'άλλο απ'το να πιθηκίζουν μια επιδέξια διοχετευμένη απ'τους αγγλοαμερικάνους μυθολογία. Προσωπικά εμείς έχουμε διαφορετικά κριτήρια ανάλυσης του όποιου ιστορικού γεγονότος. Ξεκινήσαμε έχοντας χωνέψει ένα καταλυτικό δεδομένο. Κι αυτό μας έλεγε πως η κωδικοποιημένη "ιστορία" λειτουργούσε απλώς σαν φύλλο συκής των εκάστοτε κρατούντων. Ταυτόχρονα τους πρόσφερε άφθονα προσχήματα για να καθαγιάζουν την όποια κρατική δολοφονικότητα. Κατά συνέπεια επρόκειτο για βάρβαρα πλαστογραφημένη "ιστορία". Τα διάφορα κομμάτια της είχαν στηθεί έτσι, ώστε να δικιολογούν την όποια νικητρία άρχουσα φάρα, αφενός. Ν'ακινητοποιούν κάθε λαϊκή διάθεση αμφισβήτησης της βρόμι-

κης "ηθικής" της, αφετέρου. Με βάση τα παραπάνω —τα οποία πρέπει να ιδωθούν ως παράγωγο της χειραφέτησης του λαού μας— προσπαθήσαμε ν' ανασυνδέσουμε την ιστορία, κοιτάζοντας τα γεγονότα της κάτω απ' την σωστή τους οπτική γωνία. Κι αυτό το πετύχαμε γιατί φροντίσαμε να κοιτάξουμε κατάματα στο "καθρέφτη". Προσπαθήσαμε δηλ. ν' αποστασιοποιηθούμε —στον όποιο βαθμό μας επέτρεπαν οι τραυματικές εμπειρίες κι οι εξαρτημένοι μας μηχανισμοί άμυνας— από κάθε ιδεολογική αναστολή.

Εν πάση περιπτώσει το "πολεμικό συμβούλιο" συνήλθε κάτω απ' τη φορτισμένη σκιά ενός τηλεγραφήματος του στρατηγού Μπάκου.¹²⁸ Το ρεζουμέ του τηλεγραφήματος —ελήφθη το πρωί της 18ης Απρίλη, δηλ. την ίδια μέρα— συνοψιζοταν σε μια αγωνιώδη "κραυγή" του στρατηγού. "Για όνομα του θεού κάντε κάτι". Υποτίθεται πως στη μέση της συνεδρίασης ο Κορυζής αποχώρησε προκειμένου να συμβουλευτεί το Βασιλιά. Αμέσως μετά τη συνάντηση με το Γεώργιο γύρισε σπίτι του όπου κι αυτοχτόνησε. Κι εδώ υπάρχει μια αξιοπερίεργη ομοφωνία των ερευνητών. "Ο Κορυζής αυτοχτόνησε γιατί συνετρίβη από το μέγεθος της προδοσίας" κλπ. Ωστόσο εμείς γνωρίζουμε πως κανείς "αριστοκράτης" δεν αυτοχτόνει έτσι, προς χάρη μιας λέξης που σημαίνει κάτι σαν "πατρίδα"... Κρίνεται βέβαιο πως η προσέγγιση του προβλήματος με βάση τα όσα τονίσαμε ήδη, υποσχεται και τη στέρεα αντιμετώπισή του.

Λοιπόν ο Σραμ "φον" Τάντεν θα γράψει —βασιζόμενος σε μια πληροφορία του Μανιαδάκη— πως ο Κορυζής αυτοχτόνησε μετά την ανάγνωση του τηλεγραφήματος-Μπάκου.¹²⁹ Απ' τη δήλωση-Μανιαδάκη, συνάγεται πως ο Μπάκος — δ η λ. ο ι Α γ γ λ ο ι — κατηγόρησε το Κορυζή για προδοσία. Συνάμα υπάρχει και μια αναφερόμενη απ' τον Άρτσερ εκδοχή. Τέσσερις αξιωματικοί οι οποίοι έλαβαν εκβιαστικά δήθεν "αναρρωτική άδεια" απ' τον Παπαδήμα, επισκέφτηκαν το Γεώργιο και του κατάγγειλαν το γεγονός. Ο Γεώργιος ενημέρωσε τον Κορυζή. Ο τελευταίος κατηγόρησε στη σύσκεψη τον Παπαδήμα για προδοσία απαιτώντας ανάκληση των αδειών. Ο Παπαδήμας κι ο υπουργός ναυτιλίας Οικονόμου εγκατάλειψαν τη σύσκεψη προσπαθώντας να διαφύγουν, αλλά συνελήφθησαν. Κατόπιν τούτου, ο Κορυζής επισκέφτηκε το Γεώργιο προκειμένου να του εκθέσει τα γεγονότα. Μετά επέστρεψε σπίτι του όπου κι "αυτοχτόνησε".¹³⁰

Τρίχες κατσαρές. Το τι συνέβει είναι φως φανάρι. Απλού-

στατα οι τέσσερις αξιωματικοί καταγγέλλουν στο Γεώργιο τον Κορυζή. (Βασιζόμενοι στο ότι οι άδειες που τους χορηγήθηκαν έφεραν και την υπογραφή του). Ο Γεώργιος καλεί τον Κορυζή και του βάζει άγριο χέρι αποκαλώντας τον προδότη. Ο Κορυζής έντρομος από τ' αποκαλυπτήρια επιχειρεί να φορτώσει την ευθύνη στους Παπαδήμα-Οικονόμου. Τους κατηγορεί δημόσια προδότες ενώ διατάζει και την επί τόπου σύλληψή τους. Ξαναπηγαίνει στο Γεώργιο για να εκλιπαρίσει οίκτο. Ωστόσο είναι πολύ αργά. Οι Βρετανοί έχουν πληροφορηθεί —απ' το Μπάκο, τους τέσσερις αξιωματικούς, αλλά κι απ' τους Παπαδήμα-Οικονόμου— το ρόλο του. Ο Γεώργιος λοιπόν τον αποπέμπει ψυχρά. Ταυτόχρονα τον διατάζει να πάει σπίτι του μέχρι νεωτέρας διαταγής. Αλλά στο σπίτι του έχει φτάσει πριν απ' αυτόν η *SIS*. Η εχτέλεσή του καλούταν να λειτουργήσει παραδειγματικά σ' όσους θέλησαν να παίξουν με την Αγγλία...

Στις 20 Απρίλη, ο Τσολάκογλου υπόγραφε στα Γιάννινα τη συνθηκολόγηση.

Στο μεταξύ τόσο οι Άγγλοι όσο κι οι Αμερικάνοι αποδίδονται σε μια άγρια παρασκηνιακή μάχη. Στόχος της μάχης, η κατάληψη των πολιτικών και στρατιωτικών ηγετικών βαθμίδων από δικούς τους ανθρώπους. Λ.χ. οι Βρετανοί έχουν κατανοήσει πλέον το ρόλο τ' αμερικανόδουλου δούρρειου ίππου. Γνωρίζουν επίσης πάνω-κάτω τους ανθρώπους που τον επάντρωσαν. Έτσι η βασική τους επιδίωξη εστιάζεται στην αποπομπή του Παπάγου. Η κατάρρευση, τους παρείχε μια ανθεκτική αφορμή ενάντια του.

Στις 21 Απρίλη ο Γεώργιος προτείνει στο παλιό βενιζελικό στρατηγό —και πρώην διχτάτορα— Πάγκαλο, ν' αντικαταστήσει τον Παπάγο στην αρχιστρατηγία.¹³¹ Και βέβαια ο Πάγκαλος αρνήθηκε. Δεν ήταν ο μόνος. Λίγο νωρίτερα είχε αρνηθεί την πρωθυπουργία κι ο επίσης παλιός απόστρατος βενιζελικός στρατηγός, Μαζαράκης.¹³² Όπως φαίνεται, οι ΗΠΑ προσπάθησαν ν' αναπληρώσουν τις "απώλλειες" Κορυζή-Παπάγου, απαιτώντας να δοθεί η πρωθυπουργία σε δικό τους άνθρωπο. (Οι Άγγλοι έβαλαν το Γεώργιο να κρίνει πρωθυπουργό τον δήμαρχο Αθήνας Κοτζιά. Αυτό δεν οφείλετο στη συμπάθειά του προς το φασισμό —ο Κοτζιάς ήταν φιλοχιτλερικός— όπως ισχυρίζονται με χαρακτηριστική αφέλεια οι διάφοροι γραφείς.¹³³ Απλώς οι Αμερικάνοι είχαν διεισδύσει, μέσω των μυστικιστικών πάντα οργανώσεων, σε συντριπτικό για τους Άγγλους βαθμό στις τάξεις των παραγκωνισμένων δημοκρατικών. Η δυσαρρέ-

σκεια των τελευταίων καθώς κι ο πληγωμένος τους εγωισμός, συν τις αφειδώς μοιραζόμενες λίρες, τους είχε καταστήσει εύκολο θήραμα για τις ΗΠΑ. Κι αυτό δεν το αγνοούσαν οι Άγγλοι. Γι' αυτό και παρότρυναν το Γεώργιο να μην προχωρήσει σε κυβερνητική ανακατάταξη).

Τελικά οι ΗΠΑ θα πετύχουν να τοποθετήσουν στην πρωθυπουργία έναν δικό τους άνθρωπο. Τον παλιό δημοκρατικό Εμμ. Τσουδερό. Σε αντάλλαγμα οι Άγγλοι θα πετύχουν να κρατήσουν προσωρινά αναλλοίωτη τη φιλική διακείμενη στη χάρη τους, σύνθεση της "μεταξικής" κυβέρνησης. Θα έχουν συνάμα απαλλαγεί κι από τον κύριο εκφραστή των αμερικάνικων επιταγών: Τον Παπάγο. Ο τελευταίος θα παραμείνει σπίτι του καθώς ο Βασιλιάς και η κυβέρνηση θα επιβιβάζονται για την Κρήτη. Κανείς δε θα τον ειδοποιήσει. Ο Γεώργιος του έκοψε και την καλημέρα ακόμα από την επομένη της δολοφονίας του Κορυζή.

Θ' αποφύγουμε να σχολιάσουμε τον Παπάγο. Θα αρκεστούμε μόνο στην παρατήρηση πως δεν είναι δυνατό να λέγεται "αρχιστράτηγος" κάποιος ο οποίος δεν επισκέφτηκε ποτέ το μέτωπο. Κάποιος ο οποίος είχε στήσει το επιτελείο του στα υπόγεια της "Μεγάλης Βρετανίας".¹³⁴ Ωστόσο θα 'ταν παράλλειψη να μην υπογραμμίσουμε ότι τελικά αποδείχτηκε πιο άντρας από πολλούς δήθεν δημοκράτες μιγάδες. Θ' αρνηθεί ν' ακολουθήσει το "παράδειγμά" τους και να την κοπανήσει στην Αίγυπτο. Θα μείνει στην Αθήνα, συμμεριζόμενος έτσι την τύχη του λαού μας. Κι όχι μόνο αυτό. Θα συλληφτεί απ' τους Γερμανούς επειδή σ' αντίθεση με κάτι άλλους —βλ. υπόθεση Μάξ Μέρτεν¹³⁵— θ' αρνηθεί να συνεργαστεί μαζί τους. Θα κλειστεί επί δυόμιση ολόκληρα χρόνια σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Γερμανία. Και μόνο αυτό αρκεί, να τον χαρακτηρίσουμε **Ε Λ Λ Η Ν Α** **Α ν τ ρ α**.¹³⁶

Πως και γιατί εδέχθη τη πρωθυπουργία ο Τσουδερός; Είναι φριχτό, είναι σχιζοφρενικό, είναι τραγικό, αλλά το παρακάτω περιστατικό συνέβει όντως. Το διηγήθηκε ο ίδιος ο Τσουδερός στο βιογράφο του Ηλία Βενέζη.

Ένα μήνα πριν την ορκωμοσία του τον κάλεσε ο Κ. Μελάς σε... "πνευματιστικήν συγκέντρωση". Μετά "την κεκανονισμένην προσευχήν", το μέντιουμ εκάλεσε το "φάντασμα" του... Ελ. Βενιζέλου!!!... Το "φάντασμα" λοιπόν απευθύνθη στον Τσουδε-

ρό και του είπε πως σ' ένα μήνα θα κληθεί ν' αναλάβει τη κυβέρνηση του τόπου. Τον πρότρεψε δε να δεχτεί τη θέση... Τις επόμενες δυο μέρες κλήθηκαν τα "πνεύματα" του πατέρα του και του... Παπαναστασίου. Και οι δυο, του είπαν ακριβώς το ίδιο πράγμα. Τέλος, το "πνεύμα" του πατρός του του μονογενούς, εν αγαστή συνεργασία με το του... Βενιζέλου, "υπαγόρευσαν" (!) στον Τσουδερό, το διάγγελμα που 'πρεπε να εκφωνήσει όταν θα του δινόταν η εντολή!!!... Κι ο ακαδημαϊκός(...) —διάβαζε: της λέσχης των διανοητικά ανάπηρων— Βενέζης συμπληρώνει με "πλήρη σοβαρότητα": "Περί των συνεδριάσεων αυτών υπάρχουν πρακτικά¹³⁷"!!!...

Όσο παρανοϊκό κι αν φαντάζει είν' αλήθεια. Αυτοί οι άνθρωποι, μας κυβέρνησαν χρόνια και χρόνια. Δε θέλει ρώτημα πως σε διάφορες "πνευματιστικές" (...) συγκεντρώσεις το μέντιουμ θα καλούσε το... "πνεύμα" του κυρίου Κροίσου. Και ότι ο εν λόγω κύριος, όντας γαλαντόμος θα έταζε στον εκάστοτε πολιτικό πως θα του υποδείξει τη κρυψώνα κάποιου κιβωτίου με λίρες, αρκεί... Αρκεί να διεκπεραίωνε τις τάδε εντολές της Ουάσινγκτον. Και βέβαια οι εντολές θ' αφορούσαν πάντα την προώθηση κάποιας συμφέρουσα τις ΗΠΑ πολιτικής.

Ντροπή γι' αυτόν τον ιερό τόπο που έτυχε να γεννηθούν; Κρίμα για τον αιώνιο θεματοφύλακα της ελληνικής συνείδησης "απλό" λαό μας; Λίγο απ' όλα...

... ΕΤΣΙ... ΓΙΑ ΝΑ ΄ΧΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΜΕ...

... ΤΑ ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ...

... ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΑΝ ΤΙΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕΣ ΚΥΡΙΕΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
“Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ”...

... Η είσοδος των στρατευμάτων κατοχής στην ιερή γι’αυτές Αθήνα, λειτούργησε σαν μαχαιριά στην ευαίσθητη καρδιά τους. Η αμύχανη απογοήτευση τους ξεριζώνει τα σωθικά. Για ποιον θ’αγωνίζονται από δω και πέρα; Πώς θα σκοτώνουν τον εντελώς κενό τους χρόνο — μετά τις απαγορευτικές διατάξεις των κατακτητών; Κι εντέλει —καθώς η μια σκέψη φέρνει την άλλη— μήπως υπήρξαν τ’αφελή πόνια ενός καταχθόνιου σενάριου ενάντια στη πατρίδα; Βέβαια... Από πού ως πού τον έπιασε ο πόνος για την Ελλάδα τον ξένο πρέσβη κ. Τάδε, όταν ομού με τον Αθηναίο τραπεζίτη κ. Δείνα τις διαβεβαίωναν πως η Μικρά Ασία πρέπει να γίνει ελληνική; Κι αυτές οι χαζές που κλαίγαν από εθνική συγκίνηση στα τραγούδια της Βέμπο...

... Μετά από ελάχιστες βδομάδες όμως οι κυρίες ήξεραν πως οι παραπάνω σκέψεις αποτελούσαν μια αποτυχημένη προσπάθεια του σατανά να τις εξαγοράσει... Αλλά ο “θεός της Ελλάδος” καροφυλαχτεί. Η κυρία του τραπεζίτη κ. Δείνα τις έκανε λειτουργούς του κοσμοϊστορικού μυστικού... Τι εξάισια θεάρεστο έργο επρόκειτο να διεκτεραιώσουν. Σπαρταρούσαν από εθνική αλλά και... ατομική υπερηφάνεια...

... Ρίχτηκαν με τα μούτρα στον αγώνα της περίθαλψης των ορφανών της πατρίδας που βαριανάσαιναν μολυσμένα στις... “κατακόμβες”. Κόντεβαν να ζουρλαθούν απ’το θείο μεθύσι της αιώνιας γαλήνης. Η αγάπη τους αγκάλιαζε κάθε ελληνόπουλο... Καλέ αυτές είχαν προβιβαστεί σε μητέρες του έθνους. Λίγο τόχεις;

Βέβαια, τα ορφανά στις κατακόμβες, είχαν τα δικά τους κουσούρια. Ωστόσο η κυρία του ελληνοαμερικάνου βιομήχανου κ. Άλφα “επρότεινε” πάντα την ιδεώδη λύση. “Ο Κωστάκης είναι μοχθηρό με τ’άλλα παιδάκια. Το πουλάκι μου. Εγώ νομίζω πως θα προσέφερε αρκετά στην πατρίδα εάν ετοποθετείτο σε μία κρατική υπηρεσία”. Ή, “Ο Χρηστάκης όλο με αγόρια θέλει να βρίσκεται. Αλήθεια, έχετε προσέξει με τι ταλέντο λέει τα ψεμμάκια του; Το μανάρι μου, θα γινόταν υπέροχος ηθοποιός”. Ή, “Με προβλημάτισε εχθές η ευφράδεια λόγου που επέδειξε ο Γιαννάκης. Τον φαντάζεσθε καλέ στη Βουλή”;

Και τα τεκνά απ’τις “κατακόμβες” θα μεγάλωναν σε μια “όμορφη-υγιή” κοινή οικογένεια. Θ’αγαπούσαν όλο το κόσμο όπως οι “μητέρες του έθνους”. Ταυτόχρονα θα ένωθαι ανά πάσα στιγμή σε στρατώτες έτοιμοι να θυσιάσουν για το καλό της “οικογένειας”. Άσχετα αν αυτό δε θα γινόταν ποτέ και το ‘ξεραν. Οι καυμενούλες οι “μητέρες της οικογένειας” δε

τους ζήτησαν ποτέ και τίποτα κακό. Απλώς τους είπαν πως το μόνο που θέλουν είναι να βοηθήσουν κάποιον ή κάποια όταν τους το ζητήσουν. Ανεξάρτητα πολιτικής ή θρησκευτικής τοποθέτησης. Ναι: Και οι μητέρες και η αλυσίδα των παιδιών στην ψευδο-“οικογένεια” πιστεύαν κατάβαθα πως ήταν λειτουργοί του “καλού”. Ούτε καν τους πέραγε απ’το νου πως κά-ναν χαφιεδισμό με το να παρακολουθήσουν ή να καρφώσουν κάποιον ο οποίος δεν ανήκε στην “οικογένεια”.

Λοιπόν μια εφιαλτική κοινωνία που διευθύνεται από προβληματικά όσο και βαθειά άρρωστα παιδιά; Ακριβώς αυτό. Παιδιά που όταν βρεθούν μόνα τους τετατά μαζί σου σπάνε, καταρρέουν, κλαίνε, συνθλίβονται. Αλλά όταν νιώσουν τη παρουσία έστω κι ενός δικού τους ξαναγίνονται άρρωστα. Αwaχτούν την υπεροπτική, ή επιθετική, ή παθητική, ή αμερόληπτη, άρρωστη “οντότητά” “τους” κι υποτίθεται πως “σε αντιμετωπίζουν”.

Δυστυχισμένα παιδιά — χαμένη μου Ελλάδα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ίντριγκες κάτω από τον καυτό ήλιο

Ο ΛΑΟΣ ΟΙ ΜΙΓΑΔΕΣ ΚΑΙ Η ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΠΟΙΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΝΑΥΤΙΚΟ; ΠΟΙΑ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ;

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ: ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

Ο ΛΑΟΣ ΟΙ ΜΙΓΑΔΕΣ ΚΑΙ Η ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Η κατοχή της Ελλάδας από τους Ναζί, δεν στάθηκε ικανή ν' αναστρέψει τις μέχρι τότε διαστηριότητες ρουτίνας τόσο των μιγάδων της οικονομικής ολιγαρχίας, όσο κι εκείνες των ανενεργών εδώ και 5 χρόνια, πολιτικών. Οι επιχειρηματίες κι οι βιομήχανοι συνέχισαν να στραγκίζουν το αίμα του λαού μας. Παράλληλα κρατούσαν και την απαιτούμενη πισινή. Χρηματοδοτούσαν δηλ. με τρόπο τον καθένα πιθανό νικητή της ημέρας. Οι πολιτικοί πάλι, συνέχισαν σα να μην τρέχει τίποτα, την ίδια ακριβώς ρουτίνα που ακολουθούσαν σ' όλη τη διάρκεια της 4ης Αυγούστου. Εξακολουθούσαν δηλ. να συχνάζουν στα ίδια πολιτικά στέκια —είτε σαλόνια, είτε καφενεία. Μέσα σε μια παθητική μακαριότητα επαναλάμβαναν για εκατομμυριοστή φορά, τις πρόβες και τα σχέδιά τους, προκειμένου να βρίσκονται σ' ετοιμότητα όταν ήθελε κληθούν να παίξουν κάποιο ρόλο. Στα εν λόγω στέκια στοιβάζονταν πολιτικά λείψανα (όπως οι Σοφούλης, Καφαντάρης, Μαυρομιχάλης, Μυλωνάς, Παπαντρέου, Τσαλδάρης κλπ) και φιλόδοξοι σχετικά νέοι καιροσκόποι (όπως οι Κανελλόπουλος, Σοφιανόπουλος, Καραμανλής, Στεφανόπουλος, Ρέντης και τα ρέστα).

Όλοι αυτοί διάνθιζαν τη θλιβερή τους κενότητα βαυκαλιζόμενοι ότι ηγούνται διαφόρων ανύπαρχτων κομμάτων. Κόμματα με πομπώδεις τίτλους των οποίων ο μόνος οπαδός ήταν η αφεντιά τους. Ταυτόχρονα, την έβρισκαν να κρατούν επιδειχτικά τις αποστάσεις απ' τον "απλό" λαό. Το λαό που μ' επιθανάτια αγωνία αναζητούσε τρόπους αντίστασης κατά του κατακτητή. Κοντολογίς τούτα τα φρακοφορεμένα βαμπίρ συγκροτούσαν ένα αραχνιασμένο όσο και αντιϊστορικό συνονθύλευμα. Ένα συνονθύλευμα τ' οποίο εννούσε να πιστεύει πως αργά ή γρήγορα θα ξανάβγαινε από τη σαπίλα της σκιάς στ' όποιο προσκήνιο.

Η εξέλιξη των πραγμάτων θ' αποδείξει ότι τα μέλη του είχαν πείσει διότι στους υπολογισμούς τους. Αλλά αυτό σημαίνει πως είχαν πλήρη γνώση των κανόνων του παιχνιδιού. Κι αυτό με τη σειρά του πάει να πει πως οι φιλοδοξίες τους υποδαυλιζόνταν έντεχνα από κάποια ενδιαφερόμενα κέντρα δύναμης. Άλλωστε αποτελούσαν έτσι ή αλλιώς ένα είδος πολιτικής εφεδρείας...

Προς το παρόν οι ΗΠΑ το Βατικανό ο σιωνισμός κι οι Βρετανοί είχαν πλήρη συναίσθηση του προς τα που φυσάει ο άνεμος στην Ελλάδα. Ήταν πασιφανές πως ο ελληνικός λαός θα βρισके τις κατάλληλες διεξόδους προκειμένου να διεκπεραιώσει επιτυχώς το ρόλο του σαν θεματοφύλακα της ελληνικής συνειδησης. Κατά συνέπεια για τα πιο πάνω κέντρα αποφάσεων επείγε το έγκαιρο καπέλλωμα της αναπόφευχτης λαϊκής εξέγερσης. Ταυτόχρονα όμως διαθέταν επίγνωση κι ενός καίριου γεγονότος: Ποτέ ο ελληνικός λαός δε θ' αποδεχόταν πισογύρισμα στο παρελθόν υπακούγοντας σ' όσους πολιτικούς θεωρούσε υπαίτιους για τα δεινά του. Επομένως ήταν επιταχτική ανάγκη να του δοθεί μια ηγεσία απαρτιζόμενη από νέους δήθεν "αμόλυντους" πολιτικούς. Οι Άγγλοι και οι Αμερικάνοι ήξεραν που θα τους βρουν. Ενόσω διαρκούσε ακόμα η δικτατορία—"Μεταξά"—είχαν προωθήσει —ο καθένας για λογαριασμό του— μια υποκείμενη στα κελεύσματα τους νέα φουρνιά κεντροαριστερών πολιτικών. Η δημιουργία τούτης της φουρνιάς είχε ακριβώς σαν προορισμό, το κοντρολάρισμα οποιασδήποτε φυγόκεντρης κατάστασης, θα ξέβραζε το κόχλασμα των λαϊκών διεργασιών.

Ατράνταχτη απόδειξη των λεγόμενων μας; Η παρακάτω ωμή διατύπωση του πράγματος από τον Γουντχάουζ: "...Οποίες κι αν ήταν οι διαθέσεις που είχε η κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητος για την Ελλάδα κατά τη διάρκεια της κατοχής, ένα μεγάλο ποσοστό των Ελλήνων πρακτόρων των βρετανικών αρχών, βρισκόταν πλησιέστερα προς την Αριστερά παρά προς τη Δεξιά, από άποψη πολιτικών συμπαθειών, και ήταν αντιμοναρχικοί στο πολιτικό".¹³⁸

Αλλά σαν καλός Βρετανός ο Γουντχάουζ, αποφεύγει να θέξει το ουσιαστικότερο για μας ζήτημα. Ποια ήταν η καταγωγή των παραπάνω κεντροαριστερών; Μα... και βέβαια ολιγαρχική. Η πολιτική ήταν ανέκαθεν ένα πολύ ακριβό σπορ. Δικαίωμα επίδοσης σ' αυτό είχαν μόνο οι γόννοι των μεγαλοοικογενειών. Για τον "απλό" δε λαό ήταν παντελώς απρόσιτη. Ο πεινασμένος φτωχόκοσμος ήταν αναγκασμένος να μεριμνά για την επίλυση των "απελπιστικά πεζών"—για την αριστοκρατία— προβλημά-

των του. Όπως το να καθαρίσει τις τρώγλες του απ' τις συνεχείς πλημμύρες. Ή να βρει φάρμακα κατά της φυματίωσης η οποία θέριζε τις λαϊκές γειτονίες, σκορπώντας αβέρτα το θάνατο. Και για να βρεθούν φάρμακα χρειάζονταν λεφτά. Και για να βρεθούν λεφτά απαιτούνταν 12ωρη καθημερινή εργασία —μηδέ της Κυριακής εξαιρουμένης— τόσο των γονιών, όσο και των παιδιών τους, ανεξάρτητα ηλικίας.

Στον αντίποδα της τέτοιας κατάστασης, το μόνο πρόβλημα της "αριστοκρατίας" εντοπιζόταν στη βαριεστημάρα που παράγει η έλλειψη ανασφάλειας. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο οι διάφοροι εκπρόσωποι της ήταν επιρρεπείς στις παρασκηνακές ίντριγκες. Παίζοντάς το "μυημένοι" σε κάποια μυστικιστική οργάνωση, ή πολιτικοί συνωμότες της SIS κλπ, σπάζανε τη μονοτονία της κορεσμένης τους καθημερινότητας.

Σταθεροί συνεχτικοί δεσμοί των αστών πολιτικών τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς; Η κοινή τους περιφρόνηση προς την "αχάριστη μάζα" απ' τη μια. Το υστερικό τους μίσος προς ο,τιδήποτε κομμουνιστικό, απ' την άλλη. Ένα μίσος συνεχώς τροφοδοτούμενο απ' τον θανάσιμο τρόπο της απώλειας των "κεκτημένων" τους, σε περίπτωση κομμουνιστικής επικράτησης.

Ο Φρήντιχ Βίσερ πιάνει τον ταύρο από τα κέρατα στο μυθιστόρημά του "*Auch Einer*" (1884), όταν μιλά "για την απιστία των αντικειμένων" τα οποία αισθάνονται χαιρεκακία για τις μάταιες προσπάθειές μας να κυριαρχήσουμε πάνω τους".¹³⁹

Απ' αυτό ακριβώς το σύμπλεγμα κατατρύχεται κι η άρχουσα τάξη. Στα μάτια της το σύνολο των ανθρώπων του λαού δεν αποτελείται παρά από άψυχα "πλαίημομπιλ". Τα τελευταία είναι υποχρεωμένα να υπακούουν τυφλά στις προσταγές της. Το κάθε "μεγάλο παιδί" —πρόβλ. στο πρώτο κεφάλαιο— της αστικής τάξης, με το κατανάγκη διχοτομημένο του Εγώ, αντιλαμβάνεται το πράγμα κάπως έτσι. Οι όποιοι "απλοί" άνθρωποι κινούνται στον δικό του κοινωνικό περίγυρο, δεν είν' άλλοι απ' τα "πλαίημομπιλ" του καλαθιού του. Κατά συνέπεια "πρέπει" να λειτουργούν σα ρομπότ, προγραμματισμένα να χορεύουν στον εκάστοτε ρυθμό των θελήσεών του. Γι' αυτόν διχοτομημένο του παιδικό ψυχισμό αυτό είν' αυτονόητο. Μήπως οι δάσκαλοί του στις μυστικιστικές εταιρίες δε του 'χουν μάθει πως η άνιση ταξική διαστρωμάτωση είν' εναρμονισμένη με την ιεράρχηση "της συμπαντικής αρμονίας";

Κι εδώ είναι το πρόβλημα. Εξανίσταται λυσσασμένα όταν τα

“πλαίημομπίλ” διεκδικούν και διεκδικούν και ξαναδιεκδικούν. Του τη δίνει κατακέφαλα το ότι είναι τόσο “ηλίθια”, ώστε να μη καταλαβαίνουν πως έτσι κινδυνεύει ν’ανατραπεί η... “συμπαντική ισορροπία”. Το ζήτημα αποχτάει θυελλώδεις διαστάσεις όταν το δεύτερό του Εγώ, του υπενθυμίζει τη γυμνή αλήθεια. Κι αυτή εφάπτεται με την τόσο απεχθή επίγνωση πως τα “πλαίημομπίλ” του δεν είν’ απλώς ζώντες οργανισμοί αλλά και κάτι παραπάνω. Είν’ αναγκασμένα από τις ίδιες τις επικρατούσες συνθήκες να ενεργούν σαν θεματοφύλακες του Ελληνισμού. Και τούτο γιατί είν’ άρηχτα δεμένα με την ελληνική γη και την αγωνία των παραδόσεών της. Δεν είχαν τη δυνατότητα να ταξιδέψουν ή να σπουδάσουν εκτός Ελλάδας όπως αυτός. Συνεπώς, η εθνική τους συνείδηση παράμεινε ανόθευτη απ’ τις όποιες ευρωπαϊκές αναγωγές. Αντίθετα αυτός πέρα από τη νόθευση της συνείδησής του, είχε υποχρεωθεί απ’ τη φορά των πραγμάτων να υπηρετεί τα συμφέροντα ξένων κέντρων δύναμης. Επομένως ή-ταν πράγματι ένας σκέτος μιγάς.

Το παραπάνω πλέγμα ασυνείδητων συλλογισμών, ίσχυε και για τον όποιο νέο πολιτικό της αστικής τάξης. Το πλησίασμά του απ’ τους Άγγλους ή τους Αμερικάνους, κι η προτροπή τους να καπελώσει το αντιστασιακό κίνημα του πρόσφερε την ιδεατή ψυχολογική διέξοδο. Ναι, θα καπέλωνε το λαϊκό κίνημα, φροντίζοντας να το παρασύρει στα επιθυμητά για τους αφέντες του κανάλια. Εκεί δηλ. όπου ενέδρευε η σφαγή. Μέχρι τότε όμως αυτός θα έσπαγε πλάκα με τους “ηλίθιους οραματισμούς” των “πλαίημομπίλ” για λαοκρατία κτλ. Στο τέλος του δράματος δε, θα ηδονιζόταν με το κατακρεούργημα των τέτοιων “ανίερων” οραματισμών. Ένα κατακρεούργημα τ’οποίο θά’ταν κι ένα καλό μάθημα για τον όχλο. Τα “πλαίημομπίλ” θα χώνευαν πως ποτέ δε μένει ατιμώρητος όποιος προσπαθεί να διαταράξει τους “φυσικούς νόμους”. Επίσης, πως η ύπαρξη χορτάτων και πεινασμένων, τυγχάνει “θέλημα θεού”.

Και βέβαια στο τέτοιο σκεφτικό συνυπάρχουν ο σαδισμός με το μαζοχισμό. Αλλά τούτα τα δυο εξ’αντικειμένου αντίθετα στοιχεία, υποδειχνουν με χαρακτηριστική ακρίβεια και τη παιδιστική διχοτομημένη συνείδηση της αστικής τάξης.

Οι αγγλοαμερικάνοι δεν αρκέστηκαν όμως μόνο στην τεχνητή “αριστεροποίηση” αστών πολιτικών, προκειμένου να κα-

πελλάσσουν το λαϊκό κίνημα. Στη δοσμένη στιγμή ενεργοποιούν κι ένα μεγάλο κομμάτι —που’χαν φροντίσει να προσεταιριστούν σαν χρυσή εφεδρεία—της νεοαστικής τάξης. Η τελευταία στοιχειοθετείται από τις φυγόκεντρες οικονομικές δυνάμεις της καπιταλιστικής επέχτασης. Δηλ. από νεόπλουτους μεταπράτες, βιοτέχνες, παρασιτικούς μεσάζοντες, ελεύθερους επαγγελματίες—γιατρούς δικηγόρους κτλ. Με λίγα λόγια απ’ όλους όσους κινούνται οικονομικά στη σκιά των διεργασιών της αστικής τάξης.

Είναι φυσικό το κάθε κοινωνικό στρώμα ν’αποζητά πολιτικό κατάλυμα σ’όσα “ιδεολογικά” σχήματα εκφράζουν τις οικονομικές του βλέψεις. Λ.χ. οι φεουδάρχες και, γενικά οι δεμένοι οικονομικά με το εσωτερικό της χώρας, ανήκαν πάντα στην πλέον αρτηριοσκληρωτική ακροδεξιά. Οι συνδεόμενοι με ξένα οικονομικά κέντρα αστοί πάλι, εδιέποντο από’ναν ελαστικό κοσμοπολιτισμό. Αυτό τους ωθούσε να στηρίζουν το πολιτικό φάσμα μεταξύ κεντροδεξιάς και μετριοπαθούς δεξιάς. Οι νεοαστοί αντίθετα, επιθυμούσαν ριζικές μεταρρυθμίσεις. Κι αυτό γιατί μόνο έτσι θα δημιουργούνταν ριζικά ρήγματα στην ευνοϊκή για τους φεουδάρχες και τους μεγαλοαστούς οικονομική κατάσταση. Ρήγματα, τα οποία θα επέτρεπαν την οικονομική τους ανέλιξη, σε καθαρά ισότιμη με τη παραδοσιακή ολιγαρχία, βάση.

Κατά συνέπεια η νεοαστική τάξη ήταν φύσει και θέσει κεντροαριστερά. Ταυτόχρονα τα μέλη της διαπνέονταν από την ίδια αντικομμουνιστική υστερία η οποία χαρακτήριζε τη παλιά ολιγαρχία. Εδώ ακριβώς βρίσκεται και η πεμπτουσία της όλης υπόθεσης. Οι νεοαστοί δεν υστερούσαν απ’ τους αστούς σε αντιλαϊκό μίσος. Σιχαίνονταν στον ίδιο βαθμό τον φτωχόκοσμο. Αν επιθυμούσαν βαθιές κοινωνικές αλλαγές ήταν επειδή έτσι θά’φταναν και θα ξεπερνούσαν στη σκάλα της κοινωνικής ιεραρχίας, την παλιά ολιγαρχία. Μόνο αυτό τους έκαψε. Παράλληλα όμως γνώριζαν πως για να πετύχουν το στόχο τους, χρειαζόνταν την ενεργό συμπαράσταση του “απλού” λαού.

Ο λαός με τη σειρά του είχε αναγκαστεί από την ίδια τη ζωή να θεωρεί τους νεοαστούς πολιτικάντες σαν τους “φυσικούς” ηγέτες των διαφόρων ταξικών του διεκδικήσεων. (Κι αυτό γιατί ήταν τέτοια η λευκή τρομοκρατία, είτε των Βασιλικών είτε των Βενιζελικών μιγάδων, ώστε θεωρούταν πράξη αυτοχτονίας το να δηλώσει κάποιος “απλός” άνθρωπος κομμουνιστής, ή αναρχικός, ή τροτσκιστής. Ωστόσο η “κομμουνιστική ιδιότητα” απο-

τελούσε μια "υπέροχη" φιγούρα ιδιόρρυθμου νεωτερισμού, γι' αρκετούς χορτάτους γόνους της "αριστοκρατίας". Οι τελευταίοι την είχαν δει, πως δηλώνοντας "κομμουνιστάι", πουλούν μοντέρνα τρέλα στον "κύκλο τους", στ' "αριστοκρατικά" σαλόνια. Δε θέλει ρώτημα πως δεν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο δίωξης απ' τις αρχές. Οι κρατούντες τους αντιμετώπιζαν σαν "άταχτα παιδιά", που με τη πάροδο του χρόνου θα σοβαρεύονταν).

Λοιπόν από τη μια μεριά οι Άγγλοι, οι Αμερικάνοι, οι σιωνιστές, το Βατικανό, οι πολυεθνικές. Από την άλλη, η παραδοσιακή ολιγαρχία, η αστική τάξη, οι νεοαστοί. Και στη μέση ο ελληνικός λαός. Η ασυνείδητη, ή ενσυνείδητη ιστορική πείρα, έχει διδάξει και τους πρώτους και τους δεύτερους, ότι ο ελληνικός λαός θα προχωρήσει σε εξέγερση κατά των Γερμανών. Συνάμα γνωρίζουν, πως η δυναμική της διαρκώς εξελισσόμενης ελληνικής λαϊκής συνείδησης, θα δώσει στην αναμενόμενη εξέγερση και διαστάσεις κοινωνικής απελευθέρωσης. Πλην όμως —όπως ήδη αναλύσαμε— έχουν προβλέψει το γεγονός κι έχουν φροντίσει για το κοντρολάρισμά του.

Είναι σ' αυτό το σημείο που μπαίνει το βασικό ερώτημα, το οποίο απασχόλησε όλους ανεξαιρέτα τους μελετητές. Γιατί ο λαός επέτρεψε στους παραπάνω να ποδηγετήσουν με τόση ευκολία, τις κατακτήσεις του αιματηρού του έπους; Όσες πρακτικές απαντήσεις για ηγετικά λάθη κλπ. έχουν δοθεί, υπερκαλύπτουν το πραγματιστικό σκέλος του προβλήματος. Ωστόσο υπάρχει και άλλη μια διάσταση, κατά πολύ πιο ουσιαστική. Ας τη προσεγγίσουμε.

Σε προηγούμενο κεφάλαιο τονίσαμε τα εξής.

α) Η ελληνική συνείδηση —εννοείται τα κελεύσματά της και οι προεχτάσεις τους— αποτέλεσε πάντα το κρυφό καταφύγιο του όποιου ποδοπατούμενου καθημερινά "ανθρωπάκου".

β) Η επιβίωση τούτης της συνείδησης επί 2.000 ολόκληρα χρόνια χωρίς εθνική εστία προϋπόθετε ένα σωρό, αυτόνομα λειτουργούντες, μηχανισμούς άμυνας κι εξέλιξης, με αποστολή τη διαφύλαξη της ακεραιότητάς της.

γ) Έτσι στο λαϊκό μαζικό ασυνείδητο, η Ελλάδα κι ο πολιτισμός της δεν κατακρεουργήθηκαν ποτέ στον 4ο αιώνα απ' τους "αριστοκράτες" σκοταδιστές, πρωθιερείς του χριστιανογεννούς κόσμου. Συνέχισαν να εξελίσσονται με ταχύτατο ρυθμό στο

λαϊκό ασυνείδητο.

δ) Κατόπιν αυτού το ελληνογεννές μαζικό ασυνείδητο λειτουργεί κατανάγκη σαν ένας παράλληλος, ως προς τον "αντικειμενικό" χριστιανογεννή, κόσμος της κβαντομηχανικής. Μη έχοντας δε, περάσει τα 1500ετή βραχύωδη σκοτάδια του μεσαίωνα, βρίσκεται τουλάχιστον στο 3500 μτχ.

ε) Ακρογωνιαίο λίθο των ελληνικών καλεσμάτων αποτελεί ο ανθρωποκεντρισμός. Σ' αντίθεση με τον μεταελληνικό κόσμο, ο οποίος βασίζεται στο νεφελώδη θεοκεντρισμό.

στ) Αυτό σημαίνει πως μοναδικός άξονας της προς τα μπρος ιστορικής κίνησης, είν' ο άνθρωπος. Ο κόσμος του ελληνικού μαζικού ασυνείδητου, έχει βιώσει πως η μόνη "συμπαντικά λογική" κατάληξη είν' η "θεοποίηση" του ανθρώπου. Σε αντιδιαστολή με τον "αντικειμενικό" μεταελληνικό κόσμο που οδεύει στη θεοποίηση της μηχανής και του Κύβερν. ¹⁴⁰ Δηλ. στον ολόπλευρο αφανισμό-εξευτελισμό της έννοιας "άνθρωπος".

ζ) Αυτή η θεοποίηση του ανθρώπου στα διαχρονικά καλέσματα του Ελληνισμού, πείθει τον κάθε "απλό" Έλληνα ότι, η ελληνική μυθολογία δεν εκφράζει παρά την ιδεατή κατάληξη του ανθρώπου. Κοιντολογίς; Ότι το μέλλον του ανθρώπου είναι να γίνει Δίας, Ερμής, Αθηνά, κοκ.

η) Αλλά αυτό σημαίνει πως ο ελληνικός λαός είν' υποχρεωμένος να δώσει μόνος του τη μάχη προς υλοποίηση των "προφητειών" όπως αυτές απορρέουν απ' την ελληνική μυθολογία: Μιας και η τέτοια ανθρωποκεντρική δομή της ελληνικής συνείδησης, πετάει έξω απ' το "παιχνίδι" την όποια "θεία" παρέμβαση.

θ) Κατά συνέπεια ο ελληνικός λαός ξέρει υποσυνείδητα πως η αποστολή του συνίσταται στο να διασπάσει τα ταμπού του μεταελληνικού κόσμου, ενεργοποιώντας τα ενιαία πεδία του χωρόχρονου και, να ενσωματωθεί με τον παράλληλο ελληνικό κόσμο του μαζικού του ασυνείδητου. ¹⁴¹ Ταυτόχρονα, δε, να εξαφανίσει απ' την πλασματική "πραγματικότητα", το αντιϊστορικό διαλεχτικό πιασγύρισμα

του μεταελληνισμού.

Πλην όμως υπάρχει μια διαφορά. Για να μπορέσει ο ελληνικός λαός να πραγματοποιήσει την τέτοια κολοσσιαία πρωτογενή συγκινησιακή έκρηξη που θα του επιτρέψει να περάσει από τη "μελάσα"¹⁴² του χωρόχρονου προς τον δικό του ελληνικό κόσμο, απαιτείται κάτι σημαντικό. Ο εμπλουτισμός του μαζικού του ασυνείδητου με κάθε είδους πληροφορία σχετικά με την ανθεκτικότητα της μεταελληνικής αντοχής: Είτε από κουτοπόνηρες δολοπλοκίες στοιχειοθετείται αυτή, είτε από δυνατότητες καταστολής. Ναι, το ελληνογενές μαζικό ασυνείδητο, χρειάζεται πληροφορία. Κι αυτό προκειμένου να είναι θωρακισμένο με σχετική πληρότητα ιστορικών εμπειριών, όταν η ωρίμανση των μεταελληνικών συνθηκών —δηλ. το φρακάρισμά τους— θα πυροδοτούσε την έκρηξή του. Και τούτο γιατί δεν υπήρχαν χρονικά περιθώρια γι' άλλα λάθη. Λ.χ. η μη σωστή ταξινόμηση των εμπειριών του ελληνικού μεσαίωνα —απ' τον Πλάτωνα ως το Νέκρωνα— οδήγησε στον στυγνό σφαγιασμό του λαϊκού Ελληνισμού.

Βρισκόμαστε πράγματι στη καρδιά του προβλήματος. Οι ανταύγειες του ελληνικού πνεύματος έχουν σφραγίσει ανεξίτηλα εδώ και 3000 χρόνια, το DNA του συνόλου των "απλών" λαών της Ευρώπης και της Ανατολής. Κάτω απ' τ' αλεπάλληλα στρώματα εκβιαστικά επίκτητης χριστιανογενούς πληροφορικής, που καλύπτουν τα χρωμοσώματα κάθε "απλού" ανθρώπου της Ευρώπης και της Ανατολής, ενεδρεύει έτοιμη να εκραγεί η ελληνική πληροφορία. Αυτό συμβαίνει επειδή τα χριστιανογεννή στρώματα πληροφοριών, δεν αποχτήθηκαν μέσα στο εξαγνιστικό καμίνι των λαϊκών ταξικών συγκρούσεων και αντιθέσεων. Είναι στρώματα πληροφορικής που εμφυτεύτηκαν με τη πλέον ωμή βία, απ' τους "αριστοκράτες" κρατούντες του μεταελληνισμού. Πληροφορική, η οποία σχεδιάστηκε ερήμην των λαών μέσα στο μακιαβελλικό συνωμοτικό σκοτάδι. Κατά συνέπεια πρόκειται για μια εντελώς διάτρητη πληροφορική: Έτοιμη να κονιορτοποιηθεί, έτσι και αρθρωθεί ο λυτρωτικός ελληνικός λόγος, όστις θα επιτρέψει στην ελληνική πληροφορία ν' αναδυθεί στην επιφάνεια.

Ήτοι; Μια έκρηξη του λαϊκού ελληνικού ασυνείδητου, θα λειτουργήσει σαν πυρηνική αλυσιδωτή σχάση, σε όλα τα λαϊκά ασυνείδητα των λαών της Ευρώπης και της Ασίας. Γιατί; Γιατί η φύση του Ελληνισμού είναι κατανάγκη πανανθρώπινη. (Όλα τα εθνολογικά στοιχεία αποδεικνύουν ότι, στον ελληνικό χώρο

συνέκλινε —λόγω πρόσferων κλιματολογικών συνθηκών— το άλας των λαών του τότε κόσμου τ' οποίο επέζησε από μια σειρά κοσμολογικών καταστροφών.¹⁴³ Αυτό μας εξηγεί στέρεα και τη πανανθρώπινη απήχηση του ελληνικού λόγου. Απλούστατα τούτος ο λόγος αποτέλεσε το απαύγασμα του παντρέματος των κυριότερων φιλοσοφικών ρευμάτων όπως τα μετέφεραν οι μεταναστεύσαντες στην Ελλάδα, λαοί).

Λοιπόν είναι παρατηρημένο πως το κυρίαρχο ιδίωμα κάθε λαϊκής έκρηξης στην Ελλάδα, ήταν η πλήρης έλλειψη σχεδιασμού. Και αυτό οδηγούσε σχεδόν πάντα, σε αντιλαϊκά πογκρόμ. Αν εξετάσουμε το γεγονός κάτω απ' το φως της παραπάνω ανάλυσής μας, η απάντηση είν' αυτονόητη. Ο "απλός" ελληνικός λαός δεν ενδιαφερόταν να στήσει μια έστω και λαϊκή Ελλάδα, υποταγμένη στους κανόνες του παιχνιδιού όπως το είχε επιβάλει διεθνώς ο χριστιανογενής μεταελληνικός περίγυρος. Αν ξεχυνόταν στους πολυάριθμους αγώνες του, αυτό γινόταν για ένα και μόνο λόγο: Για να τροφοδοτήσει το μαζικό του ασυνείδητο με όσο περισσότερες πληροφορίες γίνεται. Αυτό ίσχυσε και στο 1821, όταν η νίκη του καπελλώθηκε απ' τους κοτσαμπάσηδες. Και στο Κιλιλλέρ, όταν το αίμα του το σφετερίστηκαν οι αντιμοναρχικοί αλλά και οι μοναρχικοί. Και στο 1940 όταν το θρίαμβό του τον καρπώθηκαν οι ηττοπαθείς αξιωματικοί. Και στο έπος της Εθνικής μας αντίστασης στα 1942-44, όταν τον αγώνα του οικιοποιήθηκαν οι πουλημένοι νέοι πολιτικοί της ολιγαρχίας: Καθώς και οι επίσης πουλημένοι νεοαστοί.

Στη πραγματικότητα ο όποιος "απλός" Έλληνας έχυσε το αίμα του για την Ελλάδα γνώριζε μια αλήθεια απλησίαστη σε όσους εκμεταλλεύονταν του αγώνος του: Ότι με το αίμα του καθάγιαζε την αθανασία στην οποία θα 'φτανε έτσι ή αλλιώς μέσω της μελλοντικής απελευθέρωσης του μαζικού του ασυνείδητου. Κι αυτό επειδή ασυνείδητα, ήξερε πως το μέλλον του ανθρώπου είν' η θεοποίηση. Κι άνθρωπος είν' αυτός που δεν πιστεύει στην ύπαρξη καμιάς μεταφυσικής τελειότητας. Άνθρωπος είν' αυτός ο οποίος ζει τη νέα εμπειρία, και δεν επαναπαύεται στον κορεσμό όσων δεν τους λείπει τίποτα. Δηλ. όσων πιστεύουν στην υπερφυσική αναγκαιότητα.

Καταπώς το θέτει κι ο Φρομ, "κάθε ανθρώπινη ατέλεια είναι ένας δεσμός με τον ουρανό"¹⁴⁴. Ναι: Ο κάθε Έλληνας γνώριζε ότι οι ελπίδες, οι τραυματικές εμπειρίες, η πίκρα του ανεκπλήρωτου οράματός του κλπ. θα μεταβιβάζονταν στους επόμενους "απλούς" Έλληνες, που θα κινούνταν στα ίδια μ' αυτόν λημέ-

ρια. Κατά συνέπεια είχε όντως εξασφαλίσει την αθανασία, μέσω της συνειδησιακής μεταβίβασης των εμπειριών του, στον όποιο του διάδοχο κ.ο.κ. Αυτό το σκεπτικό είναι αρχαίο όσο κι ο Χόμο σάπιενς. Η αρχαιολόγος *Jaguetta Hawkes*, μας μεταδίνει την εξής πανάρχαιη ταφική επιγραφή: "Θα ζεις ξανά, θ' αναγεννηθείς πάλι και πάλι, θα ξαναγίνεις νέος για πάντα".¹⁴⁵ Οι αρχέγονοι συντάχτες της επιγραφής πιθανό ν' αντλούσαν τον αφορισμό τους από ανιμιστικές κλπ. θεωρήσεις. Σήμερα όμως το επίγραμμα εκφράζει περίφημα την αθανασία του ανθρώπου, μέσω της συνειδησιακής και ψυχολογικής φόρτισης του επερχόμενου διαδόχου.

Έχοντας σα βάση αυτή τη μεθοδολογία, μπορούμε πλέον να ερμηνεύσουμε με σχετική ακρίβεια, τις αξιοσημείωτες συμπτώσεις ανάμεσα στα έπη του 1821 και του 1943. Και στις δυο περιπτώσεις ο λαός πολεμούσε με "ανεμελιά". Κανείς δε φαινόταν ν' απασχολείται ιδιαίτερα με το τι μέλλει γενέσθαι μεταπολεμικά. Ο καθηγητής *Eigen* εισάγει τον όρο "αναγκαιότητα των συμπτώσεων", προκειμένου ν' αντικρούσει τη θεωρία του Μονό ότι είμαστε μόνοι στο διάστημα.¹⁴⁶ Σφετεριζόμενοι τον ορισμό του, βλέπουμε πως κολλάει γάντι στη περίπτωση. Πράγματι: Αν κάθε λαϊκή εξέγερση στοχεύει στη συγκομιδή πληροφοριών για την υπερσυνείδηση, τότε οι συμπτώσεις μετουσιώνονται σε "αναγκαιότητα"... (Στο κάτω-κάτω της γραφής κανείς επιστήμονας δε γνωρίζει το, γιατί γερνά βιολογικά ο άνθρωπος, τη στιγμή που ο εγκέφαλός του είν' αθάνατος. Η δικιά μας γνώμη είναι ότι έχουμε να κάνουμε με "κριτικό γέρασμα". Δηλ. από κάποια στιγμή κι ύστερα, το άτομο αρχίζει να κουράζεται από την υποχρεωτική του κίνηση στο αυτό κορεσμένο έδαφος. Η κοινωνία έχει στηθεί, τόσο αρχιτεκτονικά όσο και κοινωνικοπολιτιστικά, έτσι ώστε το άτομο ν' απορροφά τους στενούς της καρπούς πολύ σύντομα. Από κει κι ύστερα, μεταβάλλεται σ' ένα φυλακισμένο ζώο. Τη φυλακή στοιχειοθετούν οι συνιστώσες ενός ωκεανού απαγορευτικών διατάξεων, ταμπού κ.λ.π. Σ' έναν κόσμο διαφορετικό, όπου η γνώση θά'ναι άπειρη και πανεπιστημονική, τότε το άτομο θα φτάνει σε τεράστιες ηλικίες. Λόγω του ότι θα μπορεί να επιζητά ελεύθερα εμπειρίες σε μη κορεσμένο έδαφος).

Εν πάση περιπτώσει, τα πράγματα εξελίχτηκαν όπως είχαν προβλέψει οι ενδιαφερόμενοι. Ο λαός ξεσηκώθηκε ενάντια στον καταχτητή. Το ξεσήκωμά του "καθοδηγούσαν" —πλην του ΚΚΕ— όλοι όσους είχαν προετοιμάσει οι αγγλοαμερικάνοι γι'

αυτό το ρόλο... Κοντολογίς; Οι νεοαστοί επιζητούσαν το εφήμερο κέρδος κι ο λαός τη πληροφορική θωράκιση της μελλοντικής του "αθανασίας".

Φτάνοντας στο Κάιρο, η ελληνική κυβέρνηση υποχρεώνεται να έρθει σ' επαφή με μια δυσάρεστη, όσο και πρωτόγνωρη πραγματικότητα. Όπως παραδέχεται και ο Γουντχάουζ, η τεράστια σε πληθυσμό εκεί ελληνική παροικία, υποδέχεται το βασιλιά και τα πόνια του με απροκάλυπτη εχθρότητα.¹⁴⁷ Σ' αλήθεια χρήζει ιδιαίτερης μελέτης η ψυχοσύνθεση κι ο τρόπος σκέψης των "απλών" Ελλήνων της Αιγύπτου. Πολλοί απ' αυτούς δε γνώριζαν καθόλου ελληνικά. Ενώ άλλοι τόσοι τα μίλαγαν σπασμένα. Η πλειοψηφία τους σχεδόν, δεν είχε επισκεφτεί ποτέ την πατρίδα. Σε μεγάλο βαθμό πιο δυτικοποιημένοι απ' τους Έλληνες της μητρόπολης, διαθέταν κι ένα αναπτυγμένο γνήσια αριστερό, κίνημα. Λ.χ το κομμουνιστικό τους κόμμα —διαφορετικό απ' το αντίστοιχο αιγυπτιακό— ασκούσε τρομερή επιρροή στη ζωή της Αιγύπτου.¹⁴⁸ Ταυτόχρονα, οι μεγαλοεπιχειρηματίες τους, ήταν όλοι σφόδρα Βενιζελικοί. Αυτό δεν είναι δυσεξήγητο. Απλώς επιζητούσαν πολυδιάστατο άνοιγμα της Ελλάδας, προκειμένου να βρουν διόδους άλωσης της ελληνικής αγοράς.

Με τον ερχομό λοιπόν της κυβέρνησης οι "απλοί" Έλληνες ένιωσαν να σκιρτούν, οι σε λανθάνουσα κατάσταση, απωθημένες μνήμες της ελληνικής τους συνείδησης. Το τερμάτισμα της γενικής ανάφλεξης θα επιφέρει σίγουρα ριζικές ανακατατάξεις. Πιθανό να έρθουν τα πάνω-κάτω. Δηλ. να ξαναβρεί η ιστορία το σωστό της δρόμο. Και σε μια "σωστή ιστορική πορεία" η Αίγυπτος ανήκει "γεωγραφικά" στα όρια της μεγάλης "ελληνιστικής περιόδου". Αλλά και τίποτα το ουτοπικό να μη συμβεί, αυτοί έχουν καθήκον ν' αγωνιστούν. Το "τεράστιο σ' έχταση ελληνικό μαζικό ασυνείδητο", πρέπει να εμπλουτιστεί με πληροφορίες από πρώτο χέρι...

Αλλά αν το ελληνικό ασυνείδητο αντλεί πληροφορίες από πρώτο χέρι, ο Γεώργιος Γλύξμπουργκ αναγκάζεται να εχτελέσει διαταγές από τρίτο. Λ.χ υπακούει χωρίς δεύτερη κουβέντα στην εντολή του Τσώρτσιλ —όστις υπόκυψε σ' αμερικάνικη ντιρεκτίβα— όπως επαναφέρει στο στράτευμα ένα μέρος των απόταχτων δημοκρατικών αξιωματικών, του κινήματος του

1935.¹⁴⁹ Ταυτόχρονα οι Γεώργιος-Τσώρτσιλ υφίστανται άγριες πιέσεις τόσο απ' τις ΗΠΑ όσο κι απ' τους Έλληνες της Αιγύπτου, να βάλουν και δημοκρατικούς πολιτικούς στην κυβέρνηση. Και βέβαια οι Βρετανοί αισθάνονται αναγούλα σ' ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Τώρα πια, είναι σε θέση να γνωρίζουν πως η πλειοψηφία των "άνεργων" δημοκρατικών πολιτικών, έχουν εξαγοραστεί από τις ΗΠΑ. Γι' αυτό και αντιδρούν διοχετεύοντας τη φήμη ότι οι Έλληνες πολιτικοί είν' αναξιόπιστοι.¹⁵⁰ Παράλληλα κοιτούν να μπαλώσουν το ρήγμα απ' την πρωθυπουργοποίηση του αμερικανόφιλου τραπεζίτη Τσουδερού, κρίζοντας αντιπρόεδρο με αυξημένες αρμοδιότητες, τον έμπιστό τους ναύαρχο Σακελλαρίου. Ο τελευταίος έχει καταστεί ήδη —με τον Α.Ν. 3012/1941— και παντοδύναμος υπουργός Ναυτικών. Η προώθηση του Σακελλαρίου εξοργίζει τον Τσουδερό που του καταλογίζει πως σαν κύριο μέλημα έχει την επιστράτευση μόνο πιστών στο στέμμα αξιωματικών.¹⁵¹

Οι Αμερικάνοι αντεπιτίθενται στις 30 Μάρτη του 1942. Τη μέρα εκείνη βλέπει το φως της δημοσιότητας το λεγόμενο "Πρωτόκολλο της 30ης Μαρτίου". Συντάχτες του οι διαβιούντες στην Αθήνα Σοφούλης, Παπαντρέου, Καφαντάρης, Μυλωνάς, Κανελλόπουλος και Σοφιανόπουλος. Οι παραπάνω υπογραμμίζουν πως το μεταπολεμικό πολίτευμα της χώρας έπρεπε να είναι δημοκρατικό. Ταυτόχρονα όμως χτυπούσαν τους Άγγλους εκεί που τους πονούσε. Όσο αφορά το καθεστωτικό; Γι' αυτό θ' αποφάσιζε ο λαός μετά από ελεύθερο δημοψήφισμα.¹⁵²

Το εν λόγω πρωτόκολλο προκάλεσε μεγάλη έξαψη στις τάξεις των Ελλήνων της Αιγύπτου. Στα μάτια τους το όλο του πνεύμα, φάνταζε σαν ένα πρώτο βήμα προς την κατεύθυνση της "ελληνικής παλλινόστησης". Και γιατί όχι; Όπως παρατηρεί κι ο *Dunne*, "...όταν είμαστε ξύπνιοι, ένα διανοητικό φράγμα μας εμποδίζει να δούμε το μέλλον του οποίου οι διάφορες πτυχές κυκλοφορούν ελεύθερα στις διαχρονικές αναδιπλώσεις όταν κοιμώμαστε".¹⁵³ Στην προκειμένη περίπτωση, οι απανταχού Έλληνες, είχαν συντρίψει το φράγμα των αστικών ταμπού και δημιουργούσαν —ή τουλάχιστον προσπαθούσαν να δημιουργήσουν— μια χρονοκοίτη, η οποία θα κατέληγε σε μια μεγάλη λαϊκή Ελλάδα. Άλλωστε το μέλλον δεν είναι τίποτ' άλλο από επιστέγασμα μιας σειράς ανθρώπινων επιλογών.

Εν πάση περιπτώσει οι Άγγλοι αναγκάζονται να ενδώσουν στην ασφυκτική πίεση λαού, σιωνιστών, Βατικανού και ΗΠΑ.

Για να καταπραύνουν λοιπόν τα πνεύματα καλούν τον Κανελλόπουλο να μετάσχει στην κυβέρνηση. Ο τελευταίος, δεν χρειαζόταν να του το πουν και δεύτερη φορά για να δεχτεί. Άλλωστε οι Αμερικάνοι τον είχαν ειδοποιήσει να ναι έτοιμος γι' ανά πάσα στιγμή μετακόμισή του στην Αίγυπτο. Αδιάσειστη απόδειξη; Απαχωρεί απ' την Αθήνα την επόμενη κι όλας μέρα(!) της δημοσίευσης του πρωτόκολλου: Δηλ. στις 31 Μάρτη!!¹⁵⁴ Συνάμα όμως, η με τέτοια σπουδή πρόσκληση της Αγγλίας στο Κανελλόπουλο, απεικονίζει ανάγλυφα και το τρόπο της να κατασιγάσει τα πνεύματα.

Φτάνοντας στην Αίγυπτο ο Κανελλόπουλος —ο ίδιος αποκαλεί την κοπάνά του "δραπέτευσιν από τας Αθήνας"— θέτει και τους όρους του. Ζητούσε καταρχήν την αντιπροεδρία της κυβέρνησης, καθώς και το υπουργείο Εθνικής Άμυνας. Ταυτόχρονα απαίτησε την απομάκρυνση του Σακελλαρίου και του υπουργού στρατιωτικών Δημητρακάκη. Ο Σακελλαρίου είχε ήδη καταστεί κόκκινο πανί για τις ΗΠΑ απ' το Γενάρη. Τον μήνα κείνον, δήλωσε στο Λονδίνο πως η μεταπολεμική Ελλάδα θα πρέπει να είναι μοναρχική.¹⁵⁵ Και σα να μην έφταναν αυτά, ο Κανελλόπουλος ζητά ν' απομακρυνθεί από τη θέση του πρέσβη στη Ν. Αφρική, ο απολογητής της 4ης Αυγούστου Νικολούδης.

Υπέρμαχοι των "κανελλοπουλικών" όρων αναδειχνονται ο μεγαλοβιομήχανος Μποδοσάκης Αθανασιάδης —είχε συνοδεύσει τη κυβέρνηση στην "εξορία" της— μαζί με τους υπάλληλους των επιχειρήσεών του Πολ. Μοσχοβίτη, Αλ. Βαμβέτσο και τον απόταχτο ναύαρχο Βούλγαρη.¹⁵⁶ Με ποιο πρόσχημα βρίσκεται στο Κάιρο ο Μποδοσάκης; Σύμφωνα με τα λεγόμενα των υπαλλήλων του, πρόκειται να ιδρύσει πολεμική βιομηχανία στη Ν. Αφρική!!¹⁵⁷ Και μόνο αυτό σχηματοποιεί μια ατράνταχτη συνηγορία της συλλογιστικής μας. Αρκεί να υπενθυμίσουμε στον αναγνώστη πως, ο διχτάτορας της Νότιας Αφρικής Γιάν Σμίθ, ήταν εκείνος που εκμαίευσε, με τη συμπαράσταση του τότε προέδρου των ΗΠΑ Ουίλσον στα 1916, από τους Άγγλους τη "Δήλωση-Μπάλφουρ". Δηλ. τη βρετανική συγκατάθεση για την ίδρυση εβραϊκού κράτους στη Παλαιστίνη. Παράλληλα, ο Γιάν Σμίθ θα παίξει σημαντικό ρόλο στην ίδρυση του Ισραήλ στα 1948. Το ότι παραχωρεί την άδεια στο Μποδοσάκη να ιδρύσει βιομηχανία όπλων στη χώρα του, σημαίνει πως ο τελευταίος ανήκει στο ίδιο μ' αυτόν κύκλωμα. Με λίγα λόγια στο αμερικανοβατικανικό-σιωνιστικό, αντιβρετανικό σενάριο. Και κάτι ακό-

λούδης, πρέπει να ιδωθεί σαν προσπάθεια των Αμερικάνων να εξαλείψουν ένα βασικό πληροφοριοδότη των Βρετανών, σχετικά με τα πάρε-δώσε του Μποδοσάκη στη Ν. Αφρική.

Τελικά οι Άγγλοι συμμορφώνονται με τις απαιτήσεις—"Κανελλόπουλου". Αρχηγός στρατού διορίζεται απ'τον Γλύξμπουργκ" ο απόταχτος δημοκρατικός Τζανακάκης. Αυτόματα, ο προκάτοχός του Δημητρακάκης, στέλνει ένα κατεπείγον τηλεγράφημα στον Ήντεν. Σύμφωνα με το περιεχόμενό του, ο Τζανακάκης εμφανίζεται σαν "δηλωμένος" εχθρός της Αγγλίας.¹⁵⁸ Στο μεταξύ το κέντρο-Μποδοσάκη βάζει τους Τσουδερό, Κανελλόπουλο, Τζανακάκη, να υπογράψουν ταχύτατα ένα έχταχτο διάταγμα για την επαναφορά των απόταχτων δημοκρατικών αξιωματικών του 1935.¹⁵⁹ Η τέτοια απροσχημάτιστη εμπλοκή του Μποδοσάκη μας πείθει για ένα πράγμα. Ότι ο ίδιος είν'ο εξουσιοδοτημένος απ'τις ΗΠΑ τοποτηρητής τους, στους κόλπους της ελληνικής κυβέρνησης. Ακόμα ότι, οι Άγγλοι και ο Γλύξμπουργκ τον αντιμετωπίζουν θέλοντας και μη κάτω απ'την τέτοια του ιδιότητα.

Στα προηγούμενα είχαμε υπογραμμίσει πως ο Παπάγος ήταν ο κύριος εκπρόσωπος του Βατικανού των ΗΠΑ και του σιωνισμού στη "4η Αυγούστου". Ο Κανελλόπουλος μας παρέχει τη τελική απόδειξη, όταν αναφερόμενος στην επαναφορά των κινηματιών του 1935, σημειώνει: "... Ο Μεταξάς δεν θέλησε να επαναφέρει τους απότακτους αξιωματικούς στη διάρκεια του πολέμου παρά την αντίθετη εισήγηση του Παπάγου".¹⁶⁰

Με την είσοδο των δημοκρατικών αξιωματικών στο στρατό και το ναυτικό, σημειώνονται ορισμένα ύποπτα κρούσματα τραμπουκισμού σε βάρος τους. Την ευθύνη αναλαμβάνει μια ουρανοκατέβατη "φασιστική" οργάνωση με τίτλο "NEMESIS".¹⁶¹ Αστραπιαία θα'λεγε κανείς ξεπηδά μια άλλη οργάνωση, στην οποία συσπειρώνονται οι δημοκρατικοί αξιωματικοί. Η Α.Σ.Ο. (Απελευθερωτική Στρατιωτική Οργάνωση).¹⁶² Για να μην υστερήσουν οι μοναρχικοί ιδρύουν κι αυτοί τη δικιά τους: Τη λεγόμενη "Σ.Α.Ν." (Σύνδεσμος Αξιωματικών Νέων Νομιμοφρόνων).¹⁶³ Γίνεται φανερός ο αναβρασμός που πυροδότησαν ορισμένοι, επιτήδιοι στο να εκμεταλλεύονται τα υποβόσκοντα πάθη και, που αναπτύσσετο ταχύτατα, στις τάξεις των ενόπλων δυνάμεων. Η κατάσταση εκτραχύνεται σε πολλαπλάσιο βαθμό ύστερ'από μια δήθεν αψυχολόγητη δήλωση του Κανελλόπουλου. Ο τελευταίος δηλώνει σε συγκέντρωση οπλιτών κι αξιωματικών, πως "οι ένοπλες δυνάμεις δικαιούνται να βουλεύο-

νται".¹⁶⁴ Η δήλωση τούτη φόρτισε σ'επικίνδυνο βαθμό την ήδη τεταμένη ατμόσφαιρα. Ο κάθε ενδιαφερόμενος την ερμήνευσε κατά το δοκούν. Αποτέλεσμα; Η μετατροπή του ελληνικού περιγυρου σε τρελοκομείο.

Μελετώντας τις σπασμωδικές αντιδράσεις των του Λονδίνου στη δημιουργηθείσα κατάσταση, διαπιστώνουμε πως κύριο γνώρισμά τους, είν'η απόγνωση. Η τόσο κοντά στην Παλαιστήνη Αίγυπτος αποδείχτηκε, παρά τις προσδοκίες των ηγετών της Αγγλίας, αντιβρετανική σφηγγοφωλιά. Πανικόβλητοι οι Τσώρτσιλ-Ήντεν παρατηρούν να μετατοπίζεται το ελληνικό κέντρο βάρους προς τη πρεσβεία των ΗΠΑ. Και το κυριότερο: Οι ΗΠΑ έχουν πάρει φόρα στο ελληνικό κι όλο απαιτούν. Ταυτόχρονα οι του Λονδίνου—όντας δέσμιοι του νόμου "περί δανεισμού και εκμίσθωσης"—είν'αναγκασμένοι να υποχωρούν και μόνο να υποχωρούν.

Τα πράγματα επιδεινώνονται ραγδαία, όταν ο Τσώρτσιλ υποχωρεί στον ψυχρό αμερικάνικο εκβιασμό, όπως υπουργοποιηθούν ο υπάλληλος του Μποδοσάκη, Βούλγαρης, με τον Σοφοκλή Βενιζέλο. Η τέτοια υποχωρητικότητα του όμως, προκαλεί σάλο στους λονδρεζικούς πολιτικούς και οικονομικούς κύκλους. Η υπόθεση εξελίσσεται σε σύγκρουση Τσώρτσιλ-Ήντεν.¹⁶⁵ Ωστόσο, όλοι κατανοούν πως οι παρόμοιες συγκρούσεις αποτελούν πολυτέλεια. Κοντολογίς, συνειδητοποιούν, αφενός πως πρέπει να προσαρμόσουν τις μελλοντικές τους βλέψεις στην Ελλάδα, κάτω απ'το φως της υπάρχουσας δυσμενούς κατάστασης. Αφετέρου, ότι αν επείγει κάτι, αυτό εστιάζεται στην εξάρθρωση κάθε αμερικάνικου ερείσματος στο βρετανικό χώρο επιρροής.

Λοιπόν η "εξάρθρωση" αρχίζει κατευθείαν απ'την "αναδιάρθρωση" του εδρεύοντος στη Μ. Ανατολή, κατασκοπικού μηχανισμού *SOE*. Ο μηχανισμός αυτός διασπάται σε δυο τομείς. Το *SO 1* και το *SO 2*. Ταυτόχρονα απολύονται από τις τάξεις του, 19 Άγγλοι εβραϊκής καταγωγής.¹⁶⁶ Αλλά ελάχιστο μόλις διάστημα μετά, το *SO 1* διαλύεται ολότελα!... Στη θέση του δημιουργείται μια άλλη μυστική υπηρεσία. Η "*Political Warfare Executive*" (*PWE*). Αρχηγός της τοποθετείται ο πρέσβης της Βρετανίας στην "εξόριστη" ελληνική κυβέρνηση, "σερ" Ρέτζιναλντ Λήπερ. Με άλλα λόγια τ'όλο στόρυ είχε στηθεί αποκλει-

στικά και μόνο για την Ελλάδα!...

Ωστόσο δεν πρέπει να μας διαφεύγει λεπτό πως η αντιπαράθεση μεταξύ της Βρετανίας και της συμμαχίας ΗΠΑ, σιωνιστών, Βατικανού, περιστρεφόταν γύρω από έναν και μοναδικό κεντρικό άξονα. Τα πετρέλαια του Ιρανικού κόλπου. Ακόμα κι αυτή τούτη η ίδρυση του Ισραήλ υποτάσσεται στον πιο πάνω κεντρικό άξονα. Ούτε το Βατικανό ούτε οι ΗΠΑ διαπνέονταν από κάποιου είδους φιλοεβραϊσμό. Αν επιθυμούσαν το στήσιμο του Ισραήλ, ήταν γιατί ακριβώς θα τους χρησίμευε σαν βάση εκκίνησης προς τα μεσανατολικά πετρέλαια, απ' τη μια. Θ' αποχτούσαν έρεισμα στο στρατηγικότερο σταυροδρόμι του κόσμου, απ' την άλλη.

Έτσι βλέπουμε τους Άγγλους να προχωρούν σε γενική ανακατάταξη των δυνάμεών τους στη καρδιά του μεσανατολικού βρετανικού ιμπεριαλισμού: Δηλ. στο Ιράκ. Τώρα τελευταία ο Άγγλος αξιωματικός Κλάιβ, μας δίνει κάποιες ενδιαφέρουσες πληροφορίες γύρω απ' το θέμα. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, στη Βαγδάτη του 1942-43, οργίαζε ο εσωτερικός σπαραγμός μεταξύ των τριών βρετανικών μυστικών υπηρεσιών. Δηλ. της M1 5, της "Διοίκησης Ειδικών Επιχειρήσεων" και της "Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών".¹⁶⁷ Ο Κλάιβ παρουσιάζει με αξιοσημείωτη ακρίβεια τις ξαφνικές ανακατατάξεις που έλαβαν χώρα, περίπου απρόοπτα. Ταυτόχρονα όμως διηγείται κι ένα μυστήριο συμβάν. Τέλη του 1942 μετατέθηκε από τη Βαγδάτη στο Κάιρο. Κάποια μέρα τον κάλεσε ο επικεφαλής του τμήματος επί των ελληνικών υποθέσεων. Του ανάγγειλε ότι είχε αποφασιστεί ν' αναχωρήσει για την Ελλάδα. Καθώς τον ενημέρωνε για την επικρατούσα στην Ελλάδα κατάσταση, άρχισε να καταφέρεται ενάντια στις κωλυσιεργίες των άλλων υπηρεσιών. Λόγω δε, αυτών ακριβώς των κωλυσιεργιών, "ελάχιστα πράγματα ήταν γνωστά για τον αληθινό εχθρό".¹⁶⁸

Φρονίμως ποιών ο Κλάιβ δεν προχωράει πιο πέρα, όσον αφορά τη ταυτότητα του "αληθινού εχθρού": Παρόλο το γεγονός ότι ο ίδιος τοποθετεί τη φράση σε εισαγωγικά. Νομίζουμε πως τα σχόλια περιττεύουν. Ο φανερός εχθρός είν' οι Γερμανοί. Αυτό είν' αυτονόητο. Ο "αληθινός εχθρός" όμως, δε μπορεί να' ναι άλλος απ' τις ΗΠΑ και το υποταγμένο σ' αυτές, πλέγμα των πολυώνυμων μυστικιστικών εταιριών. Λειτουργική συνέπεια του παραπάνω γεγονότος;

Στα μέσα του 1942 οι Βρετανοί χτυπούν στο κεντρικό μέτω-

πο του "αληθινού εχθρού". Κι αυτό συγκροτείται απ' τις ένσπλες εβραϊκές ομάδες της Παλαιστίνης: Τη "Χαγκάνα" και την "Ιργκούν".

Στις αρχές του 1942 ένας Εβραίος "μικρέμπορος" της Βουδαπέστης, ονόματι Ζόελ Μπράντ, καταφέρνει ύστερ' από κοπιαστικές διαπραγματεύσεις να κλείσει μια συμφωνία με τον Χίμλερ. Οι Ναζί θ' απέλυαν 100.000 Εβραίους έγκλειστους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σε αντάλλαγμα οι "σιωνιστές" των ΗΠΑ —δηλ. οι ίδιες οι ΗΠΑ— θα τους προμήθευαν 10.000 καμινία.¹⁶⁹

Με το που γίνονται γνώστες της συμφωνίας οι Άγγλοι, διατρανώνουν τη... συγκίνησή τους. Αλλά συνάμα δε παραλείπουν να τονίσουν, πως απ' τους 100.000 Εβραίους, ζήτημα να επιτρέψουν το πολύ σε 15.000 την εγκατάστασή τους στη Παλαιστίνη.¹⁷⁰ Η ψυχρή άρνηση των Βρετανών προκαλεί ένταση του πολέμου τους με τους Εβραίους πατριώτες. Η Παλαιστίνη φλέγεται απ' άκρη σ' άκρη. Οι Άγγλοι επικυρίαρχοι της εχτελούν Εβραίους σε μαζική κλίμακα. Οι Εβραίοι ανταποδίδουν μ' εξίσου βίαιο τρόπο τα χτυπήματα.¹⁷¹ Όπως παρατηρεί και ο *Bergheaud*: "Οι παλιοί πεπειραμένοι του Κολόνιαλ Όφφισ δυσκολεύονται κάπως να καταλάβουν πως το ξιφουλκήμα της ΕΣΣΔ και των ΗΠΑ στον πόλεμο εγκυμονεί ολοκληρωτική αναστάτωση στην παγκόσμια ισορροπία, και πως οι δυνάμεις αυτές μια και βρέθηκαν παρούσες στη μάχη της Ευρώπης, δεν εννοούν ν' αποκλειστούν από τη Μέση Ανατολή".¹⁷² Ο *Bergheaud* θέτει το πρόβλημα στις ωμές του διαστάσεις: Παρόλο που αποφεύγει να προχωρήσει στην ουσία του πράγματος. Ωστόσο τα λεγόμενά του διαθέτουν τόση σαφήνεια όση απαιτεί η γραμμή πλεύσης της μελέτης μας.

Τελικά είναι γεγονός. Από ένα σημείο και μετά, η Βρετανία —διαρκούντος του πολέμου— βρίσκεται αντιμέτωπη με τις ΗΠΑ το σιωνισμό, το Βατικανό και, την ΕΣΣΔ. Όλα δείχνουν ότι ο Ρούζβελτ εξασφάλισε την υποστήριξη του Στάλιν στο σενάριο των αμερικάνικων πολυεθνικών γύρω απ' τον Ιρανικό κόλπο και τη δημιουργία Ισραηλινού κράτους. Ο Γεωργιανός ηγέτης πούλησε πολύ ακριβά τη συγκατάθεσή του. Αυτό καθίσταται ευνόητο, απ' τον ποταμό παντός είδους βοήθειας από τις ΗΠΑ στη χώρα του, βάσει του νόμου "περί δανεισμού και εκμίσθωσης". Καθίσταται όμως ευνόητο κι από την χωρίς "ιδρώτα" κομμουνιστοποίηση του ενός τρίτου της Γης, εκ μέρους του.

Όπως και να' χει το πράγμα, οι περικυκλωμένοι από παντού

Ἄγγλοι αναγκάζονται να ἔρθουν σε συνεννόηση με το εβραϊκό κίνημα ἔνεκα... Ρόμμελ. Ο στρατηγός Ουίλσον υπογράφει μια συμφωνία με τους αρχηγούς της "Χαγκάνα" και της "Ιργκούν" Μπεν Γκουριόν-Αβραάμ Στέρν. Οι δυο εβραϊκές αυτές οργανώσεις, αναλάμβαναν τη διεξαγωγή ανταρτοπόλεμου στα μετόπισθεν του Ρόμμελ. Παράλληλα, το "Εβραϊκό Πραχτορείο" θα ἔθετε στη διάθεση των Ἀγγλων, κάθε πληροφορία περί Γερμανών που θα μάζευε η ἤδη διχτυωμένη σε όλες τις αραβικές χώρες, "Μοσσάντ".¹⁷³ Η τέτοια τερατώδης ανάπτυξη της Μοσσάντ —ακόμα και η SIS εκλιπαρεί τη βοήθειά της(!!)— μας υποδεικνύει και την εστία η οποία ἔσπειρε τις ἔριδες οι οποίες ταλανίζουν ἄγρια τις ελληνικές ἑνοπλες δυνάμεις στη Μ. Ανατολή...

Ὡστόσο οι Βρετανοὶ δεν ἔχουν πιεῖ το καταπότι ως τον πάτο. Οι ΗΠΑ εννοοῦν να κάνουν το Λονδίνο να χωνέψει κάτι ἄκομα. Εφεξῆς ο Ειρηνικός ὠκεανός δέον να θεωρεῖται αμερικανική... "λίμνη". Εννοεῖται πως το ἴδιο ἴσχυε και για τα γεμάτα παρθένα κοιτάσματα πετρελαίου, νησιά του Ειρηνικοῦ. Με βάση τούτη τη συλλογιστική, ο Ρούζβελτ παριστάνει τον κουφό στις αλεπάλληλες εκκλήσεις του Τσώρτσιλ, να στείλει μια ναυτική μοίρα των ΗΠΑ προκειμένου να βοηθήσει τους Βρετανούς ν' αποκρούσουν τη γαπωνέζικη επίθεση ἐναντία στη Σιγκαπούρη.¹⁷⁴ Καμιά αμερικανική μοίρα δε θα κινηθεῖ προς διάσωση της θεωρούμενης ως βρετανικοῦ μαργαριταριοῦ της Νοτιοανατολικῆς Ασίας, Σιγκαπούρης. Ἐτσι, ἐντελῶς φυσιολογικά, ο Ἄγγλος διοικητής της τελευταίας στρατηγός Πέρσιβαλ, θα την παραδώσει στο Γιαπωνέζο ἐκπορθητή της, στρατηγὸ Γιαμασίτα.¹⁷⁵

Στο μεταξύ, ο Τσώρτσιλ διατάζει την μεταφορά της ελληνικής 1ης Ταξιαρχίας ἀπὸ την Παλαιστίνη στο μέτωπο του Ελ Αγκέιλα στη δυτική ἔρημο.¹⁷⁶ Δε θέλει ρῶτημα ο πραγματικός λόγος της πιο πάνω πράξης. Απλούστατα οι Βρετανοὶ τρέμουν τυχόν διάβρωση των αξιωματικῶν της ταξιαρχίας ἀπὸ τις εβραϊκές μυστικές υπηρεσίες. Αυτό επιβεβαιώνεται κι ἀπὸ το εξῆς. Μέχρι τότε η δημοκρατική ΑΣΟ ζητούσε ἐπίμονα να σταλθοῦν οι Ἕλληνες στο μέτωπο. Οι Βρετανοὶ δε συζητοῦσαν οὔτε για πλάκα τέτοια περίπτωση. Ἀ.χ. ο αρχηγός του ΓΕΣ στρατηγός Μπουρδάρης, θα ἐκδώσει το Μᾶη του 1942 μια ηττοπαθὴ σειρά οδηγιῶν προς τους οπλίτες, για τη περίπτωση-αιχμαλωσίας

τους!!!¹⁷⁷ Τα κίνητρα της πράξης του εἶν' ἀπλά. Οι Βρετανοὶ θέλουν τον ελληνικό στρατὸ ἄθιχτο σαν δύναμη καταστολῆς ἐναντία στην Εθνική Αντίσταση. Ἀν τελικά ὑπόκυψαν στην περίπτωση της 1ης ταξιαρχίας, αυτό οφείλεται ἐχτὸς του φόβου της Μοσσάντ και σ' ἓναν ἄλλο χειρότερο. Εἶχαν πληροφορηθεῖ πως, η κομμουνιστική εβραιοπαλαιστινιακή οργάνωση "Raulen-Zion", προπαγάνδιζε στους Ἕλληνες οπλίτες τον μαρξισμό.¹⁷⁸ Το θέμα εἶναι πως ο Κανελλόπουλος θα ἐντοπίσει ἀργότερα κάτι σωστό: "Στα 1942 οι ἑνοπλες δυνάμεις βρίσκονταν σε κατάσταση ἀποσύνθεσης. Ἀπὸ τη μια οι ἀκροδεξιοὶ και ἀπὸ την ἄλλη οι ἀκροαριστεροὶ, εἶχαν καλλιεργήσει κλίμα διάλυσης".¹⁷⁹

Οι Βρετανοὶ γνώριζαν μέσες-ἄκρες τις αἰτίες που ὀδήγησαν στο κλίμα διάλυσης. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δυσπιστοῦσαν σε ὅλους και σε ὅλα. Στα δυο μοναδικὰ μέλη του "Ναυτικοῦ Συμβουλίου", ναυάρχους Σακελλαρίου και Καββαδία, εἶχαν τυφλή ἐμπιστοσύνη. Η κατάσταση ἄρχισε να δυσκολεῖται ὅταν ο Κανελλόπουλος, ἔχρισε τον εαυτὸ του τρίτο μέλος του συμβουλίου. Για να γίνῃ ἀνυπόφορη στους Βρετανούς ὅταν το συμβούλιο, διευρύνθηκε με τη συμμετοχή των δημοκρατικῶν πλοιάρχων Ἀλεξανδρῆ και Λεβίδη.¹⁸⁰

Τον Φλεβάρη του 1943 παραιτοῦνται 100 αξιωματικοὶ του ναυτικοῦ σ' ἐνδειξη διαμαρτυρίας για την ἐπαναφορά των δημοκρατικῶν αξιωματικῶν. Χρειάζεται πολὺ κουράγιο κανεῖς για ν' ἀρνηθεῖ ὅτι οι παραπάνω παραιτηθέντες εἶχαν εξαγοραστεῖ ἀπὸ τις ΗΠΑ το Βατικανὸ και το σιωνισμό. Πως θ' ἀντιμετώπιζαν το βιοποριστικὸ τους πρόβλημα παραιτούμενοι; Ἐπειτα σε τι θα βοηθοῦσε την "ὑπόθεση" του βασιλιά η παραίτησή τους; Τέλος πάντων η ΑΣΟ ἐπενέβη ἀμέσως και συνέλαβε τους 100 αξιωματικούς. Την ἴδια στιγμή ἐκδηλώνεται στάση και στις τάξεις της 1ης ταξιαρχίας.¹⁸¹ Αἰτία η ἀντικατάσταση του πολὺ ἀγαπητοῦ στους οπλίτες, συνταγματάρχη Χατζησταυρίδη. Ὅταν ο Κανελλόπουλος προσπάθησε να κατευνάσει τα πνεύματα, οι στρατιῶτες τον ἀπειλήσαν με λιθοβολισμό.¹⁸² Σίγουρα το πράγμα ἔμπαινε στο σωστὸ κοινωνικοπολιτικὸ του πλαίσιο. Οι ἀπόηχοι της ΕΑΜίτικης κοσμογονίας δεν ἄφησαν ἀνεπηρέαστους τους ἄντρες της ΑΣΟ. Πλὴν ὅμως δεν ἦταν λίγα τα περιστατικά που μαρτυροῦν πως στις τάξεις τους εἶχαν παρεισφρήσει —ὅπως παντοῦ και πάντοτε...— κι ὀρισμένοι πληρωμένοι προβοκάτορες.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ο Κανελλόπουλος ζητά ἀπὸ τον Τσουδερό ν' ἀναιρεθεῖ η διαταγή για συνένωση των δυο ταξιαρχιών.

Πρότεινε ακόμα τη ματαίωση της διασποράς των δημοκρατικών αξιωματικών. Ο Τσουδερός αρνήθηκε τους όρους του. Αυτόματα ο αντιπρόεδρος υποβάλλει παραίτηση. Η τέτοια "ηρωική" παραίτηση-Κανελλόπουλου αποτελούσε έναν καλοστημένο σχεδιασμό των ΗΠΑ. Κι αυτό γιατί η δήθεν αποπομπή ενός δημοκράτη πολιτικού θα προκαλούσε περαιτέρω αγανάκτηση στις τάξεις του στρατού. Στα μάτια των οπλιτών ο Κανελλόπουλος είχε συγκρουστεί με τους Γλύξμπουργκ-Τσουδερό.

Στην πραγματικότητα όμως, συνέβαινε το αντίθετο. Ο βασιλιάς είχε συγκρουστεί με τους Τσουδερό-Κανελλόπουλο. Άλλωστε, ο Κανελλόπουλος θα πει μετέπειτα, πως είχε προκαλέσει την αγγλική αντιπάθεια. (Κανελλόπουλος, "Η Ζωή μου" όπ. πρ. σελ. 60).

Την επομένη ο Τσουδερός απαιτεί τελεσιγραφικά απ' τον βασιλιά να δηλώσει πως δε θα επιστρέψει στην Ελλάδα χωρίς δημοψήφισμα. Παράλληλα, εκδηλώνεται πίεση του Αμερικάνου πρέσβη στο Κάιρο, Λίνκολν Μακ Βη, προς τους Άγγλους με το αυτό ζητούμενο.¹⁸³ Εν τέλει ο βασιλιάς υποκύπτει στη πίεση και προχωρεί σε μια δήλωση-ξεροκόμματο, με τη μορφή τηλεγραφήματος, στο Ζέρβα του ΕΔΕΣ. "Ο Βασιλεύς θα ζητήσει την κρίση του λαού μετά την επιστροφήν του εις την Ελλάδα και θα συμπεριφερθεί συμφώνως προς την απόφασιν την οποία θα εκφράσει ελευθέρως ο λαός".¹⁸⁴

Η κατάσταση παίρνει άλλη τροπή τελείως απρόοπτα. Ο Κανελλόπουλος γίνεται γνώστης ενός τηλεγραφήματος του Τσώρτσιλ προς το υπουργείο Μ. Ανατολής. (Το τηλεγράφημα θα περιέλθει στα χέρια του Κανελλόπουλου από 'ναν Άγγλο πράχτορα των ΗΠΑ στο Κάιρο). Σ' αυτό ο Τσώρτσιλ τόνιζε ότι η πολιτική της Αγγλίας είναι να επιστρέψει ο βασιλιάς χωρίς δημοψήφισμα, και να εγκατασταθεί "*strong administration*" στην Ελλάδα.¹⁸⁵ Ο Κανελλόπουλος ειδοποιεί κρυπτογραφικά τον Τσουδερό και τις ΗΠΑ με μια δήθεν αντιπολιτευτική κορώνα: "Ο Τσουδερός επέλεξε στο θέμα της επιστροφής του άνακτος τον εμφύλιο πόλεμον".¹⁸⁶

Τον Μάη του 1943 το κέντρο Μποδοσάκη πετυχαίνει για λογαριασμό των ΗΠΑ να επιφέρει ένα μεγάλο ρήγμα στ' αγγλικά προπύργια. Από καιρό, τόσο ο Μποδοσάκης όσο κι οι Τσουδερός-Κανελλόπουλος, αγωνίζονται να προωθήσουν σε καίριες διευθυντικές θέσεις ορισμένους δικούς "τους". Και πιο συγκεκριμένα, αφενός τον επιτελή των επιχειρήσεων Μποδοσάκη απόταχτο ναύαρχο Βούλγαρη. Αφετέρου τον Ελληνοαιγύπτιο

Ρούσσο και τους Καραπαναγιώτη-Σοφ. Βενιζέλο. Ο Κανελλόπουλος είχε ήδη δοκιμάσει ανεπιτυχώς και στα 1942 και στα 1943 να κρίσει αρχηγό στόλου το Βούλγαρη. Το Μάη του 1943 όμως ευοδώνονται οι επίμονες προσπάθειες του Μποδοσάκη. Στις 21 Μάη του 1943 ορκίζονται υπουργοί οι Βενιζέλος-Βούλγαρης. Των ναυτικών ο δεύτερος της αεροπορίας ο πρώτος.

Η κατάληψη των δυο υπερ-νευραλγικών αυτών πόστων, από δυο πιστούς των Μποδοσάκη-ΗΠΑ, υπόδειχνε με σαφήνεια και τους αληθινούς στόχους των αμερικάνικων πολυεθνικών. Για κανέναν λόγο η μεταπολεμική Ελλάδα δεν έπρεπε ν' αποχτήσει, έστω και στοιχειωδώς, ανθεχτικό ναυτικό ή αξιόμαχη αεροπορία. Ταυτόχρονα οι Βρετανοί δέχονται εν' ακόμα πλήγμα μεγάλης ισχύος. Κι αυτό εφάπτεται με τη παραίτηση —τέλη Μάρτη— των ναυάρχων Σακελλαρίου-Καβαδία.¹⁸⁷ Τώρα πια η μάχη Αγγλίας απ' τη μια και Βατικανού, ΗΠΑ, σιωνισμού, απ' την άλλη, έμπαινε στη τελική της ευθεία.

... ΕΤΣΙ ΓΙΑ ΝΑ ΄ΧΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΜΕ...

... ΤΑ ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ...

... ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΑΝ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΑΠ' ΤΙΣ "ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ"...

Τα ορφανά απ' τς "κατακόμβες" μπόρεσαν κι επιβίωσαν κι αντρώθηκαν κι έγιναν πλούσια σε χρήμα και "ήθος" κι αγάπησαν τη λεξούλα "Ελλάδα" τόσο, όσο και τους μοχλούς της που με τέχνη και στοργή χειρίζονταν. Αλλά ακόμα πιο πολύ —πιο πολύ κι απ' τη ζωή τους— αγαπούσαν σέβονταν και υπάκουαν τους ουρανοκατέβατους "γονείς" που ανέλυστα απόχτησαν...

... Και να φανταστεί κανείς όα αυτά τα χαζά μισούσαν παθιασμένα στην αρχή αυτούς τους "άγιους" ανθρώπους. Βρε, αν είναι δυνατό, εδώ θέλαν να τους σκοτώσουν κιόλας. Κι όλ' αυτά γιατί; Γιατί απλούστατα οι άνθρωποι τα περιμάζεψαν απ' τς άθλιες αλάνες, τς κατεστραμμένες παράγκες, τα ρημαγμένα απ' τον άδικο θάνατο νοικοκυριά και τα' καναν χρήσιμες προσωπικότητες στη κοινωνία. Άστα να πάνε... Οι άνθρωποι τους πήγαιναν κάθε τόσο σοκολάτες, παιχνίδια, καραμέλλες, κι αυτά κλαίγανε υστερικά. Κραύγαζαν μ' αναφυλλητά να τ' αφήσουν ελεύθερα να γυρίσουν πίσω. Πού; Στη βρώμα και στη δυσοδία — στην ερημιά και στη δυστυχία. Στο χαμό δηλαδή...

... Δε βαριέσαι... Παιδιά ήταν. Τόσα ξέραν τόσα λέγαν. Σήμερα οι παράπάνω εικόνες τους προξενούν αισθήματα ντροπής. Αλήθεια, αναλογιστήκατε ποτέ τι θα'χαν γίνει αν το κράτος, ή το κόμμα, ή η ενορία, τα'χαν αφήσει εκεί, στη μοίρα τους; Υπάρχουν τόσα και τόσα παραδείγματα. Ναι, αλλά υπάρχει και κείνο το κτήνος με τα 15 κεφάλια που θέλει και καλά να τους πει, πως τάχα θα'χαν γίνει καλύτερα. Έλα μωρέ... Ποιος το γαμά το κτήνος; Αυτό μπορεί να λέει ό,τι του κατέβει. Αυτά καταλαβαίνουν όμως όα ζηλεύει και τα λέει. Ζηλεύει επειδή τα παιδιά κατάφεραν με το σπαθί τους να γίνουν άξιοι δικηγόροι, γιατροί, σερβιτόροι, ταξιτζήδες, υπάλληλοι, καλλιτέχνες, αθλητές, δημοσιογράφοι, εμπόροι, καθηγητές, ταξιτζήδες, συγγραφείς και, παν' απόλα αστυνομικοί, στρατιωτικοί, διπλωμάτες, πολιτικοί. Ενώ το κτήνος τι αρχίδια έγινε; Μηδέν... Κι ας είχε και 15 κεφάλια. Να τα χαίρεται...

... Ναι, οι "γονείς του έθνους", άφησαν τα παιδιά ανεπηρέαστα ν' ακολουθήσουν ελεύθερα τη φωνή του ταλέντου τους και να γίνουν ό,τι θέλαν. Εννοείται πως τα ορφανά απ' τα νοικοκυριά που τα ρήμαξε ο άδικος θάνατος, είχαν ταλέντο —λόγω "α ν ω τ έ ρ α ς" βίας— μόνο για συγγραφείς, πολιτικοί, διπλωμάτες, καθηγητές, δημοσιογράφοι, καλλιτέχνες και στρατιωτικοί. ("Όχι, αλλά η αλήθεια πρέπει να λέγεται. Θες καλώς θες κακώς αυτή είν' η κοινωνία στην οποία ζούμε. Πρέπει να υπάρχει κάποια ιεράρχηση. Γίνεται να γίνουν όλοι το ίδιο; Δε γίνεται. Επίσης: Είτε μας αρέσει είτε

όχι, η αστυνομία —και κομμουνιστικό να γίνει το καθεστώς— είναι απαραίτητη. Φαντάζεσαι τι θα επακολουθούσε αν δεν υπήρχαν νόμοι, σύνταγμα κ.τ.λ.;")...

... Λόγια "σοφά", προερχόμενα απ' τους "γονείς του έθνους". Τα ορφανά ήταν ευτυχισμένα που η ζωή τους εξελίχτηκε έτσι κι όχι αλλιώς. Ό,τι και να τους έλεγε το κτήνος με τα 15 κεφάλια, το'χαν γραμμένο κανονικά... Αυτά ξέραν πως στην ενορία, στο κόμμα, στο ίδρυμα κ.λ.π. όλοι ήταν μια οικογένεια. Πλούσιοι και φτωχοί, κομμουνιστές και φασίστες, αναρχικοί και θεοφοβούμενοι. Τ' άλλα όλα ήταν ρέστα. Και στο κάτω-κάτω ό,τι έφτιαξαν το οφείλουν στην οικογένεια. Κι οι καυμένοι οι "γονείς" τι τους ζήτησαν γι' ανταλλάγμα; Τίποτα... ή σχεδόν "τίποτα". Στο... "έλαχε" να βοηθήσουν έναν φίλο που'χει ανάγκη... Τι πιο "ευγενικό" από' ναν φασίστα να βοηθάει έναν κομμουνιστή και τ' αντίστροφο;

Κι έρχεται τώρα το κτήνος και το κάθε κτήνος να τους πει τι; Άσε τα ορφανά στη μοίρα τους καυμένε... Ναι ανήκουν στο σύστημα. Αφού ξέρουν όα δε γίνεται αλλιώς. Είδαν και τα χάλια μερικών-μερικών ασυμβίβαστων. Ή σαλτάρανε από κάποιο μπαλκόνι, ή βάλαν μια θηλειά στο λαιμό. Ενώ τα ορφανά αντιμετωπίζουν τη ζωή στα ίσα, κατάματα. Γιατί απλώς τα ορφανά τούτα ξέρουν πως αποτελούν "στήριγμα του έθνους". Έτσι τουλάχιστον τα διαβεβαίωναν επί χρόνια. Αν δεν ήταν αυτά, η κοινωνία θα'χε πναχτεί στον αέρα απ' τς "ανώριμες μαλακίες" όσων μεγάλωσαν φυσιολογικά, σε μη διαλυμένη οικογένεια...

... Και διηγώντας τα, λέει, να κλας... Τα παιδάκια που τους αφαίρεσαν το δικαίωμα να ζήσουν είναι ώριμα, ενώ οι άλλοι ανώριμοι!!!

Τα ορφανά... Βαθειά άρρωστα ψυχολογικά και με μια καρδούλα σακατεμένη απ' τη πιο τρυφερή τους ηλικία ήδη. Επί δεκαετίες ναρκωμένα απ' το άγριο όσο και ύπουλο δούλεμα των μιγάδων. ("Τι φαντάσου αγάπη μου να μεγάλωνες με δυο αληθινούς γονείς οι οποίοι θα μάλωναν όλη μέρα"...)... Τα ορφανά. Τη μια και μοναδική τους μάχη την έδωσαν τότε που' κλαίγαν —τα πουλάκια μου— σπαραχτικά καθώς τα άρπαζαν οι μιγάδες με τη βία απ' τη ζωή για να τα κλείσουν σε κάποιο ίδρυμα ή κολλέγιο... Δηλαδή, εκεί όπου μεταβλήθηκαν σε ρομπότ ή σε βαμπίρ μαθημένα να πίνουν το αίμα των συνανθρώπων τους. Πριν δηλ. μεταμορφωθούν σε ζηλόφθονους όσο και διεστραμμένους γενίτσαρους των μιγάδων. Πριν τους μάθουν να μισούν παθολογικά την έννοια - ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Τα δυστυχισμένα - χαμένα για τη ζωή, παιδιά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΠΟΙΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΝΑΥΤΙΚΟ; ΠΟΙΑ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ;

Το βασικό πρόβλημα προς επίλυση, μας καλεί ν' απαντήσουμε στο γιατί ο Τσώρτσιλ φαίνεται τόσο ενδοτικός στις πιέσεις των ΗΠΑ στο ελληνικό;

Λοιπόν το Γενάρη του 1943, γίνεται μια διάσκεψη κορυφής στη Καζανμπλάκα του Μαρόκου, μεταξύ Ρούζβελτ-Τσώρτσιλ.¹⁸⁸ Κύριο θέμα της συζήτησης στάθηκε το σε ποια περιοχή θα έπρεπε να εκδηλωθεί η "συμμαχική" απόβαση στην κατεχόμενη Ευρώπη. Ξαφνικά ο Ρούζβελτ έριξε τ' αγκίστρι του. Η απόβαση πρέπει να γίνει στη Μέση Ανατολή. Έτσι τουλάχιστον φρονούν "οι στρατηγοί του πεντάγωνου".¹⁸⁹ Η πρόταση του Ρούζβελτ λίγο έλλειψε να προκαλέσει στον Τσώρτσιλ... καρδιακή συγκοπή. Είναι φανερό πως οι ΗΠΑ επιδιώκαν να πλήξουν κατάκαρδα τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, εκκαθαρίζοντας παράλληλα έγκαιρα το έδαφος, προς άμεση ίδρυση του Ισραήλ.

Ωστόσο ο Ρούζβελτ είχε τη μεγαλοψυχία να μην αφήσει τον "εταίρο" του να πάθει καμιά αποπληξία. Γι' αυτό κι αποδέχτηκε τ' ανταλλάγματα του Τσώρτσιλ προκειμένου να μην επιμείνει στην άποψή του γι' απόβαση στη Μ. Ανατολή. Τ' ανταλλάγματα των Άγγλων είχαν σχέση και με την Ελλάδα —όπως δέχονται *a priori* κι οι *Auty-Clogg* στη σχετική αξιολόγηση εργασίας τους.¹⁹⁰ Ένα εξίσου καίριο ανταλλάγμα ήταν και η ενίσχυση της Αγγλίας μόνο στον Ντε Γκώλ, σε βάρος του πιστού αγγλόφιλου στρατηγού Ζιρώ. (Ο τελευταίος μόλις είχε δραπετεύσει από γερμανικό στρατόπεδο συγκέντρωσης και δημιούργησε ένα κίνημα που όπως φαινόταν, θα υποσκέλιζε άνετα εκείνο των "Ελευθέρων Γάλλων" του Ντε Γκώλ¹⁹¹). Ο Τσώρτσιλ δέχτηκε να πιεί το καταπότι και να συμφωνήσει στο σαμποτάζ του κινήματος-Ζιρώ.¹⁹²

Έχοντας στη τσέπη του ό,τι γύρευε ο Ρούζβελτ, αποχωρεί

απ' την Κανζαμπλάνκα παίζοντάς το μεγάλοψυχος. Δίνει εντολή στους Αμερικάνους αξιωματικούς του αφρικάνικου μετώπου, να σιγοντάρουν έμπραχτα την αγγλική προέλαση. Έτσι, οι λεγόμενοι "σύμμαχοι" καταλαμβάνουν στις 20 Γενάρη του 1943 τη Βεγγάζη και, στις 23 του ίδιου μήνα, την Τρίπολη.¹⁹³

Μόνο κάτω απ' αυτό το πρίσμα εξηγούνται οι ανακατατάξεις οι οποίες διαδέχονται η μια την άλλη τον ίδιο καιρό, σ' ό,τι αφορά τα ελληνικά πράγματα. Δεν αγνοούμε ότι τα παραπάνω κοινότοποιούν τη παραφιλολογία, με την οποία μας έχουν μπουχτίσει τόσα χρόνια οι διάφοροι "ιστορικοί" ή "μελετητές" της πλάκας. Απλούστατα αυτοί αγνοούν την εξής ρήση του Κλαούζεβιτς: "Ο πόλεμος δεν μπορεί να διαχωριστεί από τις πολιτικές συναλλαγές και αν ποτέ συμβεί ένας τέτοιος διαχωρισμός, τότε θα αντιμετωπίσουμε μια καταστροφική κατάσταση χωρίς νόημα και χωρίς αιτία".¹⁹⁴

Εν πάση περιπτώσει στα μέσα του 1943, πραγματοποιείται μια ακόμη αγγλοαμερικάνικη διάσκεψη, στο *Irident*. Το θέμα της ημερήσιας διάταξης εντοπίζεται και πάλι στην εξεύρεση κοινής φόρμουλας στο θέμα της απόβασης. Οι προτάσεις και των μεν και των δε, έχουν διαμορφωθεί έτσι, ώστε να εξυπηρετηθεί όσο γίνεται καλύτερα, το γενικότερο πολιτικοστρατηγικό οικονομικό πλέγμα συμφερόντων της Αγγλίας και της Αμερικής. Οι Άγγλοι επιθυμούσαν ταυτόχρονη απόβαση στα Βαλκάνια και στη Σικελία.¹⁹⁵ Αντίθετα οι των ΗΠΑ αντιπρότειναν τη Μ. Ανατολή και πάλι. Η αγγλική πρόταση —γι' απόβαση στα Βαλκάνια— αποσκοπούσε στη διαχείριση των της Γιουγκοσλαβίας και Ελλάδας, σε ισότιμη με την ΕΣΣΔ και τις ΗΠΑ βάση. Κι αυτό γιατί ο Τσώρτσιλ οσφρήςετο πως οι Ρούζβελτ-Στάλιν τα'χαν κάνει πλακάκια ως προς τη μεταπολεμική υφή της περιοχής. Τελικά προκρίνεται η "ουδέτερη" λύση γι' απόβαση στη Νορμανδία.¹⁹⁶ Μπορεί να πλήρωσε ακριβό αντίτιμο ο Τσώρτσιλ, αλλά είχε αποτρέψει το θανάσιμο για τη Βρετανία κίνδυνο της απόβασης στη Μ. Ανατολή. Και συνακόλουθα, το καταστροφικό για τη χώρα του γεγονός της αποβίβασης αμερικάνικων στρατευμάτων εκεί.

Ταυτόχρονα όλα τα στοιχεία του φακέλλου —κι οι λειτουργικές προεχτάσεις τους— αποδεικνύουν πως στο *Irident* ο Τσώρτσιλ κέρδισε την αμερικάνικη υποστήριξη στο θέμα που τον έκαψε. Απ' ό,τι φαίνεται σ' εκείνη τη διάσκεψη απόσπασε το Ο.Κ των ΗΠΑ γι' απελευθέρωση της Ελλάδας από βρετανικές αποκλειστικά δυνάμεις. Αυτό σήμαινε και ντε φάχτο παλιν-

νόστηση —χωρίς τη διεξαγωγή δηλ. δημοψηφίσματος— του Γεώργιου. Έτσι μόνο εξηγείται κι η αγγλική παθητικότητα στο ζήτημα της υπουργοποίησης τον ίδιο μήνα —δηλ. Μάη του 1943— των αμερικανόφιλων Βενιζέλου-Βούλγαρη.

Σ' αυτό το μεταξύ ο εκφραστής των σκληροπυρηνικών οικονομικών κύκλων του Λονδίνου, Ήντεν, επισκέφεται την Ουάσινγκτον. Σε συνάντησή του με τους αρμόδιους της Υπηρεσίας Μέσης Ανατολής, του τίθεται το ερώτημα για το πως βλέπει το Φόρεϊν Όφφισ τη μεταπελευθερωτική Ελλάδα. Ο Ήντεν απαντάει στους Στাইτ Ντηπάρτμεντ, παρουσιάζοντας ένα υπόμνημα επεξεργασμένο απ' τον σχετικό με τη Μ. Ανατολή κλάδο του Φόρεϊν Όφφισ. Η αγγλική κυβέρνηση αρνιέται τους "ψίθυρους" μερικών "ελάχιστων συμμοριτών" ότι ο Έλληνας βασιλιάς είν' ανεπιθύμητος απ' το λαό "του".¹⁹⁷ (Οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΛΛΗΝΕΣ αγωνιστές του ΕΑΜ του ΕΔΕΣ της ΕΚΚΑ κλπ, αποτελούν για τον Ήντεν "ελάχιστους συμμορίτες"!!!... Ας είναι). Την επομένη ο Ήντεν λαβαίνει ένα απαντητικό, στις θέσεις του, αμερικάνικο υπόμνημα. Η άποψη των Βρετανών για δήθεν ανοχή του ελληνικού λαού στο θρόνο είν' ανιστόριτη. Αμετάκλητη θέση των ΗΠΑ είν' η επιστροφή του Γεώργιου μόνο κατόπιν δημοψηφίσματος. Αν η Βρετανία επέμενε στη πραξικοπηματική εγκατάστασή του στο θρόνο, υπήρχε ο κίνδυνος να στρέψουν την Ελλάδα προς τον κομμουνισμό.¹⁹⁸

Επιστρέφοντας στο Λονδίνο ο Ήντεν συγκρούεται με τον Τσώρτσιλ. Ο τελευταίος κατηγορεί τον Ήντεν για στείρα αδιαλλαξία κι αυτός το Τσώρτσιλ για υπερβολική υποχωρητικότητα.¹⁹⁹ Το αποτέλεσμα της διαμάχης θα ν'αι η εύσχημη απομάκρυνση του Ήντεν απ' το Φόρεϊν Όφφισ. Θα του δοθεί δήθεν "αναρρωτική" άδεια επ' αόριστον.²⁰⁰ Τελικό επιστέγασμα της ήττας του Ήντεν, θα σταθούν δυο δηλώσεις του Γεώργιου. Τόσο τον Μάη —δια στόματος Τσουδερού— όσο και τον Ιούλη του 1943, θα δηλώσει πως δεν θα επιστρέψει στην Ελλάδα, αν δεν αποφανθεί ελεύθερα γι' αυτό ο ελληνικός λαός.²⁰¹ Το Στাইτ Ντηπάρτμεντ θα χαρακτηρίσει τις δυο δηλώσεις του Γλύξμπουργκ σαν "ικανοποιητικές".²⁰²

Ωστόσο προκύπτει ένα πρόβλημα. Σε τι οφείλεται η τέτοια μεταστροφή των ΗΠΑ απ' τα συμφωνηθέντα στο *Irident*;

απρόοπτα την πολυσυζητημένη του σιωπή—ως προς τα εγκλήματα των Ναζί. Πιο συγκεκριμένα στις 2 Ιούνη, καλεί τους καρδινάλιους σε μια μυστική συνεδρίαση. (Το περιεχόμενο της ομιλίας του θα γίνει γνωστό μεταπολεμικά ύστερ' από κάποιες ασφαείς ακριτομύθειες: Δοσμένου ότι τ' αρχεία του Βατικανού παραμένουν απρόσιτα στους ερευνητές). Κατά τον Ισραηλίτη ιστορικό Σαούλ Φρηντλάντερ, ο Πίος θα πει περίπου τα κάτωθι: "Όλα μας τα λόγια αλλά και όλες μας οι προσπάθειες, θα πρέπει να ζυγίζονται προσεχτικά. Κι αυτό για να μην καταστήσουμε την κατάσταση των θυμάτων πιο ανυπόφορη, παρά τις προθέσεις μας".²⁰³

Τι θέλει να πει με τα παραπάνω ο χυδαίος αυτός καιροσκόπος; Η εύκολη απάντηση είναι πως εννοεί ότι δεν πρέπει οι εκπρόσωποι του Βατικανού να κατηγορούν το Ναζισμό, προκειμένου να μη δυσχεράνουν κι άλλο τις συνθήκες για τους διωκόμενους Εβραίους. Αλλά αυτή είν' όντως η εύκολη απάντηση. Στην ουσία ο Πάπας Πίος ο XII —τέτοιους πατεράδες να έχουν οι χριστιανοί και θα χοντροκονομήσουν— επιπλήττει κάποιες πρωτοβουλίες ορισμένων καρδινάλιων. Λ.χ. λίγο καιρό πιο πριν, ο Πολωνός καρδινάλιος Χλόντ κι ο Άγγλος ομόλογός του Χίνσλεϋ, κατηγορούν δημόσια απ' το Λονδίνο τους Ναζί, ότι εξόντωσαν 700.000 Πολωνοεβραίους.²⁰⁴

Το διάβημα των δυο καρδινάλιων δεν ήταν τίποτ' άλλο, από μια προσπάθεια της Αγγλίας να κόψει κάθε γέφυρα συνδιαλλαγής με το Χίτλερ. Πράγματι. Αρχές του 1943, ο Πίος αναλαμβάνει μια ειρηνευτική πρωτοβουλία. Αποτείνεται —σε μυστικό πάντα επίπεδο— στις κυβερνήσεις της Γερμανίας, των ΗΠΑ, της Αγγλίας και της Ιταλίας, προτείνοντας έναν ειρηνευτικό διακανονισμό.²⁰⁵ Οι Χίτλερ-Μουσσολίνι απαντούν αμέσως καταφατικά στο κάλεσμά του.²⁰⁶ Ο Ρούζβελτ σιωπά. Αυτό σημαίνει πως κρατά μια ευμενή ουδετερότητα. Αντίθετα ο Τσώρτσιλ αποκρούει νέτα-σκέτα τη μεσολάβηση του Πάπα.²⁰⁷

Λοιπόν η ψυχρή λογική λέει πως για ν' αποκρούσει η Αγγλία τη προσφορά του Πίου, πάει να πει πως αυτή στρεφόταν ενάντια στα συμφέροντά της. Κι έτσι έχει το πράγμα. Η πρόταση του Πίου ήταν μια υπολογισμένη κίνηση, με προορισμό το οικονομικό ξεδόντιασμα της Μ. Βρετανίας. Το Βατικανό ήταν ένας οικονομικός κολοσσός. Στη Γερμανία και την Αυστρία έλεγχε με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο το 40% της βαριάς βιομηχανίας!!!²⁰⁸ Όπως υπογραμμίσαμε και στο πρώτο κεφάλαιο τούτης της εργασίας μας, οι καθολικοί βιομήχανοι ενίσχυσαν τον

Χίτλερ να βρεθεί εκεί όπου βρέθηκε. Χωρίς την αμμέριστη υποστήριξη του καθολικού λόμπυ —από τα 1925 κι όλας— ο Χίτλερ ίσως να μην ανέβαινε ποτέ στην εξουσία.²⁰⁹ Γιατί τον προώθησε το Βατικανό; Μα για να συμπαραλιάσει το αντίπαλο εβραϊκό λόμπυ της Γερμανίας, σφετεριζόμενο τα οικονομικά του ερείσματα.

Εν πάση περιπτώσει η συγκεκριμένη κατάσταση, όπως έχει διαμορφωθεί σε παγκόσμια κλίμακα, ευνοεί σε ιδεώδη βαθμό τον Πάπα να μείνει ως έχει. Η ΕΣΣΔ έχει ισοπεδωθεί. Αυτό σημαίνει πως ανοίγεται μια απέραντη αγορά για πάσης φύσεως επενδύσεις. Το αυτό ισχύει και για το σύνολο των ευρωπαϊκών κρατών τα οποία χρήζουν ανοικοδόμησης. Παράλληλα η Βρετανική αυτοκρατορία ταλανίζεται από επιτήδεια πυρπολημένες —τόσο από τις μυστικές εταιρίες των δολοφόνων που χρηματοδοτούν τα κατά τόπους τάγματα ιησουιτών, όσο κι από τις CIA-Μοσσάντ— απελευθερωτικές εξεγέρσεις. Ταυτόχρονα η Αγγλία είναι οικονομικά ανατιναγμένη. Μια συντριβή των δυνάμεων του "άξονα" απλώς θα πρόσφερε στις πολυεθνικές της ένα καινούργιο σημείο εκκίνησης. Ξέχωρα απ' το γεγονός ότι μια κατάρρευση της Γερμανίας και της Ιταλίας θα έθιγε καίρια τις Βατικανικές επενδύσεις στα δυο αυτά κράτη. Κατά συνέπεια ο πόλεμος έπρεπε να λήξει σ' αυτό ακριβώς το στάδιο. Δηλ. στα 1943.

Το τέτοιο σκεπτικό βρίσκει αμέσως απήχηση και στους σιωνιστικούς αλλά και στους επιχειρηματικούς κύκλους των ΗΠΑ. Απόδειξη; Ενώ οι "απλοί" Εβραίοι βρίζουν —και με το δίκιο τους— τον Πίο ΧΙΙ για τη μη καταδίκη του ναζισμού εκ μέρους του, οι ηγέτες τους δεν δείχνουν να ενοχλούνται διόλου απ' το ίδιο το γεγονός. Απεναντίας: Διατηρούν τις πλέον εγκάρδιες σχέσεις με τους εκπρόσωπους του Βατικανού. Λ.χ. ο παπικός απεσταλμένος στο Κάιρο, επίσκοπος Ούγος, διατηρεί καθημερινή επαφή-συνεργασία, με τον μεγάλο ραββίνο της Παλαιστίνης Χέρτσογκ.²¹⁰ Η τέτοια στενή συνεργασία σιωνιστών-Βατικανού —με δεδομένον τον πόλεμο μεταξύ Εβραίων και Άγγλων στην Παλαιστίνη— νομιμοποιεί πλήρως τον εξής μας αφορισμό: Τόσο οι πρωτοβουλίες όσο κι οι παραλλείψεις του Βατικανού, έρχονταν νομοτελειακά σε σύγκρουση με τα εν γένει συμφέροντα της Αγγλίας.

Είτε έτσι είτε αλλιώς, οι αυθέντες του Λονδίνου μπορούν να συλλάβουν την πλεχτάνη, η οποία ενεδρεύει σε βάρος τους μέσα στη πρόταση του Πίου, για κατάπαυση του πυρός και δια-

πραγματεύσεις. Ωστόσο το πράγμα περιπλέκεται άγρια εξαιτίας της αντίδρασης του Χίτλερ. Ο Γερμανός Φύρερ σύρθηκε στον πόλεμο έχοντας τη διαβεβαίωση του καθολικού λόμπυ πως στην κατάλληλη στιγμή το Βατικανό θα φρόντιζε για τη σύναψη μιας συμφέρουσας το Βερολίνο ειρήνης. Ο Χίτλερ έδωσε πίστη στις παπικές υποσχέσεις επειδή ακριβώς γνώριζε από πρώτο χέρι τη γιγάντια επιρροή που ασκούσε το Βατικανό σε παγκόσμιο επίπεδο, μέσω της αχανούς επιχειρηματικής του εμβέλειας. Όταν λοιπόν ναυάγησε η ειρηνευτική προσπάθεια του Πίου, συνειδητοποίησε πως στην ουσία έπεσε θύμα σε μια καλοστημένη παπική παγίδα. Αυτό ήταν σωστό. Έκανε όμως λάθος στην εκτίμησή του ότι το Βατικανό του έριχνε στάχτη στα μάτια ότανμίλαγε για ειρήνη. Όχι, το Βατικανό ήθελε το σταμάτημα του μακελλείου, για καθαρά συμφεροντολογικούς λόγους.

Τέλος πάντων είναι καταγραμμένο πως ο Χίτλερ κατελήφθη από υστερική κρίση όταν πληροφορήθηκε το ναυάγιο της πρωτοβουλίας-Πίου.²¹¹ Σε μια διπλωματική σύσκεψη άρχισε να κραυγάζει: "Θα διατάξω τη κατάληψη του Βατικανού. Νομίζετε πως θα φοβηθώ να το κάνω; Όλο το διπλωματικό σώμα βρίσκεται εκεί μέσα. Νομίζετε πως θα φοβηθώ αυτούς τους κανάγιες; Θα μπω στο Βατικανό κι εκεί θα μαζέψουμε έγγραφα και θα ξεσκεπάσουμε ένα σωρό προδοσίες... Τώρα αμέσως θα διατάξω τον Χίμλερ να καταστρώσει ένα σχέδιο κατάληψης του Βατικανού".²¹²

Μπορεί ο Χίτλερ να την έβρισκε μιλώντας έτσι, αλλά όταν εχτονώθηκε αναγκάστηκε να ρθει σ' επαφή με τη ξερή πραγματικότητα. Το ναζιστικό καθεστώς στηριζόταν σε καθολικογεννή θεμέλια. Αν προχωρούσε σε κατάληψη του Βατικανού το μόνο που θα κατάφερνε θα ήταν απλώς, η μια ώρα αρχύτερα κατάρρευση του καθεστώτος του. Καταρχήν οι δυο επόμενοι απ' αυτόν στη σκάλα της ναζιστικής ιεραρχίας, Γκαϊρινγκ-Χίμλερ, έχτός από πιστοί καθολικοί, λειτουργούσαν και σαν ντε φάχτο τοποτηρητές του καθολικού λόμπυ. Αυτό μαρτυρά μια προσεχτική ανατομία τόσο της σταδιοδρομίας όσο και των κινήσεών τους.²¹³ Σ' αυτό ακριβώς το σημείο επαναλαμβάνουμε το στοιχείο τ' οποίο κανείς ιστορικός πριν από μας δεν είχε προσέξει. Ότι δηλ. η συντριπτική πλειοψηφία των ηγετών του Γ' Ράιχ —ανεξάρτητα βαθμίδας ή χώρου— είχε καθολική καταγωγή.²¹⁴ Αλλά πέρα από αυτό ο Χίτλερ δε μπορούσε να τα βάλει με το Βατικανό για έναν και μόνο λόγο. Είχε απόλυτη ανάγκη την οικονομική συνδρομή των ανά το κόσμο καθολικών επιχειρήσεων

αφενός. Την προμήθεια πρώτων υλών απ' τις βιομηχανίες του Βατικανού, αφετέρου.

Γι' αυτό το λόγο οι παλληκαρισμοί, του όντως παγιδευμένου Χίτλερ, θα μείνουν απλοί... παλληκαρισμοί. Ποτέ δεν θα τολμήσει να διατάξει την είσοδο γερμανικών στρατευμάτων στη λεγόμενη "αγία έδρα".

Το θέμα είναι πως η άρνηση της Αγγλίας να διαπραγματευτεί με τον Χίτλερ ανάβει τα λαμπάκια τόσο των αμερικάνικων πολυεθνικών όσο και —κύρια αυτουνού— του Πίου XII. Οι Βρετανοί εννοούσαν να κρατήσουν με νύχια και δόντια ανέπαφη την αυτοκρατορία τους. Ωραία, θα γινόταν το θέλημά τους να δουν κομματιασμένη τη Γερμανία. Πλην όμως οι ΗΠΑ, ο σιωνισμός και το Βατικανό θα φρόντιζαν ώστε το τερμάτισμα του πολέμου να βρει τη Βρετανική αυτοκρατορία σε τραγικό για τους φορείς της βαθμό, ακρωτηριασμένη.

Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η περιβόητη δήλωση του Πίου τη 1η Σεπτέμβρη του 1943: "Δυστυχία σε εκείνους που σ' αυτές τις κρίσιμες ώρες δεν συνειδητοποιούν απόλυτα την ευθύνη τους απέναντι στους λαούς. Δυστυχία σε κείνους που τροφοδοτούν τα μίσση και τις συρράξεις μέσα στα έθνη, που καταπιέζουν και βασανίζουν αθώα θύματα. Σ' αυτούς είναι που για πάντα, θα βαραίνει η θεϊκή οργή".²¹⁵

Ποιος είν' ο παραλήπτης της παραπάνω δήλωσης; Ο Χίτλερ, όπως ισχυρίζεται το σύνολο των ερευνητών; Και βέβαια όχι. Απ' όποια οπτική γωνία κι αν μελετήσει κανείς τη δήλωση, πουθενά δε προκύπτει κάτι τέτοιο. Όχι. Η πρότερη ανάλυσή μας καταστά παρωχημένη αυτή τη "κωδικοποιημένη" άποψη. Φως φανάρι πως παραλήπτης της παπικής κορώνας είν' ο βρετανικός ιμπεριαλισμός. Αυτός μόνο δε συνειδητοποιεί τις ευθύνες του πάνω στους λαούς των αποικιών του. Αντίθετα ο Χίτλερ είναι κατακτητής. Κατά συνέπεια "δεν έχει ευθύνη" πάνω στις χώρες τις οποίες κατάχτησε. Έπειτα ο Χίτλερ κάνει ήδη πόλεμο. Δεν τροφοδοτεί με "μίσος ή συρράξεις" απόλεμους λαούς. Αντίθετα στον βρετανικό αποικιακό χώρο υπάρχουν απόλεμοι λαοί. Και η Βρετανία υποδαυλίζει με τις ίντριγκες της το μίσος και τα πάθη.

Κάπως έτσι εξηγείται και η ξαφνική αμερικάνικη ακαμψία στο θέμα του θρόνου της Ελλάδας. Καθώς και η πυρπόληση των συμφωνηθέντων στο *Irident*. Απλώς το Βατικανό με τις ΗΠΑ αποφάσισαν —μετά τη βρετανική αδιαλλαξία— να προχωρήσουν σ' αργό μα σταθερό πριόνισμα της αγγλικής σφαί-

ρας επιρροής. Μα το χειρότερο για τους του Λονδίνου, έγκειται στ' ότι είναι γνώστες του τι τους ζητούν και γιατί το ζητούν. Γνωρίζουν μ' άλλα λόγια ποια κίνητρα ώθησαν τις ΗΠΑ και το Βατικανό να τους προτείνουν εκεχειρία με τον Χίτλερ. Παράλληλα όμως κατανοούν πως θα κληθούν να ξοφλήσουν την ακαμψία που επέδειξαν με βαρύ τίμημα. Πράγμα για το οποίο είν' έτοιμοι. Έτσι εξηγείται περίφημα και η υπερβολική αγγλική υποχωρητικότητα ως προς την αμερικανόπνευστη εξάρθρωση των ελληνικών ερεισμάτων της Βρετανίας. Κατά συνέπεια έτσι εξηγούνται κι οι με τόση σπουδή συνταγμένες ανακοινώσεις του Γλύξμπουργκ: Ότι δηλ. θα σεβαστεί τη λαϊκή ετυμηγορία, για το αν πρέπει να επιστρέψει στην Ελλάδα ή όχι.

Ο απόηχος των παραπάνω διεθνών διεργασιών ρίχνει το βαρύ του ίσκιο στην εξέλιξη των ελληνικών πραγμάτων. Τώρα πλέον οι πράχτορες των ΗΠΑ στον ελληνικό περίγυρο της Αιγύπτου δεν ενδιαφέρονται να τηρήσουν κανένα πρόσχημα έναντι των Άγγλων. Με λίγα λόγια έχουν διασπάσει το... "σύμπλεγμα του πρωτόκολλου". Έτσι, εμβρόντητοι αλλά διατηρώντας το παραδοσιακό τους... φλέγμα, οι Άγγλοι στέκουν απλοί παρατηρητές στην άλωση των... "πατροπαράδωτων" προπύργιών τους, στην "ελληνική" πολιτική ζωή της Αιγύπτου.

Οι επιδιώξεις των ΗΠΑ και του Βατικανού εστιάζονται σ' έναν και μόνο στόχο. Στην υπονόμευση καταρχήν και, στην πλέρια εξάρθρωση μετέπειτα, των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων. Δε θέλει ρώτημα πως τη διεκπεραίωση του έργου τούτου θ' αναλάβουν οι μιγάδες εκ μιγάδων της "ελληνικής" ολιγαρχίας. Αυτοί δηλ. που έχουν μάθει να υπακούν τυφλά τα όποια προνουσιασμένα του εκάστοτε ισχυρού της ημέρας.

Τέλος πάντων η κατάσταση στις τάξεις των οπλιτών έχει γίνει εκρηχτική. Η πρεσβεία των ΗΠΑ στο Κάιρο —συνεπικουρούμενη κι από πράχτορες της Μοσάντ— έχει εξαγοράσει μερικούς φαντάρους να το παίζουν ασυμβίβαστοι σκληροπυρηνικοί "αριστεροί".²¹⁶ Ταυτόχρονα έχει εξαγοράσει —ας είναι καλά τα χρηματοκιβώτια του Βατικανού— και κάμποσους αξιωματικούς μ' εντολή να το παίζουν ακροδεξιοί προβοκάτορες. Το σύνολο των οπλιτών ήταν προσδευτικών πεποιθήσεων. Κατά συνέπεια, αποτελούσε πανεύκολο θήραμα για τους προβοκάτορες. Οι τελευταίοι —εκμεταλλευόμενοι τον αγνό πατριωτισμό των φαντά-

ρων— πρωτοστατούν στη δημιουργία διάφορων επιτροπών στρατιωτών. Τα μέλη τους, διαθέτοντας την αμμέριστη συμπαράσταση του “απλού” Ελληνισμού της Αιγύπτου, υποβάλλουν στην κυβέρνηση έναν κατάλογο με διάφορα αιτήματα. Η κυβέρνηση έπρεπε ν’ ανασχηματιστεί, χρήζοντας υπουργούς άτομα δημοκρατικής προέλευσης, τα οποία θα διαθέτουν τη συγκατάθεση λαού και στρατού. Οι ένοπλες δυνάμεις έπρεπε να εκκαθαριστούν από τα φασιστικά καρκινώματα. Οι 100 παραιτηθέντες αξιωματικοί επίσης, έπρεπε να περάσουν από στρατοδικείο.

Ο σάλος που προκάλεσαν τα πιο πάνω αιτήματα υπήρξε μεγάλος. Σχεδόν το σύνολο των αντρών του στρατού του ναυτικού και της αεροπορίας έσπευσαν να ταχτούν αλληλέγγυοι με τα αιτήματα τούτα. Οι επιτροπές είχαν να προτείνουν κι ονόματα αποδεχτών στα μέλη τους πολιτικών, προς υπουργοποίηση!! Οι προτεινόμενοι υπουργοί ήταν οι Κατσώτας, Ρούσσος, Καραπαναγιώτης, Εμμανουήλ Σρφούλης.²¹⁷ Αμέσως ο Κανελλόπουλος δηλώνει ότι συμφωνεί με τα αιτήματα των στρατιωτών. Κύρια με κείνο για υπουργοποίηση των τεσσάρων πολιτικών.²¹⁸ Και μόνο η τέτοια αποδοχή-Κανελλόπουλου αρκεί να μας πείσει ότι οι φαντάροι απλώς παπαγάλιζαν υπέρ των ονομάτων που μ’ έντεχνο τρόπο τους είχαν διοχετεύσει οι πράχτορες των ΗΠΑ.

Τελικά οι ΗΠΑ θα πετύχουν την υπουργοποίηση των τεσσάρων. Ωστόσο όχι πριν φροντίσουν να προσφέρουν και κάποια σχετική ικανοποίηση στους Άγγλους, προσφέροντάς τους στο πιάτο το κεφάλι του Κανελλόπουλου. Ο τελευταίος θα παραιτηθεί πριν τον ανασχηματισμό επειδή “διαφώνησε” με τον... Τσουδερό σε στρατιωτικά θέματα. Ήτοι; Να’χαμε να λέγαμε κι αμπέλια να κλαδεύαμε.

Αλλά οι Άγγλοι κάθε άλλο παρά αφελείς για να χάσουν ένα τέτοιο παραμύθι, ήταν. Κι αυτό γιατί, ήταν πασιφανές πως οι ΗΠΑ ώθησαν το Κανελλόπουλο σε παραίτηση προκειμένου να τον προστατέψουν. Μετά την αποδοχή των αμερικανόπνευστων αιτημάτων θ’ άρχιζε η καταστολή του κινήματος των οπλιτών. Κι αυτό σήμαινε πως, ο Κανελλόπουλος, όντας και υπουργός άμυνας, θα γινόταν αντιπαθής στον αιγυπτιακό ελληνισμό. Οι ΗΠΑ όμως ήθελαν τον Κανελλόπουλο αμόλυντο. Αυτή είν’ η σκέπη αλήθεια για τη παραίτηση-Κανελλόπουλου. Η άποψη του *Rihter*, πως ο Κανελλόπουλος ωθήθηκε σε παραίτηση ένεκα της αριστοκρατικής του συνείδησης, δε στέκει.²¹⁹ Και βέβαια ο *Rihter* δικαιολογείται. Οι εχτιμήσεις του πηγάζουν από

“να ολότελα διαφορετικό απ’ το της Ελλάδας, σύστημα επαγωγών.

Το δράμα κορυφώνεται —παίρνοντας την επιθυμητή για ΗΠΑ-Βατικανό κατεύθυνση— με την αναγγελία ίδρυσης της ΠΕΕΑ απ’ το ΕΑΜ στα ελεύθερα Ελληνικά Βουνά. (ΠΕΕΑ=Πολιτική Επιτροπή Ελληνικής Απελευθέρωσης²²⁰). Οι μιγάδες της κυβέρνησης του Κάιρου αισθάνθηκαν να τους τραβούν το χαλί κάτω απ’ τα πόδια. Έχει πλάκα τα “πλαιομομπιλ” της Ελλάδας να προχωρούσαν σε καμιά απ’ τις αγαπημένες τους τρέλλες και να μετονόμαζαν τη ΠΕΕΑ σε νόμιμη κυβέρνηση. Αν γινόταν καμιά παρόμοια εξέλιξη τότε αυτοί απλώς θα χοντροκοινομούσαν. Βέβαια διαθέταν τη διαβεβαίωση των αφεντικών τους ότι είχαν φροντίσει να εξασφαλίσουν τα νώτα τους για παρόμοια περίπτωση. Άλλωστε το ίδιο τόνιζαν και τα τηλεγραφήματα των διαφόρων Βρετανών πραχτόρων —Μάγερς, Γουντχάουζ, Χάμψον και το κακό συναπάντημα— απ’ την Ελλάδα. Ότι δηλ. η κατάσταση στα Ελλαδικά βουνά τελεί υπό έλεγχο και να μη φοβούνται. Καλά κι άγια όλ’ αυτά. Αλλά μπορεί κανείς να εφesuχάσει στηριζόμενος στα λόγια των “γελοίων πλαιομομπιλ”; “Αυτά” είν’ ικανά να τους τη δώσει ανά πάσα στιγμή κατακέφαλα και να κάνουν ό,τι τους κατέβει.

Αν οι μιγάδες είχαν κανονική πληροφόρηση από τ’ αφεντικά τους θα γνώριζαν ότι οι φόβοι τους ήταν υπερβολικοί. Ότι τα “πλαιομομπιλ” δεν θα ζούσαν ποτέ τόσο ώστε να τους τη δώσει και να κάνουν του κεφαλιού τους. Κι αυτό γιατί οι ίδιοι οι καθοδηγητές τους προετοίμαζαν —κατάλληλα καθοδηγημένοι— το κατακρεούργημα των οραματισμών τους για μια ελληνική... Ελλάδα. Μια Ελλάδα απαλλαγμένη από μιγάδες και... “πλαιομομπιλ”. Αγνοούσαν τέλος οι μιγάδες της Αιγύπτου πως οι ομογάλαχτοι αδελφοί τους που ηγούνταν —επειδή έτσι τους διατάξαν— των Ελλήνων του ΕΑΜ του ΕΔΕΣ ή της ΕΚΚΑ ή ακόμα και της του Τσαούς Αντών, είχαν σα στόχο ένα και μόνο πράγμα: Την αναγνώρισή τους σαν ισότιμων με τους άλλους αστούς πολιτικάντες, εταίρων, στο μεταπολεμικό ελληνικό πολιτικό παιχνίδι... Με λίγα λόγια οι “προοδευτικοί” μιγάδες των βουνών αισθάνονταν την ίδια μ’ αυτή των της Αιγύπτου “αηδία”(…) για τον “απλό” λαό. Όλοι οι μιγάδες μια... γενιά...

Αλλά σε αντίθεση με τους μιγάδες “αριστοκράτες” ο λαός κι ο στρατός της Αιγύπτου υποδέχονται την ίδρυση της ΠΕΕΑ με ξέφρενο ενθουσιασμό. Οι ΗΠΑ και το Βατικανό έχουν πλέον ανοίξει το κουτί της Πανδώρας, για την Ελλάδα μας.

Η νέα κυβέρνηση τοποθετεί στη θέση του αρχηγού-στόλου τον δημοκρατικό απόταχτο πλοίαρχο Αλεξανδρή. Ο τελευταίος έχει το προτέρημα να είναι απόλυτα έμπιστος του κέντρου-Μποδοσάκη. Ορισμένα προβοκατόρικα δήθεν φιλελεύθερα μέτρα του νέου αρχηγού, αποτελούν το ιδεώδες έναυσμα για τους πράχτορες των ΗΠΑ και του Βατικανού, προκειμένου να δέσουν από 'να τενεκεδένιο κουτί στον πεινιό όλων των προοδευτικών οπλιτών. Ένα κουτί τ'οποίο θα σέρνεται εσαεί πίσω από κάθε τους βήμα. Κοντολογίς μια ανεξίτηλη βούλα η οποία θα τους κατατρέχει μια ζωή. Συνάμα όμως τα μέτρα "Αλεξανδρή" θα συνεργήσουν ουκ ολίγον στο τελικό ζητούμενο των πολυεθνικών, του Βατικανού, και των ΗΠΑ. Δηλ. στην ολόπλευρη εξάρθρωση κάθε ίχνους μαχητικότητας των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων.

Εν πάση επιπτώσει οι άντρες του πολεμικού ναυτικού εμπνεόμενοι τόσο απ' τις αντανάκλασεις της ΕΑΜίτικης κοσμογονίας όσο κι απ' τους διάφορους προβοκάτορες, συστήνουν τη δικιά τους οργάνωση. Αυτή ονομάζεται "ΑΟΝ" (=Αντιφασιστική Οργάνωση Ναυτικού).²²¹ Σύντομα μάλιστα άρχισαν να εκδίδουν και τη δικιά τους εφημερίδα. Τη λεγόμενη "Ελευθερία".²²² Με πρόσχημα τον "κομμουνιστικό κίνδυνο" η ακροδεξιά οργάνωση "NEMESIS" οργανώνει μια βρώμικη προβοκάτσια. Ένας ακροδεξιός δίοπος-μέλος της, θα μαχαίρωσε πίσωπλατα στο πλοίο "Ιέραξ", έναν δημοκρατικό αξιωματικό. Ο κυβερνήτης του πλοίου θα παράσχει αμέσως άσυλο στον δολοφόνο.²²³ Τα αγανακτισμένα πληρώματα απαιτούν την παραδειγματική του τιμωρία. Κι όμως: Ο δίοπος θα δικαστεί απ' το σχετικό Ναυτοδικείο μόνο δυο μήνες φυλακή μ' αναστολή²²⁴!!!... Από ποιούς συγκροτούταν το Ναυτοδικείο; Μα απ' τους ίδιους ακριβώς μιγάδες οι οποίοι θα ξαποστέλλουν ύστερ' από δυο τρία χρόνια στ' απόσπασμα χιλιάδες γυναικόπαιδα, επειδή τόλμησαν να πολεμήσουν στη κατοχή τους Γερμανούς. Και συνάμα, επειδή είχαν το... "θράσος" να φωνάξουν πως, η Ελλάδα ανήκει στο λαό της.

Ωστόσο το πράγμα έχει και συνέχεια. Ο δίοπος παρουσιάζει στο ναυτοδικείο έναν κατάλογο τριάντα "αντεθνικώς δρώντων" αξιωματικών και αντρών του πλοίου. Οι ενδιαφερόμενοι έχουν κάθε λόγο να τρίβουν τα χέρια τους. Βάζουν λοιπόν τον Σοφ. Βενιζέλο να διατάξει την άμεση απομάκρυνση των προσώπων του καταλόγου. Αλλά το σύνολο των αντρών του Ιέρακα τάσσεται αλληλέγγυο με τους διωκόμενους: Τους οποίους αρνείται

να παραδώσει στις δαγκάνες των μιγάδων. Χωρίς να διστάσει ο... δημοκρατικός Αλεξανδρής, διατάζει να χτυπηθεί το πλήρωμα με δηλητηριώδη αέρια! Οι ναύτες αναγκάζονται να παραδωθούν. Οι άντρες του καταλόγου συλλαμβάνονται. Θα δικαστούν σε πολύχρονες ποινές κάθειρξης. Δυο απ' αυτούς θα τουφεκιστούν!!²²⁵

Τώρα πια όλα τα κέντρα δύναμης συμφωνούν πως ήρθε η ώρα να τελειώσει το παραμύθι με τους "ηγέτες" της Εθνικής μας Αντίστασης. Με άλλα λόγια πως "ήγκικεν" η στιγμή να μπει το νερό στ' αυλάκι του αμερικανοσιωνιστικοπαπικού σενάριου. Προς τούτο καλούν μια πολυμελή αντιπροσωπεία των οργανώσεων του βουνού, στο Κάιρο. Υποτίθεται πως η αντιπροσωπεία θα διεξήγαγε συνομιλίες με τη κυβέρνηση του Κάιρου προς εξεύρεση φόρμουλας για συνεργασία. Άλλο όμως το τι υποτίθεται κι άλλο το τι πρόκειται να συμβεί. Ή μάλλον για ν' ακριβολογούμε, το τι έχει σχεδιαστεί από καιρό να συμβεί...

Η σύνθεση της αντιπροσωπείας ήταν ένα συνονθύλευμα αγγλοαμερικανόφιλων (Εξηντάρης, Τσιριμώκος, Πυρομάγλου, Καρτάλης) και προσδεμένων στ' όρμα των αντισταλινικών συνωμοτών του Π.Γ. του ΚΚΣΕ, "ειτοϊκών" κομμουνιστών. (Πέτρος Ρούσσος-Τζήμας).

(Οι αντισταλινικοί συνωμότες του ΚΚΣΕ —Μπέρια, Μαλένκωφ, Κρούτσσεφ κ.α.— διατηρούσαν μυστική επικοινωνία με το αμερικάνικο το βατικανικό και το σιωνιστικό πολυεθνικό κεφάλαιο).²²⁶

Οι Άγγλοι εν τω μεταξύ διατάζουν το Γεώργιο Γλύξμπουργκ να την κάνει —κοπανώντας την— για το Λονδίνο. Κι αυτό γιατί πρέπει να δείξει πως το παίζει ακατάδεχτος. Βλέπετε τ' όλο παιχνίδι πρέπει να φαντάζει απόλυτα αληθινό. Υπήρχε όμως και μια άλλη διάσταση στο θέμα. Πιο συγκεκριμένα οι Άγγλοι επιχειρούσαν να προκαταλάβουν τους υποταγμένους στις ΗΠΑ πολιτικούς της Αθήνας, εμφανίζοντάς τους την παρουσία του Γλύξμπουργκ στ' όποιο προσκήνιο, σαν δοσμένη αντικειμενικότητα.

Λ.χ. ο Σοφούλης. Όταν βολιδοσκοπήθηκε από Βρετανούς πράχτορες της SOE προκειμένου να μεταβεί κι αυτός στο Κάιρο, απάντησε ως εξής. (Μ' ένα του τηλεγράφημα στις 23 Απρίλη). Η απελευθέρωση της Ελλάδας απ' τους Γερμανούς θα είναι

άνευ αντικρύσματος εφόσον επιστρέψει χωρίς δημοψήφισμα ο Γλύξμπουργκ.²²⁷ Στις αρχές Μάη οι Βρετανοί δέχονται κι άλλο ένα χαστούκι. Κι αυτό σχηματοποιούταν σ'ένα τηλεγράφημα υπογραμμένο απ'τους Καφαντάρη, Σοφούλη, Χλωρό, Μυλωνά, Παπαντρέου, Πέτρο Ράλλη, Γονατά. Το περιεχόμενο του τηλεγραφήματος δεν επιδεχόταν καμία παρερμηνεία. Ο βασιλιάς θα'χε δικαίωμα επιστροφής, μόνο αν εξασφάλιζε τη λαϊκή συγκατάθεση σ'ελεύθερο δημοψήφισμα.²²⁸

Η εικόνα η οποία θα προβληθεί προς τα "έξω" —και την οποία θα δεχτούν αβασάνιστα όλοι οι ιστορικοί— είναι πως η διάσκηψη του Κάιρου αποτέλεσε την απαρχή του ξεπουλήματος της Εθνικής μας Αντίστασης.²²⁹ Ωστόσο η συνάντηση αποδείχτηκε στείρα για ένα και μόνο λόγο. Τα μέλη της αντιπροσωπείας δεν πήγαν στο Κάιρο να διαπραγματευτούν. Πήγαν να πάρουν εντολές πλεύσης. Και τούτο γιατί απ'όποια μεριά κι αν ιδωθεί το πράγμα, είν'αδύνατο να εξηγηθεί αλλιώς το ότι, αυτοί που ελέγχουν το σύνολο της Ελλάδας, σύρονται σε διάλογο με την "εξόριστη" εικονική κυβέρνηση. Και μάλιστα "εχτός έδρας". Εδώ ακριβώς βρίσκεται και η καρδιά του προβλήματος. Το έκκαιρο καπέλλωμα του λαϊκού κινήματος απ'τα ενδιαφερόμενα κέντρα δύναμης είχε το εξής αποτέλεσμα. Δηλητηριάστηκαν ανεπανόρθωτα οι λαϊκές συνθήκες. Με συνέπεια τον ακρωτηριασμό κάθε σημείου εκκίνησης ενός λαϊκού ήρωα της ιστορίας. Ενός ήρωα που σε διαφορετική περίπτωση, σίγουρα θα ξέβραζε το εξαγνιστικό καμίνι των αυτόνομων λαϊκών διεργασιών.

Ναι: Στην Ελλάδα έλλειψε ο γνήσιος λαϊκός ηγέτης. Ο Άρης ο Βελουχιώτης αποδείχτηκε —περ'από τη δοσμένη του στρατηγική δεινότητα και τον ηρωισμό του— αρκετά "λίγος" για να λειτουργήσει σαν ηγέτης. Το κόμπλεξ που παρήγαγε η δαμόκλεια σπάθη της αποκάλυψης ότι υπήρξε "δηλωσίας", τον είχε σμπαραλιάσει ψυχολογικά.²³⁰ Μετατρέποντάς τον ταυτόχρονα σε οξυδερκή αλλά παθητικό παρατηρητή των τεχταινόμενων. (Για τον Ζέρβα καλύτερα να μη γίνεται λόγος. Άρρωστος χαρτοπαίχτης και συνάμα "αστέρας" των "αριστοκρατικών" σαλονιών, βρέθηκε στρατιωτικός ηγέτης του ΕΔΕΣ δίχως να το καταλάβει.²³¹ Όπως συνέβει και με τον Σαράφη στον ΕΛΑΣ.²³² Απλούστατα κι ο ΕΔΕΣ κι ο ΕΛΑΣ κι η ΕΚΚΑ ψάχναν για δημοκρατικό αξιωματικό, προκειμένου να'χουν κάποιο κύρος. Η λοταρία, την οποία χειρίζονταν οι Πλαστήρας-Πυρομάγλου, με τους Ιωαννίδη-Σιάντο και τον Καρτάλη, έτυχε ν'

αναδύξει τα ονόματα των Ζέρβα, Σαράφη, Ψαρρού²³³). Το θέμα πάντως είναι πως η έλλειψη λαϊκού ηγέτη στην κατοχή, αποτελούσε το τίμημα που καλούταν να πληρώσει ο λαός μας στην ιστορία. Και τούτο, προκειμένου να εξευμενήσει τη κρίση της για την Ελλάδα των πουλημένων στη ξενοκρατία "ηγετών της", αφενός. Και αφετέρου να εξαγοράσει μια ακόμη σημαντική πληροφορία —ως προς τα όρια αντοχής του αστικού περιγυρου— η υπερσυνείδησή του.²³⁴

Εν πάση περιπτώσει η αντιπροσωπεία των αντιστασιακών επέστρεψε στην Ελλάδα επισείοντας σαν "έπαθλο" μια διφορούμενη δήλωση του Γλύξμπουργκ. Υποτίθεται πως το ρεζουμέ της ήταν ότι ο Βασιλιάς θα σεβαστεί τη λαϊκή ετυμηγορία στο θέμα της επιστροφής του. Βλέπετε, κάπως έπρεπε να αιτιολογηθεί το ουσιαστικά άσκοπο ταξίδι της αντιπροσωπείας, στα μάτια των αδημονούντων μαχητών του ΕΛΑΣ του ΕΔΕΣ και της ΕΚΚΑ. Ωστόσο το κλίμα τ' οποίο αντιμετώπισαν κάθε άλλο παρά ρόδινο ήταν. Η "μάζα" των "απλών" ανταρτών βρισκόταν σ'αναβρασμό. Η συλλογική εμπειρία —παράγωγο των κακουχιών και της χρόνιας στέρησης— του μαζικού τους ασυνείδητου, προειδοποιούσε πως κάτι δε πάει καλά. Ο ψίθυρος "προδοσία" έπεφτε σαν ώριμο φρούτο στο καλάθι του γενικού εκνευρισμού. Λ.χ. τότε ακριβώς ο Άρης θα εκστομίσει στο Πυρομάγλου και σ'άλλους την περίφημη πρόβλεψή του, "ραντεβού στα γουναράδικα".²³⁵

Για τα ενδιαφερόμενα κέντρα δύναμης, επείγε ο κατευνασμός τούτου του εκνευρισμού. Ήδη είχε αρχίσει να εισχωρεί και στις τάξεις του αιγυπτιακού ελληνισμού. Πράγματι. Μετά την αποχώρηση της αντιπροσωπείας, της οποίας τα μέλη έτυχαν αποθεωτικής υποδοχής, ο αρχικός ενθουσιασμός παραχώρησε τη θέση του σ'ένα επικίνδυνο γενικό μούδιασμα.²³⁶ Κανείς απ'τους "προστάτες" δεν αυταπατάταν. Αυτό το λαϊκό μούδιασμα εγκυμονούσε κάποια επικίνδυνη γι'αυτούς φυγόκεντρη συγκινησιακή έκρηξη. Αλλά εκείνοι που στη κυριολεξία φλέγονταν να κοντρολάρουν οποιαδήποτε παρόμοια εξέλιξη ήταν οι ΗΠΑ και το Βατικανό. Οι Άγγλοι, κάπου επιθυμούσαν μια, κατόπιν λαϊκής πίεσης, καθάιρηση των ηγετών της Αντίστασης. Κάτι τέτοιο θα χρεωκοπούσε τους αμερικάνικους υπολογισμούς.

Μιας κι η φορά των πραγμάτων είχε καταστήσει την πλειοψηφία των δημοκρατικών πολιτικών, υποχείρια των ΗΠΑ.

Λοιπόν η προκρινθείσα μέθοδος εξορκισμού του λαϊκού εκνευρισμού απ'τους... καρδινάλιους και τους τεχνοκράτες του Στάιητ Ντηπάρτεμεντ απαιτούσε ένα πρόσχημα. Δε δυσκολεύτηκαν διόλου να το "ανακαλύψουν". Πιο συγκεκριμένα, όλες οι μονάδες του στρατού, καθώς και τα πληρώματα των πολεμικών πλοίων, εκδίδουν ψηφίσματα υπέρ του σχηματισμού εθνικής κυβέρνησης: Κυβέρνηση, η οποία θα επαντρώνεται κι από μέλη της ΠΕΕΑ. Όχι λίγες φορές τα ψηφίσματα τούτα υπογράφονται κι από διοικητές μονάδων ή κυβερνήτες πλοίων.²³⁷ Οι Άγγλοι αντιδρούν σπασμωδικά. Βάζουν τους ανθρώπους τους στην κυβέρνηση και στις ένοπλες δυνάμεις να προβούν σ'αθρόες συλλήψεις όσων υπογράφαν.²³⁸ Φως φανάρι πως η στιγμή παρέχει το ιδεώδες πρόσχημα στο Βατικανό και στις ΗΠΑ προκειμένου να επαναχτήσουν το τραυματισμένο τους κύρος οι πολιτικοί τους οποίους ευνοούν. Επαναφέροντας έτσι την κατάσταση στην προηγούμενη της ισορροπία.

Έτσι οι Σοφ. Βενιζέλος, Β. Καραπαναγιώτης, Ε. Σοφούλης και Π. Βούλγαρης, δίνουν στη δημοσιότητα ένα κοινό ανακοινωθέν. Μ'αυτό κατηγορούσαν τον πρωθυπουργό Τσουδερό γι'αυταρχισμό.²³⁹ Του καταλόγιζαν δηλ. την ευθύνη των βίαιων μέτρων σε βάρος των δημοκρατικών οπλιτών. (Κοντολογίς η κοροϊδία στ'αποκορύφωμά της. Κατηγορούσαν έναν δικό τους, με στόχο τη παραπλάνηση τόσο των Άγγλων, Γλύξμπουργκ, ενόπλων δυνάμεων, όσο και του "απλού" λαού). Παράλληλα ο Τσουδερός, όντας "μιλημένος", στέλνει ένα κατεπείγον τηλεγράφημα στον Γλύξμπουργκ ο οποίος βρίσκεται στο Λονδίνο. Σ'αυτό του τονίζει πως το "κυβερνητικόν κύρος καταρρέει".²⁴⁰ Ταυτόχρονα εισηγείται όπως γίνει δεκτή η παραίτησή του κι η αναρρίχηση στο πρωθυπουργικό θώκο του Σ. Βενιζέλου.²⁴¹ Χρειάζεται αρκετή κακοπιστία για ν'αντικρουστεί, ύστερα κι απ'αυτό, το σύνολο των συλλογισμών μας.

Ωστόσο η "πονηρά Αλβιών" Αγγλία έχει γιγάντια πείρα σ'αυτού του είδους τα διπλωματικά τερτίπια, ώστε να χάσει το δόλωμα. Ενθαρρυνόμενος απ'τους του Φόρεϊν Όφφισ ο Γλύξμπουργκ, απαντά στο Τσουδερό πως απορρίπτει την εισήγησή "του".²⁴² Αυτόματα ο πρέσβης των ΗΠΑ στο Κάιρο Μακ Βη, βάζει τον Βενιζέλο να ρίξει λάδι στη φωτιά παραιτούμενος. Το παράδειγμά του ακολουθούν κι οι Καραπαναγιώτης, Βούλγαρης, Σοφούλης.²⁴³ Κανείς δεν έχει την ψυχραιμία να δει, πως

οι τέσσερις υπουργοί απ'τη μια καταγγέλλουν τη Βρετανία ως προς τα μέτρα καταστολής ενάντια στους οπλίτες. Αλλά, απ'την άλλη, αποκαλούν όσους υπογράφαν τα ψηφίσματα "στασιαστάς".²⁴⁴ Όλοι στέκουν στο πρώτο σκέλος. Κι όμως. Το δεύτερο σκέλος είχε το ζουμί. Κι αυτό γιατί προοιωνίζε τον σ'εύθετο χρόνο αποκεφαλισμό —μιας κι ήταν "όντως" "στασιαστές"— των δημοκρατικών στις ένοπλες δυνάμεις.

Τέλος πάντων με την άποψη των τεσσάρων ευθυγραμμίζεται κι ο αρχηγός-Στόλου, Αλεξανδρής. Σε ημερήσια διαταγή του επισημαίνει την ανάγκη σχηματισμού πανελλήνια αποδεχτής εθνικής κυβέρνησης. Επίσης τονίζει πως "αι μαχητικά οργανώσεις της Ελλάδος πολεμούν τον κατακτητήν".²⁴⁵

Οι Βρετανοί βλέπουν τα γεγονότα να τους προσπερνούν περιφρονητικά. Οι πάντες και τα πάντα στο Κάιρο έχουν "αλλοφρονήσει".

Η Αγγλία δεν έχει άλλη επιλογή αντίδρασης στα διαδραματιζόμενα απ'το να προκρίνει το παρακάτω σχέδιο.

Είναι σαφές πως οι ΗΠΑ και το Βατικανό επιδιώκουν να καλιεργήσουν κλίμα διάλυσης στις ελληνικές ένοπλες δυνάμεις. Κι αυτό προκειμένου να στερηθεί το Λονδίνο τη δυνατότητα, να τις χρησιμοποιήσει για βίαιη εγκατάσταση του Γλύξμπουργκ στο θρόνο, μεταπολεμικά. Η απόγνωση εμπνέει στον Τσώρτσιλ την έκδοση μιας τολμηρής διαταγής στο Βρετανικό Επιτελείο της Μ. Ανατολής. Τα βρετανικά στρατεύματα της περιοχής θα πρέπει να'ναι πανέτοιμα, προκειμένου να επιχειρήσουν στην κατάλληλη στιγμή, "απελευθερωτική" αποβατική ενέργεια στην Ελλάδα.²⁴⁶ Μ'άλλα λόγια οι Έλληνες θα πέρναγαν ακαριαία σε δεύτερη κατοχή. Μόνο που τούτη τη φορά θα'ταν αγγλική. Το σχέδιο του Τσώρτσιλ πρόβλεπε βίαιη εγκατάσταση του βασιλιά και της κυβέρνησης. Επίσης διχτατορική άσκηση της εξουσίας για ένα ιξ διάστημα εκ μέρους τους. Μέχρι δηλ. να εγκατασταθεί κάθε λαϊκή εστία αντίστασης. Ήτοι; Μέχρι ν'αναγνωριστεί η ντε φάχτο παρουσία του Γλύξμπουργκ. Έστω και με την ωμή βία.²⁴⁷

Αλλά, άλλο πράγμα οι υπολογισμοί του Τσώρτσιλ, κι άλλο εκείνοι του F.D. Brady. Ποιός ο εν λόγω κύριος; Τυγχάνει ο επικεφαλής της Υπηρεσίας Μ. Ανατολής του Στάιητ Ντηπάρτεμεντ. Οι πράχτορες της Μοσσάντ και των υπηρεσιών του Βατι-

κανού έγιναν γνώστες τ'αγγλικού σχεδιασμού από διάφορες ακριτομύθειες των Βρετανών στρατιωτικών. Πληροφόρησαν λοιπόν αμέσως τον *Brady*. Δεν απαιτούνταν χαρισματική όσφρηση απ'τον τελευταίο, προκειμένου ν'αντιληφτεί το θανάσιμο για τη χώρα του κίνδυνο. Αμέσως συντάσσει ένα κατεπείγον υπόμνημα. Οι Βρετανοί σχεδιάζουν "το και το" για την Ελλάδα. "Καθήκον" των ΗΠΑ είναι να τους προειδοποιήσουν πως οι κίνδυνοι που απορρέουν απ'το "το και το" είναι μεγάλοι. Αν τα σχέδιά τους πάρουν σάρκα και οστά υπάρχει κίνδυνος να ωθήσουν την Ελλάδα στην αγκαλιά της ΕΣΣΔ. Εν πάση περιπτώσει ο "Λευκός Οίκος" πρέπει να προειδοποιήσει το Λονδίνο ως εξής: Ο Βασιλιάς θα έχει περισσότερες πιθανότητες ομαλής επιστροφής, αν αποφευχτούν βίαιες λύσεις.²⁴⁸

Η αντίδραση του Ρούζβελτ υπήρξε ακαριαία. Συγκάλεσε τη διάσκεψη της Τεχεράνης. Η διάσκεψη τούτη δέον να ιδωθεί σαν το προοίμιο της Γιάλτας. Έχοντας "εξαγοράσει" —με τα ευεργετήματα του νόμου "περί δανεισμού και εκμίσθωσης"—την ανοχή του Στάλιν, υπαγόρευσε τους όρους του στον πλήρως εξουθενωμένο Τσώρτσιλ.²⁴⁹ Ό,τι κι αν σκέφτεται για βίαιη επιστροφή του Γλύξμπουργκ στην Ελλάδα, καλά θα κάνει να το ξεχάσει. Το ελληνικό πρόβλημα θα λυθεί ομαλά μέσω μιας κυβέρνησης εθνικής συμφιλίωσης. Όπως παραδέχεται κι ο *Barker*, μετά τη διάσκεψη της Τεχεράνης, ο Τσώρτσιλ αναγκάστηκε να θάψει τελειωτικά τα σχέδιά του γι'απόβαση στην Ελλάδα κι εκβιαστική εγκαθίδρυση διχτατορίας απ'τον Γλύξμπουργκ.²⁵⁰ Ο Ρούζβελτ τον είχε κάνει στην κυριολεξία... μπλεμαρμέν...

Αλλά αν οι Ρούζβελτ-Πίος έχουν κάνει μια φορά μπλεμαρμέν τον Τσώρτσιλ, τις ελληνικές ένοπλες δυνάμεις της Αιγύπτου τις έχουν κάνει δέκα. Ας παρακολουθήσουμε εν συντομία τη ροή των γεγονότων.

Αρχές Απρίλη του 1943, αναζωπυρρώνεται με ξεχωριστή δριμύτητα η κρίση στους κόλπους του ναυτικού. Έναυσμα γι'αυτό στάθηκε η εξτρεμιστική συμπεριφορά ενός μέλους του πλοίου "Πίνδος". Του απόφοιτου της σχολής δοκίμων στην Αλεξάνδρεια Π. Σούτσου. Ο Σούτσος υποκινούσε τους συναδέλφους του σ'ανταρσία, χρησιμοποιώντας μια προκλητικά ανεδαφική επιχειρηματολογία. Κι αυτό το 'κανε δίχως να τον απα-

σχολεί καν η παρουσία του κυβερνήτη του σκάφους, πλωτάρχη, Δ. Φοίβα. Μετριοπαθής αξιωματικός ο τελευταίος, ένωσε την ανάγκη να καταγγείλει αυτοπρόσωπα την ύποπτα δημαγωγική στάση του Σούτσου. Προς τούτο επισκέφτηκε τον Αλεξάνδρη. Το ωραίο είναι πως τον Φοίβα συνόδευε κι ο ίδιος ο Σούτσος!

Επιστρέφοντας στο "Πίνδος" ο πλωτάρχης, βρέθηκε μπροστά σ'ανοιχτή ανταρσία των ναυτών. Κάποιοι είχαν πυροδοτήσει την ατμόσφαιρα ενάντιά του: Εκμεταλλευόμενοι προφανώς, τον βρισκόμενο σε δίκαιο αναβρασμό, προοδευτικό ψυχισμό του πληρώματος. Τέλος πάντων οι ναύτες πέταξαν αυτόν, τον ύπαρχο Δέδε και, τον υποπλοίαρχο Κογεβίνα, στη θάλασσα. Οι Κογεβίνας-Δέδες ήταν ακροδεξιόι υβριστές της Εθνικής μας Αντίστασης. Αλλά ξέχωρ'από την τέτοια τους ιδιότητα, αποτελούσαν κι αυτοί γρανάζια της συνωμοτικής μηχανής που 'χαν στήσει ΗΠΑ και Βατικανό. Ένεκα τούτου του γεγονότος, φροντίζουν να τορπιλλίσουν κάθε πιθανή παρέμβαση ψυχραιμότερων, αμέσως μετά την επιστροφή του Φοίβα. Με το που επιτίθενται οι ναύτες ζητώντας εξηγήσεις, αυτοί επεμβαίνουν αστραπιαία, δήθεν προς υποστήριξή του κι αρχίζουν να βρίζουν μ'ακατανόμαστες φράσεις το ΕΑΜ. Σαφής η προσπάθειά τους δηλ. να κόψουν οποιαδήποτε γέφυρα διευθέτησης του θέματος, μεταξί Φοίβα-πληρώματος.²⁵¹

Κατόπιν αυτού, τα γεγονότα επήλθαν ραγδαία: Παίρνοντας ταυτόχρονα κι εντελώς ανεξέλεγκτη τροχιά. Αμέσως μετά το επεισόδιο του "Πίνδος", η κυβέρνηση αποστέλλει στους ναύτες του ένα τελεσίγραφο, προκειμένου να παραδοθούν. Αυτό ήταν. Ακαριαία θα 'λεγε κανείς ξεσηκώνονται όλα τα πληρώματα σ'ένδειξη συμπαράστασης στο του "Πίνδος". Οι φασίστες αξιωματικοί ξεφωνίζονται. Η λαϊκή συνείδηση των πληρωμάτων, βρισκόταν σε διαρκή επιφυλακή. Έτοιμη δηλ. να εκμεταλλευτεί και τη παραμικρότερη ευκαιρία. Έτσι εξηγείται κι ένα σημαντικό τμήμα του αστραπιαίου συγχρονισμού με τον οποίο αντέδρασαν.

Υπάρχει όμως κι ένα άλλο τμήμα, που θα 'ταν ατόπημα να παρακαμφτεί. Απλούστατα οι ΗΠΑ και το Βατικανό είχαν συλλάβει από νωρίς την τέτοια επιφυλακή των ναυτών. Φρόντισαν λοιπόν να σπείρουν ανάμεσά τους μερικούς μιγάδες ώστε να βάλουν κάποιο χεράκι για να επιτευχτεί ένας τέλειος συγχρονισμός, όταν ήθελε ξεσπάσει η καταιγίδα...

Το στρατηγείο των εξεγερθέντων στήνεται στα πλοία "Η-

φαιστος" και "Κρήτη".²⁵² Παράλληλα η φλόγα της εξέγερσης μεταδίδεται αυτόματα και στα πλοία της Αλεξάντρειας "Ιέραξ", "Σαχτούρης", "Αποστόλης". Επίσης στο Πόρτ Σάιντ, όπου εξεγείρονται τα πληρώματα και των πέντε αντιτορπιλικών "Αβέρωφ", μαζί με το υποβρύχιο "Παπανικολής". Στις 12 Απρίλη, προσχωρούν στην εξέγερση και τα υποβρύχια της Μάλτας, "Κορινθία", "Νηρέυς", "Ματρόζος", συνεπικουρούμενα από τ' αντιτορπιλικά "Σπέτσαι", "Θεμιστοκλής", "Ναυαρίνο".²⁵³ Κατά "περίεργη" "σύμπτωση" ο διοικητής των υποβρυχίων της Μάλτας πλοίαρχος Τσιριμώκος είχε κληθεί στο Κάιρο. (Με το πρόσχημα να μεσολαβήσει στο πλήρωμα του υποβρυχίου "Παπανικολής", για εξεύρεση συμβιβαστικής λύσης). Όπως σωστά παρατηρεί κι ο Φίλος, έτσι απομακρύνετο απ' τη Μάλτα ένας αφοσιωμένος οπαδός του θρόνου.²⁵⁴ Ο αντικαταστάτης του ΑΔΥ αντιπλοίαρχος Ιατρίδης στέλνει στις 12 Απρίλη το εξής τηλεγράφημα στο Κάιρο: "Αναφέρω απόφασιν αξιωματικών, αρχικελευστών, υπαξιωματικών και ναυτών της υπηρεσίας υποβρυχίων όπως αποδεχθούν πανελλήνιον εθνικήν επιτροπήν αποδοκιμάζοντες κυβέρνησιν Τσουδερού και συνεχίσουν μαχόμενοι παρά το πλευρόν των συμμάχων".²⁵⁵ Δηλαδή πολύς θόρυβος για το τίποτα...

Ωστόσο ο αιφνιδιασμός των Άγγλων ήταν απόλυτος. Αυτό παραδέχεται θριαμβευτικά κι ο Αμερικάνος πρέσβης Μακ Βή, σ' ένα τηλεγράφημά του προς την Ουάσινγκτον: "Ο Πάρσονς με πληροφορεί πως η Βρετανική πρεσβεία ξεπλάγη όσο κανένας από τη τροπή των γεγονότων".²⁵⁶ Τέλος πάντων την ίδια ανούσια απάντηση λαμβάνουν απ' τους εξεγερθέντες του "Ήφαιστος", κι οι Τούμπας-Μπενάς. Απλώς παρακλήθηκαν να μεταβιβάσουν στους Άγγλους την έκκληση να μην επιτεθούν στα πλοία. Κι ότι το μόνο τους αίτημα είν' ο σχηματισμός αντιπροσωπευτικής κυβέρνησης.²⁵⁷ Μυστήρια αιτήματα από μυστήριους επαναστάτες...

Πάνω στην απόγνωσή τους οι Βρετανοί ζυγώνουν την ΕΣΣΔ. Ο Τσώρτσιλ στέλνει κατεπείγον τηλεγράφημα στον υπουργό εξωτερικών του Στάλιν, Μολότωφ. Έχει να του κάνει ένα πολύ-πολύ συγκεκριμένο ερώτημα. Τι γνώμη θα είχε η ΕΣΣΔ για έναν ενδεχόμενο αγγλοσοβιετικό διακανονισμό στα Βαλκάνια μυστικά απ' τους "παρείσαχτους";²⁵⁸

Ποιοί μπορεί να'ναι οι εν λόγω "παρείσαχτοι"; Τα Βαλκανικά Κ.Κ., όπως με περισσή αφέλεια ισχυρίζεται ο Anders;²⁵⁹ Και βέβαια όχι. Για να μη μακρυγορούμε: Αν υπάρχουν κάποιοι

παρείσαχτοι στα Βαλκάνια —εννοείται σε "συμμαχικό" πάντα επίπεδο— αυτοί είναι το Βατικανό και οι ΗΠΑ. Αυτοί λιμπίζονται ένα χώρο, τον οποίο εκμεταλλεύονται περίπου μονοπωλιακά πριν το 1940, οι Γερμανοί, οι Αψβούργοι της Αυστρίας, οι Ρώσοι και οι Βρετανοί.

Και εδώ είναι που δικαιώνεται το σύνολο της συλλογιστικής μας. Ο Μολότωφ απαντά μ' επιτηδευμένη αοριστία στον Τσώρτσιλ. Αντί γι' απάντηση στη πρόσκληση γι' αγγλοσοβιετικές διαπραγματεύσεις ο Μολότωφ προτιμά να θέσει εν' απλό ερώτημα. Η ΕΣΣΔ στερείται πληροφόρησης ως προς τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα. Προς τι αυτές οι απηνείς διώξεις των δημοκρατικών και του αντιστασιακού της κινήματος;²⁶⁰

Ο Τσώρτσιλ απαντάει στην ερωτηματική νότα του Μολότωφ έτσι: Στην Ελλάδα δεν υφίσταται κανένας διωγμός δημοκρατικών. Απλά, "υποκινήτης των ταραχών στη Μ. Ανατολή είν' ο Μποδοσάκης. Ο μεγιστάνας όπλων που ήρθε από την Αμερική" !!!²⁶¹ Υποθέτουμε πως τα σχόλια περιτεύουν.

Στις αρχές Απρίλη ο θρίαμβος ΗΠΑ-Βατικανού παίρνει σχεδόν ολοκληρωτική μορφή. Ο Γλύξμπουργκ —που'χει επιστρέψει εσπευσμένα στο Κάιρο— διορίζει στην πρωθυπουργία τον Σοφ. Βενιζέλο. Συνάμα τον χρήζει κι υπουργό των σημαντικότερων υπουργείων. Δηλ. των εξωτερικών, της "Δικαιοσύνης" και των Οικονομικών. Παντοδύναμος υφυπουργός του στο τελευταίο υπουργείο, γίνεται ο υπάλληλος του Μποδοσάκη, Μαντζαβίνος. Η αγγλική συμμετοχή εκφράζεται με τον στρατηγό Τζανακάκη. Ο τελευταίος γίνεται υπουργός... Πρόνοιας. Επίσης με το ναύαρχο Δεμέστιχα που ορκίζεται υπουργός... εμπορικής ναυτιλίας.²⁶²

Αμέσως, ο πρέσβης των ΗΠΑ Μακ Βή, γίνεται ξαφνικά ανυπόμονος θιασώτης της "τάξης". Απαιτεί πιεστικά τη βίαιη καταστολή της "ανταρσίας". Με τη γνώμη του συντάσσονται οι Βενιζέλος, Ρούσσος, Βούλγαρης, Καραπαναγιώτης, Αλεξανδρής.²⁶³ Δηλ. όλα τα "καλά παιδιά" του Σταίητ Ντηπάρτμεντ. Η απόφαση επικυρώνεται κι απ' τους Άγγλους Folem, Κάμπελ, Κουήλ. Όλοι αυτοί αναλαμβάνουν να διαθέσουν δικά τους στρατεύματα προς υλοποίηση της επιχείρησης. Από ελληνικής πλευράς, πέντε ανώτεροι και 35 κατώτεροι αξιωματικοί θ' αρνη-

θούν να μετάσχουν στο εγχείρημα. Το επιχείρημά τους είναι ότι δε μπορούν να γίνουν αδελφοχτόνοι.²⁶⁴ Οι παραπάνω αποτελούσαν το τίμιο κόχλασμα των φυγόκεντρων πατριωτικών διεργασιών. Παράλληλα όμως, συγκροτούσαν και το ιδεώδες πρόσχημα για ένα δικαστικό πογκρόμ, σ'εύθετο χρόνο...

Στις 28 Απρίλη μια νεκρική ησυχία απλώνεται πάνω κι απ' το τελευταίο οχυρό των επαναστατών, το Πόρτ-Σάιντ.²⁶⁵ Ένα τμήμα του Ελληνισμού είχε δώσει άλλη μια χαμένη μάχη. Παραμερίζοντας τον όποιο ρόλο παίξαν οι επιδέξια σπαρμένοι προβοκάτορες, το γεγονός παραμένει. Φαινομενικά η μάχη των οπλιτών φαντάζει εντελώς άσκοπη. Αλλ' αυτό ακριβώς επιβεβαιώνει και την όλη ραχοκοκκαλιά των επιχειρημάτων μας—σχετικά με τον εξαρτημένο τρόπο αντίδρασης του ελληνικού λαϊκού ψυχισμού. Και βέβαια επρόκειτο για μια περίπτωση του τύπου-η μάχη για τη μάχη. Και βέβαια αυτό αποτελούσε κοινό μυστικό για το υποσυνείδητο του κάθε οπλίτη. Όπως κοινό μυστικό ήταν και τ'ότι έτσι έπρεπε να ενεργήσουν. Είπαμε: Η ελληνική υπερσυνείδηση χρειαζόταν πληροφορίες από πρώτο χέρι. Είχε ανάγκη πληροφορικής πάνω σ'ό,τιδήποτε σχετίζεται με τους εξαρτημένους μηχανισμούς άμυνας, που αναπτύσσονται στη ψυχοσύνθεση των μιγάδων κρατούντων —ανεξάρτητα πόστου— όταν αυτοί αναγκάζονται να κινηθούν εχτός Ελλάδας. Επαναστατώντας λοιπόν οι οπλίτες δεν κάναν τίποτ' άλλο απ' το να προσπαθούν να διεκπαιριώσουν την αποστολή με την οποία τους έχει επιφορτίσει το ελληνογενές μαζικό ασυνείδητο. Μια αποστολή που είχε σφραγίσει ανεξίτηλα τον πληροφορικό τους κώδικα —δηλ. το DNA των κυττάρων τους— απ' τη στιγμή που γεννήθηκαν σε πλίνθινα χαμόσπιτα κι όχι σε πολυτελείς επαύλεις. Κι η αποστολή τούτη έγκειται στη διερεύνηση κάθε δυνατότητας —αντοχής, τρόπου σκέπτεσθαι, προσαρμογής, "φιλοσοφικού υπόβαθρου", ενεργητικής ή παθητικής αντίδρασης, "ευφυΐας" κ.λ.π.— των μιγάδων ειδικά. Του μεταελληνικού κόσμου γενικότερα. Κι αυτό, ώστε τα όποια τους προπύργια, να καταρρεύσουν σαν πύργος από τραπουλόχαρτα και εκ των έσω, όταν συμβεί η τελική όσο και λυτρωτική έκρηξη της πανελληνιας λαϊκής συνείδησης. Μια έκρηξη, η οποία θα μπορούσε να 'ταν είτε πολιτική, είτε πολιτιστική, είτε και το λουρί της μάνας.

Λοιπόν η ελληνική συνείδηση είχε κερδίσει τις απαραίτητες

για την υπόστασή της πληροφορίες. Ταυτόχρονα όμως τόσο οι ΗΠΑ, όσο και το Βατικανό, είχαν κερδίσει κι αυτοί το τόσο ποθητό ζητούμενό τους. Οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις είχαν τραυματιστεί καιρία. Και παν' απόλα τ' όπλο που τους ενδιέφερε ν' αποκεφαλίσουν, το ναυτικό, είχε πληγεί ανεπανόρθωτα. Γιατί ειδικά το πολεμικό ναυτικό;

Γιατί τόσο οι ΗΠΑ όσο και το Βατικανό στόχευαν να ελέγχουν το σύνολο της μεσογειακής λεκάνης, μέσω Κρήτης. Απ' την άλλη όμως δε μπορεί να 'ταν ήσυχoi ως προς την εκάστοτε κυβέρνηση της Αθήνας. Οι Άγγλοι διαθέταν πανίσχυρα ερείσματα στην οικονομικοπολιτική ζωή του τόπου μας. Μια αγγλόφιλη κυβέρνηση θα πρόβαλλε βέτο στην ανεξέλεγκτη χρήση της Κρήτης και του Κρητικού πελάγους. Ναι αλλά με μια προϋπόθεση. Να 'χει τη δύναμη να το κάνει. Αλλά για να 'χει τη δύναμη να ελέγξει το ποια σκάφη και γιατί πηγαινοέρχονται στην Κρήτη, απαιτείται η ύπαρξη ισχυρού πολεμικού στόλου. Έτσι όλα γίνονται ξεκάθαρα τώρα κι αποχτούν τη σωστή τους αλληλουχία.²⁶⁶

1947. Η χώρα μας βρίσκεται έρμαιο στους αγχώδεις κυματισμούς ενός αδυσσώπητου όσο κι ανηλεούς αδελφοχτόνου εμφύλιου. Τα πάντα έχουν λασκάρει όσον αφορά την έννοια κράτος. Τίποτα δε λειτουργεί σωστά. Κι ειδικότερα σ'ό,τι σχετίζεται με το —κάπως αξιόμαχο προπολεμικά— πολεμικό μας ναυτικό. Ίσως δε θα 'ταν υπερβολή να πούμε, πως μετά την "απελευθέρωση", τ' όπλο τούτο είναι νέτα-σκέτα ανύπαρχτο. Σ' αυτό το μεταξύ, η Αγγλία έχει καταφέρει με νύχια και δόντια να παραμείνει ένας, ισότιμος με τις ΗΠΑ παράγοντας στα της Ελλάδας. Κατάφερε κι εξέλεξε "παμψηφεί" —χάρη στη γυμνή όσο κι ανηλεή τρομοκρατία των πρώην ταγματαλητών, των "ΜΑΥδων", των "Χιτών" κλπ.— το ευνοούμενό της "Λαϊκό Κόμμα".

Τόσο ο πρωθυπουργός Κ. Τσαλδάρης όσο κι ο υπουργός ναυτικών Σακελλαρίου, υπακούουν χωρίς δεύτερη κουβέντα στη "προτροπή" των Άγγλων αφεντικών τους, όπως βάλουν σε κάποια τάξη το χάος που επικρατεί στο ναυτικό. Ο Σακελλαρίου περνάει στα τάκα-τάκα ένα νόμο "περί εκκαθαρίσεως του ναυτικού από τα ανατρεπτικά στοιχεία".²⁶⁷ Δε θέλει ρώτημα πως στις εισηγήσεις τους οι Τσαλδάρης-Σακελλαρίου επικαλέστηκαν, τον πάντα... επικερδή "κομμουνιστικόν κίνδυνον", προ-

κειμένου να ρίξουν στάχτη στα μάτια των ΗΠΑ.

Τι είχε συμβεί; Η προβοκάτσια της Αιγύπτου έδωσε την ευκαιρία στους Αμερικάνους και στους καθολικούς να ξεγυμνώσουν το ναυτικό μας από κάθε ικανό στέλεχος του. Αλλά οι ικανοί "τύχαινε" να'ναι όλοι δημοκρατικοί. (Δοσμένου πως τα συντηρητικά στελέχη ήταν εφησυχασμένοι φιλοτομαριστές που δεν τους καίγεται καρφί για κανενός είδους αναζήτηση=βελτίωση). Γι' αυτό ακριβώς άλλωστε κι η εξέγερση-παρωδία, είχε αριστερό χαρακτήρα. Η εξέγερση αυτή έδωσε το πρόσχημα που χρειάζονταν οι ΗΠΑ ώστε ν' αποκεφαλίσουν το ναυτικό απ' τη μια. Να γεμίσουν το στόλο με πράχτορες τους, απ' την άλλη. Οι τελευταίοι μπορεί να'ταν περισπούδαστοι καταδότες των συνανθρώπων τους. Ήταν όμως παντελώς άσχετοι γι' αξιωματικούς. Αλλά αυτό ήταν και το κύριο προσόν τους για τις ΗΠΑ. Και τούτο γιατί η εντολή που τους είχε δοθεί ήταν να σαμποτάρουν διαρκώς τα πλοία, τα λιμάνια, τις εγκαταστάσεις κλπ. Και βέβαια οι Βρετανοί γνωρίζουν τα κίνητρα των ΗΠΑ, όταν επιδιώκουν να διατηρούν την Ελλάδα χωρίς αξιόμαχο στόλο. Και βέβαια οι ΗΠΑ γνωρίζουν πως οι Βρετανοί... γνωρίζουν... Και μόνο ο ελληνικός λαός αγνοεί τα έργα και τις ημέρες της πολιτικής των "υψηλών" μιγάδικων "σαλονιών".

Λοιπόν οι Άγγλοι φλέγονται ξαφνικά να βοηθήσουν στο στέριμμα ενός ικανού στόλου. Όχι πως τους έπιασε απότομα το φιλότιμο. Απλώς δεν έχουν καμιά όρεξη ν' αφήσουν τον Έχτο Στόλο των ΗΠΑ, ν' αλωνίζει στα παράχτια της Μ. Ανατολής, έχοντας σαν ορμητήριο την Κρήτη. Η προκριθείσα τελικά λύση περ' από τραγελαφική τυχαίνει να'ναι κι η μόνη επιλογή που διαθέτει το Λονδίνο. Αποφασίζεται η επαναφορά των δημοκρατικών αξιωματικών, οι οποίοι αποτάχτηκαν επειδή παίζαν το παιχνίδι των ΗΠΑ στο κίνημα του ναυτικού στην Αίγυπτο... Μόνο αυτοί μπορούσαν ν' ανταποκριθούν ποιοτικά, στα όσα απαιτεί κάποιο γερό θεμέλιωμα, ενός ανθεχτικού πολεμικού στόλου. Συν τοις άλλοις δε, ήταν κι αρκούντως εξοργισμένοι με την αχαριστία των ΗΠΑ και των καθολικών "της" Ελλάδας. Παράλληλα, ο Σακελλαρίου, προχωρεί σ' εξοστρακισμό των άσχετων παρείσαχτων της υπόθεσης.

Δε σφάζανε. Οι ΗΠΑ δημιουργούν αμέσως μια εκβιαστική κρίση. Το τελεσίγραφο είναι πολύ σαφές για ν' αγνοηθεί απ' την άρχουσα φάρα του τόπου μας. Ή πέφτει ο Τσαλδάρης και τον διαδέχεται ο βενιζελικός Σοφούλης, ή κόβεται η επιχορήγηση του σχεδίου-Μάρσαλ. Προς πλήρη δικαίωσή μας ο Σακελλαρίου

δεν αποτολμά το μεγάλο βήμα. Να καθαιρέσει δηλ. όλα τ' άσχετα υποκείμενα τα οποία προωθήθηκαν στην ηγεσία του ναυτικού σ' αντικατάσταση των δημοκρατικών.

Και οι Άγγλοι κι ο πιστός τους Σακελλαρίου, θέλουν να βαδίσουν προσεχτικά στην αναδόμηση του ναυτικού. Κι αυτό ήταν το θανάσιμο λάθος τους. Δεν έχουν ακόμα συνειδητοποιήσει στην εντέλεια πως οι Αμερικάνοι έχουν μάθει να κλείνουν τους λογαριασμούς τους μ' έναν ριζικό-γκακστερικό τρόπο: Όντας γαλουχημένοι με τη μυθολογία του όπλου σε κάθε του μορφή. (Είτε σε σχέση με την "ηρωική"... γενοχτονία εκατομμυρίων Ινδιάνων, είτε σε σχέση με τις επίσης... "ηρωικές" αλληλοδολοφονίες των μαφιόζων). Πράγματι: Η αντίδραση των πραχτόρων της Αμερικής είναι κεραυνοβόλα. Οι δυο ηγέτες της υπηρεσίας ασφαλείας του ναυτικού, υποπλοίαρχος Γ. Σαράντης και μοίραρχος Κυρ. Κουτούπης, στήνουν μια κολοσσιαία προβοκάτσια.²⁶⁸ Μια προβοκάτσια προοριζόμενη να ξεριζώσει κάθε δημοκρατικό και συνεπώς ικανό αξιωματικό, απ' τη μια. Να λειτουργήσει σαν αμετάκλητη ταφόπετρα της ιδέας ενός αξιόμαχου στόλου, απ' την άλλη.

Τέλος πάντων οι δυο παραπάνω "κύριοι" θ' αποτελέσουν τον κεντρικό άξονα μιας γιγάντιας σκευωρίας ενάντια σε 200 περίπου αξιωματικούς!! Όλοι αυτοί θα συρθούν με την κατηγορία του "κομμουνιστή" σε διάφορα δικαστήρια. Το πρωτοφανές αυτό ανακριτικό και δικαστικό πογκρόμ θα τελειώσει μ' ένα εξίσου πρωτοφανές λουτρό αίματος. Παρότι ο Σακελλαρίου θ' αρνηθεί να υπογράψει το σχετικό παραπεμπτικό έγγραφο στο στρατοδικείο της Αθήνας —όπως προβλέπει η Σ.Π.Ν.²⁶⁹— οι στρατοδίκες θα τον γράψουν κανονικά και, θα στείλουν, 20 παλληκάρια στ' απόσπασμα. Ναι, έτσι, για... πλάκα. Τα σκουλήκια... Η Ελλάδα αν και νησιώτικη χώρα δε χρειαζόταν πολεμικό στόλο. Το πολεμικό μας ναυτικό έβγαζε τους τελευταίους επιθανάτιους ρόγχους του, στις κραυγές των 20 δολοφονημένων ανθρώπων...

1948-1951. Οι Άγγλοι ηρεμούν εν αναμονή καλύτερων ημερών. Ωστόσο δε κάθονται και με σταυρωμένα χέρια. Απ' τα παρασκήνια προετοιμάζουν την αντεκδίκησή τους. Το κάνουν εργαζόμενοι αργά αλλά μεθοδικά. Ο τομέας στον οποίο πρόκειται να εκδηλωθεί η αντεπίθεσή τους είναι η πολεμική μας αερο-

πορία. Το δεύτερο δηλ. όπλο που κατά τις ΗΠΑ δε χρειαζόταν (!) η Ελλάδα... (Το γιατί μιλάει μόνο του. Μια επαρκής ελληνική αεροπορική δύναμη θα μπορούσε κάλλιστα να εποπτεύει τις δραστηριότητες των ΗΠΑ —κατά τεκμήριο παράνομες σε σχέση με την Ελλάδα— ως προς την ανεξέλεγκτη χρησιμοποίηση των βάσεων της Σούδας καθώς και των χωρικών μας υδάτων εν γένει. Γι' αυτό το λόγο οι ΗΠΑ φροντίζουν όπως η αεροπορική μας δύναμη κινείται στα όρια της ανυπαρξίας...). Τα παραπάνω τα γνωρίζει περίφημα η SIS. Καθώς επίσης και σε τι αποβλέπουν τ' αλεπάλληλα σαμποτάζ τα οποία σημειώνονται στις αεροπορικές εγκαταστάσεις, στ' αεροπλάνα, στ' αεροδρόμια κλπ.

Έτσι οι μιγάδες πράχτορες της SIS, καταφέρνουν ύστερ' από πολύμοχθη έρευνα, το ξεσκέπασμα του όλου δίκτυου των υποκείμενων στις ΗΠΑ και στο Βατικανό αξιωματικών οι οποίοι ευθύνονται για τα συνεχή σαμποτάζ. Η κατηγορία που τους αποτείνεται γνωστή και δοκιμασμένη. Οι συλληφθέντες υποτίθεται πως ενεργούσαν για λογαριασμό της κομμουνιστικής διεθνούς: Δηλ. της "Κομιντέρν"!.. Όταν οι της αμερικάνικης αποστολής γίνονται γνώστες των όσων διαρρέουν απ' τις εξαντλητικές ανακρίσεις, νιώθουν να τους τραβούν το χαλί κάτω απ' τα πόδια.

Η πρώτη τους κίνηση εστιάζεται στη γρήγορη δημοσιοποίηση της υπόθεσης. (Μέχρι τότε το κοινό είχε παντελή άγνοια των διεξαγόμενων ανακρίσεων). Κι αυτό προκειμένου ν' αποτρέψουν τους αγγλόδουλους ανακριτές να χώσουν το νυστέρι ως το κόκκαλο, απογομνώνοντας την αεροπορία απ' όλους τους πράχτορες των ΗΠΑ. Έτσι μια ωραία πρωία η σκανδαλοθηρική ακροδεξιά φυλλάδα "Εμπρός", αναγγέλει με πηχιαίους τίτλους, πως την επομένη θα φέρει στο φως της δημοσιότητας δυο απόρρητα έγγραφα σχετικά με τη προανάκριση σε βάρος "αποκαλυφθέντων κομμουνιστών" αξιωματικών της αεροπορίας.

Αυτόματα ο συσπειρωμένος γύρω απ' το στέμμα κύκλος, αποφασίζει τη ποινική δίωξη του διευθυντή του "Εμπρός", Καλαποθάκη. Επίσης την κατάσχεση του φύλλου αν όντως δημοσιεύσει τα έγγραφα. Αλλά ο υπουργός άμυνας Γ. Μαύρος κι ο διευθυντής του πολιτικού γραφείου του Βασιλιά Παύλου Γλύξμπουργκ, Γ. Βεντήρης —ο γνωστός ιστορικός²⁷⁰— σκοντάφτουν στη παγερή άρνηση του αντιπρόεδρου Σοφ. Βενιζέλου. Ο τελευταίος προτάσσει σαφέστατο βέττο. Όχι στη κατάσχεση του φύλλου. Ο λαός πρέπει να πληροφορηθεί την "κομμουνι-

στική διάβρωση" των ενόπλων δυνάμεων ένεκα της "πολιτικής-Πλαστήρα".

Τελικά κι οι δυο μεριές τραβούν απ' τα μαλλιά έναν ερμαφρόδιτο συμβιβασμό. Επιτρέπεται μεν στο "Εμπρός" αλλά και στην "Ακρόπολη", η οποία δημοσιεύει κι αυτή τα δυο απόρρητα έγγραφα, να κυκλοφορήσουν ελεύθερα. Πλην όμως τ' απόγευμα συλλαμβάνονται ο διευθυντής του "Εμπρός" Καλαποθάκης, μαζί με τον υπεύθυνο τυπογραφείου Αραγιάννη. Την άλλη μέρα προφυλακίζεται κι ο διευθυντής της "Ακρόπολης" Θ. Μπότσης.²⁷¹ Η οργή των ΗΠΑ απεικονίζεται ανάγλυφα σε μια δήλωση του...: "στρατάρχη" Παπάγου: "Όταν ημείς υπάρχομεν όχι μόνο χάρις εις την απόφασίν μας αλλά και διότι υπάρχουν και οι Αμερικανοί κατά ποίαν λογικήν δυνάμεθα να τους αρνηθώμεν το δικαίωμα να έχουν την γνώμη των;".²⁷²

Εν πάση περιπτώσει η δίκη των αεροπόρων αρχίζει στις 22 Αυγούστου 1951. Η CIA είχε φροντίσει όπως οι θέσεις των στρατοδικών καταληφτούν από δικούς της ανθρώπους.²⁷³ 25 συνήγοροι υπεράσπισης μ' επικεφαλής τους Αβραάμ-Αγγ. Τσουκαλά, επιχειρούν να εξουδετερώσουν τη κατηγορία, υποστηρίζοντας πως οι ομολογίες αποσπάστηκαν δήθεν ύστερ' από "φριχτά βασανιστήρια".

Κι ενώ συνεχίζεται η δίκη στ' αεροδικείο, στις 30 προς 31 Αυγούστου μια τεράστια έκρηξη συγκλονίζει το ναύσταθμο. Έχει ανατιναχτεί η εκεί αποθήκη πυρομαχικών του πολεμικού ναυτικού. Δεκατρείς νεκροί και 41 αξιωματικοί τραυματίες στέκει ο ματοβαμμένος απολογισμός.²⁷⁴ Η CIA έστειλε χαιρετίσματα στο παλάτι και στη SIS. Το κρυπτογραφικό μήνυμα των ΗΠΑ δεν επιδεχόταν παρερμηνείες. Και η Αγγλία κι ο Βασιλιάς θα 'πρεπε να το σκεφτούν δυο φορές πριν ολοκληρώσουν την αντεκδίκησή τους, ενάντια στους ανθρώπους των ΗΠΑ στην αεροπορία. Και τελικά οι Άγγλοι θα διστάσουν να τραβήξουν το σκοινί. Οι κατηγορούμενοι θα πέσουν στα μαλακά. Οι ποινές τους θα μετριαστούν, όταν ο εκλεκτός των ΗΠΑ Παπάγος θα πάρει την εξουσία: Για ν' αμνηστευτούν όταν επέλθει ο συμβιβασμός ΗΠΑ-Αγγλίας στο πρόσωπο του Καραμανλή στα 1955.

Δυστυχώς αυτή είν' η σκληρή αλήθεια για τη περίφημη δίκη των αεροπόρων. Αυτοί που δικάστηκαν δεν ήταν αθώα αγγελούδια, όπως τους θέλουν όλοι σχεδόν. Είχαν διαπρέψει σαν κυνηγοί κομμουνιστικών κεφαλιών όπως μ' αφέλεια παραδέχεται, προκειμένου ν' αποδείξει την αθωότητά τους, κι ο Ιππ. Δέδης.²⁷⁵ Ωστόσο είχαν διαπρέψει και σε κάτι άλλο: Στην ομαδι-

κή απόρριψη χιλιάδων ικανών νέων που 'θελαν να υπηρετήσουν την πατρίδα μας απ' τις τάξεις της αεροπορίας...

1954. Στις 10 Αυγούστου ένας μεγάλης ισχύος σεισμός ισοπεδώνει την Ιθάκη και την ανατολική Κεφαλονιά. Την άλλη μέρα ένας νέος, ακόμα μεγαλύτερης έντασης, δίνει βιβλικές διαστάσεις στη καταστροφή. Η Σάμη καταρρέει. Το ίδιο και τ' Αργοστόλι κι η Λευκάδα. Τα έξι χωριά των Πρόνων εξαφανίζονται από προσώπου γης. Τα πρώτα ανακοινοθέντα μιλούν για 100 νεκρούς και 250 τραυματίες. Απεγνωσμένα τηλεγραφήματα απ' τη Νομαρχία Κεφαλονιάς κατακλύζουν την Αθήνα. Ζητείται παντός είδους βοήθεια — κύρια φαρμακευτική. Στις 12 του μήνα, ο Εγγέλαδος ξερνάει τη καιγούργια του λέξη. Στ' Αργοστόλι και στο Ληξούρι άνθρωποι, σπίτια, ζώα, μεταβάλλονται σ' ένα συνονθύλευμα από πέτρες χώμα και σάρκες.²⁷⁶ Στις 13, η κατάσταση γίνεται εθνική τραγωδία. Ένας καινούργιος σεισμός ισοπεδώνει τη Ζάκυνθο. 700 νεκροί θα σταθεί ο φόρος τιμής στον Εγγέλαδο, σ' αυτό το πρώτο τριήμερο.²⁷⁷ (Οι μετασεισμικές δονήσεις θα συνεχίζονται επί μια βδομάδα). Αλλά το δράμα δεν τελειώνει εδώ. Χιλιάδες άστεγοι τραυματίες προβαίνουν σε νεκρικές εκκλήσεις προς την Αθήνα γι' αποστολή βοήθειας. Ο Νομάρχης στέλνει κι αυτός στις 13 του μήνα, πέντε αλεπάλληλα τηλεγραφήματα. Μ' αυτά ικετεύει τη κυβέρνηση, να στείλει υγειονομικό υλικό, μέσω του πολεμικού ναυτικού και της αεροπορίας.²⁷⁸

Ποιο πολεμικό ναυτικό; Ποια πολεμική αεροπορία;

Και τα δυο αυτά όπλα είναι κατακρεουργημένα και, συνεπώς ανήμπορα, να κάνουν ο,τιδήποτε. Ο πρωθυπουργός Παπάγος απευθύνει εσπευσμένη έκκληση στην παγκόσμια κοινή γνώμη, για βοήθεια. Οι μέρες περνούν χωρίς να γίνεται τίποτα. Ο κίνδυνος από καμιά επιδημία πανούκλας γίνεται όλο και περισσότερο ορατός. Ο πρώην υπουργός Κασσιμάτης τηλεγραφεί απ' τη Σάμη στις 24(!!!) του μηνός πως "η έλλειψις οποιασδήποτε κρατικής μέριμνας ωθεί τον πληθυσμόν εις την απελπισίαν".²⁷⁹ (Οι "πατριώτες" εφοπλιστές κάνουν το κορόιδο). Τέλος πάντων ύστερ' από έκκληση του ΟΗΕ θα καταφτάσουν στη περιοχή αρκετά ισραηλινά πλοία φορτωμένα με σκηνές, ιματισμό, φάρμακα κλπ.²⁸⁰

Και βέβαια ωφείλουμε ευγνωμοσύνη στον εβραϊκό λαό για την ευαισθησία του να παράσχει τόσο καίρια εξυπηρέτηση στο λαό μας. Αλλά το γεγονός παράμενε αδυσώπητο. Μια ηπειρωτική χώρα, το Ισραήλ, διαθέτε στολό κι αεροπορία. Ενώ μια καθαρά νησιώτικη και, μάλιστα με ιστορία, όχι!!!...

... ΕΤΣΙ ΓΙΑ ΝΑ'ΧΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΜΕ...

... ΤΑ ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ...

... ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΑΝ ΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ - ΙΩΑΝΝΙΔΗ...

Νευρωτικός φιλόδοξος νέος ο "Γιώργης" σχολίαζε με υστερική αγανάχτηση το χάλι της Ελλάδας "ένεκα των πουλημένων εις τον κομμουνισμόν συνοδοιπόρων". Οι αιώνιες σκιές τον ζυγώσαν αμέσως. "Έχεις δικιο Γιώργη αλλά ποιος σ' ακούει; Δε τους βλέπεις πως έχουν αράξει και τρώνε";

Ο Γιώργης έχει βρει επιτέλους κάποιους που συμμερίζονται τον πόνο του. Χωρίς να τον απασχολήσει το γιατί και το πώς βρίσκεται μια ωραία πρωία με παράσημα με "αριστείο ανδρείας" —αυτός ο απόλεμος— και μ' έναν καλό γάμο. Οι σκιές ενθαρρύνουν επιδέξια την υποσυνείδητη ψύχωση του, ν' αναδυθεί στην επιφάνεια και να γίνει πρώτη του φύση. Έτσι τον απομονώνουν από κάθε φίλο, μας κι όλοι βαριούνται ν' ακούνε τα ίδια και τα ίδια...

... Και να ο Γιώργης κάποια μέρα να παπαγαλίζει κάποια "πρωτοείπωτη" πολιτική "άποψη", που με μαεστρία του'χουν υποβάλλει κάνοντάς τον παράλληλα να πιστέψει ότι είναι δικιά του σύλληψη. "Η Ελλάς μπορεί και πρέπει να ανακτήσει τα πατρογονικά της εδάφη εν τη Μικρά Ασία". Επιτέλους, βρήκε τον μεγαλοφυή νέο λόγο τον οποίο χρειάζεται το έθνος. Κάνει σα να'χει ανακαλύψει τ' αϊνστάινιο θεώρημα. Όσοι του συνιστούν ψυχραιμία εξαφανίζονται ως δια μαγείας απ' το δρόμο του...

... Αλλά να, σιγά-σιγά σχηματίζεται γύρω του ένας κύκλος αξιωματοκών οι οποίοι θέλχτηκαν απ' την ιδιοφυή μεγαλοϊδεάκη σύλληψη "του". Και κάποια μέρα οι σκιές του ρίχνουν και τη χωροφυλακίνα γκόμενα. Και μια άλλη μέρα του λένε, "Γιώργη πάρε το ταμόνι του έθνους να υλοποιήσεις τις ιδέες σου". Παθαίνει τη πλάκα του, προσπαθεί να ξεφύγει, αλλά τόσο η γκόμενα όσο κι οι δικοί του τον ψήνουν ότι δεν είναι παγίδα. Και τότε μάλλον ψυλλιάστηκε. Όλη του η ζωή ήταν στημένη απ' τις σκιές έτσι, ώστε να μη μπορεί να ξεφύγει από πουθενά.

Και εγένετο 21η Απριλίου. Ουδέποτε όμως εγένετο προσάρτηση της Μικράς Ασίας. Κι αυτό, γιατί μπορεί οι σκιές να του ορκίζονταν ότι οι ΗΠΑ θα του δώσουν μέχρι και βόμβα υδρογόνου, αλλ' αυτός είχε συνειδητοποιήσει ότι η χώρα ήταν γυμνή τόσο από πολεμική αεροπορία όσο κι από πολεμικό ναυτικό.

Παράλληλα με τον Γιώργη όμως οι σκιές είχαν ψήσει κι έναν άλλο φιλόδοξο εύελπι, τον Τάκη. Όταν ο Τάκης διαπίστωσε γιατί και πώς, αρνήθηκε ν' αναλάβει όπως του πρότειναν. Τον έψησαν όμως ότι μπορεί να μείνει αφανής. Οι άλλοι —του'παν— θα'χουν την ευθύνη. Του'παν για πετρέλαια, γλυκάθηκε κι είπε "πάμε". Με το ναυτικό κι αεροπορία να πάνε και πού να πάνε; Μα στη... Κύπρο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ: ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

Είν' άφθονο το μελάνι που'χει χυθεί από μια πληθώρα ενδιαφερόμενων, προκειμένου να εξηγηθεί ο παραλογισμός της χωρίς μάχη ήττας του ΕΑΜ. (Και βέβαια θα'ταν ηλίθιο να δοκιμάσουμε ν' αντικρούσουμε την γελοία ακροδεξιά "θέση" ότι το ΕΑΜ επιχείρησε επανάσταση το Δεκέμβρη του 1944.²⁸¹ Επειδή δεν έχουμε διάθεση ν' ασχοληθούμε με παρόμοιες αϊδίες, αφήνουμε τη κριτική της, σ' όσους δεν έχουν τίποτα καλύτερο να κάνουν²⁸²).

Οπωσδήποτε όμως κι οι διάφορες αριστερογενείς ερμηνείες σχηματίζουν μια ατέλειωτη γκάμα από αβασάνιστες κι αφελείς προτάσεις.

Δε χρεοκοπήσαμε εμείς το ελληνικό αριστερό κίνημα. Ούτε και λάβαμε μέρος στο ξεπούλημά του ούτε ως ώστε να αισθανόμαστε κάποιο είδους τύψεις. Πιστεύουμε ακράδαντα πως το σημείο στ' οποίο καθόμαστε μας εξασφαλίζει μια άκρως αποστασιοποιημένη θέα. Κατά συνέπεια μπορούμε να προσεγγίσουμε το όλο πράγμα χαράζοντας ορισμένες καινούργιες όσο κι ανθεχτικές οριοθετήσεις. Τουλάχιστον διαθέτουμε και μια επαρκή δικιολογία: Ο ποταμός των σχετικών με το θέμα γραφτών αποδείχνει και τη μη επίλυσή του. Όταν λοιπόν έχουμε να πούμε κάτι νέο αυτό σημαίνει πως κρατάμε στα χέρια μας και καλύτερες απαντήσεις. Ίσως να μην είναι τόσο εύγεστες. Αλλ' αποτελεί κοινό μυστικό ότι η αλήθεια απαιτούσε κι απαιτεί γερά στομάχια.

Λοιπόν ο Περικλής ο Ροδάκης προχωρεί σε δυο πολύ σημαντικές διαπιστώσεις όταν επισημαίνει τα εξής. Π ρ ώ τ ο : Ούτε η προπολεμική επίσημη ηγεσία του ΚΚΕ, ούτε και τα διαγραφέντα κατά καιρούς, για φραξιονιστική στάση μέλη του, διαθέτουν κάποια ολοκληρωμένη προοπτική. Δ ε ύ τ ε ρ ο : Ολάκερη

η πολιτική του κόμματος επικεντρώνεται στη στείρα στήριξη του συνδικαλιστικού κινήματος.²⁸³

Ωστόσο οι αποσκευές που κρατάει ο Ροδάκης περιέχουν ένα τεράστιο φορτίο χιλιοειπωμένων στερεότυπων εξηγήσεων. Κι όμως: Οι δυο παραπάνω εντοπίσεις του θα μπορούσαν κάλλιστα ν' αποδειχτούν δυο αρκετά χρήσιμες αφετηρίες προς μια πολυδιάστατη ανίχνευση του προβλήματος. Το μόνο που χρειάζεται είν' η συνειδητοποίηση της ολικής αλληλεξάρτησής τους. Κι αυτό γιατί η δεύτερη αποτελεί λειτουργική συνέπεια της πρώτης.

Το σοσιαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα εμφανίζεται με σημαντική καθυστέρηση σε σχέση με κείνο της Ευρώπης. Μόλις στα πρώτα 15 χρόνια του αιώνα μας, αρχίζουν να βγαίνουν δειλά-δειλά στην επιφάνεια κάποιες ολιγάριθμες σοσιαλιστικές ομάδες. Τα μέλη τους μετριούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού.²⁸⁴ Οι δε ηγέτες τους προέρχονται όλοι ανεξαιρέτα, απ' την ολιγαρχία. Κοντολογίς βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα φαινόμενο ψυχολογικής παρέκκλισης — απ' την ταξική "αριστοκρατική" συνείδηση των γονιών τους — μερικών χορτάτων γόνων της άρχουσας τάξης. Τούτο το γεγονός θα σταθεί αιτία ώστε όχι μόνο να μην ενοχλούνται απ' τις Αρχές, αλλ' αντίθετα ν' αντιμετωπίζονται σαν ένα είδος "φρούτων" της εποχής. Ο σοσιαλισμός τους στοιχειοθετούταν από 'να εξωφρενικά νεφελώδες κράμα διάφορων, σταθερά εχθρικών μεταξύ τους, θεωριών. Λ.χ. οι αναρχικοί Μπακούιν-Κροπότκιν κι οι συντηρητικοί σοσιαλδημοκράτες Σαίν Σιμόν-Ζωρές, τσουβαλιάζονταν στο ίδιο με τους Μάρξ-Ενγκελς καλάθι, αποκαλούμενοι όλοι τους "Κοινωνιστάι".²⁸⁵ (Ο "κοινωνισμός" αποτελούσε ελεύθερη απόδοση στα ελληνικά, της λέξης "κομμουνισμός").

Η ιστορία στο σύνολό της βρίθει παραδόξων. Παράδοξα τα οποία στην ουσία τους δεν είναι τίποτ' άλλο, απ' τις συνεχείς φυγόκεντρες εκρήξεις των όσων συνεπάγεται ο όρος "Ανθρωπος". Στη προκειμένη περίπτωση το παράδοξο είχε να κάνει με τη σχεδόν απρόσκοπτη ανάπτυξη — ένεκα ακριβώς της ειρωνικής του αρχικής αντιμετώπισης — του ελληνικού σοσιαλιστικού κινήματος. Οι σοσιαλιστές μπροστάρηδες της εποχής τριγύρναν περίπου ανενόχλητοι στην ύπαιθρο και στις πόλεις. (Και βέβαια οι αρχές τους τράβαγαν τ' αὐτί όταν έκριναν σκόπιμο να το κάνουν. Είτε με λιγόμενες φυλακίσεις είτε με άρση της ατέλειας χάρτου κλπ.).²⁸⁶ Κι όπως είν' ευνόητο παντού συναντούσαν πρόθυμα ακροατήρια. Ακροατήρια απαρτιζόμενα από πεινα-

σμένους καταληστευόμενους εργάτες κι αγρότες. Οι τελευταίοι δεν θέλαν και πολύ για να εξεγερθούν μια ακόμη φορά. Η δολοφονία του Μαρίνου Αντύπα κι η ανθρωποσφαγή του Κυλεέρ, απ' τους... "φιλολαϊκούς" βενιζελικούς φονιάδες, στέκουν δυο οριακά σημεία στροφής.²⁸⁷ Το σοσιαλιστικό κίνημα κι οι κολλήγοι συνδέονται με δεσμούς αίματος. Αλλ' αυτό ακριβώς το γεγονός συντέλεσε όσο κανέν' άλλο στον αποπροσανατολισμό των εξελικτικών διαδικασιών στο σοσιαλιστικό χώρο. Και να γιατί.

Βασική προυπόθεση για την ανάπτυξη ενός χειραφετημένου μαρξιστικού κινήματος αποτελεί η ύπαρξη βιομηχανίας και προλεταριάτου. Στην Ελλάδα και οι δυο τούτοι παράγοντες βρίσκονται λίγο πάνω απ' το μηδέν. Εχτός αυτού, σε μια μη βιομηχανοποιημένη χώρα, οι εργάτες των βιοτεχνιών είν' όλοι ειδικευμένοι. Δηλ. σχετικά προνομιοῦχοι σε σύγκριση με τους παρασιτικούς ελεύθερους επαγγελματίες. Κατά συνέπεια το πλέον επαναστατικό τμήμα του λαού μας ήταν η αγροτιά.

Ωστόσο ο αγρότης ήταν δεμένος με τη γη που στα όριά της κινούταν. Ο έξω απ' τον χώρο του — χωριό ή χτήμα — κόσμος, τον άφηνε παντελώς αδιάφορο. Κάτι χειρότερο: Του προκαλούσε τρόμο. Η προοπτική να συζήσει μ' αὐτὸν το ξένο κόσμο, μετουσιωνόταν στα μάτια του σ' "άγνωστο αὔριο". Το παραπάνω δεδομένο τον είχε διδάξει να επιζητά τη τοπική = προσιτή επιτυχία. Κι αυτό γιατί ήταν μαθημένος να μπουσουλάει σ' ένα θεοσκότεινο όσο και στενό περιβάλλον. Οποιοδήποτε μη γκρεμοτσακισμά του, το θεωρούσε "επιτυχία". Συνεπώς ήταν αναγκασμένος να τεμαχίζει τον όποιο δρόμο — δηλ. διεκδίκηση — επρόκειτο να διαβεί, σ' άπειρες μικροσκοπικές αποστάσεις. Η κάλυψη των λίγων μέτρων της κάθε μιας συγκροτούσε το "προσιτό έπαθλο".

Λειτουργικό παράγωγο της ευνοϊκής αποδοχής των κομμουνιστικών ιδεών απ' την αγροτική τάξη, θα σταθεί το ξέβρασμα μιας νέας φουρνιάς ηγετικών στελεχών μ' αγροτική καταγωγή. Ή μάλλον, για ν' ακριβολογούμε, η προέλευσή τους εντοπίζεται στο χώρο των τσιφλικάδικων μεγαλοοικογενειών. Μ' άλλα λόγια πρόκειται για σπουδαγμένους γόνους των "αριστοκρατών" της γης. Σ' αντίθεση δε, με την ηγεσία του ΣΕΚΕ — του τότε κομμουνιστικού κόμματος — αυτοί έχουν να προβάλλουν ένα διόλου ευκαταφρόνητο, πραχτικά, έργο. Κι αυτό γιατί οι ηγέτες του ΣΕΚΕ — αραγμένοι "αριστοκράτες" διανοούμενοι της καρέκλας — αδυνατούν ν' αναπτύξουν προσβάσεις επιρροής

στ'αστικά κέντρα.²⁸⁸ (Εξηγήσαμε το γιατί. Απλώς οι βιοτεχνικοί εργάτες συνθέτουν ένα προνομιούχο σχετικά στρώμα ειδικευμένων). Τούτη η αγροτικής καταγωγής νέα φουρνιά στελεχών, έχει κάθε λόγο να κατηγορεί την ηγεσία του ΣΕΚΕ για μικροαστική ολιγωρία. Παράλληλα τα μέλη της φροντίζουν όπως λάβει γνώση των καταγγελιών τους κι η Κομμουνιστική Διεθνής. Ο Στάλιν συλλαμβάνει αμέσως το βάσιμο των κατηγοριών. Όντως στην Ελλάδα η υπόθεση έχει φρακάρει.

Η επέμβασή του —δια μέσου της Κ.Δ.— είναι κεραυνοβόλα. Τόσο το Π.Γ. όσο κι η Κ.Ε. υποχρεώνονται σε ριζική ανακαίνιση. Νέος Γ.Γ. προωθείται ένας οξυδερκής γόνος κάποιου πάμπλουτου καπνέμπορου της Μ. Ασίας: Ο Νίκος Ζαχαριάδης. Ο τελευταίος καταφέρνει ύστερ' από επίμονες ίντριγκες και διαμάχες ν' απομακρύνει τους παλιούς ουσιαστικούς δημιουργούς του ΣΕΚΕ. Στη θέση τους προωθούνται τα δυναμικά νέα στελέχη μ' αγροτική καταγωγή.²⁸⁹

Το δραματικό στοιχείο της υπόθεσης έγκειται στ'ότι ο Ζαχαριάδης αγνοούσε πως έτσι δυναμίτιζε οποιαδήποτε προοπτική ορθόδοξης ανάπτυξης του κινήματος. Τι είχε συμβεί;

Λοιπόν τούτοι οι γόννοι των αγροτικών μεγαλοοικογενειών, είχαν αναπτύξει έναν πανομοιότυπον με τους "απλούς" αγρότες, ψυχισμό. Θεωρούσαν κι αυτοί τον έξω απ' το τσιφλίκι τους —ή στη καλύτερη περίπτωση τον έξω απ' τη πόλη τους— κόσμο, σαν εχθρικά διακείμενο στα συμφέροντά τους. Κατά συνέπεια ακολουθούσαν το ίδιο με τους χωρικούς κομμουνιστές δόγμα πλεύσης. Βάδιζαν ψηλαφητά κατακερματίζοντας τον όποιο δρόμο επρόκειτο να διαβούν σ' άπειρα μικρά "έπαθλα".

Μοιραίο επακόλουθο; Η εμπέδωση ενός καιροσκοπικού πραχτικίστικου κλίματος στο κόμμα. Οι πάντες και τα πάντα υποτάσσονται στο βωμό του "εφίχτου κέρδους". Στη προκειμένη περίπτωση υπήρχε κι ένα "στέρεο" γι' αυτούς άλλοθι. Ο μαρξισμός απαιτεί την ύπαρξη βιομηχανικού κράτους ώστε να υπάρξει ανθεκτικό επαναστατικό κλίμα. Η Ελλάδα όμως είν' ακόμα αγροτική. Αυτό που "πρέπει" να γίνει πρώτα-πρώτα, είν' η ανάπτυξη συνειδητοποιημένης εργατικής τάξης. Κι αυτό θα επιτευχτεί μέσω της συνεχούς συνδικαλιστικής πίεσης.

Διαπιστώνουμε λοιπόν πως η δογματική ενατένιση αποτελούσε μια πολύ βολική πολυθρόνα για όλους τους ενδιαφερόμενους. Στην ουσία ο δογματισμός βοηθούσε τους ηγέτες του ΚΚΕ, στο ν' αποφύγουν τη χωρίς γυρισμό σύγκρουση με την άρχουσα τάξη — της οποίας τα βιώματα σέρναν. Και, συνακό-

λουθα, την είσοδο σ' άγνωστα για τον ψυχισμό τους, λημέρια.

Η ανάλυση των κομμουνιστικών διεκδικήσεων της εποχής, μας οδηγεί σ' έναν κόσμο όπου κυριαρχεί η στενά συμφεροντολογική όσο κι εφήμερη προοπτική. Η φιλολογία του γιατί οι μεταρρυθμίσεις είναι προτιμότερες της επανάστασης κάνει θραύση. Εξάλλου μια ρατσιστική συνθηματολογία του τύπου, "εργάτης=ο υπεράνθρωπος του μέλλοντος", εδραιώνει στο φτωχόκοσμο ένα αίσθημα αδράνειας και βαυκαλισμού. Αφού αργά ή γρήγορα η εργατική τάξη θα κυβερνήσει νομοτελειακά, ποιος ο λόγος να ματώσει σε μια πρόωγη εξέγερση; Έτσι, με βάση τούτη τη χυδαία μεταφυσική αιτιοκρατία, όλοι και όλα στο ΚΚΕ βιώνουν το σύνδρομο του "άσκοπου της γενικής πρόκλησης": Δηλ. της επαναστατικής κατάληψης της εξουσίας.

Να λοιπόν ποια είναι η κοινωνιολογική ρίζα των δυο εντοπίσεων του Ροδάκη. Ότι δηλ. κανείς στο ΚΚΕ δεν διαθέτει ολοκληρωμένη κομμουνιστική προοπτική, αφενός. Ότι το κόμμα έχει ρίξει όλο του το βάρος στο συνδικαλισμό, αφετέρου.

Το πράγμα αρχίζει να παίρνει καταλυτικές για τη κομμουνιστική υπόθεση διαστάσεις, στα μέσα της δεκαετίας του 1930. Στα τέλη της δεκαετίας του 1920, το ΚΚΕ είχε προσελκύσει αρκετούς μικρομεταπράττες. Οι τελευταίοι βρήκαν σ' αυτό ένα καλό συντεχνιακό αντίδοτο ενάντια στην ανασφάλεια η οποία τους στράγγιζε. Αλλά μετά το κραχ του 1929 παρατηρείται ένας οικονομικός οργανισμός στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη.²⁹⁰ Η ολοκληρωτική χρεοκοπία παρθενοποίησε το έδαφος της κάθε χώρας. Επιτρέποντας έτσι καινούργιες πρωταρχικές συσσωρεύσεις οι οποίες σήμαιναν δουλιά για όλους. Σ' αυτό είχε βάσει το χεράκι του κι ο κευνσιανικός σχεδιασμός, για κρατική επιχορήγηση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.²⁹¹

Ο εν λόγω οικονομικός οργανισμός επέτρεψε σε πολλούς μικρομεταπράττες μέλη του ΚΚΕ να γνωρίσουν στα μέσα της δεκαετίας του 1930, την οικονομική ανέλιξη. Γίνονται μ' άλλα λόγια, νεοαστοί-προσδεμένοι μ' αγγλικούς οικονομικούς κύκλους. Το μόνο που τους ενδιαφέρει πλέον είναι να μετέχει το ΚΚΕ σαν ισότιμος παράγοντας στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Στην τέτοια πολιτική λ.χ. εντάσσεται και το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα, στα 1935.²⁹² Ή το σαμποτάρισμα απ' το ΚΚΕ, του δημοκρατικού στρατιωτικού κινήματος την ίδια χρονιά.²⁹³ Ή τέλος, ο δισταγμός του Ζαχαριάδη να προχωρήσει σε μετωπική κατάληψη της εξουσίας, αμέσως μετά τη σφαγή της Θεσσαλονίκης απ' τον Μεταξά — κατά τη διάρκεια της περίφημης γενικής

απεργίας που οργάνωσε το ΚΚΕ.²⁹⁴

Υπάρχουν δυο ακόμη ιδιαιτερότητες οι οποίες πρέπει να τονιστούν προκειμένου ο αναγνώστης να έχει ολοκληρωμένη εικόνα σχετικά με το τότε ΚΚΕ.

Π ρ ώ τ ο : Μετά την ανάληψη της Γραμματείας απ' το Ζαχαριάδη καλούνται σποραδικά πάμπολλα στελέχη για να σπουδάσουν στην κομματική σχολή της Μόσχας. Σήμερα γνωρίζουμε άριστα πως αρκετά μέλη της Κ.Ε. του ΚΚΣΕ διατηρούσαν συνωμοτική επαφή με ανώτερους διευθυντικούς κύκλους του Λονδίνου και της Ουάσινγκτον. Είν' αυτοί που καθοδηγούμενοι απ' τις δυο παραπάνω πρωτεύουσες, θα προχωρήσουν στη δολοφονία του Στάλιν στα 1953.²⁹⁵ Παράλληλα γνωρίζουμε ότι торπιλλίζουν —όσο τους είναι δυνατό— κάθε προσπάθεια του Στάλιν γι' ανόρθωση της ΕΣΣΔ. Κοντολογίς αποτελούν την αντιστασιακή παραγωγή του "αριστοκρατικού" μενσεβίκικου στρώματος στο ΚΚΣΕ.²⁹⁶ Επόμενο λοιπόν είναι, να 'χουν φροντίσει —με τη βοήθεια της SIS της Μοσάντ και του Βατικανού— να στήσουν τη δική τους φράξια στα κατά τόπους κομμουνιστικά κόμματα. Κι υπάρχουν επαρκείς για έναν ιστορικό αποδείξεις, οι οποίες μας πείθουν πως το 90% της αντιζαχαριαδικής φράξιας στο ΚΚΕ, ήταν προσδεμένο με τους αντισταλινικούς του ΚΚΣΕ. Το ψήσιμό τους έγινε, συνειδητά ή ασυνειδητά, όταν φοιτούσαν στην κομματική σχολή της Μόσχας. Γνωρίζοντας την ευθυγράμμιση των Σοβιετικών αντιφρονούντων με την Δύση, τότε μας είναι σαφές πως οι ντιρεχτίβες στους Έλληνες πράχτορές τους, αποσκοπούσαν στο θάψιμο οποιασδήποτε προοπτικής για κομμουνιστικοποίηση της χώρας μας.

Δ ε ύ τ ε ρ ο : Τα πράγματα επιδεινώνονται όταν ο Μανιαδάκης παίρνει εντολή απ' το Λονδίνο να εξαρθρώσει το ΚΚΕ. Όπως είν' ευνόητο το Φόρεϊν Όφφισ γύρευε ν' απομακρύνει οποιονδήποτε κίνδυνο, κάποιας φυγόκεντρης κομμουνιστικής έκρηξης, κατά τη διάρκεια του πολέμου που ερχόταν.

Τελικά ο Μανιαδάκης αποδειχνεται αληθινός μάστορας στη διεκπεραίωση του έργου που τ' ανατέθηκε. Όχι μόνο θα σμπαραλιάσει στη κυριολεξία τις κομμουνιστικές οργανώσεις, μα θα καταφέρει να στήσει και δεύτερο ΚΚΕ. Ηγέτες του πλαστού ΚΚΕ τρεις φωνακλάδες, δήθεν υπερεπαναστάτες: Οι ολιγαρχικής καταγωγής Μάθησης, Μανωλέας, Τυρίμος.²⁹⁷ (Ο τελευταίος θα φορέσει γερμανική στολή στην κατοχή και θ' ακολουθήσει τους Ναζί κατά τη φυγή τους απ' τον τόπο μας²⁹⁸). Δε θέλει ρώτημα πως ο Μανιαδάκης αντλούσε τη χαφιέδικη

πελατεία του απ' τη δεξαμενή των ολιγαρχικής καταγωγής στελεχών.²⁹⁹

Η όλη κατάσταση στους κόλπους του ΚΚΕ τείνει να ξεφύγει από κάθε έλεγχο στη περίοδο της Αντίστασης. Απαλλαγμένοι απ' την "τρισκατάρατη" Ζαχαριαδική επιτήρηση, οι Σιάντος-Ιωαννίδης και Σία, φροντίζουν να εξαρθρώσουν κάθε μηχανισμό αυτοτελούς ανάπτυξης του κόμματος. Πώς; Απλώς μετατρέπουν το κόμμα σε άσυλο οποιουδήποτε ευκαιριακού καιροσκοπού. Ο σφοδρός αντίπαλος του Ζαχαριάδη Μάρκος Βαφειάδης, παραδέχεται πως στην κατοχή ανέλαβαν υπεύθυνα πόστα στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, "οι πιο φανατικοί εκπρόσωποι της αστικής ιδεολογίας, πράκτορες, τυχοδιώκτες, αποτυχημένοι στρατιωτικοί και πολιτικοί. Όλοι αυτοί οδήγησαν συνειδητά το κίνημα στην υποταγή".³⁰⁰

Κι όμως: Είν' ο Βαφειάδης εκείνος ο οποίος —κόντρα στην κατόπιν εορτής τωρινή του καταλυτική ομολογία— θα σκίζει τα ιμάτιά του κατηγορώντας τον Ζαχαριάδη για "στείρα χαφιεδολογία". Εν πάση περιπτώσει κρίνουμε χρήσιμο να τονίσουμε πως όλα τα στοιχεία του φακέλλου, συγκλίνουν στ' ότι ο Βαφειάδης αποτελεί τον τότε αρχηγό, της προσδεμένης με τους αντισταλινικούς του ΚΚΣΕ, φράξιας του ΚΚΕ. Λ.χ. αυτός αντινάζει στον αέρα την οργανωμένη απ' τον Άρη περιβόητη "σύσκεψη των καπετανίων". Τη σύσκεψη τούτη την οργάνωσε ο Βελουχιώτης. Η πρότασή του στους άλλους καπετάνιους ήταν να παραμερίσουν με τη βία την ηγεσία του ΚΚΕ και να προχωρήσουν σε κομμουνιστικοποίηση του τόπου μας. Στην αρχή όλοι οι καπετάνιοι συγκατάνευσαν μ' ενθουσιασμό. Για να γίνουν σκεφτικιστές μετά τη παρέμβαση του Βαφειάδη ότι τίποτα δε πρέπει να γίνει ερήμην του κόμματος.³⁰¹ Τελικά ο Μάρκος κατόρθωσε να οδηγήσει σε ναυάγιο τη σύσκεψη...

Ειλικρινά κατανοούμε απόλυτα τον ψυχολογικό γολγοθά ενός ανθρώπου ο οποίος υποκύπτει στα βασανιστήρια κι αναγκάζεται να γίνει χαφιάς των συντρόφων του. Αυτός ο άνθρωπος με την εξευτελισμένη αξιοπρέπεια ζει ένα κρυφό δράμα. Κανείς δεν είναι υπεράνθρωπος. Εξαρτάται απ' τις συγκυρίες το πότε και πως θα σπάσει ο καθένας. Αλλ' από κάποιο στάδιο κι ύστερα μπαίνει ο παράγοντας "προσωπική ευθύνη". Ένα ηγετικό στέλεχος φέρει ατόφια την όποια ευθύνη συνεπάγεται η

ανέλιξη του στην ηγεσία. Το να σπάσει σ'έναν εκβιασμό ή σε ωμά βασανιστήρια είν'ανθρώπινο. Συνεπώς κάπου δικιολογείται. Εκεί που δεν υπάρχει καμιά δικιολογία είναι όταν δε παραιτείται απ'την ηγετική του θέση. Κι αν υποθέσουμε ότι του απαγορεύεται κάτι τέτοιο, τότε αν διαθέτει ίχνος αξιοπρέπειας, είν'υποχρεωμένος ή να τινάξει τα μυαλά του στον αέρα, ή να επιζητήσει το θάνατο σε κάποια ηρωική έφοδο αυτοχτονίας.³⁰²

Αλλά αν ο χαφιές είναι μια φορά αδικιολόγητος, οι υποστηρικτές του "ιστορικοί" είναι δέκα. Και δυστυχώς οι τέτοιοι "ιστορικοί" αποτελούν κατά το μάλλον ή ήττον τον κανόνα. Λ.χ. η περίπτωση-Σιάντου. Ενώ όλα τα στοιχεία βοούν πως υπήρξε πράχτορας, η συντριπτική πλειοψηφία των συγγραφέων, λέει όχι. Πολλές φορές από ημιμαθή άγνοια, πολλές φορές όχι. Κι αυτό, όταν αποτελεί κοινό μυστικό στα "διανοουμενίστικα" στέκια της αριστεράς πως ο Σιάντος δολοφονήθηκε απ'τον καθηγητή Κόκκαλη, στην κλινική του τελευταίου, ύστερ'από μια θανατηφόρα ένεση. Αιτία γι'αυτό στάθηκε το γνωστό τηλεγράφημα-Δημητρώφ στην τριμελή γραμματεία του ΚΚΕ: Δηλ. στους Παρτσαλίδη, Ιωαννίδη, Σιάντο.³⁰³ Μ'αυτό, ο Δημητρώφ προειδοποιούσε τους Ιωαννίδη-Παρτσαλίδη, πως έχει τη μη επιδεχόμενη διάψευση πληροφορία, πως ο Σιάντος είναι χαφιές των Άγγλων. Είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο, πως πληροφοριοδότης του Δημητρώφ υπήρξε ο πράχτορας της Μόσχας στα ηγετικά κλιμάκια της SIS, Κίμ Φίλμυ.³⁰⁴

Οι Παρτσαλίδης-Ιωαννίδης δε διαθέτουν περιθώρια εκλογής. Ήδη ο "απλός" λαός του ΕΑΜ βρισκόταν σ'αναβρασμό. Σ'όλους ήταν ακατανόητο πως συνέβει κι εκείνοι που χύσαν το αίμα τους ενάντια στον κατακτητή να εκλιπαρούν όπως δικαστούν σαν δοσίλογοι κι όχι σαν ΕΑΜίτες³⁰⁵ !!!... Πως γίνεται κι ένα κίνημα στ'οποίο μετείχε το ένα πέμπτο του λαού να ηττηθεί χωρίς μάχη, έτσι στα καλά καθούμενα, από δέκα χιλιάδες χωροφύλακες, Χίτες, Ιερολοχίτες και ταγματαλήτες.³⁰⁶ Η λέξη "προδοσία" βρίσκεται στα χείλη ολουνών. Είναι δεδομένο πως αν οι Ιωαννίδης-Παρτσαλίδης κοινοποιούσαν το περιεχόμενο του τηλεγραφήματος-Δημητρώφ, τ'αποτέλεσμα δε μπορεί να'ταν παρά το δημόσιο λυντσάρισμά τους, απ'τον λιμοχτονούντα "απλό" λαό του ΕΑΜ. Προς τούτο αποφασίζουν να λύσουν το θέμα μυστικά απ'την "ανόητη μάζα"... Έτσι λοιπόν αναθέτουν στο μέλος της Κ.Ε. Κόκκαλη ν'αναλάβει τη μυστική δολοφονία του Σιάντου.

Και βέβαια η επίσημη αναγγελία μιλούσε για καρδιακή συγ-

κοπή. Και βέβαια του οργανώθηκε "αυτοκρατορική" κηδεία: Με πομπώδεις νεκρώσιμους λόγους κτλ. Και βέβαια οι γνήσιοι "απλοί" Έλληνες τον συνόδεψαν κατά χιλιάδες στον τάφο του. Ωστόσο υπάρχει το ερώτημα: Γιατί οι διάφοροι "επίσημοι" "αριστεροί" συγγραφείς, όχι μόνο θάψαν το γεγονός, αλλά κι επέκριναν σφόδρα τον Ζαχαριάδη επειδή αποκάλεσε χαφιέ το Σιάντο, μετά το θάνατο του τελευταίου;³⁰⁷ Η επιγραμματική εξήγηση του φαινομένου έχει ως ακολούθως.

Όλοι σχεδόν οι διανοούμενοι της αριστεράς κατάγονταν απ'την αστική τάξη: Δοσμένου πως ο πολύς λαός δε διάθετε την παραμικρή δυνατότητα ν'αντιμετωπίσει τα φοβερά έξοδα που απαιτούσε —περίπου μια περιουσία με τα τότε μέτρα και σταθμά— κάποια γυμνασιακή έστω εκπαίδευση. Πόσο μάλιστα μια πανεπιστημιακή. Για ν'αναριχηθούν όμως στα διάφορα πόστα οι αριστερής απόκλισης πτυχιούχοι αστοί, χρειαζόταν να δώσουν γης και ύδωρ σ'αυτούς οι οποίοι ήταν στα πράγματα. Αυτό συνιστούσε από μόνο του ένα είδος γενιτσαρισμού. Κι οι περί ου ο λόγο συγγραφείς, δημοσιογράφοι και, τα ρέστα, το γνώριζαν περίφημα. Έστω κι αν προσπαθούσαν ν'απωθήσουν την τέτοια επίγνωση στα βάθη του υποσυνείδητού τους. Το πρόβλημα υπήρχε και τους έκαιγε άγρια.

Τούτη η ξερή πραγματικότητα τους ωθούσε να υπερασπίζονται —μ'έναν εντελώς εξαρτημένο ασυνείδητο τρόπο— οποιονδήποτε κατηγορούταν για χαφιεδισμό απ'το κόμμα. Κι αυτό γιατί έτσι υπεραμύνονταν ασυνείδητα της δικιάς τους συγκαταβατικότητας έναντι του αστικού κράτους. Στα μάτια τους, ο ύποπτος για χαφιεδισμό αποτελούσε ένα είδος συνάδελφου. Εξάλλου το θράσος των Ζαχαριαδικών "αγροίκων", να προσβάλλουν έτσι βάνουσα ανθρώπους με "υπόληψη στη κοινωνία" στοιχειοθετούσε "έν'ασυγχώρητο έγκλημα", για την "εκλεπτυσμένη" τους ψυχοσύνθεση: Δοσμένου ότι αυτοί είχαν μάθει να σέβονται —προκειμένου να εξασφαλίσουν τη κρατική ανοχή— όλους όσους είχαν "μια υπόληψη στη κοινωνία". Μετά από όλα τούτα, καθίσταται φανερό η κοινωνιολογικοψυχολογική θερμοκοιτίδα, η οποία ενέπνευσε το θανάσιμο μίσος τους ενάντια στον "βάρβαρο" Ζαχαριάδη. Καθώς κι ενάντια στους "παρείσαχτους της κοινωνίας", που αυτός προωθεί στη κομματική ηγεσία αμέσως μετά την επιστροφή του απ'το Νταχάου, στα 1945.

Η ιστορική αντικειμενικότητα επιβάλλει ν'αναφερθούμε και στην κατά πολύ μεθύτερη ανασκευή απ'το Ζαχαριάδη, των κα-

τηγοριών του ενάντια στο Σιάντο. Την πληροφορία τούτη μας τη δίνει ο Αχ. Παπαϊωάννου τώρα τελευταία.³⁰⁸ Παρότι πολλοί αμφισβήτησαν την εκκυρότητά της, εμείς νομίζουμε πως πράγματι ο Ζαχαριάδης αναίρεσε τα όσα καταμαρτυρούσε στο Σιάντο. Γιατί; Γιατί απλούστατα μετά τη πραξικοπηματική του πτώση απ' τη κλίκα των αντισταλινικών νέων αυθεντών του Κρεμλίνου, κατανόησε όλες τις πτυχές του βρώμικου παιχνιδιού. Ότι δηλ. οι περισσότεροι ύποπτοι για χαφιεδισμό εχτελούσαν απλώς διαταγές των αντισταλινικών συνωμοτών του ΚΚΣΕ. Καθώς δεν είχαν τη δυνατότητα να ξέρουν, πίστευαν πως τα πακέτα-πλεύσης που τους διναν οι συνωμότες, εκφράζαν και τη σταλινική θέληση. Αλλά αυτό μπορεί να ίσχυε για τους Ζέβγο, Καραγιώργη, Τζήμα, Αποστόλου, Ζέβγο, Βαφειάδη κλπ. Σε καμιά περίπτωση όμως δεν ίσχυε και για το Σιάντο. Αυτός, ο Ιωαννίδης, ο Πλουμπίδης —βλ. το σχετικό με το Μπελογιάννη κεφάλαιο— ήταν άλλου παππά ευαγγέλιο.

Π.χ. στα 1939 το μέλος της Κ.Ε. Παντελής Δαμασκόπουλος, θα καταγγείλει στον Ζαχαριάδη τον Σιάντο για πράχτορα του Μανιαδάκη. Ο Ζαχαριάδης πιστός στην προσφιλή του ταχτική δεν καθairεί το Σιάντο. Τον χρησιμοποιεί μάλλον σαν ένα είδος "συνδεδειγμένου κρίκου" με το μανιαδακικό "ΚΚΕ". Το θέμα είναι πως στην κατοχή ο Δαμασκόπουλος θα πληρώσει με τη ζωή του την καταγγελία που 'κανε κατά του Σιάντου!!³⁰⁹ Τώρα πια τα πάντα έχουν ξεκαθαρίσει, σχετικά με το τι συνέβει τότε. Για να μπορέσει να εκλείψει κάθε γνήσιος κομμουνιστής ηγέτης, χρειάστηκε να συλληφτούν πλην του Ζαχαριάδη, κι άλλοι πολλοί. Ανάμεσά τους κι οι Σκλάβαινας, Νεφελοΐδης, Παρτσαλίδης.³¹⁰ Οστόσο χρειάστηκε πολύς κόπος για να καταλαγιάσει ο σάλος. Π.χ. ο υπεύθυνος του παράνομου τεχνικού μηχανισμού του κόμματος, Γκαζές, δε θα διστάσει ν' αποκαλέσει δημόσια τον Σιάντο χαφιέ.³¹¹ Εξάλλου ο Βλαντάς θα μας πληροφορήσει πως, ο πρόεδρος της "Επιτροπής Ελέγχου απ' το ΚΚΣΕ", του αποκάλυψε στα 1955 στην Τασκένδη, πως το ΚΚΕ ηττήθηκε επειδή στέγαζε προδότες όπως οι Σιάντος-Ιωαννίδης.³¹²

Είτε έτσι είτε αλλιώς σήμερα διαθέτουμ'έναν καταγισμό ευθύβολων επιχειρημάτων τόσο υπέρ της μιας όσο κι υπέρ της άλλης άποψής μας. Λ.χ. σχετικά με τη θέση που πρώτοι εμείς διατυπώνουμε σ' αυτό μας το έργο. Ότι δηλ. η πλειοψηφία των λεγόμενων "αντιηγετικών" ή "τιτοϊκών" της αντιπολιτευόμενης το Ζαχαριάδη φράξιας στο ΚΚΕ, ήταν εχτε-

λεστικά όργανα των συνωμοτών του ΚΚΣΕ. Οι εν λόγω συνωμότες ακολουθούσαν ένα σχεδιασμένο απ' την Ουάσινγκτον και το Βατικανό, πρόγραμμα. Έχουμε αναλύσει εξονυχιστικά τις κατευθύνσεις τούτου του προγράμματος. Για ένα ιε στάδιο το ΚΚΕ θα γνώριζε μια άλφα γιγάντωση. Τόση, όση θ' ανάγκαζε την Αγγλία να συρθεί στα γόνατα, προκειμένου να πετύχει μια άνευ όρων ανακωχή με το Σταίητ Ντηπάρτμεντ και τα κατά τόπους... τάγματα Ιησουλτών. Κατόπιν το λαϊκό κίνημα θα οδηγούταν έντεχνα στον αποκεφαλισμό του. Κι η ευθύνη γι' αυτό έπρεπε να ανήκει στους Άγγλους. Ήταν θέμα ζωής ή θανάτου για τις ΗΠΑ να παραμείνουν... "αθώοι αδιάφθοροι άγγελοι" στα μάτια της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Ας αναφέρουμε όμως κι ορισμένα ντοκουμέντα τα οποία πιστοποιούν τη σύνδεση των "αντιηγετικών" με μέλη του ΚΚΣΕ, αντιφρονούντα στο Στάλιν.

Λοιπόν ας ξεκινήσουμε με τον διαγραφμένο παλιό "αρχαιομαρξιστή" —απ' το Τροτσκιστικό περιοδικό "Αρχείο του Μαξισμού"— Λεωτέρη Αποστόλου. Η Βούλα η Δαμιανάκου προσπαθεί να υπερασπιστεί την ακεραιότητά του. Αλλά θέλά της μας αποκαλύπτει το εξής σημαντικό. Μας λέει πως ο Αποστόλου έχαιρε της εμπιστοσύνης πολλών ξένων κομμουνιστικών στελεχών. Απόδειξη, τ' ότι διατηρούσ' επαφή με το "Γραφείο Πληροφοριών των ΚΚ", στο Βουκουρέστι.³¹³ Ας πιάσουμε και τις περιπτώσεις των επίσης κατηγορηθέντων για χαφιεδισμό Κουτσογιάννη-Πλουμπίδη. Κι οι δυο τους καταγορήθηκαν και προπολεμικά και μεταπολεμικά από πολλά μέλη του ΚΚΕ σα χαφιέδες. Αλλά κι οι δυο τους μείναν άθιχτοι ως δια μαγείας. Κοινή τους συνισταμένη: Ήταν κι οι δυο τους απόφοιτοι της κομματικής σχολής στη Μόσχα. Απλώς ο Ζαχαριάδης δε τόλμησε να τους πειράξει επειδή γνώριζε πως διαθέτουν την πλήρη κάλυψη μελών της Κ.Ε. του ΚΚΣΕ.

Ειδικά η περίπτωση-Πλουμπίδη χρήζει ειδικής μελέτης. Στα 1939 πολλά στελέχη θα τον κατηγορήσουν σα χαφιέ του Μανιαδάκη. Θα του προσάψουν τη κατηγορία ότι παρέδωσε στην Ασφάλεια τον πανίσχυρο κομματικό μηχανισμό-Μακεδονίας. Επίσης ότι κάρφωσε τον αρχηγό του Παπαγιάννη. Το ανατριχιαστικό στοιχείο της υπόθεσης είναι ότι όσοι τον κατηγορήσαν προπολεμικά, θα εξαφανιστούν ως "δια μαγείας" στη κατοχή. Μερικοί απ' αυτούς θα εχτελεστούν απ' την ΟΠΛΑ. Ποιος ο αληθινός δερβέναγας της ΟΠΛΑ; Μα ο Πλουμπίδης!!!³¹⁴

Οι τρεις παραπάνω, μαζί με τους Βαφειάδη, Παρτσαλίδη,

Τζήμα, Καραγιώργη, Δημητρίου, Ζέβγο, Χρύσα Χατζηβασιλείου κ.α. συγκροτούσαν την επονομαζόμενη "τιτοϊκή" τάση. Είν' αλήθεια πως η αγνή πλευρά του τιτοϊσμού τους πρόσφερε στερέα ιδεολογικά επιχειρήματα. Πολλά εξ αυτών θ' άσπαστεί μετέπειτα κι ο ίδιος ο Ζαχαριάδης: "Όταν θα' χει φάει στη μάπα την "ηθική" του μετασταλινικού κράτους.³¹⁵ Ωστόσο προκαλεί ισχυρή εντύπωση το γεγονός ότι κανείς απ' τους παραπάνω δε φαίνεται ν' άσπασχολούταν ιδιαίτερα σχετικά με το τι σόι καθεστώς σκόπευαν να εγκαθιδρύσουν οι αντισταλινικοί Ρώσοι αυθέντες του. Και γι' αυτούς ακόμα αποτελούσε απαραβίαστο δόγμα, έστω κι απ' την ανάποδη, τ' "αλάθητο" των Σοβιετικών αξιωματούχων. Λ.χ. όταν εκδιώχτηκε απ' το κόμμα ο Γούσιας στα 1955, ο Παρτσαλίδης του πέταξε κατάμουτρα το εξής μαργαριτάρι: "Ο Έλληνας στρατηγός πρέπει να στέκει προσοχή και στον τελευταίο Ρώσο στρατιώτη"³¹⁶!!!

Όταν μετά τη δολοφονία του Στάλιν η κρουστική σπείρα καθάιρεσε πραξικοπηματικά το ζαχαριαδικό Π.Γ., ξέσπασαν αιματηρά όσο και θλιβερά επεισόδια στην Τασκένδη, μεταξύ οπαδών κι αντιπάλων του πρώην δερβέναγα στο ΚΚΕ.³¹⁷ Ο Γκριτζώνας το θέτει χωρίς περιστροφές. Κι οι δυο πλευρές υποκινούνταν υπόγεια από Σοβιετικούς αντίπαλους στο ΚΚΣΕ: Γι' αυτό κι οι δυο πίστευαν πως εξέφραζαν τις βουλές της σοβιετικής ηγεσίας.³¹⁸ Ο Δημητρίου πάλι, ισχυρίζεται πως οι Σοβιετικοί γνώριζαν τις ενέργειες των αντιζαχαριαδικών τόσο στα γεγονότα της Τασκένδης, όσο και στα "προηγμένα"³¹⁹. Ναι, αλλά στα "προηγμένα", Γ.Γ. στο ΚΚΣΕ είν' ο Στάλιν και στο ΚΚΕ ο Ζαχαριάδης. Κατά συνέπεια είναι ηλίου φαινότατον. Ο Δημητρίου υπονοεί Σοβιετικούς αντιφρονούντες του σταλινισμού.

Στο Ζαχαριάδη —όπως αναγκάστηκαν να παραδεχτούν σήμερα και πολλοί παλιοί του επικριτές— περίσσευε η οξυδερκεία.³²⁰ Μπορούσε λοιπόν να διακρίνει προς τα που φυσάει ο άνεμος. Κοντολογίς είχε συλλάβει πως οι πολέμοί του διαθέταν την αμμέριστη κάλυψη μελών του ΚΚΣΕ. Γι' αυτό το λόγο κι η κριτική του κατά των "τιτοϊκών" στην "Τρίτη Συνδιάσκεψη" δεν είναι "πραχτορολογική". Αρκείται να τους αποκαλέσει "ρεβιζιονιστές" "διασπαστές" κι άλλα τέτοια τερπνά.³²¹ Μόνο ο αιώνια καιροσκόπος Μπαρτζώτας θ' αποκαλέσει τον Καραγιώρ-

γη "όργανο του ταξικού εχθρού".³²²

Μετά απόλα τούτα κατανοούμε πλήρως πως τ' όλο πράγμα γεννοβόλησε, στο "πρόσωπο" της συντριβής των λαϊκών δυνάμεων, ένα φυσιολογικό παιδί. Ένα αιτιοκρατικό διαλεκτικό, ποιοτικό ανέβασμα σ' ανώτερα επίπεδα πάλης, προϋποθέτει τη συνεργασία όλων των παραγόντων του συγκεκριμένου τοπικού περιγυρού. Όταν οι καιριοί μοχλοί του περιγυρού, χειρίζονται από εχθρούς της ποιοτικής μεταλλαγής του συστήματος, τότε παραλύει και κάθε δυνατότητα αυτοτελούς ανασύνταξης, της όποιας δυναμικής πρεσβεύουν οι κάθε λογής επαναστάτες. Απ' όποιο πρίσμα κι αν εξετάσουμε την υπόθεση —βιολογικό, οικονομικό, πολιτικό— το ιστορικό διδάγμα παραμένει αναλλοίωτο: Ο νέος τύπος κοινωνίας δε ξεπηδάει μέσ' από κανένα μεταφυσικό θαύμα. Αλλά ούτε κι από κάποια ποσοτική ανάπτυξη. Το καινούργιο θα ξεπεταχτεί μόνο μέσ' από μια νέου τύπου οργάνωση. Οργάνωση της οποίας, τόσο οι δομές, όσο κι η ακεραιότητα-χειραφέτηση των μελών της, θα' χουν μεταλλάξει σε παρωχημένα υποχείριά τους, τα κορεσμένα κατώτερα επίπεδα πολυπλοκότητας της συμπεριφοράς των πρότερων κοινωνικών όντων.

Ο βιολόγος Ζαβαντόφσκι, βρίσκεται στο δικό μας περίπου έδαφος όταν επισημαίνει. "Το πραγματικό καθήκον της επιστημονικής έρευνας είν' η ανακάλυψη του ποιοτικά ειδικού που ελέγχει τις αρχές που διέπουν τα κύρια χαρακτηριστικά του φαινομένου".³²³

Η μορφή μιας νέας προοπτικής καθορίζεται απ' την αρμονική λειτουργία του σύνολου των καινούργιων αλληλεπιδράσεων μεταξύ ανθρώπων, πραγμάτων, συνθηκών, χώρου και χρόνου. Η διαφοροποίηση ενός και μόνο στοιχείου απ' τα παραπάνω, αρκεί για να εκτρέψει την όποια πορεία προς τ' όποιο πρωτοείδωτο ζητούμενο. Συνάμα, αρκεί για να διαστρέψει τη φύση αυτού του ζητούμενου. Εκτροχιάζοντάς το έτσι, προς τα βραχύδη σκοτάδια ενός χωρίς γυρισμό, τούνελ.

Στην προκειμένη περίπτωση το κίνημα της Εθνικής μας Αντίστασης δεν ακολουθούσε —μιλάμε για τη πλειψηφία των μιγάδων "ηγετών του"— καμιά αρμονική πορεία αλληλεξαρτώνων δεδομένων. Τ' άκρως αντίστροφο συνέβαινε. Βρισκόταν έρμαιο στους τρικυμώδεις ρόγχους πάμπολλων διαμετρικά αντίθετων, συνεχώς αλληλανεμικών, δυνάμεων...

Τελικά και, προς μεγάλη τέρψη των απανταχού μιγάδων, τ' όλο παραμύθι ενείχε στο σπέρμα γέννησής του, τον αυτο-

ακρωτηριασμό. Μια ακόμα λαϊκή υπόθεση μ' άδοξο τέλος; Κάθε άλλο. Μάλλον ένας ακόμη πληροφορικός εμπλουτισμός του λαϊκού μας μαζικού ασυνείδητου. Ένας καίριος πληροφορικός εμπλουτισμός προορισμένος για το ρόλο γρανιτένιας ασπίδας του μεγάλου λαού μας στο αναμενόμενο τελειωτικό παραμύθι.

Εν πάση περιπτώσει ο λαός μας διαθέτει δυο παραστατικά-τάτα ρητά. Το "Ενός κακού μύρια έπονται" και το "Έτσι και σε πάρει η κατρακύλα δε σταματάς με τίποτα". Στη προκειμένη περίπτωση το πρώτο αφορά το λαό μας στη συγκεκριμένη περίοδο. Το δεύτερο κολλάει γάντι στους ηγέτες του ΚΚΕ.

Αλλ' ας αφήσουμε καλύτερα τα ίδια τα γεγονότα να μιλήσουν.

Λοιπόν υπάρχουν δυο ειδών άνθρωποι στις τάξεις του όποιου λαού της "ευρωπαϊκής περιφέρειας".

α) Αυτοί που παραμένουν θεματοφύλακες του πατριωτισμού.

β) Αυτοί που ξεπετάχτηκαν ένεκα κάποιας ευνοϊκής σύμπτωσης στη θέση του "καθοδηγητή" της "μάζας".

Οι πρώτοι είν' οι πολλοί πατριώτες. Οι δεύτεροι είν' οι ελάχιστοι μιγάδες. Αποτελεί δόγμα όπως ο εκάστοτε νεόκοπος οπαδός, της εκάστοτε κρατούσας κατάστασης, να προσπαθεί να υπερακοντίσει σε ζήλο ακόμα κι αυτούς τους ηγέτες της. Είν' αυτό που αποκαλούμε, "βασιλικότερος του βασιλέως".

Ε, τούτο ακριβώς συνέβει και με τους αριστερούς μιγάδες. Όταν σμίξαν στη "Διάσκεψη του Λιβάνου" με τους παλαιοκομματικούς μιγάδες, οι οποίοι προτίμησαν τη λούφα απ' τον αγώνα, προσπάθησαν με κάθε μέσο ν' αποδείξουν στους αγγλοαμερικάνους ότι είναι... "μιγαδικότεροι" των μιγάδων. Δεν απαιτούνταν κι ιδιαίτερος κόπος για να πείσουν τους ενδιαφερόμενους. Η πολύπειρη βρετανική διπλωματία γνώριζε καλύτερ' από τον καθένα τον ανηλεή τρόπο με τον οποίο λειτουργεί το ωφελμιστικό σφουγγάρι. Με τι αμείληχτο δηλ. τρόπο σβύνει τη κάθε... "επιβλαβή" ιστορική μνήμη απ' τον εγκέφαλο των άρτι προσηλυτισθέντων στο μιγαδισμό.

Ωστόσο ο ίδιος κανόνας ίσχυε και για τους κοπανατζήδες της Αιγύπτου.³²⁴ Και πολύ περισσότερο για το νέο πρωθυπουργό Γ. Παπαντρέου. Τον τελευταίο φέραν κατεσκευασμένα απ' την Αθήνα οι Άγγλοι. Η πρωθυπουργοποίησή του αποτελούσε ένα

κάποιο γραμμάτιο, τ' οποίο καλούταν να εξευμενίσει κάπως το Λονδίνο, για το συμπράλιασμα των ελληνικών του ερεισμάτων απ' τις ΗΠΑ και το Βατικανό.

Μονόχωντος αμαθής ο Παπαντρέου, ανήκε στη κατηγορία εκείνων των φαφλατάδων οίτινες λες κι έχουν γεννηθεί για να σπάνε τα νεύρα του συνομιλητή τους. Κι αυτό λόγω μιας ηλίθιας ισχυρογνωμοσύνης, η οποία παράγεται από 'ναν ακατάσχετο ωκεανό φλυαρίας. Το γεγονόςς ωφείλεται στ' ότι οι λόγοι του αποτελούσαν απλό παπαγάλισμα των όσων είχε μάθει νεράκι —μέσω αλεπάλληλων προβών κατ' ιδίαν— απ' τη προηγούμενη. Απελπιστικά αμόρφωτος εννοούσε να παραμείνει εσαεί τέτοιος. Αρνούταν μ' έναν εκνευριστικό τρόπο, να μάθει ο,τιδήποτε καινούργιο οσοδήποτε τεκμηριωμένο κι αν ήταν.³²⁵ Επιγραμματικά θα μπορούσαμε να τελειώσουμε με την πάρτη του υπογραμμίζοντας το εξής. Ο Παπαντρέου ήταν ένας ηθοποιός της πολιτικής σκηνής. Θα δεχόταν χωρίς τη παραμικρή αντίρρηση να του κόψουν το λαρύγκι, αρκεί αυτό να γινόταν δημόσια, αφενός. Να υπήρχε υπομονετικό ακροατήριο προκειμένου ν' ακούσει τον επικήδειό του, που και βέβαια θα εκφωνούσε ο... ίδιος, αφετέρου. Τέλος πάντων "θεός σχωρέστον".

Ο Παπαντρέου λοιπόν είχε δεχτεί κάποιες βολιδοσκοπήσεις στα 1943, προκειμένου να ενταχτεί στο ΕΑΜ.³²⁶ Αρνήθηκε —προφανώς με παρότρυνση των Άγγλων. Ο Κανελλόπουλος σημειώνει το γεγονόςς μ' ένα είδος πικρίας λόγω του ότι το ΕΑΜ δεν απευθύνθηκε και στον ίδιο. Αφήνει δε να εννοηθεί ότι αυτός, σ' αντίθεση με τον Παπαντρέου, ήταν έτοιμος ν' αποδεχτεί, τυχόν παρόμοια πρόταση.³²⁷ Ο Παπαντρέου καταφτάνει στο Κάιρο αποφασισμένος να δικαιώσει την εμπιστοσύνη των Βρετανών στο πρόσωπό του. Είν' αλήθεια πως δεν τα πήγε κι άσχημα. Αλλ' αυτό οφείλεται στ' ότι απέναντί του έστεκαν —μιλάμε για την αντιστασιακή αντιπροσωπεία στο Λίβανο— άνθρωποι οι οποίοι εφλέγοντο απ' τον διακαή πόθο να το παίξουν "Οργεώνες". Άσχετα με το αν οι ίδιοι αγνοούσαν ή όχι την προέλευση του όρου.³²⁸

Όπως και ν' αναι στις 25 Απρίλη του 1944 ξεκινούσε απ' το μυστικό αντάρτικο αεροδρόμιο της Ευξεινούπολης στη Θεσσαλία, η αντιπροσωπεία των αντιστασιακών για τη σύσκεψη στο Λίβανο.³²⁹ Από πλευράς ΠΕΕΑ μετείχαν ο πρόεδρος της Σβώλος κι οι Ν. Ασκούτσας Αγγ. Αγγελόπουλος. Απ' το ΕΑΜ ο γραμματέας του Μιλτ. Πορφυρογένης κι ο Δ. Στρατής. Απ' το ΚΚΕ ο Πέτρος Ρούσος. Για λογαριασμό του ΕΛΑΣ τέλος, ο αρ-

χηγός του Στ. Σαράφης. Ο τελευταίος αναχώρησε μόνος του μέσω Πρίντεζι.³³⁰ Από κει μεταφέρθηκε μυστικά στο στρατηγείο Μ. Ανατολής. Σ' αυτό τον επισκέφτηκε ο Παπαντρέου προκειμένου να τον ψήσει να διατάξει την υπόγεια διάλυση του ΕΛΑΣ.³³¹ Αλλά είχε χτυπήσει λάθος πόρτα. Και, γιατί ο Σαράφης έστεκε στην αντίπερα όχθη της υπόθεσης. Και, γιατί κάθε άλλο παρά νεόπλουτος της πολιτικής ήταν. Είχε μπουχτίσει απ' το ρόλο του "Οργεώνα" —όντας βασικός καθοδηγητής του κινήματος των βενιζελικών στα 1935.

Το θέμα είναι πως το Λονδίνο επείγετο για πολλούς λόγους ν' αναχτήσει κάποιους, χαμένους απ' τα προηγούμενα, πόντους στην ξέφρενη κούρσα με την Ουάσινγκτον. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και το πλησίασμα του Σαράφη. Όπως σωστά επισημαίνει κι ο Φοίβος Οικονομίδης: "Ο Τσώρτσιλ δεν επιθυμούσε να συμμετέχουν στις συνομιλίες για την Ελλάδα οι Αμερικανοί... Φαίνεται πως ο Άγγλος πρωθυπουργός υποπευδύονταν τους Αμερικανούς ότι είχαν κάποια "αθόρυβη" ανάμειξη στα γεγονότα της Μ. Ανατολής... Ο Τσώρτσιλ έβλεπε τους Αμερικανούς ανταγωνιστικά και δεν ήθελε να καθήσει μαζί τους στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για τα Βαλκάνια".³³²

Πράγματι: Ο Τσώρτσιλ θα επιθυμούσε να δει το Ρούζβελτ και τα τσιράκια του στο Κάιρο να τραβούν ντουγκρού για το πυρ το εξώτερον. Μωραίνει ο κύριος τον τρομαγμένο. Έτσι ο Τσώρτσιλ υποπίπτει σ' έν' αφυκολότητα ατόπημα. Προσπαθεί να κρατήσει μυστική απ' τις ΗΠΑ την ετοιμαζόμενη διάσκεψη του Λιβάνου. Αλλά το πλήγμα του 'ρχεται από κει που δε το περιμένει. Πιο συγκεκριμένα ορισμένα μέλη της ελληνικής κυβέρνησης καρφώνουν —ωθούμενα επιτήδεια απ' το μποδοσάκικό κέντρο— τ' όλο πράγμα στις ΗΠΑ. Προς τούτο χρησιμοποιούν μια υπόγεια μεθοδολογία. Βάζουν τον πρέσβη στην Ουάσινγκτον Κίμωνα Διαμαντόπουλο, να υποβάλλει στον διευθυντή των υποθέσεων της Εγγύς Ανατολής και της Αφρικής στο Στάντ Ντηπάρτμεντ, Πώλ Όλλινγκ, ένα δήθεν αφελές ερώτημα. Ο κ. Τσώρτσιλ φρονεί πως το ελληνικό ζήτημα πρέπει να λυθεί μ' απευθείας διαπραγματεύσεις Αγγλίας-Ρωσίας. Η ελληνική κυβέρνηση θα ήθελε πριν αναλάβει οποιαδήποτε πρωτοβουλία προς αυτή τη κατεύθυνση να γνωρίζει και τις προθέσεις των ΗΠΑ.³³³

Η παραπάνω νότα—"Διαμαντόπουλου", έγινε αιτία να συμβεί τ' ακριβώς αντίστροφο. Να πληροφορηθούν δηλ. οι ΗΠΑ για τις προθέσεις της Αγγλίας. Οι του Στάντ Ντηπάρτμεντ κινήθηκαν αστραπιαία στα παρασκήνια προκειμένου να ετοιμάσουν τα

εκρηκτικά τους συγχαρίκια προς το Λονδίνο.

Λοιπόν τα συγχαρίκια σχηματοποιούνται σε μια αναπάντεχη για τον Τσώρτσιλ απάντηση του Μολότωφ, στις 18 Μάη. (Απάντητική σε μια νέα πρόσκληση του πρώτου στις 5 Μάη, όπως το Βαλκανικό λυθεί με κατευθείαν διαπραγματεύσεις Αγγλίας-ΕΣΣΔ). Η ΕΣΣΔ δεν έχει πρόβλημα για έναν διακανονισμό των της περιοχής. Πλην όμως θεωρεί σαν απαραίτητη προϋπόθεση τόσο την ενημέρωση όσο και τη κατάφαση των ΗΠΑ.³³⁴

Οποιαδήποτε περαιτέρω κίνηση του Τσώρτσιλ μετά τη παραπάνω ψυχρολουσία, θα 'ταν σα να συμμετείχε σ' ένα παιχνίδι ρώσικης ρουλέτας. Τίποτα λιγώτερο τίποτα περισσότερο.

Εν πάση περιπτώσει η αντιπροσωπεία του ΕΔΕΣ —Πυρομάγλου, Στ. και Αρ. Μεταξάς— φτάνει στο Λίβανο στις 2 του Μάη. Αντίθετα η του ΕΑΜ θα καθυστερήσει κατά 7 μέρες. Ο Σαράφης θα φτάσει μέσω Πρίντεζι δυο μέρες νωρίτερα. Δηλ. στις 7 Μάη.³³⁵ Προς τι αυτή η καθυστερημένη έλευση των του ΕΑΜ; Το θέμα έχει προκαλέσει θύελλα συζητήσεων και αντιδικιών. Σήμερα είμαστε πλέον σε θέση να γνωρίζουμε πως η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ "ξεναγήθηκε" κατάλληλα στη Χάιφα και στο Κάιρο.³³⁶ Το τι συνέβει είναι μάλλον φανερό. Οι ΕΑΜίτες οδηγήθηκαν προφανώς επίτηδες στη Χάιφα. Ποια η ιδιαιτερότητα της τελευταίας; Απλούστατα αποτελεί το κέντρο βάρους του παλαιστινιακού κομμουνιστικού κόμματος: Του λεγόμενου "Ρακάχ". Ο δυναμικότερος πυρήνας του "Ρακάχ" συγκροτείται από Εβραίους αγωνιστές της αντίστασης ενάντια στην αγγλική κατοχή της Παλαιστίνης.³³⁷ Τα παραπάνω συνθέτουν και το πιο στέρεο αντικλείδι που θα μας επιτρέψει να κατανοήσουμε περίπου άπαξ δια παντός και το τι συνέβει σε κείνη τη περιβόητη διάσκεψη.

Στέκει φύσει αδύνατο ν' αγνοούσαν τουλάχιστον οι εβραϊκής καταγωγής ηγέτες του "Ρακάχ", την αμετάκλητη απόφαση ΗΠΑ, σιωνιστών, Βατικανού, να στήσουν εβραϊκό κράτος στην περιοχή. Κι αυτό προκειμένου οι πολυώνυμες πολυεθνικές τους ν' αποκτήσουν ένα σιδερένιο έμβολο —δηλ. το Ισραήλ— τ' οποίο θα χρησιμοποιηθεί προς άλωση των πετρελαίων του ιρανικού κόλπου. Τα τελευταία διαχειρίζονται σχεδόν μονοπωλιακά μέχρι τότε, κατά πρώτο λόγο οι Βρετανοί και κατά δεύτερο οι Ολλανδοί. Την ίδια στιγμή οι του Λονδίνου νιώθουν κυκλωμένοι απ' ολούθε. Η κατάσταση είναι τόσο διαυγής ώστε ακόμα κι ένας πάσχων από "μογγολισμό" θα μπορούσε να διακρίνει τους κινδύνους που κυοφορεί.

Μπορεί οι Τσώρτσιλ-Ήντεν να μην πάσχουν απ' τη νόσο του "μογγολισμού". Πάσχουν όμως απ' το σύνδρομο της παγιδευμένης τίγρης. Ήδη τόσο η *SIS* όσο και το Φόρεϊν Όφφισ έχουν χωνέψει για τα καλά πως η Γιουγκοσλαβία, η Ρουμανία κι η Βουλγαρία, έχουν κάνει φτερά. Στη πρώτη, οι ευνοούμενοί τους Μιχαήλοβιτς-Πρίγκηπας Παύλος, έχουν μετατραπεί σε καμμένα χαρτιά. Προς όφελος ενός "ουρανοκατέβατου" κομμουνιστή ονόματι "Τίτο".³³⁸ Η *CIA* η Μοσσάντ κι οι Ιησουίτες παρέχουν αφειδώς στο Τίτο ό,τι του χρειάζεται για να κερδίσει απ' τους Μιχαήλοβιτς-Παύλο τη κούρσα προς την εξουσία.³³⁹ Όσο για τις Βουλγαρία-Ρουμανία; Αυτές αποτελούσαν τ' αντίτιμο προς εξαγορά της ανοχής του Στάλιν απ' τις ΗΠΑ, σε τρεις αλληλεξαρτώμενες προοπτικές.

α) —Στην ολοσχερή εκδίωξη των Άγγλων απ' τη Παλαιστίνη και στη δημιουργία ενός κράτους-Ισραήλ.

β) —Επαρκή θωράκιση του Ισραήλ από 'να τριπολικό γεωγραφικό τείχος. Ένα τείχος τ'οποίο θ'απαρτίζεται απ' την "κομμουνιστική" Γιουγκοσλαβία, τη "φασιστική" Ελλάδα και, την "ουδέτερη", Τουρκία. Ένα ομολογουμένως... πλουραλιστικό "αμυντικό" σχήμα. Μ' άλλα λόγια απόλα έχει ο μπαξές.

γ) —Δήθεν επιδίωξη δημιουργίας "μακεδονικού" κράτους, μ' ελληνικά εδάφη, απ' τον Τίτο. Τούτη η προοπτική καλούταν ν' ανταποκριθεί στο ρόλο της εκφοβιστικής δαμόκλειας σπάθης, αν η όποια ελληνική ηγεσία, αποφάσιζε να κάνει οποιουδήποτε είδους παρασπονδία σε βάρος των ΗΠΑ.

Λοιπόν οι Εβραίοι ηγέτες του "Ρακάχ", έχουν λάβει γνώση των παραπάνω. Από ποια πηγή; Μα απ' τους κατά τόπους τροτσικιστικούς κύκλους. Ο εβραϊκής καταγωγής Τρότσκι, αποτελούσε μοιραία το συντεχνιακό προσάτη των κατατρεγμένων απ' το τσαρικό καθεστώς, Εβραίων. Αμέσως μετά τη πτώση του στα 1927, οι απανταχού Εβραίοι κομμουνιστές αποσχίστηκαν απ' τα "ορθόδοξα" κόμματα της Γ' Διεθνούς.³⁴⁰ Το τροτσικιστικό κίνημα διάθετε άριστη πληροφόρηση στην ΕΣΣΔ και τρομερό κύρος στις ΗΠΑ.³⁴¹ Κατά συνέπεια ήταν φυσικό επακόλουθο τ'ότι έχουν πληροφορηθεί τα πάντα οι του "Ρακάχ". Κι οι Άγγλοι ήξεραν πως οι του "Ρακάχ"... ξέρουν. Γι' αυτό και προκρίνουν την εξής υστερόβουλη κίνηση. Μεταφέρουν τα —επηρεαζόμενα ούτως ή άλλως κι από αντισταλινικούς του ΚΚΣΕ— μέλη του ΚΚΕ, επίτηδες στη Χάιφα. Εκεί οι του ΚΚΕ έρχονται σ' επαφή με τους ηγέτες του "Ρακάχ". Οι τελευταίοι τους ενημερώνουν μέχρι κεραίας σχετικά με την κοινή απόφαση Στάλιν-

Ρούζβελτ. Κατόπιν αυτού τους περιλαβαίνουν οι Άγγλοι εντεταλμένοι του Καΐρου. Αυτό που πρέπει να τους τόνισαν έχει πάνω-κάτω ως εξής: "Υποθέτουμε πως καταλάβατε περί τίνος πρόκειται κ.κ. Ας μη δυσχεράνουμε άλλο τα πράγματα. Το ΚΚΕ δεν έχει καμιά τύχη αν θελήσει να μονοπωλήσει την εξουσία. Αγγλοαμερικάνικα στρατεύματα θ' αποβιβαστούν στην Ελλάδα και θα τα κάνουν γης μαδιάμ. Αν όμως φανείτε λογικοί τώρα, θα εξελιχτείτε σε ηγέτες ενός κόμματος εξουσίας. Παρατείστε λοιπόν τους "κατσαπλιάδες" του ΕΛΑΣ και χαρείτε, τα όσα οφέλη συνεπάγεται η άσκηση της... υψηλής πολιτικής".

Δεν χρειαζόταν να τους το πουν και δεύτερη φορά για να "φωνάξουν" από μέσα τους... "γιούχουσου" οι του ΚΚΕ. Ίσα-ίσα, θά'ταν και πολύ ευτυχείς αν τα πράγματα εξελίσσονταν έτσι. Είναι μεγάλη υπόθεση το να 'σαι αστέρας της πολιτικής. Τέλος πάντων, ας είναι...

Τα παραπάνω μεταβάλλουν τη διάσκεψη του Λιβάνου σε "ιερή εξέταση" όπως την αποκαλεί εύστοχα ο *Eudes*.³⁴² Ο Παπαντρέου έχοντας πληροφορηθεί εκ των προτέρων την επιδεχτικότητα των του ΕΑΜ, εμφανίζεται στη διάσκεψη παίζοντάς το "αυστηρός κριτής". (Είναι γραφτό φαίνεται σ' αυτό το πολύπαθο τόπο οι φυγόπονοι να γίνονται με "την άδεια της αστυνομίας" τιμητές). "Κόλασις κατήντησε κ.κ. η Ελλάς. Σφάζουν τα τάγματα ασφαλείας, σφάζει και το ΕΑΜ... Το ΕΑΜ επεχείρησε να μονοπωλήσει τον εθνικό αγώνα με απειλήν θανάτου εις τους Έλληνες να εκπληρώσουν το πατριωτικόν τους καθήκον".³⁴³

Ο λόγος του καιροσκόπου κράτησε πολύ. Πέταξ' ένα σωρό μαργαριτάρια τα οποία θά'πρεπε να καταχωρηθούν σ' ένα μουσείο εθνικής απρέπειας. Κι απέναντί του οι του ΕΑΜ να στέκουν με σκυφτό το κεφάλι, δίκην παρεκτραπέντων σχολειαρόπαιδων. Πως να μη πανηγυρίζει ο "αξιότιμος" "κύριος" Γουντχάουζ; "Η συμφωνία του Λιβάνου επιτεύχθηκε με την εξώθηση των εκπροσώπων της ΠΕΕΑ, του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και του ΚΚΕ σε μια κατάσταση πνευματικής αποκλήνωσης που δεν τους άφηνε πλέον περιθώρια υπευθυνότητας για τις πράξεις τους".³⁴⁴ Κι όμως. Παρόλο το κυνισμό του ο Γουντχάουζ έχει πέσει διάνα. Όντως, οι εκπρόσωποι του ΕΑΜ, βρίσκονταν στα σκοτάδια μιας πνευματικής αποχτήνωσης.

Αλλά το ιστορικό γίνεσθαι εν καιρώ πολέμου, διέπεται

από μια δικιά του αυτόνομη όσο κι ιδιόρρυθμη λογική. Η τόσο ετερόκλητη "συμμαχία" μεταξύ ΕΣΣΔ, ΗΠΑ, Μ. Βρετανίας, είχε συνεργήσει στη δημιουργία μιας διαρκώς κοχλάζουσας κατάστασης.³⁴⁵ Ο Στάλιν κρατά γερά πλέον τα ηνία της κατάστασης. Δεν αρκείται πια μόνο στο προσεταιρισμό της Βαλκανικής στη δικιά του σφαίρα επιρροής. Τώρα είναι σε θέση ν' απαιτεί ολάκερη τη Πολωνία —που οι Βρετανοί θεωρούσαν σίγουρα δικιά τους— και τη μισή Γερμανία. Το μόνο βέβαιο είναι πως έχει τη δύναμη ν' απαιτεί. Προς τούτο διατάζει το στρατάρχη Ζούκωφ να σταματήσει τη προέλασή του προς τη Βαρσοβία λίγα μίλια πριν το ποταμό Βιστούλα.³⁴⁶ Τι είχε συμβεί; Ο Τσώρτσιλ στην αδημονία του να προλάβει τα γεγονότα, έβαλε τον πρωθυπουργό της εξόριστης πολωνικής κυβέρνησης στο Λονδίνο, Μικολάιτσουκ, να καθαγιάσει μια άκρως δολοφονικά τυχοδιωχτική ενέργεια. Πιο συγκεκριμένα ο πράχτορας της SIS Πολωνός συνταγματάρχης Κομορόβσκι, ή "Μπόρ", διατάζεται απ' το Λονδίνο να προκαλέσει μια λαϊκή εξέγερση στη Πολωνία. Στόχος η κατάληψη της εξουσίας ώστε οι Σοβιετικοί να βρεθούν προτελεσμένων όταν θα μπαίνουν στη Βαρσοβία. Ο Κομορόβσκι καταφέρνει και ξεσηκώνει 1,5 εκατομμύριο λαό στο πόδι, με το ψεύδος ότι η εξέγερση απηχεί και τις προθέσεις της Μόσχας.

Αλλά ο Τσώρτσιλ ήταν απελπιστικά λίγος για να παίξει ένα τόσο ύπουλο παιχνίδι στο γεωργιανό ηγέτη. Ο Στάλιν αφήνει επίτηδες την εξέγερση να εξελιχτεί. Αποτέλεσμα, η σφαγή εκατοντάδων χιλιάδων Πολωνών απ' τους Ναζί κάτω από τ' απαθή βλέμματα των Σοβιετικών στρατηγών.³⁴⁷

Όταν τα σοβιετικά στρατεύματα μπαίνουν στη Βαρσοβία οι Άγγλοι ξέραν πως είχαν χάσει τα πάντα εκεί. Ταυτόχρονα όμως σημειώνεται και μια μυστήρια πρωτοβουλία του Σουηδού καθολικού επιχειρηματία "κόμητα" Μπερναντόττε. Αναζοπυρώνει τις επαφές του με τον επίσης καθολικό αρχηγό των ΕΣ-ΕΣ, Χίμλερ.³⁴⁸ Παράλληλα ο Trevor-Poper μας μεταδίνει και μια αξιοπερίεργη νότα του Χίτλερ στο καταφύγιο την ίδια εποχή. Φαινομενικά χωρίς ιδιαίτερο λόγο αρχίζει να μιλά για διαπραγματεύσεις. Υπογραμμίζοντας παράλληλα πως ο μόνος ικανός να τις φέρει σε αίσιο τέρας είν' ο Γκαίρινγκ.³⁴⁹ Λεπτομέρεια: Και ο Γκαίρινγκ —όπως κι οι Χίμλερ-Μπερναντόττε— τυγχάνει καθολικός!...

Είναι φανερό. Βρισκόμαστε μπροστά σ' έναν εξελισσόμενο αμερικανοβαλκανικό εκβιασμό κατά της Αγγλίας. Μια παύση του πολέμου στα τέλη του 1944 θα βρísκε τη Γερμανία στα σύ-

νορα του 1936 και την Αγγλία παντελώς σακατεμένη. Μα το κυριότερο απόλα έγκειται, στ' ότι οι επιχειρηματικοί κύκλοι της Αγγλίας, θα 'χαν ν' αντιμετωπίσουν εκ νέου τον ανταγωνισμό της Γερμανίας. Χώρα το γεγονός πως η μη άνευ όρων συνθηκολόγηση της Γερμανίας, θα σήμαινε και μη είσπραξη πολεμικών επανορθώσεων απ' το Λονδίνο. Ο μόνος τρόπος ν' αποφύγουν τη τέτοια καταστροφή οι αυθέντες του Λονδίνου, θα 'ταν η "έμπρακτη υπόσχεσή" τους, ότι θ' αποχωρούσαν σε ταχτές προθεσμίες από μια σειρά καίριες περιοχές: Όπως η Ινδία κι η Μ. Ανατολή ας πούμε...

Στα μέσα Σεπτεμβρίου του 1944, ο εκβιασμός επεχτείνεται και σ' ό,τι αφορά την Ελλάδα. Πιο συγκεκριμένα τόσο ο Τίτο όσο κι η νέα κομμουνιστική κυβέρνηση της Σόφιας, θέτουν θέμα "Μακεδονίας του Αιγαίου", στο ΕΑΜ-Μακεδονίας. Έρχονται μάλιστα και δυο υπουργοί της Βουλγαρίας —οι Νόικωφ-Τερμπέτσεφ— για να συζητήσουν το θέμα με τον υπεύθυνο του ΚΚΕ εκεί, Γ. Ερυθριάδη.³⁵⁰ Την ίδια ακριβώς εποχή ο Τίτο σημειώνει: "Οι Έλληνες σύντροφοι έχουν πραγματικά λαθεμένη θέση σχετικά με το ζήτημα των Μακεδόνων στην Ελλάδα και προσπαθώ να τους πείσω να τη διορθώσουν χωρίς ζημιές για το ελληνικό απελευθερωτικό κίνημα".³⁵¹

Και βέβαια ο Ερυθριάδης πέταξε τους δυο Βούλγαρους σχεδόν με τις κλωτσές έξω απ' τη χώρα μας: Μια ενέργεια η οποία αργότερα θα γνωρίσει πολλές επικρίσεις σαν δήθεν "στείρος υπερεθνικισμός"³⁵² "!!! Κοντολογίς; "Αριστερισμός: Η παιδική αρρώστεια του κομμουνισμού". Ωστόσο το ζήτημα παρέμενε σ' ανησυχητική για τους Άγγλους, εκκρεμότητα. Αν ακρωτηριαζόταν και το μοναδικό τους "πιθανό προπύργιο" στη Βαλκανική, η Ελλάδα, τότε ένα πράγμα δέον να θεωρείται σίγουρο: Η ασφυξία. Είν' αυτή η ωμή πραγματικότητα η οποία τους αναγκάζει να ενδώσουν στον εκβιασμό. Η τέως Μ. Βρετανία είχε να δώσει μερικές ταχτές ημερομηνίες αποχώρησης απ' τις Ινδίες και τη Μ. Ανατολή.³⁵³ Ποιο το είδος του ξεροκόμματος των ΗΠΑ της ΕΣΣΔ και του Βατικανού προς την Αγγλία;

Το ξεροκόμματο φέρει την επωνομασία, "Συμφωνία της Καζέρτας". Αφορά δε το ελληνικό πρόβλημα. Στις 28 Σεπτεμβρίου του 1944, φτάνουν στην Καζέρτα της Ιταλίας ο Ζέρβας για λογαριασμό του ΕΔΕΣ κι οι Σαράφης-Δεσποτόπουλος για το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ύστερ' από δυο-τρεις τυπικές κουβέντες —έτσι για να 'χαμε να λέγαμε κι αμπέλια να κλαδέβαμε— βάλαν φαρδιά-πλατιά την υπογραφή τους στο σχετικό έγγραφο. Το ρεζου-

μέ του τελευταίου ήταν μέσες-άκρες το παρακάτω. Ο ΕΔΕΣ κι ο ΕΛΑΣ θα 'μπαιναν κάτω απ' τις διαταγές του Βρετανού αρχιστράτηγου, Σκόμπυ.^{3 5 4} Ήτοι; Η προδοσία βάδιζε με ξεφρεν'άλματα προς το δραματικό της κορύφωμα. Λίγο μετά, θα γινότανε η σφαγή του Δεκέμβρη, από τ'αγγλικά τάνκς. Και μια ωραία πρωία ο Παρτσαλιδής θα υπογράψει με τον Πλαστήρα τη "Συμφωνία της Βάρκιζας".^{3 5 5}

... ΕΤΣΙ... ΓΙΑ ΝΑ ΄ΧΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΜΕ...

... ΤΑ ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ...

... ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΑΝ ΤΟΝ ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΙ ΤΗ "17 ΝΟΕΜΒΡΗ"...

Ο πιτσιρικάς Ιωσήφ ταρακούνησε τα νερά της μικρής του προσφυγικής γειτονιάς, με τον δυναμισμό που στήριζε τις εκπληχτικές, για την ηλικία του, πολιτικές αναλύσεις τις οποίες έκανε μεγαλόφωνα. Οι αιώνες σκιές σκίρτησαν. "Εδώ είμαστε", σκέφτηκαν. Και χυμήξαν.

Πανετυχής η φουκαριάρα μητέρα του ξεχείλιζε από καμάρι, για το "εβλογημένο" —έτσι της το αποκάλεσαν οι σκιές όταν τη ξύγωσαν— παιδί που 'βγαλε. Αυτή είχε τα πάντα κι ο γιός της βρέθηκε φοιτητής στ' "ορθόδοξο σεμινάριο της Τυφλίδας". Ένα κατόρθωμα τ'οποίο ούτε να ονειρευτεί δε τόλμαγε η δόλια...

... Στη κατάλληλη στιγμή οι σκιές κανόνισαν ν' αποβληθεί ο Ιωσήφ απ' το σεμινάριο. (Όπως είχαν κανονίσει να ψήσουν τον Αδόλφο να παρατήρει το γυμνάσιο). Από κει κι ύστερα το πράγμα τσούλησε όπως τ'όχαν προβλέψει...

... Άραγε κατάλαβε ποτέ ο Ιωσήφ Τζουγκασβίλι ή "Στάλιν" πως ήταν προστατευόμενος μιας κολοσσιαίας αόρατης δύναμης; Ίσως να - ίσως όχι. Το θέμα είναι, πως αμέσως μετά την αποβολή του βρήκε δουλειά στο κρατικό αστεροσκοπείο της Τυφλίδας — και μάλιστα με παχύλο μισθό! Και να φανταστεί κανείς πως είχε σταμπαριστεί σαν κομμουνιστής!!! Τι σήμαινε αυτό για κείνη την εποχή; Αφήστε το καλύτερα... Εν πάση περιπτώσει δίχως να καταλαβαίνει κι ο ίδιος τι συμβαίνει, βρέθηκε να δραπετεύει ένα σωρό φορές απ' τα βάθη της Σιβηρίας —αν είναι ποτέ δυνατό— να ληστεύει ανενόχλητος χρηματαποστολές και να εξακοντίζει το Λένιν απ' την ηγεσία του Ρ.Κ.Κ. στα 35 του μόλις χρόνια!!! Τον Λένιν που μόλις σκέφτηκε ν' αντιδράσει ενάντια του έπεσε τάβλα στο κρεβάτι και δε ξανασηκώθηκε παρά μόνο για να ταφεί...

... Όχι ο Στάλιν δεν είχε ιδέα για ό,τι συνέβαινε. Έκανε τ'αδύνατα δυνατά να προστατέψει τους παλιούς του συντρόφους. Μάταια όμως. Μια αόρατη δύναμη τους έβαζε έτσι στα καλά καθούμενα, να τα βάζουν μαζί του κι ύστερα να εχτελούνται. Στη κατάλληλη στιγμή δε, ο Μπουχάριν τον αποκαλεί και "Τζέκινς Χαν". Γιατί; Γιατί "κάποιος" Νοστράδαμος "προφήτεψε" πως ο "τρίτος Αντίχριστος" θ' αποκαταστήσει τον "μεγάλο Μογγόλο"!!!!...

... Και να ο Γκορμπατσώφ να "προδίδει τον κομμουνισμό". Και να η αηδία σ' όλους τους κομμουνιστές της γης. Και να η όποια "17 Νοέμβρη" μοναδικός γνήσιος εκφραστής του εργατικού λόγου. Και να τα πρώτα φιλοσταλινικά σκιρτήματα. Και να η αδηφάγος ΕΟΚ να καταβροχθίζει την Ελλάδα. Και να η όποια "17 Νοέμβρη" κυβέρνηση. Και να το σύνολο του

λαού μαζί της. Και να φιλοσταλινικό πραξικόπημα στην ΕΣΣΔ. Και να ο "Μεγάλος Μογγόλος". Και να ο πυρηνικός όλεθρος. Και να η εκπλήρωση της προφητείας.

... Προφητείες και πράσιν'άλογα. Ένας κάποιος Κοσμάς Αιτωλός έριξε κλήρο στις 1.000 χρονοκοίτες του όποιου πιθανού μέλλοντος κι έπεσε λέει διάννα, στη σωστή!!! Αν είναι ποτέ δυνατό... Αλλά οι αιώνιες σκιές μεριμνούν απ'το παρασκήνιο να τον κάνουν με το ξόρι προφήτη υλοποιώντας τις αρχιδιές του... Παραγίναμε βλέπετε πολλοί στον πλανήτη. Οπότε; Οπότε μόνο μια βροχή, δηλ. μια συντέλεια μας σώζει.

Κι οι μυγάδες να διαδίδουν πως τόσο ο Αλέξανδρος όσο κι οι τωρινοί Μακεδόνες δεν είναι Έλληνες μα Σλάβοι!!! Λέτε να δούμε καμιά ανεξάρτητη - Πελοπόννησο κ.ο.κ.; Στο βωμό της ανασύστασης του Βυζάντιου βέβαια... Ή καμιάς "πανορθόδοξης ομοσπονδίας" με Ρωσία, και πάει λέγοντας...

Ποιό να'ναι άραγε το δύστυχο πρώην παιδί που οι αιώνιες σκιές του προσαρμόσαν τη ζωή έτσι ώστε να μισεί τον κόσμο, ένεκα των αλεπάλληλων στραπάτσων που δέχτηκε και που προορίζεται γι' Αντίχριστος; Είναι Πέρσης, Λίβυος, Ρώσος, Έλληνας; Λίγη υπομονή και θα δούμε.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Δολοφονείτε το κτήνος

Η ΟΡΓΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΑΓΑ ΚΙ ΕΝΑ ΙΣΡΑΗΛ

ΛΥΚΟΦΩΣ ΑΠΟ ΑΙΜΑ
(ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΩΝ
ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ - ΓΛΥΞΜΠΟΥΡΓΚ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

Η ΟΡΓΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Παρατηρεί ο ταξίαρχος *Myers*, μ' όση πικρία του επιτρέπει η βρετανική του ταυτότητα: "... Οι πολιτικοί αντίπαλοι των ΕΑΜικών ηγετών, βλέποντας τη βοήθεια που έπαιρναν από τις Δυτικές Δημοκρατίες δεν έχαναν ευκαιρία να τους χλευάζουν ή να επωφελούνται από την πλεονεχτική τους θέση".³⁵⁶

Πάντα κυνικός ο συμπατριώτης του *Woodhouse* υπογραμμίζει στεγνά: "Στα τέλη του 1945 η Ελλάδα ελέγχεται από την άκρα δεξιά, όπως στα 1943, ελέγχεται από την Αντίσταση".³⁵⁷

Μ'ελεγχόμενη οργή ο επίσης Βρετανός πράχτορας της *SIS* Κλάιβ συμπληρώνει: "Όλοι οι φίλοι μου στο Λονδίνο φανήκαν κυριολεκτικά μπερδεμένοι και αναστατωμένοι με τα όσα συνέβαιναν στην Ελλάδα, απ' όπου μόλις είχα επιστρέψει. Δε μπορούσαν να εξηγήσουν με τίποτα στον κόσμο πως οι Βρετανοί είχαν πάρει διαταγή να πυροβολήσουν αυτούς τους ίδιους Έλληνες οι οποίοι λίγους μήνες πριν πολεμούσαν εναντίον των Γερμανών... Παντού υπήρχε διάχυτη η εντύπωση ότι στην Αθήνα γινόταν κάποιο φοβερό έγκλημα και κάποιο μεγάλο λάθος".³⁵⁸

Ένας ακόμα Βρετανός αξιωματικός, ο *Hamson* σημειώνει με ειλικρινή μελαγχολία: "Ήταν κρίμα που έφευγα. Ήταν κρίμα γιατί ήταν πολλά πράγματα που θα ήθελα να πω στους Έλληνες φίλους μου προτού φύγω, ιδιαίτερα στους φίλους μου του ΕΛΑΣ. Κατά κάποιο τρόπο αισθανόμουν πως τους άφηνα στην τύχη τους, που σήμαινε εμφύλιο πόλεμο αλλά ήμουν ευχαριστημένος που δεν ήμουν εκεί να τον δω".³⁵⁹

Είν' ευνόητο όσο και θεμιτό ένας Άγγλος να προσπαθεί ν' αμβλύνει όσο τον παίρνει τις εντυπώσεις για τη στάση της πατρίδας του στη συγκεκριμένη περίοδο. Παρόλ' αυτά όμως η εικόνα που προβάλλει απ' τα γραφτά τους είν' επαρκώς ανατριχιαστική. Στην πραγματικότητα αυτό τ' οποίο συνέβει μετά τη

"Βάρκιζα" είν' ασύλληπτα ανατριχιαστικό.

Ο *Viktor Frankl* έχει να μας πει κάτι ενδιαφέρον: "Όπως το μπουμεραγκ επιστρέφει στον κυνηγό που το έρριξε μόνο όταν αστοχήσει, έτσι και ο άνθρωπος επιστρέφει στον εαυτό του, όταν απογοητευτεί στην αναζήτηση νοήματος στη ζωή του".³⁶⁰ Η απογοήτευση συνδέεται πάντα με την απώλεια ή τη συντριβή ενός "πιστεύω" ή μιας "ελπιδοφόρας προοπτικής". Ωστόσο τούτη η "επιστροφή στον εαυτό του" ενός μαχητή, σημαίνει και ξεκομμα απ' το κοπάδι. Κι όποιος ξεκόβει απ' το κοπάδι γίνεται απλώς ένα πανεύκολο θήραμα για τον όποιο κυνηγό. Κι αυτό συνέβει με τους εκατοντάδες χιλιάδες οπαδούς-μέλη του ΕΑΜ. Αμήχανοι απ' τη προδοσία των "ηγετών" τους, αφέθηκαν σε μια μοιρολατρική όσο και παθητική απομόνωση. Μετατρεπόμενοι έτσι σ' εύκολη για τους κυνηγούς λεία. Αλλά το πράγμα αποχτά εξαιρετικό ενδιαφέρον κι από το εξής ερώτημα: "Ποιοι είν' οι κυνηγοί";

Αμέσως μετά τη "Βάρκιζα" τα ξένα κέντρα δύναμης στη προσπάθειά τους να εξωθήσουν το ΚΚΕ σ' εμφύλιο, εφάρμοσαν μέσω των κυβερνήσεων Παπαντρέου, Πλαστήρα, Βούλγαρη, Κανελλόπουλου, Τσαλδάρη, Σκοφύλη, τη παρακάτω μέθοδο.³⁶¹ Στήσαν δυο είδους στρατοδικεία. Ένα για να εκδικάζει τα συνδεόμενα με τους δοσίλογους εγκλήματα. Κι έν' άλλο τ' οποίο θα εξετάζει τις καταγγελίες "εθνικοφρόνων πολιτών" για τα εγκλήματα που διαπράχτηκαν στην κατοχή από μέλη των αντιστασιακών οργανώσεων.³⁶² Δηλ. του ΕΑΜ, αφού οι του ΕΔΕΣ "εφλέγοντο" απ' τον παλμό της... εθνικοφροσύνης... Τούτα τα δεύτερα στρατοδικεία θα εξελιχτούν σ' αληθινά σφαγεία. Οποιοδήποτε του κάπνιζε ξαφνικά έτρεχε και κατάγγελνε τον ιξ πρώην ΕΑΜίτη με τον οποίο είχε προηγούμενα. Τα κατά τούτους στρατοδικεία, δε σπαταλούσαν καθόλου χρόνο γι' ακριβή πιστοποίηση της αλήθειας. Έστελναν αμέσως στ' απόσπασμα τον κατηγορούμενο ύστερ' από συνοπτική διαδικασία.

Αντίθετα, οι κατηγορούμενοι ως κουκουλοφόροι συνεργάτες των Γερμανών, την πήδαγαν τρώγοντας 4-5 χρόνια φυλακή. Για ν' απολυθούν μετά λίγους μήνες "λόγω καλής διαγωγής". Ο εξευτελισμός του λαού μας κατέστη πλήρης όταν οι συλλαμβανόμενοι ΕΑΜίτες παρακαλούσαν τις αρχές να δικάστουν σαν δοσίλογοι κι όχι σαν αντιστασιακοί.³⁶³ !!! Μ' αυτό το τρόπο η Ελλάδα μεταβλήθηκε σε τρελλοκομείο. Το 30% του πληθυσμού είχε ξεχυθεί σ' ένα ανηλεές κυνηγητό του υπόλοιπου 70%. (Ακόμα κι ο Κανελλόπουλος θα παραδεχτεί στα 1985 πως το 35%

του ελληνικού λαού είχ' ενταχτεί στο ΕΑΜ. Ένα 35% ήταν ενάντια του. Το υπόλοιπο 30% τέλος εδιάκειτο φιλικά απέναντι στο ΕΑΜ, αλλά βαστούσε μια ευμενή προς αυτό ουδετερότητα.³⁶⁴ Νομίζουμε πως τα ποσοστά που δίνει ο Κανελλόπουλος απηχούν την ξερή αλήθεια).

Εν πάση περιπτώσει στις εκλογές της 31ης Μάρτη του 1946—όπου το ΚΚΕ δήλωσε αποχή—υπήρχαν πάνω από 100.000 καταδικώμενοι "απλοί" συμπαθούντες το ΕΑΜ!! Δηλ. 100.000 θύματα αόριστων ιδιοτελών καταγγελιών.³⁶⁵ Το κράτος προχώρησε σ' άκρως δελεαστικές επικηρύξεις των διωκόμενων. Το αποτέλεσμα ήταν να σχηματιστούν ένα σωρό συμμορίες από ακροδεξιούς κυνηγούς κεφαλών. Τα μέλη τους δολοφονούσαν τους επικηρυγμένους. Κατόπιν έκοβαν τα κεφάλια τους σαν πειστήριο προκειμένου να εισπράξουν τ' αργύρια της επικήρυξης.³⁶⁶ Κοντολογίς η Ελλάδα του 1945-9 είχε γίνει Φάρ-Ουέστ του 1840-70. Τραγικό.

Ναι αλλ' ας επανέλθουμε στο ερώτημά μας: "Ποιοι ήταν οι κυνηγοί";

Λοιπόν ο αφορισμός του *Frankl* που αναφέραμε—σχετικά με την απομόνωση του ατόμου λόγω απώλειας του νοήματος της ζωής—βρίσκει απήχηση και σ' ό,τι αφορά το ψυχισμό των κυνηγών κεφαλών. Κι αυτοί βρέθηκαν παντελώς ξεκρέμαστοι ψυχολογικά, κυρίως στη διάρκεια της κατοχής. Προπολεμικά ανήκαν ταξικά, στο μικροαστικό στρώμα τ' οποίο χρωστούσε την κάποια "ευημερία" του, στον τοπικό μεγαλοαστό πολιτικό "προστάτη". Οι κοινωνιολογικές μεταπρατικές δομές της Ελλάδας είχαν μετατρέψει τα πολιτικά σχήματα σε κόμματα πελατών. Συνάμα ευνοούσαν ένα είδος σιωπηλού παζαρέματος μεταξύ του όποιου πολιτικού προύχοντα και της εκλογικής του πελατείας. Αυτός θα μεριμνᾶ για την εξασφάλιση ή τη διαίωξη του καλοπερασασκισμού τους. Κι εκείνοι απ' τη μεριά τους θα μεριμνούν για την εσαεί παραμονή του στη Βουλή και στα όσο κέρδη συνεπάγεται η νομή της εξουσίας. Με λίγα λόγια ο "προστάτης" αποτελούσε τον "εκ γενετής" μιγάδα. Οι μικροαστοί υποστηρικτές του δεν ήταν παρά οι γεννίτσαροι του μιγαδισμού.

Η τέτοια έλλειψη ιδεολογικού υπόβαθρου ωθούσε τούτα τα μεσαία στρώματα ν' αναζητούν τη κάποια κοινωνική αιτιολόγηση σε δυο υποκατάστατα.

α) — Στη θρησκεία.

β) — Στη κατά κάποιο τρόπο θεοποίηση του τοπικού "προ-

στάτη".

Στα μάτια τους ο πολιτικός μεγαλοκαρχαρίας, μετασχηματιζόταν σ' εντεταλμένο απ' "τον θεό" φύλακα-άγγελο της "θείας τάξης". Αλλ' αυτό το σχήμα στοιχειοθετούσε την πιο πρόσφερη ψευδεπίφαση για να καλύψουν όπως-όπως τη γυμνή αλήθεια. Πίστευαν στη "θεία αρμονία", επειδή είχαν πλήρη συναισθηση του ότι ο καλοπερασασκισμός τους διατηρούταν, χάρη στην ασφυκτική αστυνόμευση της νομικής "τάξης" του κράτους.

Στην κατοχή όμως παρίστανται μάρτυρες μιας "ιεροσυλίας". Οι τοποτηρητές της "θεόπνευστης" έννομης τάξης διασύρονται "αναίσχυντα" απ' τους μέχρι τότε "τυφλοπόντικες των καταγωγών". "Αξεστοί" γενναιοφόροι γεμάτοι ψείρες, "σφετερίζονται" το ρόλο του νομοθέτη απ' τους "φυσικούς του δικαιούχους". Ιεροσυλία; Σίγουρα ναι. Όμως υπάρχει κι ένα συντριπτικό στοιχείο στην όλη υπόθεση. Οι πρώην "προστάτες" όχι μόνο αποδέχτηκαν χωρίς γογγυσμό τη ταπείνωσή τους, αλλά ικέτευσαν κιόλας τους "κατσαπλιάδες". Μη διστάζοντας να προδώσουν μήτε τους παλιούς τους "φίλους"-πελάτες, προκειμένου να σώσουν το τομάρι τους.

Η προσγείωση των μικροαστών τέως "πελατών", ήταν οδυνηρή. Ένα βασανιστικό αίσθημα κοινωνικής όσο και υπαρξιακής απομόνωσης τους έγδερνε. Μερικοί από δαύτους θ' αναζητήσουν "οικογενειακό άσυλο" στον μόνο αντιπροσωπευτικό των ψυχικών τους τραυμάτων οργανισμό. Θα ζητήσουν να εκδικηθούν τους "αρχέγονους πατριάρχες", μεσ' από την αστυνομία του ΕΛΑΣ, τη λεγόμενη "ΟΠΛΑ". Κοντολογίς; Η αιώνια μάχη "αρχέγονου πατριάρχη και επαναστατημένων γιών", όπως το θέτει κι ο Μαρκουζέ.³⁶⁷ Είν' αυτοί οι οποίοι θα συνδεθούν με τα περισσότερα όντως στυγερά εγκλήματα που αποδίνονται στην "ΟΠΛΑ". Εγκλήματα τα οποία τόσο ανάγλυφα περιγράφει ο Στίνας.³⁶⁸ Κάποια άλλη σχετικά μεγαλύτερη μερίδα των παραπάνω μικροαστών θα βρουν κατάλυμα στα Τάγματα Ασφαλείας.

Η μεγαλύτερη τέλος μερίδα της τάξης τους θα σχηματίσει αυτό που οι Χάρτουνγκ-Βόλφ ονομάζουν "ψευδοκοινότητα".³⁶⁹ Πρόκειται για μια σιωπηλή "κοινωνία". Τα μέλη της είν' αναγκασμένα απ' τις περιστάσεις—στη προκειμένη περίπτωση απ' τη κυριαρχία των "κατσαπλιάδων" του ΕΑΜ—να καταπνίγουν τις εσωτερικές τους συγκρούσεις και παρορμήσεις. Όπως εντοπίζει ο Σνάνιντερ, νιώθουν την ανάγκη να βρουν εν' ανυπεράσπιστο θύμα για να το "τρελάνουν".³⁷⁰ Από κει κι ύστερα υπο-

βαθμίζεται κάθε τους αντίληψη σχετικά με το χωροχρόνο κι αποχτούν μια ακραία τραυματική ταυτότητα. Η τέτοια σχιζοφρενική εικόνα μαστίζει σύμφωνα με τον *Vinnai*, "τα χαμηλά στρώματα της καπιταλιστικής κοινωνίας".³⁷¹ Μ'άλλα λόγια και, με βάση τις ελληνικές ιδιαιτερότητες σε σχέση με τη Δυτική κοινωνική καταστάλλαξη, φορείς της παραπάνω ψύχωσης, είναι πράγματι οι τότε μικροαστοί.

Το γκρέμισμα του παλιού σεβασμού που 'τρεφαν στον μέχρι τότε πολιτικό τους "προστάτη", τους ρήμαξε ψυχολογικά στην κυριολεξία. Μετά την "απελευθέρωση" δεν αποτελούσαν παρά ένα μάτσο από κενά όσο και μοναχικά μέλη μιας κλειστής "ψευδοκοινωνίας". Αναζητούσαν μ' επιθανάτια αγωνία τον αδύναμο της ημέρας προκειμένου να ξεθυμάνουν πάνω του.

Γράφει ο *Natzemy*: "Η μη αναγνώριση των επιτευγμάτων και της προσωπικότητας ενός ατόμου του εμπνέει μια διάθεση θυσίας με τον μεταφυσικό στόχο της διαφύλαξης της ακεραιότητας της γενικής του ιδεολογίας".³⁷² Βρισκόμαστε δηλ. αρκετά κοντά σ' ό,τι ο καθηγητής Καγγελάρης ονομάζει "Μεταβολισμό της Ύπαρξης".³⁷³ Οι αφορισμοί τούτοι βρίσκουν τ' ακριβές τους αντίκρουσμα στον "ψυχολογικό τρόπο σκέπτεσθαι" των κυνηγημένων ΕΑΜιτών. Τη συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι δεν υπάρχει πια τρόπος αντιστροφής των πραγμάτων, διαδέχεται μια μαζοχιστική διάθεση θυσίας.

Λειτουργικό επακόλουθο της έτσι διαμορφωμένης κατάστασης θα σταθεί ένα λουτρό αίματος. Ακόμα κι εκείνο το εξαπολυθέν, απ' τους φαναριώτες και τους κοτσαμπάσηδες ενάντια στα παλληκάρια μετά την επανάσταση του 1821 πογκρόμ, ωχριούσε μπροστά σ' αυτό που συνέβει μεταξύ 1944-53. Οι παρακρατικές ακροδεξιές συμμορίες καθόρισαν εντελώς αυθέραιτα "άδειες κυκλοφορίας"! Χωρίς αυτές κανείς δε μπορούσε να κάνει βήμα. Παράλληλα οργανώνονταν σ' όλη την επικράτεια καθημερινά μπλόκα. Αλλοίμονο σ' όποιον(ποία) στερούταν την απαραίτητη "άδεια". Αν δε δολοφονούταν επί τόπου στελνόταν στ' απόσπασμα απ' το σχετικό "δικαστήριο".³⁷⁴ Σε συνεργασία με τα κατά τόπους τμήματα αστυνομίας και χωροφυλακής, οι κυνηγοί κεφαλών επέδραμαν σε σπίτια απλών δημοκρατικών πολιτών. Αν κάποιος αποδυνκνείτο "καταζητούμενος" ξεσπούσαν στην οικογένειά του. Βίαζαν τις γυναίκες του σπιτιού κι ύστερα τις κούρευαν γουλί. Ταυτόχρονα κατάρρεφαν το σπίτι ή πυρπολούσαν το χτήμα του. Ξεριζωναν τα δέντρα κ.ο.κ.³⁷⁵ Στις πόλεις δολοφονούσαν εν ψυχρώ συνδικαλιστικά στελέχη μετά τις συγ-

κεντρώσεις τους, όπως αναγκάζεται να ομολογήσει κι ο *Woodhoyse*.³⁷⁶

(Ο πατέρας του γράφοντος αναγκάστηκε στα 1945 ν' αφήσει τη γεννέτειρά του όπου ήταν αρκετά αγαπητός λόγω της άψογης συμπεριφοράς του, σ' όλη τη διάρκεια της κατοχής.³⁷⁷ Μόλις πριν λίγους μήνες ο Κανελλόπουλος καμάρωνε σα γύφτικο σκερπάνι δίπλα του σ' έναν εξώστη, κρατώντας αγκαλιά τον αδελφό μας —εμείς θα δούμε το φως 9 χρόνια μετά απ' αυτόν— σ' ένδειξη καλοπιστίας. Εν πάση περιπτώσει οι καιροί έχουν γυρίσματα. Έτσι στα 1945 οι καινούργιοι διοικητές χωροφυλακής μαζί με κάτι κυνηγούς κεφαλών απ' τη Καλαμάτα το Πύργο κ.λ.π. απαιτούσαν την κεφαλή του επί πίνακι. Αγνωώντας τις εκκλήσεις των κατοίκων της πόλης —προκειμένου να τους προφυλάξει από τυχόν αντίποινα των κουκουλοφόρων— ότι δε θα επιτρέψουν σε κανέναν να τον πειράξει, ο πατέρας μας πήρε το παιδί και τη γυναίκα του κι έφυγε με μια μηχανή για την Αμαλιάδα. Εκεί ξεφόρτωσε δυο-τρεις μπόγους με τα "νοικοκυριά" του. Με κάποια λεφτουδάκια απ' την προίκα της μητέρας μας άνοιξε ένα μαγαζάκι υφασμάτων. Και μια ωραία πρωία ορμήξαν τα σαρκοβόρα. Σε λίγα λεπτά μια γυναίκα "μεθυσμένη" απ' τη δύσοσμη όσο και γλοιώδη μυρωδιά των υφασμάτων που καίγονταν, προσπαθούσε να ψελλίσει "βοήθεια" — ή κάτι τέτοιο...).

Ίσως φανεί ότι μας αρέσει να το παίζουμε μεγαλόψυχοι κ.τ.τ. Ορκιζόμαστε ότι δεν είναι στο στυλ μας να γυρίζουμε και το δεξί μάγουλο όταν ήδη μας έχουν ραπίσει τ' αριστερό. Επίσης ποτέ δε θα παίζαμε μια παρτίδα χαρτιά με κάποιον ο οποίος ωρύεται δημόσια για τη τιμιότητά του. Ωστόσο νιώθουμε την ανάγκη να υπερτονίσουμε το εξής. Κατανοούμε απόλυτα τη ψυχολογική μοναξιά όλων όσων η λοταρία της ζωής εξανάγκασε ν' αναζητήσουν απάγγειο στον τραμπουκισμό της άκρας δεξιάς. Υπήρξαν κι αυτοί —όπως κι οι αριστεροί συνάνθρωποί τους— έρμαια στους αγχώδεις κυματισμούς κάποιας, υπερκείμενης των δυνατοτήτων αντίληψής τους, ιστορικής περιπλοκής. Μόνο αυτό...

Στα μέσα Ιούλη του 1945, λήγει η πλέον καθοριστική σύσκεψη της δεκαετίας του 1940. Μιλάμε για τη περιλάλητη "Διάσκεψη του Πότσταμ". Το Πότσταμ στάθηκε κατά πολύ πιο σημαδιακό από,τι η Γιάλτα. Κι αυτό γιατί δεν επικύρωσε απλώς

τα συμφωνηθέντα σ' αυτή. Οι Στάλιν-Τρούμαν επεξέτειναν τη κωδικοποίηση των συμφωνιών της Γιάλτας μ' ορισμένους καιρίαις σπουδαιότητας όρους.³⁷⁸ Σε τούτη τη διάσκεψη χαράσσονται όλες οι "σταθερές" της μεταπολεμικής εποχής. Η μόνη σκιά της υπόθεσης εκπέμπεται απ' τη παρούσα του Τσώρτσιλ. Αμετανόητος αρτηριοσκληρωτικός "μεγαλοάγγλος" ο τελευταίος, εννοούσε να μένει προσκολλημένος, σε παρωχημένα απ' τη ζωή ζητούμενα. Κάτι τ' όποιο δε βοηθούσε καθόλου την επιδεικτική του εγωπάθεια.

Βοήθησε όμως τους Στάλιν-Τρούμαν να τον θέσουν εκτός νυμφώνος. Προχωρώντας δηλ. σε μια ολική "διευθέτηση", δίχως ν' ασχοληθούν διόλου με τις όποιες του αντιρρήσεις.³⁷⁹ Συνηθισμένος να εκστομίζει βαρύγδουπες κορώνες όμως, δεν έχασ' ευκαιρία να ξεφουρνίσει τη φράση η οποία θα μείνει στην ιστορία, σε σχέση με τη σοβιετική σφαίρα επιρροής. Θα την αποκαλέσει, "Σιδηρούν Παραπέτασμα".³⁸⁰

Κι όμως: Η φράση στοιχειοθετούσε μια λογοκλοπή χειρίστου είδους. Ελάχιστοι γνωρίζουν —κι ο Τσώρτσιλ δεν είχε καμιά όρεξη να τους το γνωστοποιήσει— πως πατέρας τούτης της φράσης ήταν ο Γκαίμπελς. (Σε μια ραδιοφωνική του εκπομπή στις 23 Φλεβάρη του 1945 ο Γκαίμπελς θα σχολιάσει τη συμφωνία της Γιάλτας ως ακολούθως: "Το να επιτραπεί στη Ρωσία να επεχτείνει την κυριαρχία της στην Ανατολική και Νοτιοανατολική Ευρώπη θα δημιουργήσει ένα σιδηρόν παραπετάσμα που θα πέσει πάνω στις περιοχές αυτές. Πίσω από το παραπέτασμα αυτό θ' αρχίσει μια μαζική εξόντωση ανθρώπων, πιθανώς με τις ευλογίες των εβραϊκών εφημερίδων της Νέας Υόρκης").³⁸¹

Πάντως ήξερε τι έκανε. Απλούστατα προειδοποιούσε τους ενδιαφερόμενους επιχειρηματικούς κύκλους των ΗΠΑ για τα δεινά που προοιωνίζει η συμμαχία Ουάσινγκτον-Μόσχας.

Όσο τα προσχήματα προς τα έξω —δηλ. προς τους άγρια δουλευόμενους λαούς της Ευρώπης— πρέπει να κρατηθούν πάση θυσία. Αυτό τουλάχιστον απαιτεί το πρωτόκολλο και το... "Σαβουάρ Βίβρ" της βελούδινης διπλωματίας. Έτσι ο νέος υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Μπαίρνς, επιδίνει ένα καυστικό υπόμνημα στον Μολότφ: Γιατί λείπει η διαφάνεια στις εξελίξεις των κρατών του "ανατολικού μπλόκ"; Αλλά ο Μολότφ δε πήγε στο Πότονταμ μ' άδειες τσέπες. Είχε να κάνει κι αυτός μια ερώτηση. Η σοβιετική κυβέρνηση θα επιθυμούσε να πληροφορηθεί από "πρώτο χέρι" τι συμβαίνει στην Ελλάδα. Δε-

δομένου ότι παντού υπήρχε διάχυτη η εντύπωση ότι εκεί σημειωνόταν ένα πρωτοφανές πογκρόμ. Η αγγλική αντιπροσωπεία απόρριψε τη κατηγορία. Όχι. Ό,τι συνέβει στην Ελλάδα, συνέβει μέσα σε νόμιμα πλαίσια.³⁸² Ο Μολότφ όμως παρουσίασε χωρίς περιστροφές διάφορα άρθρα του αγγλικού και του αμερικάνικου Τύπου. Σύμφωνα μ' αυτά, οι ακρότητες σε βάρος των δημοκρατικών στην Ελλάδα, ήταν συντριπτικά μεγαλύτερες απο,τιδήποτε έλαβε χώρα στη Ρουμανία και στη Βουλγαρία.³⁸³

Είν' ισχυρός ο πειρασμός να υποθέσουμε —ύστερ' από μια εξαντλητική μελέτη των διαθέσιμων στοιχείων του φακέλλου εκ μέρους μας— τα παρακάτω: Όλη αυτή η ιστορία με τα διαβήματα και τ' αντιδιαβήματα συγκροτούσε ένα καλοστημένο παιχνίδι ΕΣΣΔ-ΗΠΑ σε βάρος των Άγγλων. Είναι κάτι παραπάνω από φανερό, η ποικιλλότροπη προσπάθεια να καταστεί το Λονδίνο κατηγορούμενο στα μάτια της παγκόσμιας κοινής γνώμης, για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα. Ο πρόσκαιρος στόχος τους ήταν να θέσουν τη Βρετανία σε θέση άμυνας. Μ' απώτερο σκοπό το ξεγύμνωμα απ' όλες τις χτήσεις της. Αυτές θα μπορούσαν να στηρίξουν τ' ανά τον κόσμο στρατηγικά ερείσματα των δυο νέων υπερδυνάμεων. Στα εν λόγω ερείσματα, περίοπτη θέση κατείχαν η Ινδία κι η Μ. Ανατολή.³⁸⁴

Στις 26 Ιούλη του 1945 διεξάγονται εκλογές στη Μ. Βρετανία. Οι "Συντηρητικοί" "του" Τσώρτσιλ, ηττώνται απ' τους "Εργατικούς" "του" Κλήμεντ Άττλν. Νέος υπουργός εξωτερικών γίνεται ο διαβόητος εκείνος Έρνεστ Μπέβαν. Ένας αλλαζόνας-κενόδοξος όσο κι υπερφίαλος τύπος.³⁸⁵ Οι Άττλν-Μπέβαν ήταν εντολοδόχοι των προσδεμένων με το πολυεθνικό κεφάλαιο των ΗΠΑ και του Βατικανού, επιχειρηματικών κύκλων του Λονδίνου. Γι' αυτούς η Βρετανική αυτοκρατορία μπορούσε να πάει να πνιγεί. Στο βαθμό βέβαια που δημιουργούσε προβλήματα στα οικονομικά τους πάρε-δώσε με ΗΠΑ-Βατικανό.

Οι πρώτες ενέργειες των Άττλν-Μπέβαν, εστιάζονται στη καταπράυνση των ΗΠΑ του Βατικανού και της ΕΣΣΔ. "Αμετακίνητη" προοπτική της κυβέρνησής τους —διατρανώνουν— είν' η χορήγηση ανεξαρτησίας στο λαό της Ινδίας.³⁸⁶ Η ίδια ακριβώς προοπτική ισχύει και για τους λαούς της Εγγύς Ανατολής.³⁸⁷

Λοιπόν η άνευ όρων παράδοση της Αγγλίας στις βουλές των αντιπάλων της θα επισημοποιηθεί στην πρωτεύουσά της, το Λονδίνο, το Σεπτέμβρη του 1945. Εκεί θα συνέλθει η πρώτη λεγόμενη "Διάσκεψη του Συμβουλίου των Υπουργών Εξωτερι-

κών". Το τελικό πακέτο των μυστικών αποφάσεων πρόβλεπε το στήσιμο φιλικών προς τη Μόσχα καθεστώτων, σ' όσα κράτη απελευθερώθηκαν από σοβιετικά στρατεύματα. Ταυτόχρονα εκκένωση της Ινδίας και της Μ. Ανατολής απ' τις αγγλικές αποικιακές δυνάμεις. Το τι σχεδιάστηκε για την Ελλάδα, μας το μαρτυρά αδιάφυστα, η ίδια η φορά των πραγμάτων εδώ. Ας παρακολουθήσουμε τον κυριολεκτικά ιλιγγιώδη τους ρυθμό.

Την 7η Οχτώβρη του 1945, αρχίζει στον αθηναϊκό κινηματογράφο "Τιτάνια" το 7ο συνέδριο του ΚΚΕ.³⁸⁸ Εισηγητές είν' οι Σιάντος, Παρτσαλίδης, Στρίγγος, Ιωαννίδης, Ζαχαριάδης.³⁸⁹ "Σύμπτωση": Το συνέδριο συνέρχεται ελάχιστα μέρες μετά την επιστροφή του αντιβασιλέα-αρχιεπίσκοπου Δαμασκηνού απ' το Λονδίνο. Είχε κληθεί εκεί απ' το Μπέβαν.³⁹⁰ Πότε; Μόλις δυο μέρες μετά τη λήξη της συνόδου των υπουργών εξωτερικών στη βρετανική πρωτεύουσα!! Επιστρέφοντας ο Δαμασκηνός μεταβιβάζει τις διαταγές που του δόθηκαν στον πρωθυπουργό Βούλγαρη. Αυτός με τη σειρά του προκηρύττει εντελώς απρόοπτα στις 5 Οχτώβρη, εκλογές για τις 20 Γενάρη του 1946.³⁹¹ Κατάπληξη. Δυο μόνο μέρες μετά, "το" ΕΑΜ ανακοινώνει την απόφασή "του" να μπούκοτάρει τις εκλογές.³⁹²

Προσοχή. Η τέτοια σπουδή των κομμάτων του ΕΑΜ —τα περισσότερα των οποίων η λαϊκή επιρροή ήταν ανύπαρκτη παρά τους πομπώδεις τους τίτλους— έχει κεφαλαιώδη σημασία. Τώρα τελευταία ήρθε στο φως εν' αδημοσίευτο και, κατά τη κρίση μας εκρηχτικό, ντοκουμέντο. Πρόκειται για την εισήγηση του μακαρίτη Δημ. Παρτσαλίδη στην 7η ολομέλεια του ΚΚΕ στα 1950. Σ' αυτήν αποκαλύπτει και τα εξής διαφωτιστικά.

α) —Ο Στάλιν έβαλε χέρι στην ηγεσία του ΚΚΕ, επειδή δέχτηκε να παραδώσει τα όπλα στη Βάρκιζα. Όταν ο Ζαχαριάδης του αντέτεινε ότι τέτοια "συμβουλή" δόθηκε στο ΚΚΕ απ' το Δημητρώφ, ο Στάλιν απάντησε: "Ο σ. Δημητρώφ δεν είναι Κ.Ε. του ΚΚΣΕ".

β) —Σε μια στιγμή έλαβε το λόγο ο Μολότωφ. Υπενθύμισε στους του ΚΚΕ πως το ΚΚΣΕ τους είχε υποδείξει να κατέβουν στις εκλογές του 1946. Ταυτόχρονα διατύπωσε την υποψία του μήπως οι Άγγλοι τους έστησαν παγίδα σπρώχνοντάς τους, μέσω

άλλων κομμάτων, στην αποχή.³⁹³

Η αποκρυπτογράφηση των παραπάνω είν' άκρως αποκαλυπτική. Παν' απόλα αποδειχεται πανηγυρικά πως ο Στάλιν φέρθηκε —σε σχέση με τα στενά περιθώρια που τ' άφηνε ο διακανονισμός με ΗΠΑ-Βατικανό— όσο πιο τίμια μπορούσε στους Έλληνες συντρόφους του. Ο Δημητρώφ "συμβουλεύει" το ΚΚΕ να παραδώσει τα όπλα στη Βάρκιζα. (Αλλά ποιος είν' ο αληθινός ρόλος του Βούλγαρου ηγέτη; Λ.χ. στα 1933 θα πυρπολήσει, σε συνεργασία με τον αρχηγό των ΣΑ Ράιμ και τον κομμουνιστή ηγέτη Τόγκλερ, το χιτλερικό Ράιχσταχ. Κάτι τ' οποίο αποδείξαμε σε προηγούμενό μας έργο.³⁹⁴ Κι όμως. Όχι μόνο θ' αθωωθεί στη περίφημη δίκη του στη Λειψία, αλλά θ' αναχωρήσει σώος κι αβλαβής απ' τη Γερμανία.³⁹⁵ Κι αυτό όταν τυγχάνει ηγέτης στη Κομιντέρν και καταζητούμενος στη φιλική προς τους Ναζί, Βουλγαρία!...³⁹⁶ Λαμβάνοντας υπόψη τα όσ' αναφέραμε ήδη περί της φιλοκαθολικής φύσης του ναζισμού, το συμπέρασμα βγαίνει αβίαστα. Ο Δημητρώφ αποτελεί το συνδετικό κρίκο ανάμεσα στη Κομιντέρν και το Βατικανό. Έτσι εξηγείται στέρα κι η "συμβουλή" του στο ΚΚΕ.

Αλλά έτσι εξηγείται και τ' ότι ο Σοβιετικός απεσταλμένος στο ΕΑΜ συνταγματάρχη Ποπώφ, κρατούσε το στόμα του κλειστό "σα σφιγγα", σύμφωνα μ' έναν χαρακτηρισμό του *Eudes*.³⁹⁷ Απλώς προσπαθούσε να προφυλάξει, κάνοντάς τους σκεπτικιστές, τους ΕΑΜίτες. Παράλληλα όμως αποδείχεται ότι ο Στάλιν —καταστρατηγώντας τις συμφωνίες του Πότσταμ— θέλησε να διασώσει το ΚΚΕ απ' την άσκοπη παρανομία. Γι' αυτό κι ειδοποίησε την ηγεσία του να μη προχωρήσει σε υλοποίηση της απόφασης γι' αποχή. Αυτό για όσους λεπτεπίλεπτους αρέσκονται να διασύρουν συνέχεια τον "αγροϊκό Τζέκινς Χάν", Στάλιν. Βλέπετε αυτός ήταν γόνος δουλοπάροικων. Κάτι τ' οποίο δεν του συγχωρούν οι επαναστατημένοι "ψευτοαριστοκράτες" της συμβατικής αριστεράς.³⁹⁸ Εν πάση περιπτώσει...

Το κυριότερο πάντως στοιχείο στα λεγόμενα του Παρτσαλίδη είν' η νότα-Μολότωφ. Ότι δηλ. το ΚΚΕ παρασύρθηκε στην αποχή απ' τους Άγγλους μέσω άλλων κομμάτων. Αλλά γιατί "Άγγλους"; Γιατί τα όσα καρπώνεται ήδη η ΕΣΣΔ απ' το "Σχέδιο Μάρσαλ", κάθε άλλο παρά αμελητέα είναι...

Όπως και να' χει το πράγμα στις εισηγήσεις του 7ου συνεδρίου του ΚΚΕ, κυριαρχεί η προοπτική ανάπτυξης ενός παράνομου μηχανισμού "αυτοάμυνας". Θ' απαρτίζεται δε, από παλιά

δοκιμασμένα στελέχη.³⁹⁹ Αυτό ήταν σίγουρα πραγματιστικό. Εκείνο που φάνταζε φαινομενικά ανεδαφικό, εφάπτετο με τη δύσκολα αποκρυπτόμενη προοπτική, του μετασχηματισμού των ομάδων "αυτοάμυνας", σε τμήματα ενός νέου αντάρτικου. Και λέμε "φαινομενικά" γιατί στην ουσία της η απόφαση δεν ήταν καθόλου "ανεδαφική". Απλώς επρόκειτο για ένα εξελικτικό βήμα προς τη πορεία των γεγονότων στην Ελλάδα, όπως χαραχτηκε στη σύνοδο των υπουργών εξωτερικών στο Λονδίνο. Ο Στάλιν ασφαλώς και θα ενημέρωσε —μέσω του κατάλληλου "πληροφορικού αγωγού"— τον Ζαχαριάδη σχετικά με το πακέτο των αποφάσεων του Λονδίνου. Η Ελλάδα "έπρεπε" να βρεθεί σ' αναταραχή. Κι αυτή μπορούσε να επιτευχθεί μόνο μέσω μιας μετωπικής αντιπαράθεσης του ΚΚΕ με το σύνολο του αστικού περιγυρου. Γιατί χρειαζόταν η αναταραχή; Για πολλούς λόγους. Ένας εκ των οποίων ήταν, ότι ο αχός της θ' αποπροσανατόλιζε τη κοινή γνώμη απ' τα τεχταινόμενα ταυτόχρονα, σε κάποια κλίμα για τις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ, λημέρια.

Ο Στάλιν έκανε ό,τι περνούσε απ' το χέρι του, προκειμένου να βοηθήσει το ΚΚΕ να βγει όσο το δυνατό πιο άθιχτο απ' την περιπέτεια. Όπως είδαμε παράγγειλε στους του ΚΚΕ να κατέβουν στις εκλογές: Κι από κει και πέρα, "βλέποντας και κάνοντας". Οι του ΚΚΕ όμως ήταν ερασιτέχνες νεόπλουτοι της πολιτικής. Έστεκε φύσει αδύνατο να χωνέψουν μια πικρή για το λαό μας αλήθεια.

Για να γίνουν κάποιοι μεγιστάνες πολιτικοί ηγέτες δεν αρκούσε μόνο το να στερούνται σπονδυλικής στήλης. Αυτό ίσως ήταν το λιγώτερο — κι άλλωστε χαρακτήριζε και τη στάση των κομμουνιστών απέναντι στη Μόσχα. Κυρίως απαιτούσαν να στερούνται οποιασδήποτε παραδεχτής ηθικής. Και συν τοις άλλοις να διαθέτουν σε συνεχή εγρήγορση την έφεση ν' ανακαλύπτουν νέες φόρμουλες διαφθοράς: Όντας "φιλομαθείς νέοι". Παράλληλα οποιοσδήποτε κομμουνιστής ή αριστερός διαπραγματευόταν μαζί τους, "όφειλε" —κατά τα δικά τους καλούπια σκέψης— να'ναι προετοιμασμένος να "προσφέρει" το λαιμό του για κόψιμο... Θεωρούσαν δε, σαν αξιοθρήνητο ξεπεσμό το να διαπραγματευτούν έστω κι έναν πόντο απ' το τσιφλίκι τους, επειδή έτσι το θέλησε ο ιε νεόπλουτος της πολιτικής.

Εχτός κι αν... Εχτός κι αν ο "νεόπλουτος" διαθέτε τη δύναμη να τους επιβληθεί με το ζόρι. Τότε γίνονταν ξαφνικά απλόχερηδες και κάναν και μερικές κολοτούμπες, σα δείγμα καλής διαγωγής. Συνάμα αναδιπλώνονταν εν αναμονή καλύτερων ημε-

ρών.

Οπωσδήποτε οι Ζαχαριάδης και Σία την εύρισκαν βαυκαλιζόμενοι ότι απέναντί τους έστεκαν καλόπιστοι συνομιλητές. Οι οποίοι σίγουρα θα εχτιμούσαν την "έντιμη (...) συμμόρφωση" του ΚΚΕ στη ντιρεκτίβα του Λονδίνου! Μ' αυτό το τρόπο ερμηνεύεται εν μέρει κι η τόση σπουδή τους, όταν παρακάμπτουν τη συμβουλή κι αυτού τούτου του Στάλιν, για μη μπούκοτάρισμα των εξαγγελθέντων εκλογών. Ας μην λησμονούμε λεπτό εξάλλου, ότι τόσο στο κόμμα, όσο και στον ΕΑΜίτικο χώρο, κινούνται ένα σωρό ύποπτες σκιές. Από τροτσκιστές κι αναρχικούς μέχρι κοινούς πράχτορες της *SIS* της *CIA* κ.λ.π.

Εν πάση περιπτώσει το θέμα είναι ότι η υιοθετούμενη στο 7ο συνέδριο του ΚΚΕ γραμμή, κάθε άλλο παρά "ανεδαφική" κρίνεται. Αποτελούσε δε, την απαρχή της κομμουνιστικής συμμετοχής στο προγραμματισμό του οποίου τη φύση αναλύσαμε. Και κάτι που'χει τη δικιά του αξία. Σύμφωνα με τον Περικλή Ροδάκη, η μόνη ρεαλιστική ανάλυση του συνεδρίου έγκειτο στις θέσεις για το αγροτικό ζήτημα.⁴⁰⁰ Η διαπίστωσή του διακαίώνει την αναπτυχθείσα στα πιο πριν άποψή μας, σχετικά με τη μεγαλοαγροτική προέλευση των περισσότερων μελών της Κ.Ε.

Το δράμα δείχνει να μπαίνει στη τελική του ευθεία μέσω τριών αλληλεξαρτώμενων αλυσιδωτών γεγονότων.

Το Νοέμβρη συνέρχονται σε κοινή σύσκεψη όλα τα Κ.Κ. της Ευρώπης, στο Στρασβούργο. Η σύνθεση της ελληνικής αντιπροσωπείας δεν είναι τυχαία. Οι πλαισιώνοντες το Ζαχαριάδη, Παρτσαλίδης-Μπαρτζώτας, θεωρούνται εκείνη την εποχή οι "εξ απορρήτων" του. Είναι γεγονός πως ο μετέπειτα "ευρωκομμουνιστής" Παρτσαλίδης, παριστάνει τότε τον πιο βαμμένο Ζαχαριαδικό.⁴⁰¹ Θα μου πείτε και θα'χετε δίκιο: Ο πρώτος είναι ή ο τελευταίος; (Εδώ είν' απαραίτητο να στιγματίσουμε τον αισχρό τρόπο τον οποίο χρησιμοποίησαν οι Σιάντος, Παρτσαλίδης, Ιωαννίδης και τα ρέστα, προκειμένου να ξεκάνουν τον όποιο κίνδυνο αντιπροσώπευε για τον μιγαδισμό τους, ο Άρης Βελουχιώτης. Ο τελευταίος αρνήθηκε ν' αποδεχτεί τη προδοσία των οραματισμών του στη Βάρκιζα. Προτίμησε ν' αναλωθεί σε μια επική όσο και μοναχική πορεία θανάτου. Είναι πασίγνωστη η ανέντιμη εκμετάλλευσή του ότι, όταν ήταν φοιτητής της γεωπο-

νικής λύγισε κι υπογράψε δήλωση στο Μανιαδάκη. Οι μιγάδες "σύντροφοί του" τον χαρακτήρισαν "δηλωσία", "προβοκάτορα" κι άλλα τέτοια τερπνά. Όταν ήρθε ο Ζαχαριάδης απ' το Νταχάου υιοθέτησε τους αναθεματισμούς τους ενάντια στον Άρη. Προφανώς ζήλεψε τη γιγάντια αίγλη του αρχικαπετάνιου —και μοναδικού δημιουργού της Εθνικής μας Αντίστασης— στις τάξεις του "απλού" λαού).⁴⁰²

Στο Στρασβούργο ο Ζαχαριάδης ανακοινώνει την απόφασή "του" για ένοπλη πάλη. Ο εκπρόσωπος του ΚΚΣΕ, Σουσλώφ, αρκείται σ' ένα δυο άχρωμες ερωτηματικές παρατηρήσεις. Αντίθετα οι ηγέτες των τριών Βαλκανικών ΚΚ —με πρώτον και καλύτερο τον Τίτο— συγκατάνευσαν μ' ενθουσιασμό.⁴⁰³ Ας αναλογιστούμε τα παρακάτω και θα έχουμε ολοκληρωμένη την εικόνα.

α) —Ο Τίτο θα φροντίσει στη κατάλληλη στιγμή να θάψει μονοκοπανιά το Δ.Σ.Ε. κλείνοντάς του τα σύνορα.

β) —Υπεύθυνος του ΚΚΣΕ για τα Βαλκανικά ΚΚ είν' ο Μπέρια.⁴⁰⁴ Ο φυσικός δηλ. αυτουργός της δολοφονίας του Στάλιν στα 1953 —όπως έχουμε ήδη αποδείξει σε προηγούμενή μας εργασία.⁴⁰⁵

γ) —Ο Σουσλώφ θα εξελιχτεί σε θεωρητικό του αντισταλινισμού.⁴⁰⁶

δ) —Το Ρουμανικό ΚΚ θα γίνει το δεύτερο —μετά το της Γιουγκοσλαβίας— "αιρετικό" κόμμα της Ευρώπης.

ε) —Όπως αποδείξαμε στα προηγούμενα ο Γ.Γ. του Β.Κ.Κ. Δημητρώφ τυγχάνει ο συνδετικός κρίκος Βατικανού-ΚΚΣΕ!!...

Είναι φως φανάρι. Εκείνοι που φλέγονται περισσότερο από όλους να μπει το ελληνικό νερό στ' αμερικανοβαλκανικό αυλάκι, είν' οι συνδεδεμένοι με τις πολυεθνικές των ΗΠΑ, αντισταλινικοί συνωμότες του ΚΚΣΕ. Συνεπικουρούμενοι απ' τους συναδέλφους τους στ' άλλα ευρωπαϊκά ΚΚ...

Το δεύτερο συνεχόμενο σημαντικό γεγονός λαμβάνει χώρα στις 22 Νοέμβρη του 1945. Τη μέρα κείνη, οι ΗΠΑ πραγματοποιούν ένα συντριπτικό βήμα στο σενάριο τους για την Ελλάδα. Ο αντιβασιλέας Δαμασκηνός δίνει την εντολή για σχηματισμό κυβέρνησης, στον έμπιστο άνθρωπό τους, Θεμιστοκλή Σοφούλη.⁴⁰⁷ (Είχε προηγηθεί επίσκεψη του Άγγλου υφυπουργού εξωτερικών *McNeil* κι "ενημέρωση" εκ μέρους του, του Δαμασκηνού. Ο τελευταίος δοκίμασε να χρονοτριβήσει υπέρ των

Άγγλων, αναθέτοντας την εντολή στον πιο μετριοπαθή αμερικανόφιλο, τον Κανελλόπουλο. Κάποιο τρίξιμο των δοντιών της εδώ αμερικάνικης αποστολής όμως, έπεισε τους *McNeil*-Δαμασκηνό ότι δεν ήταν καιρός για πειράματα. Έτσι ο ίδιος ο Βρετανός υφυπουργός αναγκάστηκε να "ψιθυρίσει" στον αρχιεπίσκοπο να τηρήσει τα συμφωνηθέντα, χρήζοντας πρωθυπουργό τον Σοφούλη).⁴⁰⁸

Η πρωθυπουργοποίηση του Σοφούλη εγγυόταν μια άκρως ευνοϊκή για τις ΗΠΑ δρομολόγηση των ελληνικών εξελίξεων. Έχουμε αναλύσει μ' επάρκεια, χάρη σε ποιες συνθήκες οι ΗΠΑ και το Βατικανό, προσεταιρίστηκαν την πλειονότητα των δημοκρατικών ηγετών. Όσοι γνώριζαν από πρώτο χέρι την επικρατούσα κατάσταση, κατάλαβαν πως η τοποθέτηση του Σοφούλη στον πρωθυπουργικό θώκο, εγκυμονούσε ένα μεγάλης έκτασης λουτρό αίματος. (Άλλωστε αποτελεί καθηγιασμένο απ' τη ζωή νόμο όπως τα χειρότερα αντιλαϊκά πογκρόμ γίνονται κάτω απ' τη πρωθυπουργία, ευρείας αποδοχής, δημοκρατικών. Ποτέ λ.χ. ο Παναγής ο Τσαλδάρης δε θα μπορούσε να περάσει στο ντούκου ένα "ιδιώνυμο" όπως έκαν' ο Βενιζέλος.⁴⁰⁹ Η ο Καραμανλής να προετοιμάσει τόσο ψυχρά όσο ο Αντρέας το έδαφος για την τελωνειακή ένωση με την ΕΟΚ στα 1992. Και στις δυο περιπτώσεις δε θα 'μενε λίθος επί λίθου. Αλλά και στις δυο περιπτώσεις οι δυο δημοκρατικοί πρωθυπουργοί είχαν φροντίσει πρώτα ν' αποναρκώσουν επιδέξια το λαϊκό φρόνημα).

Πράγματι: Ο Σοφούλης έσπευσε ν' αναγγείλει κάποια μέτρα φιλελευθεροποίησης. Ο πάντα έτοιμος να ποδοπατηθεί ανέντιμα λαός μας, ξεχύθηκε στους δρόμους πανηγυρίζοντας έξαλλα.⁴¹⁰ Όταν ύστερ' από λίγο θα συνειδητοποιήσε πως όλ' αυτά αποτελούσαν στάχτη στα μάτια, η όποια του δυναμική θα κείτεται ήδη σπαταλημένη στα ρείθρα των πεζοδρόμιων. Με άμεσο επακόλουθο τη παθητική ενατένιση της σφαγής του. Πρέπει ωστόσο να τονιστεί πως οι μιγάδες δεν θα κατάφερναν να μας δουλεύουν και τόσο εύκολα, αν δεν υπήρχαν ένα σωρό πένες του αριστερού χώρου, για να τους παρέχουν αβέρτα άλλοθι. Όπως λ.χ. ο παλίδς, αγωνιστής σίγουρα, δημοσιογράφος Τάσος Βουρνάς, ο οποίος σημειώνει: "Ο Θεμιστοκλής Σοφούλης υπήρξε το μοιραίο θύμα της ξενοκρατίας του αυταρχικού κράτους της Δεξιάς, στον οποίο φόρτωσαν μια πρωθυπουργία χειρότερη και από σταυρό μαρτυρίου και κάτω από την κάλυψη της προσωπικότητάς του συντελέσθηκαν τα πιο ειδικά εγκλήματα νομιμοφάνους σκοπιμοθηρίας των ξένων και των παρασκηνιακών συν-

εργατών τους σε βάρος της Αριστεράς, με τις εκατόμβες των θανατικών καταδικών και των εκτελέσεων".⁴¹¹

Παρά τη καλόπιστη αντιεπιστημονική του αφέλεια, ο δημοσιογράφος Βουρνάς μας παρέχει άθελά του και μια άκρως αποκαλυπτική εικόνα των επιτευγμάτων του... δημοκράτη Σοφούλη. Τα σχόλια περιττεύουν. Θ'αρκεστούμε σ'αυτήν τη παρατήρηση: Όποιος έχει ίχνος φιλότιμου κι ευθύνης, αυτοχτονεί ή έστω παραιτείται, όταν συμβαίνουν τόσα φριχτά στ'όνομά του. Φαίνεται όμως ότι δεν ήταν αυτή η περίπτωση του κ. Σοφούλη. Έτσι...

Το τρίτο τέλος σε σπουδαιότητα περιστατικό, αφορά τη σύγκληση ενός νέου συμβουλίου των υπουργών εξωτερικών, το Δεκέμβρη στη Μόσχα.⁴¹² Όπως μας μεταδίνουν τα πρακτικά της συνάντησης, υπήρξε και μια κάποια σύγκρουση μεταξύ Μπέβαν-Μπάϊρνς.⁴¹³ Τα αίτια της αψιμαχίας δέον ν'αναζητηθούν σ'αμερικάνικη πίεση όπως τηρηθούν απ'το Λονδίνο οι ειλημμένες του δεσμεύσεις ως προς την Ινδία την Ελλάδα και, πάν'απόλα, τη Μ. Ανατολή. Κοντολογίς έχουμε να κάνουμε μ' αυτό που ο *Malcolm Butler* ονομάζει, "ψύχωση ακριβούς τήρησης του πνεύματος και του γράμματος του όποιου μυστικού πρωτόκολλου".⁴¹⁴ Επεχτείνοντας θεμιτά τον ειρωνικό ορισμό του *Butler*, προσθέτουμε πως στην προκειμένη περίπτωση η τέτοια ψύχωση είχε να κάνει όχι μ'ένα, αλλά μ'αρκετά μυστικά πρωτόκολλα... Πάντως η Βρετανία χρονοτριβούσε. Κι αυτό αρκούσε να κάνει τους Μπάϊρνς-Μολότωφ να στραβομουτσουνιάσουν. Δοσμένου ότι τα συμφέροντα ΗΠΑ-ΕΣΣΔ, στις περιοχές που εποφθαλμιούσαν, συνδέονταν αδιάσπαστα με την έκκαιρη αποχώρηση των Βρετανών απ'τη Μέση Ανατολή, κατά πρώτο λόγο.

Τελικά ο Σοφούλης θ'αναγγείλει τη διεξαγωγή των εκλογών για τις 31 Μάρτη του 1946. Όλο το βάρος της αμερικάνικης αποστολής —με τη συνδρομή της πολυπληθούς όσο κι οικονομικά πανίσχυρης καθολικής μειονότητας— θα ριχτεί σ'ένα και μόνο σκοπό. Στο να καταπνίγει κάθε πιθανή "φυγόκεντρη αναίρεση" της απόφασης του ΚΚΕ για μπούκοτάζ των εκλογών.

Δεν είχαν άδικο ν'ανησυχούν. Όπως θ'αποδειχτεί τώρα τελευταία στην κρίσιμη 2η ολομέλεια του ΚΚΕ —συνήχθη στις 12/2/1946—επέτειο της υπογραφής της "Βάρκιζας"—εκδηλώθη-

καν σοβαρές αντιρρήσεις ενάντια στη σκοπιμότητα της αποχής. Ο Μπαρτζώτας έχει να παρουσιάσει αρκετούς αντίλογους όπως εκφράστηκαν από πολλούς.⁴¹⁵ Ωστόσο οι Ζαχαριάδης-Παρτσαλίδης —πιστοί στο "διεθνιστικό τους καθήκον" προς... τα συμφέροντα της ΕΣΣΔ— κατορθώνουν κι επιβάλλουν την αποχή. Ο δε πρώτος προσπαθεί ν'απεγκλωβιστεί κάπως απ'το ψυχολογικό του πρεσβίσμα. Προβάλλει το πρόπλασμα της όντως πραγματιστικής θεωρίας του για τους "δύο πόλους". Ότι δηλ. μια ελεύθερη Ελλάδα, θα έπρεπε να ελίσσεται ανάλογα με τις ανάγκες της, μεταξύ Αγγλίας και ΕΣΣΔ.⁴¹⁶ Αλλά αυτά είν'ευγενείς πόθοι. Δηλ. λόγια και πάλι λόγια.

Οπωσδήποτε οι ΗΠΑ κινητοποιούν έναν κολοσσιαίο προβοκατόρικο μηχανισμό, προκειμένου να μην αφήσουν το παραμικρό περιθώριο επικράτησης ψυχραιμότερων σκέψεων στο κόμμα. Νουθετημένες κατάλληλα δημοκρατικές εφημερίδες δημιουργούν ένα τεχνητό κλίμα ευφορίας. Έν'άξιο προσεχτικής ανατομίας παραλλήλημα καταλαμβάνει τον "απλό" λαό της αριστεράς. Σ'όλους τείνει να γίνει αδιάσειστη πεποίθηση ότι και καλά η αποχή θ'αγκίξει το... 70%!!! Παράλληλα ένα σωρό παράγοντες και παραγοντίσκοι κάθε απόχρωσης δηλώνουν καθημερινά την απόφασή "τους" να μην κατέβουν στις εκλογές.⁴¹⁷ Στις 9 Μάρτη οι Αμερικάνοι τραβούν τον τελευταίο άσο απ'το "μανίκι τους". Βάζουν το παλιό πολιτικάντη άνθρωπό τους κι αντιπρόεδρο στη κυβέρνηση Σοφούλη, το Καφαντάρη, να υποβάλλει παραίτηση. Το παράδειγμά "του" "ακολουθούν" και 11 υπουργοί. Ο Καφαντάρης δηλώνει πως δε μπορεί να συνεργήσει στη παραχάραξη της λαϊκής θέλησης η οποία προετοιμάζεται. Γι'αυτό, τόσο αυτός, όσο κι οι επίσης παραιτηθέντες υπουργοί, δε θα κατέβουν στις εκλογές.⁴¹⁸

Οποιοσδήποτε ήθελε θα μπορούσε να τραβήξει το χαλί κάτω απ'τα πόδια του τέως αντιπρόεδρου, θέτοντάς του έν'απλό ερώτημα: Γιατί τότε δεν παρέμειναν αυτός κι οι συνάδελφοί του στη κυβέρνηση, ώστε να περιορίσουν, όσο αυτό έστεκε δυνατό, το εκλογικό έκτρωμα; Με λύπη αρκούμαστε να προσθέσουμε ότι δυστυχώς είμαστε οι πρώτοι που θέτουμε το ερώτημα. Και φυσικά δεν τραβάμε κανένα χαλί απ'τον οποιοδήποτε "Καφαντάρη".

Τ'αποκορύφωμα του παραπάνω οργίου σημειώνεται όταν ο Ζαχαριάδης αναχωρεί στις 20 Μάρτη, για την Πράγα. Αυτή η επίσκεψη έχει γιγάντια σημασία. Ο Ζαχαριάδης θ'αφηγηθεί —20 περίπου χρόνια μετά— ότι οι Τσεχοσλοβάκοι ιθύνοντες

του΄ταξαν λαγούς με πετραχήλια, σε περίπτωση που το ΚΚΕ αποφάσιζε την ένοπλη ρήξη. Του υποσχέθηκαν από βαρέα όπλα μέχρι κι αεροπλάνα!!⁴¹⁹ Ναι, αλλά είναι καίριας σημασίας η εξακρίβωση του ποιοι του τα υποσχέθηκαν και γιατί.

Σήμερα γνωρίζουμε πέραν κάθε αμφιβολίας τη κολοσσιαία διάβρωση του Τσεχοσλοβάκικου Κ.Κ. απ΄την ομάδα Σλάνσκου-Λόντον κλπ. Στη πολυσυζητημένη “Δίκη της Πράγας” θ΄αποδειχτεί πως η πολυπληθής ομάδα των παραπάνω είχε αλώσει τα σπουδαιότερα κομματικά και κρατικά πόστα. Το κύριο μέλημά τους δε, επικεντρωνόταν, στο να καταστήσουν τη χώρα “τους” “αιρετικό” υποχείριο των πολυεθνικών της Αμερικής — άλα Τίτο.⁴²⁰ Η ανάκριση απόδειξε μ΄αδιάσειστα πειστήρια στο σχετικό δικαστήριο της Πράγας, ότι οι κατηγορούμενοι προσπαθούσαν να σαμποτάρουν την ομαλή ροή εμπορευμάτων προς την ΕΣΣΔ. Αγνοώντας τις υπάρχουσες συμφωνίες απαιτούσαν απ΄τη Μόσχα ποσά, κατά πολύ μεγαλύτερα απ΄τις τρέχουσες τιμές της παγκόσμιας αγοράς. Αντίθετα πουλούσαν τα ίδια ακριβώς εμπορεύματα στις καπιταλιστικές χώρες, μ΄εξευτελιστικούς στη κυριολεξία όρους.⁴²¹

Το πράγμα μιλάει μόνο του. Οι συνωμότες του Σλάνσκου κολλάνε σα βδέλες πάνω στο Ζαχαριάδη. Του υπογραμμίζουν πως δήθεν ο χρόνος δουλεύει κατά του ΚΚΕ. Ο Ζαχαριάδης —όντας “πλησιασμένος” πολύ πριν αναχωρήσει για τη Πράγα— πείθει τον εαυτό του ότι έχει καλύψει τα νώτα του από παντού. Πλημμυρισμένος από ευφορία ειδοποιεί —ποιον άλλο;— τον άνθρωπο των Μπέρια-Σλάνσκου κλπ. στο κόμμα Μάρκο Βαφειάδη, να προχωρήσει στην υλοποίηση του σχεδίου.⁴²² Ποιο ήταν το σχέδιο; Μια βίαιη ενέργεια — επίδειξη δύναμης. Ο Βαφειάδης ειδοποιεί χωρίς καθυστέρηση τον καπετάνιο “Υψηλάντη”, να χτυπήσει στο προκαθορισμένο σημείο. Κι αυτό ήταν μια κωμωπία, το Λιτόχωρο. Πράγματι, ο “Υψηλάντης” μαζί με τον “Πάνο”, θα διεξάγουν με υποδειγματική σχολαστικότητα την επίθεση ενάντια στον εκεί σταθμό χωροφυλακής. Οι 33 αντάρτες θ΄αφήσουν φεύγοντας 9 νεκρούς χωροφύλακες.⁴²³ Ο εμφύλιος σπαραγμός μπορούσε ν΄αρχίσει. Τα ξένα κέντρα δύναμης είχαν τραβήξει τις κουρτίνες της αυλαίας. Στο... “θέατρο”-Ελλάδα άρχιζε η τελευταία πράξη του δράματος με τον τίτλο “Σφαιρίδιο”, ή κάπως έτσι.

... ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΑΝ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΟΥΣ ΜΙΓΑΔΕΣ ΜΕ “ΗΘΟΣ”...

Και ξανάγινε νύχτα και ξανάγινε πρωί και “ξανά-μανά” το ίδιο κ.ο.κ. Κι η οικογένεια των μιγάδων εξελίχθηκε σε μια “σιδερένια συστηματική πραγματικότητα”. Ήδη, τ΄όλο νταραβέρι είχε αποχτήσει τόσο τερατώδικα ασύλληπτες διαστάσεις, ώστε ν΄αγκαλιάζει σχεδόν κάθε πτυχή του συνολικού κοινωνικού φάσματος. Εκεί γύρω... “στα 1950”... οι “γονείς του έθνους” —το κτήνος με τα 15 κεφάλια τους αποκαλούσε, άκουσον-άκουσον, “νταβάδες του έθνους”— άρχισαν να ψαρεύουν αθώες παιδικές ψυχές από δυο ακόμα κοινωνικά στρώματα: Απ΄τόν υπόκοσμο κι απ΄τα κάθε λογής προβληματικά παιδιά. Τ΄αποτελέσματα ήταν τόσο εκπληκτικά που΄καναν τους “νταβάδες”, ε, συνώμη, τους “γονείς του έθνους” να τραβούν ας κολότριχες τους επειδή δε το΄χαν σκεφτεί πρωτύτερα. Κι αυτό γιατί ψαρεύοντας ένα προβληματικό παιδί αυτόματα στρατολογούσαν κι όλη του την οικογένεια — της οποίας τα ξεχειλίζοντα από ευγνωμοσύνη μέλη δενόντουσαν με τόν έναν ή με τον άλλο τρόπο χειροπόδαρα...

... Η συστηματική όσο και χυδαία δολοφονική εξάρθρωση κάθε ανθρώπινης χροιάς στην όλη δομή της κοινωνίας —αρχιτεκτονική, πολιτιστική, καλλιτεχνική, ιδεολογική κ.λ.π.— συνέργησε στο να δημιουργηθούν στρατιές ολόκληρες από τρυφερά θύματα, αυτών που εμείς θ΄αποκαλούσαμε “βιομηχανικές αρρώστειες”. (Λ.χ. “άγχος”, “αγοραφοβία”, “κατάθλιψη”, “μοναχικότητα”, “μονομανία”, “ανασφάλεια”, “μανία καταδίωξης”, “ανθρωποφοβία” κ.ο.κ.). Κοινή τους δε συνισταμένη; Η επιταχτική ανάγκη του παιδιού για μια “υπερ-γονεϊκή” αναγνώριση της ύπαρξής του. Στη παλιά γειτονιά το παιδί ήξερε που θα΄βρισκε το ακροατήριο και, συνεπώς, την αυτοδικαίωσή του: Στα πρόσωπα των πάντα προσιτών του γειτόνων. Στη καταθλιπτικά ασήκωτη τσιμεντούπολη όμως, το παιδί στερείται του δικαίωματος ν΄απολογηθεί ή να επιδειχτεί. Ο πατέρας κι η μάνα δε συγκροτούν ακροατήριο...

Λοιπόν εδώ είναι που αρχίζει κι ο ρόλος των “γονιών του έθνους”. Αυτοί μάλιστα. Στα μάτια του δυστυχισμένου παιδιού, αντιπροσωπεύουν τους τόσο αναγκαίους γι΄αυτό, “τρίτους” ακροατές. Και το σπουδαιότερο: Ακροατές οι οποίοι είναι πάντα πρόθυμοι να συμφωνήσουν μ΄ότι συμφωνεί και να διαφωνίσουν μ΄ότι διαφωνεί. Τώρα ναι, πιστεύει στις δυνάμεις του. Επιτέλους; Η τόσο ποθητή αναγνώριση του... δικαιώματός του να υπάρχει, υπογράφηκε... τελεσίδικα... Ήται; Ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα της “μεγάλης οικογένειας”. Ένας ακόμη —δολοφονημένος στη πιο τρυφερή του ηλικία άπαξ δια παντός— απάνθρωπος γενίτσαρος στην υπηρεσία του συστήματος... Τραγικό...

... Όταν τελειώσει τις σπουδές του —ή μάλλον όταν πάνουν ν' ασελγούν με σοδομικό τρόπο πάνω του, με στόχο τον μεταβολισμό της ύπαρξής του οι "γονείς του έθνους"— ο γενίτσαρος ρίχνεται στη ζωή, έχοντας κουρνιαστεί να σκέφτεται και να ενεργεί σε ανστηρώς προκαθορισμένα καλούπια. "Κοιτάει μόνο τη δουλειά του", "ενεργεί μόνο μέχρι εκεί που φάνουν τα πόδια του", "δε χώνει τη μύτη του στις δουλειές των άλλων", "σέβεται τις ιδέες τ' αλλοιού", "έχει συμβιβαστεί με το σύστημα, αφού δε μπορεί ν' αλλάξει τίποτα μόνος του" και, τέλος, "όταν μπορεί, κάνει ένα καλό χωρίς να το ξέρει κανείς"... Δυο φορές τραγικό...

... Μα παν' απόλα ο πρώην άνθρωπος γενίτσαρος —του κράτους, του κόμματος, της εκκλησίας, των παραθησκευτικών οργανώσεων— θαυμάζει εκείνους που έχουν "ήθος". Ενώ ταυτόχρονα του προκαλεί απέχθεια ο "εγωπαθής"...

... Και ξαφνικά "σκάει μύτη" το κτήνος με τα 15 κεφάλια. Ο γενίτσαρος κοιτά να την κοπανήσει κρυφά πριν τον πάρει πρέφα. (Άλλοτε το καταφέρνει άλλοτε όχι). Γιατί; Να... μωρέ... όχι όα το φοβάται... Όχι-όχι δεν είν' αυτό. Να μωρέ... πώς να το πει... Τέλος πάντων, το κτήνος του προκαλεί απέχθεια —επειδή κάνει πως τα ξέρει όλα, ενώ δε ξέρει τίποτα, μισεί όλον το κόσμο, δε σέβεται κανέναν και τίποτα, βρίζει βρώμικα και, κυρίως αυτό, έχει και 15 κεφάλια συν τοις άλλοις.

Να, μια και τό'φερε η κουβέντα: Τη προηγούμενη βδομάδα είχανε τη κουβέντα του κτήνους στην "ομογένεια". Ο "πατέρας" τον προειδοποίησε για μια ακόμη φορά: "Πρόσεχε καλά τις κουβέντες σου με το κτήνος. Όταν είσαι μόνος σου και σε πετύχει, κοίτα να βρεις ευκαιρία να φύγεις. Άμα είσαι με παρέα και δε γίνεται να την αφήσεις, εσύ τσιμουδιά. Άστο να μιλάει αυτό. Πρόσεξε καλά. Ξέρεις πόσο διεφθαρμένο είναι. Έτσι και σου ξεφύγει μια λέξη, αυτό είναι ικανό με τη ρητορεία του να σε μπερδέψει, να σε παρασύρει και μετά να σε καταβροχθίσει... Κοίτα, δε θέλω να σε προσβάλλω, αλλά, εντάξει, το γνωρίζεις κι εσύ καλύτερ' από μένα, πως ξέρει πέντε πράγματα παραπάνω από σένα. Έτσι και του δώσεις λίγο αέρα, πάει, χάθηκες. Και γω δε θέλω να σε χάσουμε από τώρα. Ακόμα δεν έχεις προσφέρει ούτε το έν-πέμπτο των δυνατοτήτων σου στην οικογένεια... Στο ξαναλέω, πρόσεχε καλά. Αν δεις όα σε στριμώνχει κόψτου αμέσως τον αέρα: Τι θέλεις ρε από μένα, πέστον. Έτσι δυνατό, να καταλάβει. Όχι, να μη κιαστείς στα χέρια. Ούτε και να του κόψεις τη καλημέρα..."

... Τα παραπάνω σκεφτόταν ο γενίτσαρος καθώς κατηφόριζε κείνη την αποπνιχτική Κυριακή προς το σπίτι του. Τελικά ναι, το κτήνος είχε δίκιο σε όλα. Είν' αλήθεια πως ο ίδιος δεν το είχε δει ποτέ να καταβροχθίζει κανέναν. Ούτε κι ήξερε κάποιον δικό του φίλο που να φαγώθηκε απ' το κτήνος. Όλα όσα νόμιζε πως ξέρει γι' αυτό, τα 'χε ακούσει μέσα στην οικογένεια και πουθενά αλλού.

"Ήθος, σημαίνει υποταγή, σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω. Ήθος σημαίνει φιλοτομαρισμό κι ωχαδελφισμό. Αντίθετα εγωπαθής είν' εκείνος που

μάχεται παντού και πάντα. Εγωπαθής είν' ο άνθρωπος ο οποίος ξει. Σας λένε πως η μάνα είναι δήθεν ιερή. Κι όα ο πατέρας που θέλει να κάνει το παιδί του όμοιο μ' αυτόν είναι διεφθαρμένος. Σας κάνουν να μισήτε την έννοια - πατέρας. Γιατί, μόνο ένας μη-γενίτσαρος θα 'θελε να κάνει το παιδί του όμοιο μ' αυτόν: Δηλ. αιώνια μαχόμενο - Άνθρωπο. Αλλά αυτό σημαίνει πως το σύστημα έχει χάσει έναν πελάτη. Σας λένε όα το παιδί θα διαλέξει μόνο του το δρόμο που θ' ακολουθήσει. Μ' άλλο λόγια θα μάθει ό,τι συμφέρει το σύστημα να μάθει. Και ιδού εν' ακόμα ρομπότ. Η μάνα —λόγω συνθηκών— είν' ανίσχυρη ν' αντιδράσει. Γι' αυτό είναι και καλά... ιερή. Ενώ ο πατέρας είναι αληθινός κίνδυνος. Γι' αυτό πρέπει να τόν μισήσετε. Σας μάθανε όα ο καθένας σας πρέπει να κάνει παρέα μ' "ανθρώπους" της ίδιας μ' αυτόν τάξης ή έστω επαγγέλματος. Κι αυτό γιατί μόνο έτσι θα διατηρούν ανέπαφη τη ταξική απόσταση που τους επιτρέπει να σας τηδάνε αώνα. Εκεί αποσκοπεί κι η "συμβουλή" τους, να μην επενδύτε αλλού παρά μόνο για να επεχτείνετε τη δουλιά σας"...

... Ο γενίτσαρος έκλαψε κείνη τη Κυριακή. Κατάλαβε κάπως το πόσο βαριά άρρωστος είναι...

... Την επόμενη Κυριακή όμως είχε καταλάβει και κάτι άλλο. Το πόσο δίκιο είχε ο "πατέρας" όταν τον προειδοποιούσε για τη ρητορική δεινότητά του κτήνους με τα 15 κεφάλια. Εδώ αυτός, που δε πιανόταν κορόιδο με καμιά κυβέρνηση και παρασύρθηκε. Φαντάσου ένας άλλος αδελφός με πιο αδύνατη θέση και... "γνώση". Έσφιξε τα δόντια μ' εκδικητικό πείσμα και ξεκίνησε να διεκπεραιώσει τη δουλιά που του ανέθεσε ο πάντα "αγαθός πατέρας" της οικογένειας: Επρόκειτο να χαφιεδίσει ένα κτήνος με 12 κεφάλια... Θα του 'δειχνε αυτός π θα πει νόμος και τάξη. Κρυφά απ' τα 12 κεφάλια του κτήνους βέβαια...

Εκθέματα μιγάδων με "ήθος"...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

ΕΝΑΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΑΓΑ ΚΙ ΕΝΑ ΙΣΡΑΗΛ

Τα βασικότερα στοιχεία που κληροδότησε η χριστιανογενής "ηθική" του δυτικού "Διαφωτισμού" και, που χαρακτηρίζουν όλες ανεξαιρέτα τις άρχουσες φάρες, είτε καπιταλιστικές είτε κομμουνιστικές, είναι τα εξής πέντε.

α) —Μια θανάσιμη περιφρόνηση του "ανάξιου όχλου".

β) —Ένας χυδαίος ναρκισσισμός. Το μεταπολεμικό μέλος της όποιας άρχουσας κάστας, είν' ανίκανο ν' ατενίσει αντικειμενικά το κόσμο. Ακόμα κι όταν δε μιλάει για τον εαυτό του —πράγμα εξαιρετικά σπάνιο— τον σκέφτεται.

γ) —Μισούν παράφορα τα όσα πρεσβεύει η αρχαιοελληνική σκέψη. Γι' αυτό κι επιδίδονται παθιασμένα σε μια προσπάθεια δήθεν κριτικής ψευδοεπιστημονικής υποβάθμισης των διαχρονικών της κελευσμάτων.

δ) —Ο πολυδιάστατος παραπλανητικός υπολογισμός εξελίχτηκε σε κυρίαρχο τρόπο σκέψης τους.

ε) —Τέλος, η υποκρισία δεν αποτελεί απλώς τη δεύτερη φύση τους, αλλά την πρώτη...

Τα στοιχεία τούτα κάλυπταν και καλύπτουν κάθε πτυχή της καθημερινότητάς τους. Λ.χ. ο ναρκισσισμός και η υποκρισία έχουν αποτυπωθεί σ' όλες τους τις εκδηλώσεις. Ακόμα και στον χορό! Ας φέρουμε λίγο στο μυαλό μας τους παλιούς "αριστοκρατικούς" χορούς. Ή έστω το βαλς με το ταγκό. Λες και χορεύουν άψυχες κουρδισμένες μαριονέτες. Παράλληλα όμως οι άκρως μηχανιστικές κινήσεις των "χορευτών" έχουν φτιαχτεί έτσι ώστε ν' αποπνέουν έναν εμετικά επιδειχτικό ναρκισσισμό.

Αντίθετα οι λαϊκοί χοροί διακρίνονται από' ναν ενστιχτώδη λεβέντικο αυθορμητισμό. Κι αυτό γιατί ο ρυθμός τους, ξεχωρ' από τα τραυματικά βιώματα χιλιάδων χρόνων, σέρνει στο Είναι του και την αδάμαστη θέληση για ζωή. Γι' αυτό και οι κι-

νήσεις τους είναι στην ουσία "αυτονόητα απρογραμματίστες". Εκφράζουν τη λαϊκή εντιμότητα. Σ' αντίθεση με τις των "αριστοκρατικών" χορών, που εκφράζουν την υπολογισμένα υποκριτική αλλαζονεία. Το αυτό ισχύει και για τη μουσική. Γιατί; Γιατί όπως το θέτει εύστοχα κι ο γλύπτης "Θόδωρος", οι ηλεκτρονικοί νέοι ήχοι "μετάφεραν τη τέχνη απ' τον άνθρωπο στα μεγάφωνα".⁴²⁴

Κάποτε η άρχουσα τάξη διατράνωνε την υποκρισία της μέσα απ' τα ουμανιστικά συνθήματα. Δηλ. δήθεν "αγάπη για τον άνθρωπο" κι όχι έγνοια για τη φτηνή του εργατική δύναμη. Μεταπολεμικά όμως η τεχνολογική αυτοματοποίηση δεν επέφερε καμιά ποιοτική βελτίωση τ' ανθρώπου όπως ανέμενε ο *Boccara*.⁴²⁵ Απεναντίας οδήγησε σ' αυτό που οι Μπετελέμ-Λινάρ ονομάζουν "λατρεία του παραγωγισμού".⁴²⁶ Έτσι βλέπουμε την έμφυτη υποκρισία των κατεστημένων δυνάμεων, να βρίσκει διέξοδο, στις "καταστροφικές" προοπτικές του "υπερπληθυσμού". Για το "καλό της ανθρωπότητας" βέβαια.⁴²⁷ Περιττό να προσθέσουμε πως οι τέτοιες Κασσάνδρες, προετοιμάζουν το έδαφος για μια ασύληπτης έχτασης εξολόθρευση, των λεγόμενων "υπανάπτυχτων" πληθυσμών του "Τρίτου Κόσμου". Φυσικά προς "όφελος της ανθρωπότητας". Αλοιμόνο τώρα...

Λοιπόν ο μελετητής της μεταπολεμικής εποχής μένει κατάπληχτος από' να πράγμα. Κι αυτό σχετίζεται με τον επιδειχτικό ναρκισσισμό που διακατέχει την ολιγαρχία του τόπου μας, ως προς τη "μεγάλη στρατηγική αξία" της Ελλάδας. Κάτι τ' οποίο δεν υπήρχε προπολεμικά. Αυτός οφείλεται σαφώς, στο ρόλο τον οποίο κλήθηκε απ' τις ΗΠΑ να παίξει η χώρα, στη προστασία του Ισραήλ. Είτε σαν αγωγός εφοδιασμού, είτε σαν βάση πρακτικής του υποστήριξης, λόγω Κρήτης.⁴²⁸ Επίσης, στη δημιουργία του τέτοιου ναρκισσισμού συνέτεινε ουκ ολίγον, κι η διαμορφωθείσα κατάσταση στη Βαλκανική. Στον κομμουνιστικό περίγυρο η Ελλάδα φάνταζε σαν τη μύγα στο γάλα. Ή μάλλον σαν χρυσόμυγα η οποία ένεκα συνθηκών, είχε μεταβληθεί σε πετράδι τ' αμερικάνικου "στέμματος". Κι όχι λίγες φορές τ' αγγλικού —χωρίς εισαγωγικά αυτή τη φορά.

Πιο πάνω υπογραμμίσαμε πως έν' από τα κυρίαρχα συστατικά της όποιας μεταπολεμικής άρχουσας τάξης, τυγχάνει κι ο "πολυδιάστατος παραπλανητικός ελιγμός". Το στοιχείο τούτο βρίσκει την αποθέωσή του στα διαδραματιζόμενα μεταξύ 1947-9 στην ανατολική Ευρώπη, την Ελλάδα και, τη Μ. Ανατολή. Οι διάφοροι φαφλατάδες όσο κι αμόρφωτοι τενεκέδες έ-

χουν καταχωρήσει τα γεγονότα της διετίας στις πιο πάνω περιοχές ως δήθεν αυτόνομα συμβάντα: Μη έχοντας δηλ. καμιά σχέση μεταξύ τους.

Το να εισ' αμόρφωτος αποτελεί αναφαίρετο δικαίωμά σου. Το να θέλεις όμως να μεταβιβάζεις και σε χιλιάδες άλλους την άγνοιά σου, δημιουργώντας στρατιές στενοκέφαλων, είναι κακό. Αλλά εκείνοι οι οποίοι διαπράττουν ασυγχώρητο έγκλημα, είν' οι ακόμα πιο αμόρφωτοι "κριτικοί" των "μέσων ενημέρωσης", οι οποίοι και προωθούν τα όσα δημιουργήματα είν' εναρμονισμένα με τη πνευματική τους γύμνια. Μιας και μισούν θανάσιμα την πολύπλευρη ανάλυση επειδή δε διαθέτουν τ' απαιτούμενα χιλιόμετρα να τη πιάσουν. Όπως το θέτει κι ο Hamelink: "Αναπόφευκτα η πολιτιστική ανάπτυξη υποδηλώνει επιλογή"⁴²⁹. Το πρόβλημα εφάπτεται με το γελοίο "πολιτιστικό υπόβαθρο" όσων χειρίζονται την υποβολή της επιλογής στο κοινό. Ας είναι...

Εν πάση περιπτώσει τα όσα συμβαίνουν στη διετία 1947-9 στα προαναφερθέντα θέατρα επιχειρήσεων, βρίσκονται σ' οργανική αλληλεξάρτηση μεταξύ τους. Ας δούμε τι ακριβώς συνέβει.

Απ' τις εκλογές της 21ης Μάρτη 1946 βγήκαν παντοδύναμοι θριαμβευτές οι μοναρχικοί, κάτω απ' την αιγίδα, "του" Κώστα Τσαλδάρη. Σε σύνολο 354 εδρών απόσπασαν τις 231.⁴³⁰ Το αγαπημένο θέμα διαπληχτισμού των διάφορων αντιμαχόμενων πολιτικών ομάδων είχε να κάνει, για χρόνια ολόκληρα, με το σε ποιο βαθμό κυμάνθηκε η αποχή του λαού.

Οι Άγγλοι θα ισχυριστούν ότι τ' αληθινό ποσοστό ιδεολογικής αποχής ήταν 9,3%.⁴³¹ Πιο ρεαλιστής ο McNeil δέχεται πως οι μη ψηφίσαντες ΕΑΜίτες έφταναν το 20%.⁴³² Για τους μοναρχικούς και τους κεντροδεξιούς καλύτερα να μη γίνεται λόγος. Γι' αυτούς απλώς δεν υπήρξε "καμιά αποχή". Αλλά κι οι της αριστεράς δεν υπήρξαν λιγότερο εξτρεμιστές, όταν μιлагαν για νούμερα της τάξης του 50-60%!!! Τελικά όλα τα ντοκουμέντα υποδειχνουν πως αυτοί που αρνήθηκαν να καθαγιάσουν το εκλογικό όργιο —γιατί σε τέτοιο εξελίχτηκε η υπόθεση— μόλις και μετά βίας άγγιζαν το 25%. Κι αυτό οφείλεται στ' ότι το παρακράτος των Δαμασκηνού-Σοφούλη, επιστράτευσε ένα δύσκολο να περιγραφεί κύμα μαζικής τρομοκρατίας.

Για ν' αποτολμήσει κάποιος να μείνει σπίτι του χρειαζόταν

να διαθέτει γερά κότσια. Ειδάλλως την είχε βαμμένη από χέρι. Μ' ενορχηστρωμένο τρόπο οι συμμορίες της δεξιάς —κάτω από τ' απαθή σαδιστικά χαμόγελα των σωμάτων "ασφαλείας"— έμπαιναν στα σπίτια κι απαιτούσαν να δουν το σφραγισμένο εκλογικό βιβλιάριο. Αν από τύχη, όποιος δεν είχε ψηφίσει την πήδαγε και δεν τον έτρωγαν επί τόπου, τότε είχε ανοίξει άσχημα νταραβέρια με το "κράτος" των μιγάδων. Αν δεν εχτελούταν από κανένα στημμένο στο πόδι στρατοδικείο, θα σάπιζε απ' το χτικιό σε κανένα σανατόριο ή ερημονήσι. Χώρια τ' ότι η συντριπτική πλειοψηφία των ψηφοφόρων ζητούσε επίμονα να ψηφίσει χωρίς παραβάν —τ' οποίο άλλωστε δεν υπήρχε— επιδεικνύοντας στους παριστάμενους το φιλοδεξιό "τους" ψηφοδέλτιο. Τα παραπάνω έχουν περιγραφεί αρκετά παραστατικά από μια πλειάδα έγκυρων μη αριστερών, ξένων ερευνητών.⁴³³

Ο Τσαλδάρης "ορκίστηκε" πρωθυπουργός και καθόρισε πως το δημοψήφισμα για το καθεστωτικό, θα γινόταν τη 1η Σεπτέμβρη 1946. Δε θέλει ρώτημα, ότι σαν καλό παιδί των Άγγλων, ακολουθούσε τις εντολές τους προκειμένου να πιάσουν εξ απήνης τις ΗΠΑ. Η παλινόστηση του Γεώργιου Γλύξμπουργκ θα δημιουργούσε μια απόρρητη βρετανική σφηγγοφωλιά. Τίποτα λιγότερο τίποτα περισσότερο.

Αν υπήρχε κάτι που δεν είχε κατανοηθεί αρκετά στο Λονδίνο αυτό ήταν πως τ' απαρχαιωμένα διπλωματικά πυροτεχνήματα είχαν ξοφλήσει. Τα είχε θέσει στο ράφι ο πλέον ωμός πολιτικός γκακτερισμός, όπως τον χρησιμοποιούσε η Ουάσινγκτον: Και σ' έναν "πειραματικό" ακόμα βαθμό η Μόσχα. Έτσι, μετά το "δημοψήφισμα" χάρη στην "άψογη" προετοιμασία του οποίου ο Γεώργιος εισέπραξε το 68,3% των ψήφων, ο Κ. Τσαλδάρης θεωρείται αποδιοπομπαίος τράγος. Οι ΗΠΑ ανεβάζουν εκβιαστικά στην πρωθυπουργία τον τραπέζιτη και, πιστό τους όργανο, Δ. Μάξιμο.⁴³⁴ Μ' έναν ακόμα πιο ωμό εκβιασμό πέτυχαν την εκ νέου πρωθυπουργοποίηση του παλιού τους υποταχτικού, Θεμ. Σοφούλη.⁴³⁵ (Λεπτομέρεια: Ο υπέργρηρος πολιτικάντης είχε νησιώτικη καταγωγή. Αν αναλογιστούμε ότι ο κύριος όγκος των Ελλήνων καθολικών, είναι διεσπαρμένος στα νησιά, ίσως να βρισκόμαστε σε μια πιθανή ερμηνεία του τρόπου προσηλυτισμού του απ' τις ΗΠΑ — μέσω του Βατικανού).

Μετά απ' αυτό οι Βρετανοί ιθύνοντες είδαν τα ελληνικά τους προπύργια να εξαρθώνονται ένα προς ένα. Οι ΗΠΑ είχαν "αλυσοδέσει" τα χέρια των Άττλυ-Μπέβαν πιο σφιχτά κι απ' το σε-ντούκι ενός σκωτσέζου.

Στις 12 Μάρτη του 1947 ο Τρούμαν εξαγγέλει το περιβόητο εκείνο δόγμα που κωδικοποιήθηκε στα "ιστορικά"... "γραφομηχανόγραφο" σαν "Δόγμα-Τρούμαν". Το ρεζουμέ του όλου πράγματος ήθελε τάχα να πει, πως ενδύκνεται όπως οι ΗΠΑ υποστηρίζουν υλικά και "ηθικά" (...) τα δυο μοναδικά "ελεύθερα" κράτη της Βαλκανικής, Ελλάδα-Τουρκία, έναντι του "κομμουνιστικού" κινδύνου.⁴³⁶ Στο προηγούμενό μας έργο —τ'οποίο γνώρισε θεαματική εκδοτική επιτυχία... "γκραν σουξέ"— αποδείξαμε τη ψυχρή αλήθεια, σχετικά με το που απόβλεπε το... και καλά "μεγαλοφυές", της πλάκας, τούτο δόγμα. Το εσώτερό του νόημα είχε να κάνει με την έναντι πάσης θυσίας προστασία των αμερικάνικων κεχτημένων στη Μ. Ανατολή: Κι ειδικότερα του Ισραήλ.⁴³⁷

Ωστόσο η προστασία του Ισραήλ, με την Ελλάδα υπό αγγλική πίεση, έστεκε αρκούντως παρακινδυνευμένη ιστορία. Έτσι οι "σταθμεύουσες" στη χώρα μας βρετανικές δυνάμεις κατοχής, υποχρεώνονται μια ωραία πρωία να μαζέψουν τα μπογαλάκια τους και να του δίνουν. Επρόκειτο για δυο μεραρχίες πεζικού και μια θωρακισμένη ταξιαρχία.⁴³⁸

Μετά την εξαντλητική από μέρους μας ταξινόμηση κι αλληλοσύνδεση όλων των στοιχείων και, των παραγόμενων απ'αυτά εξελικτικών ροπών, είμαστε βαθύτατα πεπεισμένοι για το εξής: Η όποια διακύμανση του ελληνικού εμφύλιου αποτελούσε απλή περιφερειακή αντανάκλαση των όσων συνέβαιναν στις χώρες του ανατολικού μπλόκ και της Μ. Ανατολής. Συνάμα ο εμφύλιος στην Ελλάδα συνεργούσε στο ν'αποστρέφει, η κοινή γνώμη της Ευρώπης, τα βλέμματά της από τις δυο αυτές περιοχές. Κοντολογίς ο "πολυδιάστατος παραπλανητικός ελιγμός", τον οποίο εντοπίσαμε πρωτύτερα, στις μεγαλύτερές του πιένες.

Τέλος πάντων αρχιστράτηγος των... ελληνικών στρατευμάτων (...) ορίζεται ο Αμερικάνος στρατηγός Βαν Φλήτ!⁴³⁹ Αυτός δηλ. που ο Κανελλόπουλος —σε μια έξαρση της βλακώδους ανωριμότητάς του— θα του πετάξει κείνο το θλιβερά αμίμητο: "Στρατηγέ μου ιδού ο στρατός σας".⁴⁴⁰ Ο Βαν Φλήτ ηγούταν ενός στρατού 210-250-300.000 ατόμων. Απέναντί τους έστεκαν 12.000 ρακένδυτοι άνθρωποι με υποτυπώδη οπλισμό. Η μεγα-

λύτερη άνηση που θα γνωρίσει ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας (Δ.Σ.Ε.) θα'ναι της τάξης των 20.000 αντρών. Κανόνι δε, θ'αποχτήσει μόλις στα τέλη του 1948.⁴⁴¹

Σ'αυτό το μεταξύ μάλιστα η κόντρα των δυο άσπονδων συμμάχων στην Εγγύς Ανατολή. Και πιο συγκεκριμένα στη Παλαιστίνη. Οι Βρετανοί προσπαθούν να τραινάρουν όσο τους παίρνει τη δημιουργία ενός ισραηλινού κράτους στην περιοχή. Χρονοτριβούν προσπαθώντας να προλειάνουν με τέτοιο τρόπο το έδαφος, ούτως ώστε να εξασφαλίσουν τα οικονομικά τους ερείσματα στην περιοχή. Μ'άλλα λόγια επιδιώκουν ν'αποτρέψουν κάθε περίπτωση οριστικού παραγκωνισμού τους. Άλλο πράγμα όμως να επιδιώκεις να πάρεις κάτι κι άλλο να το παίρνεις.

Το σίγουρο είναι πως ο εβραϊκός πληθυσμός της Παλαιστίνης βράζει από αγανάκτηση. Η κυβέρνηση-Άττλυ δοκιμάζει να τους καταπραΰνει μ'ένα τυπικά χορταστικό ξεροκόμματο. Καταργεί τους απαγορευτικούς φραγμούς, ως προς την περαιτέρω μετανάστευση Ευρωπαίων και Ρώσων-Εβραίων στην Παλαιστίνη, που επέβαλλαν οι Τσώρτσιλ-Ήντεν στα 1940.⁴⁴²

Αλλά για τη βρετανική "ηθική" το να τάξεις δε σχετίζεται ούτε κατά διάνοια με το να δίνεις. Έτσι ο Άγγλος ύπατος αρμοστής αρνείται να επικυρώσει την είσοδο 100.000 Εβραίων, οι οποίοι ζουν κάτω από αφόρητες συνθήκες στην Ευρώπη. Το υπό τον Μπεν Γκουριόν "Ιουδαϊκό Πραχτορείο", χαλάει τον κόσμο με τις διαμαρτυρίες του. Αποστέλνει πάμπολλα οργισμένα, για την αγγλική στάση υπομνήματα, στους διάφορους διεθνείς οργανισμούς. Κάτι τ'οποίο δε φαίνεται να σκοτίζει κι ιδιαίτερα το Λονδίνο. Το σλόγκαν που κλωθογυρνάει στον αγγλικό Τύπο είναι πάνω-κάτω πως, "η είσοδος 100.000 νεοφερμένων εβραίων θα'ναβε φωτιά στη Μ. Ανατολή".⁴⁴³

Αλλά αν καταφέρνει κάτι η Αγγλία με τη τέτοια στάση της, αυτό είναι ν'ανάψει φωτιά σε 5,5 εκατομμύρια Εβραίους των ΗΠΑ. Και το χειρότερο. Η Χαγκάνα η Ιργκούν το "Ρακάχ"—δηλ. το παλαιστινιακό Κ.Κ.—κι οι εξτρεμιστές του Στέρν, ενώνονται σ'ένα ενιαίο κίνημα αντίστασης. Στα μέσα του 1947, η Παλαιστίνη φλέγεται απ'άκρου σ'άκρο. Τρομαγμένος ο Μπέβαν σπεύδει να δηλώσει ότι εγκρίνει τη σταδιακή είσοδο 4.000 Εβραίων το μήνα. Η εβραϊκή απάντηση στη γελοία του πρόταση είν'ακαριαία. Ο αρχηγός της Ιργκούν Μεναχέμ Μπέγκιν οργανώνει μια εκπληκτική απόπειρα. Ανατινάζει στον αέρα το κεντρικό ξενοδοχείο της Ιερουσαλήμ Κίνγκ Ντέιβιντ (=Βασιλιάς

Δαβίδ). Για την έκρηξη δαπανήθηκαν 250 κιλά μελανίτιδα και Τ.Ν.Τ. Στο τέλος της επιχείρησης καταμετρούνται 200 νεκροί και τραυματίες, ως επί το πλείστον Άγγλοι.⁴⁴⁴

Από κει και πέρα θ' αρχίσει ένα μακρόχρονο λουτρό αίματος μ' άπειρα, εκατέρωθεν, θύματα. Παράλληλα, οι Βρετανοί γυρεύουν να προσεταιριστούν την ευμενή ανοχή του αραβικού πληθυσμού, σαν αντιστάθμισμα. Προς τούτο αρχίζουν να μοιράζουν με ξαφνική "γενναιοδωρία" εχτάσεις γης σ' αχτήμονες Παλαιστίνιους.⁴⁴⁵ Συνάμα οι Άττλυ-Μπέβαν αρχίζουν να δείχνουν διαλαχτικοί. Προφανώς επηρεασμένοι από τ' αμερικάνικα αντίποινα κάθε λογής. Η υποχωρητικότητα τους, κάνει εξωφρενών τον Τσώρτσιλ. "Φερθείτε σαν άντρες και μην υποχωρείτε στην εβραϊκή τρομοκρατία", βροντοφωνάζει οργισμένος στη Βουλή των κοινοτήτων.⁴⁴⁶ Εύκολο να το λέει όταν βρίσκεται εκτός κυβέρνησης.

Εν τέλει το πράγμα θα φτάσει στον ΟΗΕ. Κι εκεί οι Άγγλοι τα βρίσκουν μπαστούνια. Οι αντιπροσωπείες της ΕΣΣΔ και των ΗΠΑ ευθυγραμμίζονται απόλυτα στο θέμα. Ναι στη δημιουργία ενός κράτους-Ισραήλ. Όχι στις κωλυσιεργίες της Αγγλίας στην Παλαιστίνη.⁴⁴⁷ Τη στάση τους συμμερίζονται όλα τα κράτη του ανατολικού μπλόκ και της Λατινικής Αμερικής.⁴⁴⁸ Στις 29 Νοέμβρη του 1947, οι ανά τη γη Εβραίοι πανηγυρίζουν ξέφρενα. Η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ ψηφίζει υπέρ της δημιουργίας του κράτους-Ισραήλ. Η Αγγλία και 12 άλλα κράτη, άμεσα επηρεαζόμενα απ' αυτή, θα μειοψηφίσουν. Στις υπογραφές των 25 κρατών που ψήφισαν υπέρ του Ισραήλ φιγουράρουν και κείνες των ΕΣΣΔ-ΗΠΑ.⁴⁴⁹

Λοιπόν με τι αντίτιμο εξαργυρώθηκε η τέτοια "θερμή" συμπαράσταση του Στάλιν στις ΗΠΑ;

Τ' αντίτιμο ήταν όντως δυσβάσταχτο ακόμα και για τ' αμερικάνικο ή το βατικανικό βαλάντιο. Και το κυριότερο. Ο ιδιοφυής γεωργιανός δεν είχε καμιά διάθεση να επαφιστεί στις "καλές προθέσεις" των ΗΠΑ — όταν θα έληγε ευνοϊκά γι' αυτές η υπόθεση του κράτους-Ισραήλ. (Γιατί στην ουσία τίποτα δεν είχε κριθεί στη Μ. Ανατολή. Οι αραβικές χώρες δήλωσαν ότι δεν αναγνωρίζουν την απόφαση του ΟΗΕ.⁴⁵⁰ Κατά συνέπεια τα πράγματα βρίσκονταν σε ρευστή κατάσταση. Τα πάντα παίζονταν). Οι υποθέσεις που 'χε να κλείσει στην Ευρώπη ο Στάλιν ήταν πολλές κι ο χρόνος λίγος. Αμέσως μετά το ψήφισμα του ΟΗΕ για το Ισραήλ, βάζει μπρος τις διαδικασίες προκειμένου να κλείσει δυο υποθέσεις με κολοσσιαία σπουδαιότητα.

Έτσι στις 27 Φλεβάρη του 1948, ο πρόεδρος της Τσεχοσλοβακίας Μπένες, διορίζει πρωθυπουργό του κράτους τον ηγέτη του Κ.Κ., Κλέμεντ Γκόττβαλντ.⁴⁵¹ Μ' αυτό τον τρόπο αρχίζει το λεγόμενο "Πραξικόπημα της Πράγας". Τ' όλο στόρυ θα τελειώσει ύστερ' από έξι μήνες με την ολοκληρωτική κομμουνιστικοποίηση της Τσεχοσλοβακίας: Κάτω από τ' απαθή βλέμματα των της Ουάσινγκτον και, των του ανήμπορου ν' αντιδράσει, Λονδίνου.

Το δεύτερο μεγάλο έπαθλο τ' οποίο απόκτησε σαν αντίτιμο απ' τις ΗΠΑ ο Στάλιν, ήταν η άπαξ δια παντός εκβιαστική επικύρωση της Ανατολικής Γερμανίας σαν ανεξάρτητης, απ' τη Δυτική, κρατικής οντότητας. Τον Ιούνιο του 1948 ο Στάλιν θα διατάξει το στρατάρχη Ζούκωφ ν' αποκλείσει τελεσίδικα το Ανατολικό Βερολίνο απ' το Δυτικό.⁴⁵² Έτσι έβαζε τέρμα σε μια αληθινά ερμαφρόδιτη κατάσταση.

Μέχρι τότε οι ΗΠΑ φρόντιζαν να κρατούν τον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο σε μια δήθεν αμφίρροπη ψευδο-ισορροπία. Οι Έλληνες στρατηγοί της αθηναϊκής κυβέρνησης κάνουν φριχτά παράπονα για τον ελλιπή οπλισμό που τους παρέχεται με το σταγονόμετρο απ' τις ΗΠΑ.⁴⁵³

Παράλληλα οι Αμερικάνοι επιχειρούν και μια γερή επένδυση στο μέλλον. Μέσω του δικού τους αθηναϊκού Τύπου περνάνε τη κάλπικη εικόνα ότι το παν κρέμεται απ' το αν δεχτεί ν' αναλάβει αρχιστράτηγος ο Παπάγος ή όχι.⁴⁵⁴

Παρατηρεί ο Σόλβνας ο Γρηγοριάδης, κάτω απ' το ψευδώνυμο "Τζών Φρήμαν": "Οι Έλληνες αξιωματικοί ήταν περίφημοι γνώστες της στρατηγικής. Αν αφήνονταν ελεύθεροι θα είχαν νικήσει άνετα αλλά παρεμποδίστηκαν απ' τα λάθη του άσχετου Βαν Φλήτ".⁴⁵⁵ Κάπως έτσι έχει το πράγμα. Με μια κεφαλαιώδη διαφορά όμως. Ο Βαν Φλήτ δεν ήταν καθόλου άσχετος. Ήταν ένας αριστοτέχνης της στρατηγικής τέχνης. Τα δήθεν λάθη του δεν αποτελούσαν παρά αριστουργηματικές κινήσεις σε μια στρατηγική σκακιέρα. Μόνο ένας άριστος μάστορας της στρατηγικής, θα μπορούσε να διατηρεί προβοκατόρικα την κατάσταση, καταπώς βόλεψε τ' αφεντικά του.

Υποθέτουμε πως ο αναγνώστης έχει καταλάβει περί τίνος πρόκειται. Απλώς οι ΗΠΑ επιθυμούν τη διατήρηση του ελληνικού εμφύλιου σπαραγμού σε δήθεν εκκρεμότητα μέχρις ότου

λήξουν ευνοϊκά γι'αυτές και την ΕΣΣΔ οι υποθέσεις της Μ. Ανατολής και της Ανατολικής Ευρώπης. Και τούτο προκειμένου να στραφούν τα βλέμματα από κει προς την Ελλάδα. Κατά συνέπεια όσο έμεναν ανοιχτές οι υποθέσεις Ισραήλ-Πράγας ο ελληνικός λαός έπρεπε να αιμορραγεί. Εκεί οφείλεται κι ο ελλειπής όντως εξοπλισμός του ελληνικού στρατού απ' τις ΗΠΑ.

Όταν το κράτος-Ισραήλ και το "πραξικόπημα της Πράγας" εδραιώθηκαν σαν μη επιδεχόμενες αμφισβήτηση δοσμένες καταστάσεις, τότε η Ουάσινγκτον αποφάσισε να βάλει τέρμα στην εδώ αδελφοσφαγή. Αυτόματα οι στρατηγοί της Αθήνας βρέθηκαν να ηγούνται ενός πανίσχυρου στρατού. Ενός στρατού εξοπλισμένου —εντελώς ξαφνικά στις αρχές του 1949— με τη τελευταία λέξη της πολεμικής... μόδας... Τώρα ναι, ο εμφύλιος μπορούσε να λήξει.

Η συμπαιγνία Τρούμαν-Στάλιν για μια ελεγχόμενη έκβαση του ελληνικού εμφύλιου αποδείχεται περίτρανα κι απ' το πιο κάτω συμβάν. Στα 1948, ο Άγγλος αρχιπράχτορας της Κα Γκε Μπέ στους κόλπους της SIS Κίμ Φίλμπυ διορίζεται —έπειτα από δική του επίμονη αίτηση— αρχηγός του τμήματος αντικατασκοπείας στο βρετανικό προξενείο της Κωνσταντινούπολης.⁴⁵⁸ Ποιος οι εκεί δραστηριότητές του; Τυπικά η SIS του 'χει αναθέσει την αποστολή της προετοιμασίας ενός στρατού εξόριστων Άλβανών αντικαθεστωτικών. Στόχος η ανατροπή του Ενβέρ Χότζα. Ταυτόχρονα όμως —όπως προκύπτει από την πολύπλευρη ανατομία μιας σειράς διαδοχικών συμβάντων— του 'χει ανατεθεί και μια άκρως απόρρητη δουλειά. Να μεριμνήσει προς την κατεύθυνση άμεσης επαφής μεταξύ ΚΚΕ, και Κώστα Τσαλδάρη.

Όπως είναι γνωστό, στα μέσα με τέλη του 1947, ο μέχρι πρότινος στυγνός κομμουνιστοφάγος Κ. Τσαλδάρης —ο οποίος σύμφωνα με πολλές έγκυρες προσωπικές μαρτυρίες, υπήρξε στην ιδιωτική του ζωή ένας εξαιρετικά γενναϊόδωρος άνθρωπος— "αναλαμβάνει" μια ευρείας έχτασης ειρηνευτική "πρωτοβουλία".⁴⁵⁹ Σ'αλεπάλληλες ομιλίες, συνεντεύξεις κ.λ.π. επισημαίνει πως οποιαδήποτε μη συμβιβαστική λύση του εμφύλιου, θα δημιουργούσ'ένα μακρόχρονο χάος.⁴⁶⁰

Οι δεκάρικοι λόγοι του δεξιού ηγέτη δεν οφείλονται σε κατενός είδους πόνο για δημοκρατικές ελευθερίες κ.τ.τ. Απλώς

απηχούν την αγγλική αδημονία όπως περιωσθεί ό,τι μπορεί ακόμα να σωθεί. Ένα παράνομο ΚΚΕ μόνο ζημιά μπορούσε να προξενήσει στους του Λονδίνου. Και τούτο γιατί οι οπαδοί του —οπωσδήποτε όχι κάτω απ' το 10% των ψηφοφόρων— θ'αναγκάζονταν ν'αναζητήσουν καταφύγιο στον λεγόμενο "δημοκρατικό χώρο". Ωστόσο, όπως ήδη έχουμε αποδείξει, οι κεντροαριστεροί πολιτικοί ηγέτες είχαν προσηλυτιστεί απ' την Ουάσινγκτον. Η μόνη ελπίδα των Άττλυ-Μπέβαν στηριζόταν στην επανομιμοποίηση του ΚΚΕ. Μόνο μ' αυτό νόμιμο στην ελληνική πολιτική κονίστρα, θ' αποτρεπόταν ο παραπάνω κίνδυνος.

Όλα δεικνύουν πως ο Στάλιν πρότρεψε τον Φίλμπυ ν' ανταποκριθεί συνειδητά στη διαταγή της SIS και να οργανώσει μια ανταλλαγή απόψεων μεταξύ ΚΚΕ-Φόρεϊν Όφφισ. Επρόκειτο για μια αγχώδη προσπάθεια του Στάλιν —πίσω απ' τις πλάτες της Ουάσινγκτον— ν' αποτρέψει έστω και τη δωδεκάτη ώρα τον ολότελο αφανισμό των Ελλήνων συντρόφων του. Η προσπάθεια του ήταν πολύ μεγαλύτερης αυταπάρνησης από,τι δείχνει με μια πρώτη ματιά. Τηρώντας αυτή τη στάση διακινδύνευε πάρα πολλά. Περισσότερα απ' όσα νομίζουν οι λεπτεπίλεπτοι "αριστοκράτες" "αριστεροί" υβριστές του. Κι αυτό γιατί τόσο η Μόσχα όσο κι η Ουάσινγκτον έβαλαν τον Φίλμπυ να γυρέψει μετάθεση στη Κωνσταντινούπολη μ'έναν και μόνο σκοπό: Να φροντίζει —μυστικά απ' την Αγγλία— να σαμποτάρει κάθε πιθανότητα προσέγκισης Δ.Σ.Ε. και αστικών κομμάτων.

Εν πάση περιπτώσει ο Φίλμπυ, με τη συνεργασία των επίσης πραχτόρων της Κα Γκε Μπέ κι ηγετικών στελεχών της SIS, Μπάρτζες-Μακλήν, ανακαλύπτει έναν Αμερικάνο δημοσιογράφο πρόθυμο να παίξει το ρόλο του συνδετικού κρίκου μεταξύ Βαφειάδη-Άγγλων. Τον Τζώρτζ Πόλκ. Όπως είναι γνωστό, ο Πόλκ μπήκε στην Ελλάδα προερχόμενος απ' την Κωνσταντινούπολη. Υποτίθεται πως η αποστολή του έγκειτο, στο να πάρει "συνέντευξη" απ' τον πρωθυπουργό της σκιώδους κυβέρνησης του Δ.Σ.Ε.—Μάρκο Βαφειάδη. Αλλά οι των ΗΠΑ ήταν άριστα πληροφορημένοι για τη πραγματική φύση της αποστολής του. Γι' αυτό και φρόντισαν να τον δολοφονήσουν στην Θεσσαλονίκη. Η αστυνομία θα καταδικάσει σα δολοφόνο του, το "δημοσιογράφο" Στακτόπουλο. Ο τελευταίος —διαγραμμαμένος σα χαφιές απ' το ΚΚΕ και με ύποπτες διασυνδέσεις— δεν δολοφονήσε τον άτυχο Αμερικάνο. Όλα τα στοιχεία όμως συνηγορούν σ' ό,τι έπαιξε σημαντικό ρόλο στη παγίδευσή του. Τέλος πάντων αυτή είν' η ξερή αλήθεια για τη δολοφονία του Πόλκ. Με-

χρι σήμερα όλοι όσοι ασχολήθηκαν με το θέμα αποδίνουν εντελώς λαθεμένα το έγκλημα στη *SIS*.

Αυτό ακριβώς πιστοποιεί και τον ισχυρισμό μας ότι ο ελληνικός λαός αφέθηκε έρμαιο σε μια καλοστημένη πελώρια παραπλάνηση.⁴⁶¹

Είτε έτσι είτε αλλιώς τον Ιούλη του 1949, ο εκπρόσωπος του ΟΗΕ, κείνος ο πανταχού παρών και τα πάντα, πάντα... πληρών, καθολικός "κόμης" Μπερναντόττε, ανακοινώνει τη σύναψη οριστικής ανακωχής μεταξύ των μέχρι τότε εμπόλεμων Εβραίων κι Αράβων.⁴⁶²

"Έκπληξη". Τον ίδιο μήνα ο Παπάγος διατάζει τη τελική μεγάλη επίθεση ενάντια στο Γράμμο και στο Βίτσι. Η επιχείρηση, που θα ονομαστεί "Πυρός", καταφέρνει τελικά την περίπου ολοσχερή εκκαθάριση των αντάρτικων οχυρών.⁴⁶³ Η ενορχηστρωμένη καμπάνια του αθηναϊκού Τύπου θα δώσει σ' αυτή τη "πανεύκολη τραγωδία" σε βάρος των υποσιτιζόμενων του Δ.Σ.Ε. διαστάσεις "ρωμαϊκού θριάμβου". Ο Παπάγος αποχτά εύσημα "εθνικού σωτήρα". Και διηγώντας τα να... κλαίς...

Ο Παπάγος τον οποίο οι ΗΠΑ φρόντισαν ν' αντικαταστήσει τον Βαν Φλήτ, αμέσως μετά το κλείσιμο των ελληνογιουγκοσλαβικών συνόρων απ' τον Τίτο. Μέχρι τότε οι αντάρτες εκμεταλλεύονταν το πλεονέκτημα, του να μπορούν να διαφεύγουν στο γιουγκοσλάβικο έδαφος, όταν βρίσκονταν σε μειονεκτική θέση.⁴⁶⁴ Είναι γεγονός ότι ο Τίτο υπήρξε —κατάλληλα νουθετημένος απ' τις ΗΠΑ— ο πλέον ένθερμος θιασώτης της εξόδου του ΚΚΕ σ' εξέγερση.⁴⁶⁵ Όπως γεγονός είναι και τ' ότι η απόφασή του να κλείσει τα σύνορα, λειτούργησε σαν τελική πρόκα στο φέρετρο του Δ.Σ.Ε. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως έχουν άδικο όσοι ισχυρίζονται ότι και χωρίς την τιτοϊκή απόφαση, η υπόθεση είχε λήξει.⁴⁶⁶

Κι εδώ βρίσκουμε να ενεδρεύει άλλο ένα ντοκουμέντο, ότι πράγματι ο Στάλιν επιχείρησε σθεναρά να βγει αλώβητο το ΚΚΕ απ' τον Μολώχ του εμφύλιου. Αρκεί να διαβάσουμε μ' αντίστροφο όσο κι αφαιρετικό τρόπο τον περιβόητο αφορισμό του Σοβιετικού ηγέτη, όπως μας τον δίνει ο Μίλοβαν Τζίλας: "Μα δεν καταλαβαίνουν οι Έλληνες σύντροφοι ότι δεν έχουν καμιά ελπίδα; Αυτή η τρέλα πρέπει οπωσδήποτε να σταματήσει".⁴⁶⁷

Ενάντια σε ποιον στρέφεται ο Στάλιν με τα παραπάνω; Όλοι ανεξάρτητα απαντούν: "Μα φυσικά ενάντια στους του ΚΚΕ".

Γιατί είν' απαραίτητο αυτό; Μια πολυδιάστατη μελέτη του πράγματος μας υποδείχνει, πέραν κάθε αμφιβολίας, τον αληθινό παραλήπτη του σταλινικού αφορισμού. (Με δοσμένη τη προσαρμογή του στα καλούπια που βολεύουν τον Τζίλας). Απλούστατα ο Στάλιν βάζει χέρι μέσω του Τζίλας στη Γιουγκοσλαβία, για τη προβοκατόρική στάση της στο ελληνικό. Τη καλεί δε, μ' επιταχτικό τρόπο, να βάλει τέρμα στην περιπέτεια πριν κλείσει κάθε δίοδος ομαλής για το ΚΚΕ, διευθέτησής της.

Μπορεί τα κοράκια να ξεκοκάλισαν κάθε πέτσα απ' τους χιλιάδες Έλληνες νεκρούς —οποιασδήποτε απόχρωσης— στο Γράμμο και στο Βίτσι. Αλλ' αυτό δε σημαίνει πως ο λαός μας δε δικαιούται να μάθει την αλήθεια για το τι ακριβώς συνέβει. Ωραία... πάμε παρακάτω...

... ΕΤΣΙ... ΓΙΑ ΝΑ ΄ΧΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΜΕ...

... ΤΑ ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ...

... ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΑΝ ΥΠΝΟΒΑΤΕΣ ΜΙΓΑΔΕΣ...

Ο εξαρτημένος μηχανισμός άμυνας της συνείδησης των όποιων μιγάδων, τ'όχε πιάσει το νόημα. Οι ίδιοι δεν αποτελούσαν παρά ακαθόριστες λεπτομέρειες απ' τ' όνειρο ενός υπερ-εγκέφαλου. Κι όπως είναι φυσικό ένας υπερ-εγκέφαλος δε σπαταλά τόν ύπνο του προκειμένου να σκιαγραφήσει καλύτερα τις λεπτομέρειες του ονείρου που βλέπει. Από επιστημονική οπτική γωνία, αυτό ήταν λογικό. Από κείνη των μιγάδων όμως, μάλλον άδικο.

Ας μη το συζητάμε καθόλου. Άδικο-ξεάδικο, το θέμα είναι πως ο υπερ-εγκέφαλος είχε στραμμένη τη προσοχή του σε πολύ πιο σημαντικά πρόσωπα και πράγματα, απ' τους μιγάδες και την Ελλαδίτσα "τους". Λ.χ. στους Στάλιν-Τρούμαν και στις ΗΠΑ-ΕΣΣΔ. Και βέβαια ούτε λόγος για τυχόν κριτική της ασύλληπτα αρμονικής πραγματικότητας, η οποία είχε ξεπηδήσει απ' τα βάθη ενός ασύλληπτα πολύπλοκου νου. Κατά συνέπεια, ούτε λόγος για παράπονα εκ μέρους των μιγάδων...

... Απ' αυτή την άποψη, η ακαθόριστη ύπαρξή τους ήταν απόλυτα αιτιολογημένη, όταν μπουσουλούσε δίκην υπνοβάτη. Έτσι τ' οποιοδήποτε στραβοπάτημά τους —σε βάρος της χώρας ή του λαού— συνέβαινε μέσω της απλής μεθόδου του να συμβεί. Καμιά ιδιαίτερη τύψη ή σκοτούρα. Υπνοβάτες - λαθρεπιβάτες ενός ονείρου γαρ...

... Και βέβαια δεν συγκαταλέγονταν μεταξύ των πλέον ευτυχισμένων φιγούρων που πηγαινέρονταν στ' όνειρο του υπερ-εγκέφαλου. Αλλά δεν είχαν κανέναν ιδιαίτερο λόγο να 'ναι και δυστυχισμένοι γ' αυτό. Και τούτο, επειδή γνώριζαν τα όριά τους. Λ.χ. είχαν προ πολλού ήδη συμβιβαστεί με την ιδέα ότι η Ελλαδίτσα δε θ' αποχτούσε ποτέ της κεντρική θέση σε μια πρόσοψη ενός κάποιου ονείρου. Κατά μυστήριο τρόπο είχε στερηθεί κάθε δυνατότητα μετεξέλιξής της σε κάτι το ιδιόρρυθμο ενδιαφέρον: Μ' άλλα λόγια ποτέ δε θα γινόταν "διεθνές αεροδρόμιο" ή "Κόζα Νόστρα", ή έστω "προϊστορικό τέρας". Θα παράμενε σταθερά εσαεί μια μικρή κουκίδα στα χάρτη ενός υπερ-εγκέφαλου. Μ' αυτούς να εχτελούν χρέη ακαθόριστης πολιτικής φιγούρας στα όρια της κουκίδας. Δηλαδή, βράσε ρύζι...

... Ωστόσο το σωστό-σωστό. Υπνοβάτες μεν, μη δυστυχισμένοι υπνοβάτες, δε... Κι ο ελληνικός λαός; Ακαθόριστες λεπτομέρειες του δικού τους, σίγουρα γλυκού, ονείρου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

ΛΥΚΟΦΩΣ ΑΠΟ ΑΙΜΑ
(ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΩΝ
ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ - ΓΛΥΞΜΠΟΥΡΓΚ)

Κι έφυγαν νύχτες κι ήρθαν πρωινά. Κι η αληθινή Ελλάδα σφάδαζε στα λασπόνερα, θανάσιμα τραυματισμένη. Κι ο λαός της να στέκει αποκαμωμένος στα ετοιμόρροπα πλινθόχτιστα. Και τα στρατοδικεία να ξαποστέλνουν στο θάνατο τ' άνθρωπος τούτου του τόπου.

Αλλά όλ' αυτά αφορούσαν το "νευτωνικό"... γήινο σύστημα. Στον "αϊνστανικό"... συμπαντικό χώρο τα παραπάνω αποτελούν μια πεζή κι άνευ σημασίας βαρετή κατάσταση. Οι μιγάδες δεν έβλεπαν το λόγο γιατί να μην το ρίξουν και λίγο έξω. Όπου υπάρχει απέραντη δυστυχία υπάρχει κι απέραντη διαφθορά. Αποδείξεις; Επιτρέψτε μας να χαμογελάσουμε σατανικά.

Ας δούμε τι έχει να μας πει για την επικρατούσα στην τότε Ελλάδα κατάσταση, ένας απ' τους επικεφαλής της *AMAG*⁴⁶⁸: "Η αόρατη ντε φάκτο υπερκυβέρνηση της Ελλάδας είναι μια κλίκα εμπόρων βιομηχάνων και τραπεζιτών. Τούτη η κλίκα επιθυμεί να μείνει άθικτο ένα φορολογικό σύστημα που την ευνοεί με αληθινά σκανδαλώδη τρόπο. Τα μέλη της αντιτίθενται στον έλεγχο συναλλάγματος γιατί αυτό θα τους εμποδίσει να εξάγουν τα κέρδη τους στις τράπεζες του Καίρου και της Αργεντινής... Κάποτε με κάλεσε σε γεύμα ένας σημαντικός τραπεζίτης της Αθήνας. Είχε τρεις σερβιτόρους με λιβρέα, μια ποικιλία από τα πιο φίνα κρασιά και φαγητά, διάφορα, περίφημα γαρνιρισμένα. Η αντίθεση ανάμεσα στο γεύμα αυτό και στα παιδιά που πεθαίνουν από πείνα στους δρόμους της Αθήνας, είναι πραγματικά τρομακτική".⁴⁶⁹

Τελικά η παγκόσμια ανακατάταξη που επέφερε τ' αποτέλεσμα του Β' πολέμου μεταλλάζει και το διχοτομημένο "παιδιστικό" Εγώ των μιγάδων. Τώρα πια έχουν συμφιλιωθεί με την ιδέα

του γεωγραφικού αδιεξόδου του τόπου μας. Το σφουγγάρι των γεγονότων σβήνει απ' το μυαλό τους κάθε μεγαλοϊδεατική βλέψη γι' απόχτηση αυτόνομων δικών τους αγορών. Αυτό τους ανακουφίζει. Συνάμα όμως μεγαλώνει κατά πολύ το μέγεθος του παιδισμού τους. Κάπου νιώθουν ότι η ζωή τους ανήκει. Αντανάκλαση της τέτοιας κατάστασης αποτελεί μεταξύ άλλων κι η ολόθερμη αποδοχή της ξένοιαστης, μεξικάνικου στυλ, μουσικής. Ο εξωτισμός της τροφοδοτεί μ' αγαλλίαση την παιδιστική τους διάθεση για ζωή. Παράλληλα ο μεξικάνικος ρυθμός βρίσκει απήχηση και στον πολύ λαό. Κι αυτό γιατί του προσφέρει μια φαντασίωση ψευδοφυγής απ' τη μπόχα των ερειπίων.

Οι πιο ξένοιαστοι αστοί εντοπίζονται στη χρηματοδοτημένη μ' αμερικάνικα κονδύλια, νεοαστική τάξη: Τα μέλη της οποίας είναι κατά πολύ πιο αδιάσταχτα απ' τα της παραδοσιακής ολιγαρχίας. Ξέρουν να διακρίνουν τον κίνδυνο όταν τον αντιληφτούν. Τ' όποιο πρόβλημα ενσκήψει τ' αντιμετωπίζουν με την ακαριαία μέθοδο της ριζικής εξόντωσης. Κοντολογίς λειτουργούν σαν άριστοι μαθητές της μαφιόζικης λογικής. Και γιατί όχι; Τόσο αυτοί όσο κι η Μαφία έχουν τα ίδια αφεντικά. Κι αυτοί δεν είν' άλλοι απ' τους κατά τόπους καρδινάλιους.

Στα 1950 σχηματοποιείται ένας θανάσιμος κίνδυνος στον ορίζοντα της νεοαστικής τάξης. Πολύς κόσμος αρχίζει να μιλά για νομιμοποίηση του ΚΚΕ. Το να μιλάει κανείς δεν αποτελεί κίνδυνο. Απεναντίας: Έτσι περνιέται προς τα έξω και μια ψευδεπίφαση ελευθερίας. Τα πράγματ' αρχίζουν να στριμώχνονται όταν η ιδέα επαναφοράς των κομμουνιστών στον πολιτικό στίβο αρχίζει ν' αποχτά επικίνδυνες διαστάσεις. Ήδη έχει καταφτάσει στην Αθήνα ένα κορυφαίο στέλεχος του ΚΚΕ. Αποστολή του, η διεξαγωγή μυστικών διαπραγματεύσεων με το παλάτι και τους Άγγλους. Στόχος και του μεν και των δε; Η εξεύρεση φόρμουλας-νομιμοποίησης του ΚΚΕ.

Λοιπόν ο εξουσιοδοτημένος απ' το ΚΚΕ διαπραγματευτής φέρει τ' όνομα, Νίκος Μπελογιάννης.

Μετά το κλείσιμο των δυο υποθέσεων που εκκρεμούσαν στη μεσογειακή λεκάνη —Ελλάδα-Ισραήλ— διαλύεται κι η ευκαιρική συμμαχία ΕΣΣΔ-ΗΠΑ. Εφεξής οι δυο υπερδυνάμεις θα βρίσκονται κατανάγκη σε μόνιμη αντιπαράθεση σ' όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη. Το κομμουνιστικό στρατόπεδο έχει απο-

χτήσει πρόσθετη ισχύ με την είσοδο σ' αυτό της Κίνας. Η τέτοια αντιπαράθεση θα οδηγήσει τελικά και στον πόλεμο της Κορέας.

Το πλέον φυσικό αποτέλεσμα της παραπάνω σύγκρουσης ήταν να ευδοκιμήσει μια προσέγγιση Μόσχας-Λονδίνου. Και το πιο εκπληκτικό. Οι πράχτορες της Κα Γκε Μπέ στ' ανώτερα κλιμάκια της SIS διατάζονται να σαμποτάρουν τις δραστηριότητες της CIA και όχι της Ιντέλλιντζενς! Λ.χ. ο Φίλμπυ καρφώνει στο Χότζα μια προσεχτικά οργανωμένη απ' τη CIA και το Βατικανό, πτώση δεκάδων Αλβανών αντικαθεστωτικών στην αλβανική περιοχή "Μάτι". Οι κάτοικοι της εν λόγω περιοχής ονομάζονται "Μαλεζόρι" κι είν' όλοι τους πιστοί "Ρωμαιοκαθολικοί"!...⁴⁷⁰ Χάρη στην έγκαιρη πληροφορία του Φίλμπυ, ο Χότζα μπόρεσε να συντρίψει την εκκολαπτόμενη εξέγερση.

Ανάμεσα στα 1949-50, οι τρεις κορυφαίοι φιλοσοβιετικοί κατάσκοποι της SIS —οι Φίλμπυ, Μακλήν, Μπάρτζες— μετατίθενται στην Ουάσινγκτον⁴⁷¹!!! Το Γενάρη του 1951, οι της CIA θα καταγγείλουν στο Λονδίνο τον Μακλήν σαν τον κυριότερο ύποπτο για τη διοχέτευση στη Μόσχα "ατομικών" μυστικών. Έκπληξη. Οι της SIS υπόσχονται ότι θα διερευνήσουν την κατηγορία αλλά στην ουσία κάνουν τ' αδύνατα-δυνατά να καλύψουν τον Μακλήν. Κι όχι μόνο αυτό.⁴⁷² Όταν ο Μακλήν αυτομολεί φανερά στη Μόσχα, οι άνθρωποι της SIS θα δώσουν στη δημοσιότητα ένα βιογραφικό του. Ενώ όμως θά'ναι λαλίστατοι σ' ότι αφορά τη σταδιοδρομία του στη Βηρυττό και το Παρίσι, δεν θα πουν λέξη σχετικά με την της Ουάσινγκτον. Όπως παρατηρεί κι ο Νάιτλ, "η Βουλή των κοινοτήτων θα σκεπάσει τελείως τη δράση του στην αμερικάνικη πρωτεύουσα".⁴⁷³ Εξάλλου ο ίδιος ο Μακμίλλαν, σαν υπουργός εξωτερικών, θα σπεύσει να καλύψει προσωπικά μια παρόμοια καταγγελία της CIA στα 1953 κατά του Φίλμπυ.⁴⁷⁴

Γίνεται λοιπόν αντιληπτό ότι η προσέγγιση Μόσχας-Λονδίνου στα 1950, έχει ξεπεράσει προ πολλού τα... εφηβικά ντροπαλά χαμογελάκια. Μετά την αποστασία του Τίτο, ο Στάλιν αρχίζει ν' απασχολείται σοβαρά με το ενδεχόμενο ενίσχυσης της σοβιετικής επιρροής στην Ελλάδα. Οι Βρετανοί έχουν ήδη επεξεργαστεί μια φόρμουλα κοινής διείσδυσης στα του τόπου μας. Νομιμοποίηση του ΚΚΕ και χοντρό οικονομικό άνοιγμα της Ελλάδας προς τη Μόσχα. Σ' αντάλλαγμα το Κρεμλίνο θα βοηθούσε στη διατήρηση του φιλοβρετανικού *status quo* των, γεμάτων πετρέλαιο, νήσων του Ειρηνικού. Ο Στάλιν αποδέχτηκε την πρόταση. Σ' αυτή ακριβώς την αποδοχή οφείλεται κι η έκρηξη

του κορεάτικου πολέμου: Με την απρόκλητη επίθεση —όπως έχουν προ πολλού αποδείξει τόσο ο Αμερικάνος ιστορικός Χόροβιτς όσο κι ο Έλληνας βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Αναστασάκος— του Μακάρθουρ στη Βόρεια Κορέα.⁴⁷⁵ Καθώς και με τη σφοδρή αντιμετώπιση του κομμουνιστή ηγέτη της τελευταίας, Σήγκμαν-Ρή. Σήμερα, χάρη στις αποκαλύψεις του σκάνδαλου-“Ιρανγκάιητ”, γνωρίζουμε τέλεια πως ο πόλεμος αυτός είχε σα μοναδικό αντικείμενο τα παρθένα κοιτάσματα πετρελαίου των νησιών του Ειρηνικού. Το θέμα τούτο το έχουμε εξετάσει εξονυχιστικά σε προηγούμενό μας έργο. Στην ουσία επρόκειτο για έναν ακήρυχτο πόλεμο ανάμεσα στις Ρωσία-Αγγλία απ’τη μια με τις ΗΠΑ και το Βατικανό απ’την άλλη.⁴⁷⁶

Εν πάση περιπτώσει ο Στάλιν “ζητά” απ’το Ζαχαριάδη να στείλει, έναν έμπιστό του απ’την ηγεσία του ΚΚΕ, στην Αθήνα: Προκειμένου να διαπιστώσει εκ του σύνεγκυς το τι λύσεις προσφέρονται. Τη παραπάνω μας εκτίμηση δικαιώνει κι ένα πολύ μεταγενέστερο άρθρο του γνωστού Αμερικάνου πολιτικού σχολιαστή, Σάϋρους Σουλτσμπέργκερ. Γράφει ο τελευταίος: “Μετά το τέλος του εμφύλιου ο Στάλιν θεωρούσε από πάντα την Ελλάδα σα τον πρώτο του σταθμό, σε μια κατακτητική πορεία κατά της Ευρώπης. Στα 1951 εξαπόλυσε την πρώτη του επίθεση με την υπόθεση Μπελογιάννη, αλλ’αυτή σταμάτησε στην Ελλάδα και καθελώθηκε στο Βερολίνο και στην Κορέα”⁴⁷⁷!!! Υποθέτουμε ότι τα σχόλια περιτεύουν.

Στο θέμα-Μπελογιάννη έχουν πεταχτεί πανομοιόμορφες κοτσάνες από πολλούς. Μέχρι κι ότι ο Ζαχαριάδης τον έστειλ’ επίτηδες, “χωρίς λόγο” στην Ελλάδα, προκειμένου ν’απαλλαχτεί απ’τον μόνο ικανό να του αμφισβητήσει την ηγεσία στο κόμμα.⁴⁷⁸ Παρόμοιες υπεραπλουστεύσεις όμως, άλλο δε κάνουν απ’το να συσκοτίζουν συνειδητά την αλήθεια. Μη επιτρέποντας έτσι στο λαό μας ν’αποκτήσει μια ριζική κατανόηση των αιτίων της κατάντιας του. Τέλος πάντων η παραπάνω λαοπλογική “θέση” κονιορτοποιείται απ’τα γεγονότα.

Ο Μπελογιάννης τυγχάνει ένας απ’τους θερμότερους υποστηρικτές του Ζαχαριάδη. Στα διάφορα στάδια προετοιμασίας για τη “3η Συνδιάσκεψη” —η οποία θα λάβει χώρα μεταξύ

10-14/10/1950— υπεραμύνεται της πολιτικής που ακολούθησε ο τότε Γ.Γ. του ΚΚΕ, στον εμφύλιο. Γυρνάει στις διάφορες κομματικές οργανώσεις βάσης και καταγγέλλει άγρια τους κατήγορους του Ζαχαριάδη, Βαφειάδη, Παρτσαλίδη, Καραγιώργη, Αποστόλου, Χρύσα Χατζηβασιλείου κ.λ.π. Στην εισήγηση που γράφει για την “7η Ολομέλεια” —θα διεξαχτεί λίγο πριν τη “Τρίτη Συνδιάσκεψη”— κατηγορεί τους παραπάνω για οππορτουνισμό, ρεβιζιονισμό κ.τ.τ.⁴⁷⁹

Πράγματι. Όλοι όσοι απ’τα ηγετικά στελέχη διατηρούσαν επαφή με το Μπέρια και τους αντισταλινικούς συνωμότες του ΚΚΣΕ, αναθάρρυσαν μετά τη συντριβή του ΚΚΕ. Γνωρίζοντας τη μέχρι τότε συνεργασία Στάλιν-ΗΠΑ, πίστεψαν πως με το τερματισμό του μακελλείου θα ‘πεφτε και το κεφάλι του Ζαχαριάδη. Προς τούτο προχωρούν σ’αλεπάλληλα διαβήματα προς το Π.Γ. του ΚΚΣΕ ζητώντας την καθαίρεσή του. Ο Βαφειάδης μάλιστα έφτασε στην κατάντια να ζητήσει ανακρίσεις σε σχέση με την επιβίωση του Ζαχαριάδη στο Νταχάου. Κατηγορώντας τον απροκάλυπτα επειδή επέστρεψε μ’αγγλικό αεροπλάνο, σαν πράχτορα.⁴⁸⁰ Ο Στάλιν θα του απαντήσει πως, ο ίδιος παρακάλεσε το Τσώρτσιλ να μεριμνήσει για την γρήγορη μεταφορά του Ζαχαριάδη στην Αθήνα.⁴⁸¹ Εξάλλου ο Παρτσαλίδης θα τον κατηγορήσει γι’ “αντισοβιετισμό”.⁴⁸²

Κατάπληξη. Ο Στάλιν —με την ενεργητική συμπαράσταση του Εμβέρ Χότζα— απορρίπτει τις κατηγορίες κατά του Ζαχαριάδη σαν αβάσιμες.⁴⁸³ Ταυτόχρονα ανάβει πράσινο φως στον Έλληνα Γ.Γ. να προχωρήσει σε μαζικό κομματικό αποκεφαλισμό των αντιφρονούντων.⁴⁸⁴ Ποιο το βαθύτερο νόημα της διαταγής τούτης;

Απλούστατα ο Στάλιν έχει συλλάβει κατά που φυσάει ο άνεμος.

Γνωρίζει μ’άλλα λόγια —όχι ν’αγαπιόμαστε...— ότι από στιγμή σε στιγμή θα του χτυπήσουν τη κεντρική πόρτα του Κρεμλίνου, οι Άγγλοι. Κι αυτός έχει σκοπό να ζητήσει ερείσματα στον Ελλαδικό χώρο, κατά το παζάρι που θ’ακολουθήσει. Αλλ’αυτό προυποθέτει το ξεκαθάρισμα όσων μελών του ΚΚΕ έχουν “μιληθεί” απ’τις ΗΠΑ, το Βατικανό και τους συνωμότες του ΚΚΣΕ. Συνάμα, ψιθυρίζει στο Ζαχαριάδη να στείλει στην Αθήνα έναν έμπιστό του. Του συνιστά δε, όπως τ’όλο πράγμα κρατηθεί μυστικό απ’τα υπόλοιπα μέλη του Π.Γ. του ΚΚΕ. Και τούτο γιατί γνωρίζει από πρώτο χέρι τη μεγάλη διάβρωσή του. Όσο βαστούσε η συνεργασία ΕΣΣΔ-ΗΠΑ —και δοσμένης της

συμφωνηθείσας έκβασης του ελληνικού εμφύλιου— άφηνε τα διαβρωμένα στελέχη του ΚΚΕ απείραχτα. Άλλωστε του χρησίμευαν σα συνδεδεικτοί κρίκοι με τις ΗΠΑ και το Βατικανό.

Πως θα τους ανακάλυπτε; Όπως τους... ανακάλυψε. Για ένα διάστημα, μετά το τέλος του εμφύλιου, παριστάνει τον επιδεχτικό στις αντιζαχαριαδικές εισηγήσεις. Έτσι αναθάρρυσαν αυτοί τους οποίους αναζητούσε και προχώρησαν σε καταγγελίες. Μ' αυτό το τρόπο ο Γεωργιανός τους έρριξε σε μια καλοστημένη παγίδα.

Τέλος πάντων ο Ζαχαριάδης στέλνει στην Ελλάδα τους δυο πλέον έμπιστους ανθρώπους που διαθέτει. Τους Μπελογιάννη-Ακριτίδη. Η διαταγή την οποία έχουν, είναι να μην έρθουν επουδενί λόγω σ' επαφή με τον παράνομο κομμουνιστή Πλουμπίδη.⁴⁸⁵ Ο τελευταίος είχε εξουσιοδοτηθεί απ' τον Ζαχαριάδη να οργανώσει την "Δημοκρατική Παράταξη". Έναν κομματικό φορέα της αριστεράς προορισμένο να στεγάσει τους κομμουνιστές οπαδούς. Αλλά, όπως ήδη έχουμε πει σε προηγούμενο κεφάλαιο, ο Πλουμπίδης ανήκει σ' εκείνους που'χουν διαβρωθεί. Το κόμμα τον έχει σε καραντίνα εδώ και πολύ καιρό. Αυτό θα παραδεχτεί πολύ αργότερα κι ο αδελφικός του φίλος, Μπασιάκος.⁴⁸⁶ Τις υποθέσεις του ΚΚΕ χειρίζεται ένας μυστικός απ' τον Πλουμπίδη κομματικός μηχανισμός, υπό τον Στ. Κασιμάτη.⁴⁸⁷

Αυτό που προκαλεί εντύπωση στην υπόθεση-Μπελογιάννη είν' η πασιφανής αφέλεια όσων ασχολήθηκαν με τις πτυχές της. Κατ' αρχήν: Κανείς δεν αναρωτήθηκε για ποιον ακριβώς λόγο κατεβαίνει στην Αθήνα το εν λόγω ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ. Για να εποπτεύσει της ομαλής λειτουργίας του παράνομου κομματικού μηχανισμού; Μα αν πιστέψουμε τους διάφορους συγγραφίσκους, ο μηχανισμός τούτος λειτουργούσε "περίφημα" κάτω απ' τις... φαινές οδηγίες του κ. Πλουμπίδη. Οπωσδήποτε η τέτοια εξήγηση δε στέκει με τίποτα. Το θέμα είναι ότι προκαλεί ισχυρή εντύπωση το γεγονός ότι κανείς δε νοιάστηκε να ερμηνεύσει τα κίνητρα του φαινομενικά εχτός τόπου και χρόνου ταξιδιού-Μπελογιάννη. Βέβαια όπως ήδη σημειώσαμε έχουν προταθεί ένα σωρό κοτσάνες σχετικά με "σατανικές" μεθοδεύσεις του Ζαχαριάδη σε βάρος του Μπελογιάννη. Πλην όμως τις

ερμηνείες τούτες ας τις έχουν να τις χαίρονται όσοι τα χιλιόμετρα τους φτάνουν ως τον Ωρωπό. Επειδή εμείς προσωπικά δε νομίζουμε ότι τα χιλιόμετρα μας περιορίζονται ως τη συμπαθητική αυτή περιοχή —είμαστε δε σίγουροι ότι το αυτό ισχύει και για τον αναγνώστη— θελήσαμε να δούμε το πρόβλημα κάτω απ' τη σωστή του οπτική γωνία.

Ο Μπελογιάννης κατεβαίνει —όπως είδαμε— σε μια πολύ συγκεκριμένη, από άποψη διεθνών μεταλλαγών, στιγμή. Παράλληλα, κατέχει μια διόλου ευκαταφρόνητη θέση στη Κ.Ε. του ΚΚΕ. Κατά συνέπεια —και δοσμένων των προαναφερθέντων μεταλλαγών— η αποστολή την οποία διεκπεραιώνει ερχόμενος στην Αθήνα δεν μπορεί παρά να είναι καίριας σημασίας για την εξέλιξη των ελληνικών πολιτικών πραγμάτων: Και ίσως— ίσως και αυτών τούτων των διεθνών παρόμοιων εξελίξεων. Στην πραγματικότητα η αποστολή του αποτελεί απόρροια της προσέγγισης ΕΣΣΔ-Αγγλίας, όπως την εμφανίσαμε στα προηγούμενα. Ποια είν' αυτή; Απλούστατα οι δυο τούτες δυνάμεις έχουνε συμφωνήσει σε μια εξεύρεση φόρμουλας νομιμοποίησης του ΚΚΕ. Ο δε Μπελογιάννης είναι αυτός τον οποίο η ΕΣΣΔ επιφορτίζει με το ρόλο της προετοιμασίας του εδάφους για το εγχείρημα τούτο.

Όλα τα στοιχεία υποδείχνουν ότι χρέη μεσάζοντα, ανάμεσα στο Μπελογιάννη και τους Άγγλους με το παλάτι, εχτελεί ο Δ. Μπάτσης. Ο τελευταίος είν' ένας "αριστοκράτης" γιός κάποιου μοναρχικού ναυάρχου ε.α. Κατέχει δε, τη θέση του Γραμματέα στην εταιρία ΕΠ-ΑΝ (=Επιστήμη-Ανασυγκρότηση). Επίσης τυγχάνει και διευθυντής του επιστημονικού περιοδικού "Ανταίος". Η ΕΠ-ΑΝ στήθηκε απ' το ΚΚΕ μετά το 7ο συνέδριο. Το ίδιο και το περιοδικό "Ανταίος".⁴⁸⁸ Στόχος η δημιουργία ενός κομματικού προπλάσματος στην καρδιά της αστικής τάξης. Το ΚΚΕ συμφωνεί με τους Άγγλους ότι ο Μπάτσης θα'ναι αρχηγός ενός νέου ΕΑΜ. Γι' αυτό κι η συλλογική εργασία με τίτλο "Η βαρεία Βιομηχανία στην Ελλάδα" αποδίνεται στο Μπάτση.⁴⁸⁹ Για να κερδίσει πόντους στα μάτια του κόσμου.

Όπως μαρτυρούν τα διαθέσιμα στοιχεία ο Μπελογιάννης δεν αρκείται μόνο στο παζάρεμα με το παλάτι. Βλέποντας ότι το πράγμα δε πολυτσουλάει ρίχνει τη προσοχή του στην ανάπτυξη ενός οικονομικού μηχανισμού. Στόχος, η δημιουργία αλυσιδωτών οικονομικών επιχειρήσεων σ' όνομα διαφόρων μη σταμπαρισμένων προσώπων. Αυτό διαφαίνεται και στην απολογία του, όταν κατονομάζει διάφορους με τους οποίους το ΚΚΕ

διατηρεί οικονομικά πάρε-δώσε.⁴⁹⁰

Η ιδέα ήταν παλιά κι ανήκε στο Ζαχαριάδη.⁴⁹¹ Το σκεφτικό της ήταν πως έτσι το ΚΚΕ θα εξελισσόταν σε οικονομικό γίγαντα και, συνεπώς, σε ντε-φάχτο πραγματικότητα. Επρόκειτο για μια μεγαλοφυή σύλληψη του Ζαχαριάδη, ή ίσως του Στάλιν, για τεχνοκρατική λύση του προβλήματος. Ο παράνομος κομματικός μηχανισμός θα διεύθυνε τις επιχειρήσεις οι οποίες θα στήνονταν σε συνεργασία μ' αγγλοολλανδικές πολυεθνικές. Έτσι τα μέλη του μηχανισμού, θα προσεταιριζόνταν την ανοχή ενός μεγάλου τμήματος της αστικής ολιγαρχίας, τ' οποίο θα δενόταν μαζί τους οικονομικά.

Σ' αυτό το κανάλι πλεύσης πρέπει να εντάξουμε και μια μυστική επίσκεψη του Πορφυρογέννη στην Ελλάδα, την ίδια εποχή.⁴⁹² Όλοι θεωρούν "ακατανόητο τυχοδιωκτισμό" του Ζαχαριάδη τον ερχομό-Πορφυρογέννη. Κι αυτό επειδή θα μπορούσε ν' αναγνωριστεί πανεύκολα — λόγω ύψους κύρια.⁴⁹³ Κι όμως ο Ζαχαριάδης ήξερε τι έκανε. Ο Πορφυρογέννης ήταν γόνος μιας μεγαλοαστικής οικογένειας. Κατά συνέπεια γνώριζε περίφημα πρόσωπα και πράγματα. (Διάβαζε: Επιχειρηματίες κι επιχειρήσεις).

Τα παραπάνω ενισχύονται σοβαρά κι από μια δήλωση του Ζαχαριάδη σχετικά με τον πρωθυπουργό —νεόκοπο πιόνι του παλατιού και των Άγγλων— Πλαστήρα: "Ο Πλαστήρας ο ίδιος επανειλημμένα ζήτησε συνεργασία και ήρθε σε επαφή με εκπροσώπους του ΚΚΕ".⁴⁹⁴ Απλή "κομπορημοσύνη" του Ζαχαριάδη όπως μ' αφέλεια υποστηρίζει ο Παρασκευόπουλος;⁴⁹⁵ Κάθε άλλο. Απλώς ο Ζαχαριάδης νιώθει να του τραβούν το χαλί απ' τα πόδια όταν οι Άγγλοι και το παλάτι θυσιάζουν το Μπελογιάννη προκειμένου να κατευνάσουν τις ΗΠΑ.

Άλλωστε υπάρχει κι η εξής αδιάψευστη μαρτυρία. Όταν θα συλληφτεί στα 1951, ο ασυρματιστής Βαβούδης, θα βρεθούν άθιχτα και τα ραδιοσήματα που κατά καιρούς είχε στείλει στους του ΚΚΕ, στις ΕΣΣΔ-Ρουμανία. Σε μερικά απ' αυτά θα γίνεται λόγος για δοσοληψίες με κάποιον "φουστανελλά". Σύσσωμος ο Τύπος της δεξιάς θα επιμένει και, σωστά, ότι το παρατσούκλι αφορά τον Πλαστήρα — ένεκα της χωριάτικης προφοράς του.⁴⁹⁶

Εν' ακόμη ερώτημα μας καλεί ν' απαντήσουμε στο εξής: Ποιοι είν' οι εξουσιοδοτημένοι απ' το στέμμα και τους Άγγλους, συνομιλητές-διαπραγματευτές —πέρ' από τους ανθρώπους της SIS— οι οποίοι συνδιαλλέγονται με τους Πορφυρογέννη, Μπε-

λογιάννη, Ακριτίδη; Μια προσεχτική σφαιρική ανατομία ανθρώπων και συνθηκών μας οδηγεί εκ του ασφαλούς στα πιο κάτω ονόματα. Οι εκπρόσωποι του παλατιού θα πρέπει να 'ναι ο τότε διευθυντής του βασιλικού πολιτικού γραφείου, στρατηγός Βεντήρης κι ο παλιός μοναρχικός υπουργός άμυνας, Σακελλαρίου. Αυτό αποδειχνεται περίτρανα κι από δυο γεγονότα.

Α'. Όταν στα 1952, ανέβει στη κυβέρνηση παντοδύναμος ο άνθρωπος των ΗΠΑ Παπάγος, θ' απαιτήσει απ' το στέμμα την απομάκρυνση του Βεντήρη. Κι αυτό γιατί όπως μας πληροφορεί ο βιογράφος του Σκουλούδης, πίστευε πως ο Βεντήρης είχε κάνει το παν προκειμένου να υπονομεύσει το στρατάρχη απ' τα παρσκήνια.⁴⁹⁷ Τα ίδια υποστηρίζει κι ο Λιναρδάτος.⁴⁹⁸

Β'. Ο Σακελλαρίου θα προκαλέσει την μήνιν του αμερικανόφιλου παρακράτους στην προσπάθειά του να διασώσει πάση θυσία το Μπελογιάννη απ' την εχτέλεση.⁴⁹⁹ Θα συγκρουστεί άγρια με τους φορείς της αμερικάνικης πολιτικής στη χώρα. Λ.χ. μετά την εχτέλεση του Μπελογιάννη θα επιτεθεί δημόσια και, με ξαφνιάζουσα δριμύτητα ενάντια στον αστυνόμο Πανόπουλο, ο οποίος συνέλαβε κι ανάκρινε τους Μπελογιάννη-Μπάτση. Θα τον κατηγορήσει γι' αυθαίρετη υπέρβαση καθήκοντος στην όλη υπόθεση. Λεπτομέρεια: Σύμφωνα με το Λιναρδάτο κι άλλους ο Πανόπουλος είν' άνθρωπος των Αμερικάνων... Συνάμα ο Σακελλαρίου δε θα διστάσει να θέσει σε διαθεσιμότητα το πρόεδρο του στρατοδικείου που επέβαλλε τις θανατικές ποινές στο Μπελογιάννη και τους συντρόφους του, Σταυρόπουλο.⁵⁰⁰

Τέλος οι εξουσιοδοτημένοι απ' τη SIS διαπραγματευτές, θα πρέπει ν' αναζητηθούν μεταξύ των Πυρομάγλου, Καρτάλη, Σβώλου, Τσιριμώκου και Νεόκοσμου Γρηγοριάδη.

Ωστόσο το πρόβλημα για τις ΗΠΑ δε ξεπεράστηκε με τη σύλληψη του Μπελογιάννη. Οι συζητήσεις του στέμματος με το ΚΚΕ θα μπορούσαν να επαναληφτούν ανά πάσα στιγμή. Εξάλλου οι Μπάτσης-Ακριτίδης παράμεναν ελεύθεροι. Τι λείπει προκειμένου να επισφραγιστεί ο θρίαμβος των ανδρείκελων της CIA; Αφενός μια "θανατηφόρα προειδοποίηση" προς το παλάτι, να σταματήσει τις εξυπνάδες. Αφετέρου, η με κάθε τρόπο εχτέλεση, όχι μόνο του Μπελογιάννη αλλά και του Μπάτση. Πρέπει να γίνει σαφές στο Βασιλιά Παύλο ότι παίζει με το κεφάλι του — σε τελευταία ανάλυση.

Για την εκπλήρωση του πρώτου στόχου ξεθάβεται απ' τη σκόνη ένας παλιός γνώριμος των Αμερικάνων. Ο τοποτηρητής της πρεσβείας των ΗΠΑ στη κυβέρνηση-Μεταξά —κι επίσημος λογοκριτής του "καθεστώτος" της 4ης Αυγούστου— Γιάννης Διάκος. Μέχρι σήμερα αποτελούσε κοινή πεποίθηση για τους κάθε λογής κονδυλοφόρους ότι, ο Διάκος ήταν πράχτορας των Άγγλων.⁵⁰¹ Λάθος. Απλώς η τοποθέτησή του σ' ένα τυπικά καίριο, αλλά ουσιαστικά κενό πόστο, προοριζόταν απ' το Λονδίνο σα χάπι καταπράυνσης της Ουάσινγκτον.

Λοιπόν ο Διάκος πετάει την αμερικάνικης κατασκευής βόμβα "του", στις 25 Φλεβάρη 1951. Τη μέρα κείνη η ακροδεξιά φυλλάδα "Εθνικός Κήρυξ" δημοσιεύει μια επιστολή του. Μ' αξιοσημείωτο θράσος ο Διάκος επιτίθεται ενάντια στ' ανάχτορα. Κατηγορεί τ' αναχτορικό περιβάλλον για φιλοκομμουνιστικές σκευωρίες. Έχει να παρουσιάσει κι ένα ενδεικτικό παράδειγμα. Αναφέρει την περίπτωση του Πειραιώτη μεγαλέμπορου, Κατραμάτου. Ο τελευταίος είχε καταδικαστεί σε θάνατο στα 1949 για "κομμουνιστικήν δράσιν". Κι όμως. Η απόφαση του στρατοδικείου δε θα εκτελεστεί ποτέ. Ο διευθυντής του Πολιτικού Γραφείου του Βασιλιά, Βεντήρης, "θα στείλει κ α θ υ ψ η λ ή ν ε π ι τ α γ ή ν —δηλ. μετά από διαταγή του Παύλου Γλύξμπουργκ Σ.τ.Σ.— έγγραφα εις τον υπουργόν Δικαιοσύνης Γ. Μελάν εις τον αρχιστράτηγον Παπάγον και εις τον διοικητή της ΑΣΔΑΝ, με τα οποία εξητούσεν αναστολήν της εκτελέσεως. Τελικώς η ποινή του κ. Κατραμάτου μετετράπη εις ισοβίαν κάθειρξιν. Σε αυτό συνέτειναν και αι μηχανορραφίαι του κ. Πιπινέλλη".⁵⁰²

Ο σταθμάρχης του κλιμάκιου της CIA στην Αθήνα Τόμ Καραμεσίνης, είχε εκσφενδονίσει, μέσω του Διάκου, ένα βέλος στη καρδιά των αναχτόρων. Είχε διασύρει δημόσια τόσο τον ίδιο το Γλύξμπουργκ με τους έμπιστούς του Βεντήρη-Μελά, όσο και τον αρχιπράχτορα της SIS, Πιπινέλλη. Κανείς απ' τους παραπάνω δεν ξεγελιόταν. Το μήνυμα ήταν πεντακάθαρο και δε σήκωνε παρερμηνείες: Έπρεπε να διακόψουν κάθε συνομιλία με το ΚΚΕ. Κι αυτό θα γίνει τελικά. Αλλ' αυτό σήμαινε ταυτόχρονα πως ο Δημ. Μπάτσος αφήνοταν στη τύχη του. Τ' όνομά του φιγουράρει όντως στον κατάλογο των προγραφών που 'χει καταστρώσει τ' αμερικάνικο υπερκράτος.

Η σύλληψή του γίνεται στις 23 Οχτώβρη.⁵⁰³ Τα υπόλοιπα είναι γνωστά. Θα επακολουθήσει η σύλληψη των Αργυριάδη, Βαβούδη κ.λ.π. Κατόπιν θα εκτελεστούν τόσο ο Μπελογιάννης

με τους κομμουνιστές συντρόφους του στη δίκη, όσο κι ο Μπάτσος.

Όσotόσο η αυλαία, πριν πέσει οριστικά, απαιτεί μια ακόμα τραγική Πράξη. Κι αυτή η τελευταία Πράξη του δράματος, στοιχειοθετείται απ' το περιεχόμενο της περιβόητης επιστολής του Πλουμπίδη προς τις Αρχές, λίγο πριν την εκτέλεση του Μπελογιάννη. Μια επιστολή προορισμένη να λειτούργησει —μ' έναν σατανικά ανέντιμο τρόπο— σαν χαριστική βολή ενάντια στις όποιες προσπάθειες διάσωσης των Μπελογιάννη-Μπάτση.

Στις 15 Μάρτη, οι εφημερίδες δημοσιεύουν μια επιστολή του Νίκου Πλουμπίδη. Η επιστολή έφερε την ιδιόχειρη υπογραφή του. Επίσης στο τέλος της υπήρχε κι ένα δαχτυλικό του αποτύπωμα. Το κεντρικό της ρεζουμέ θα μπορούσε να συνοψιστεί έτσι: Ο Μπελογιάννης καταδικάστηκε σε θάνατο άδικα. Και τούτο γιατί καθοδηγητής του παράνομου κομματικού μηχανισμού ήταν ο Πλουμπίδης κι όχι αυτός. Κατά συνέπεια τυχόν εκτέλεσή του θά'ταν έγκλημα. Οπωσδήποτε όμως μετά τη παρούσα ομολογία του υπόσχεται να παραδοθεί στις αρχές και να δικαστεί εφόσον ανασταλεί η επικείμενη εκτέλεση-Μπελογιάννη.⁵⁰⁴

Δε προλαβαίνει να στεγνώσει το μελάνι των εφημερίδων κι ο ραδιοσταθμός του ΚΚΕ "Ελεύθερη Ελλάδα", καταγγέλλει την επιστολή ως πλαστή. Κατά το ραδιοσταθμό ο Πλουμπίδης νοσηλευόταν σε νοσοκομείο κάποιας λαϊκής δημοκρατίας.⁵⁰⁵ Μετά από λίγο διάστημα θ' ακολουθήσει η πασίγνωστη ανακοίνωση της Κ.Ε. του ΚΚΕ που θα χαρακτηρίζει το Πλουμπίδη χαφιέ και "παθιασμένο εχθρό του λαού".⁵⁰⁶...

Εδώ και 14 ολόκερα χρόνια παριστάμεθα μάρτυρες μιας, κολοσσιαίας σ' έχταση, ωμής διαστρέβλωσης της ιστορικής αλήθειας. Δεκάδες δεκάδων άρθρα και βιβλία εξυμνούν την ηρωική στάση του Πλουμπίδη και καταγκρεμίζουν στα τάρταρα της κολάσεως τον ύπουλο Ζαχαριάδη. Ο Πλουμπίδης χαρακτηρίζεται "νέος Προμηθέας" ο οποίος υποτίθεται πως ανεβαίνει περήφανα ένα γολγοθά.⁵⁰⁷ Ο Παπαιωάννου μάλιστα μας μεταδίνει τώρα τελευταία πως, στα 1965 μεριά, ο Ζαχαριάδης παραδέχτηκε ότι είχε κάνει λάθος για τον Πλουμπίδη.⁵⁰⁸ Τον πιστεύουμε.

Στα 1965, ο Ζαχαριάδης είν' ένας σακατεμένος ψυχολογικά άνθρωπος. Έχει φάει στη μάπα την αχαριστία των συντρόφων του. Κι εντέλει ας μη μας διαφεύγει ότι κι αυτός που οι περιστάσεις μεταβάλλουν σε χαφιέ, ζει το δικό του μεγάλο δράμα. Στα 1965 ο Ζαχαριάδης είναι σε θέση να κατανοήσει τούτη την αλήθεια: Έτσι όπως στέκει παραπεταμένος δικήν στιμμένης λεμονόκουπας κι οδεύει ταχύτατα στο θάνατο. Κατά συνέπεια η "αναιρέσή" του απλώς δεν... αναιρεί τίποτα.

Σε προηγούμενο κεφάλαιο είδαμε πως ο Πλουμπίδης παράδωσε στα 1939-40 τον πανίσχυρο κομματικό μηχανισμό της Μακεδονίας στον Μανιαδάκη. Ο Μιχελίδης μας αποδεικνύει πειστικότητα στα 1986, πως όλοι όσοι είχαν κατηγορήσει προπολεμικά το Πλουμπίδη για χαφιέ, εξαφανίστηκαν ως δια μαγείας κατά τη διάρκεια της κατοχής. Κανά-δυο, τους εχτέλεσε η ΟΠΛΑ με γελοίες προφάσεις.⁵⁰⁹ Ποιος ο γενικός δερβέναγας της ΟΠΛΑ; Μα ο Πλουμπίδης. Την ίδια πάνω-κάτω άποψη συμμερίζεται κι ο Μοσχάτος.⁵¹⁰ Όμως το πράγμα δεν τελειώνει στην κατοχή.

Μετά το τερμάτισμα του εμφύλιου, ο Πλουμπίδης τοποθετείται απλό μέλος του παράνομου κομματικού μηχανισμού της Αθήνας. Κι απότομα ανοίγει το κουτί της Πανδώρας. Μια αόρατη δύναμη "εκκαθαρίζει" ακαριαία όλους όσους έρχονται σ' επαφή μαζί του.

Η υπόθεση φτάνει στ' ανατριχιαστικό της κορύφωμα όταν η ασφάλεια χτυπάει το μυστικό αρχηγείο του μηχανισμού. Ο αρχηγός του παράνομου κλιμάκιου Αναστασιάδης, συλλαμβάνεται. Παράλληλα εχτελούνται κι οι μόνοι που γνωρίζουν το στέκι: Οι Φαρμάκης-Μαρκεζίνης. Πονηροί οι πράχτορες της CIA φροντίζουν ώστε ο πρώτος να εχτελεστεί στη Θεσσαλονίκη κι ο δεύτερος στην Αθήνα.⁵¹¹ Μ' αυτό το τρόπο επιδιώκουν ν' αποπροσανατολίσουν τυχόν υποψίες σε βάρος του Πλουμπίδη.

Κι αυτό γιατί ο τελευταίος τυγχάνει να 'ναι ο μόνος—εχτός του υπαρχηγού του παράνομου κλιμάκιου Σπανού—που γνωρίζει το σπίτι.

Οστόσο ο Σπανός βρίσκει τρόπο να βγει έξω και να ενημερώσει το Ζαχαριάδη.⁵¹² Ο τελευταίος του συνιστά να μη πει τίποτα σε κανέναν και να επιστρέψει στην Αθήνα. Συνάμα τον προτρέπει να συμβουλευτεί τα παράνομα στελέχη όπως εφεξής κρατούνται μακριά απ' τον Πλουμπίδη. Κοντολογίς, διαπιστώνουμε πως ο... "νέος Προμηθέας", σπέρνει το θάνατο όπου πε-

ράσει...

Εν' από τ' αγαπημένα επιχειρήματα των υβριστών του Ζαχαριάδη στέκει κι η διατύπωση του ερωτήματος: "Γιατί εφ' όσον ο Γ.Γ. γνωρίζει την χαφιέδικη ιδιότητα του Πλουμπίδη, τον αφήνει αρχηγό του μηχανισμού⁵¹³"; Ο Βλαντάς απαντάει εύστοχα όταν αποκαλεί το Ζαχαριάδη "σαλταδόρο της πολιτικής".⁵¹⁴ Πραγματικά ο χαρακτηρισμός, του κολλάει σα γάντι. Όπως παρατηρεί κι ο Λιναρδάτος, η πάγια ταχτική του ήταν να χρησιμοποιεί τους χαφιέδες για να θολώνει τα νερά της ασφάλειας.⁵¹⁵

Οστόσο η περίπτωση του Πλουμπίδη είναι διαφορετική. Καταρχήν ποτέ δεν υπήρξε αρχηγός του παράνομου μηχανισμού. Η τέτοια άποψη είναι καθαρή επινόηση. Όπως ήδη έχουμε αναφέρει αρχηγός είν' ο Αναστασιάδης. Αμέσως μετά τη σύλληψη του τελευταίου, επικεφαλής τοποθετείται ο Κασσιμάτης.⁵¹⁶ Ο Κασσιμάτης και τ' άλλα στελέχη κρατούνται χιλιόμετρα μακριά απ' τον Πλουμπίδη. Παράλληλα στέλνει αλεπάλληλες αναφορές στο Π.Γ. για τη χαφιέδικη δράση του. Χώρια τ' ότι είν' ο Κασσιμάτης που 23 ολόκερα χρόνια μετά, θ' αρνηθεί μ' εύσχημο τρόπο ν' αναιρέσει τις κατηγορίες του σε σχετική ερώτηση του περιοδικού "Αντί".⁵¹⁷ Εξάλλου ο Ελευθερίου μας αποκαλύπτει στα 1985 πως ο Κασσιμάτης θα σταλθεί απ' τη κρουστική ηγεσία του ΚΚΣΕ εξόριστος στα βάθη της ασιατικής Ρωσίας.⁵¹⁸ Είναι φανερό ότι έτσι πλήρωνε για το εκ μέρους του ξεσκέπασμα του Πλουμπίδη.

Εν πάση περιπτώσει ο Ζαχαριάδης αναθέτει στον Πλουμπίδη να οργανώσει τη Δημοκρατική Παράταξη και την ΕΔΑ ορμώμενος από πολύ πραγματιστικά κίνητρα. Ένεκα του χαφιεδισμού του ο δεύτερος γνωρίζει άριστα τ' αστικά κατατόπια. Κι έπειτα είναι και τ' άλλο. Οι συζητήσεις κι οι διαπραγματεύσεις με τους αστούς πολιτικούς θ' αν εξαιρετικά επίπονες και μακρόχρονες. Σίγουρα δε, θα τις παρακολουθούσε η ασφάλεια. Η χρησιμοποίηση ενός χαφιέ σ' αυτές θ' απότρεπε τ' αποκεφάλισμα του παράνομου δίκτυου. Αυτή είναι η μία και μοναδική απάντηση που μπορεί να δοθεί για τη χρησιμοποίηση του Πλουμπίδη στην ίδρυση της Δ.Π. και της ΕΔΑ. Και τούτο γιατί, όντας σαλταδόρος της πολιτικής ο Ζαχαριάδης, ediéπετο κι από την ευφυΐα που συνεπάγεται το τέτοιο προσωνύμιο.

Και φτάνουμε στην διαβόητη επιστολή-Πλουμπίδη σχετικά με το Μπελογιάννη. Φαινομενικά φαντάζει σαν μια άκρως αφέλης—τα περί "ηρωισμού" τ' αφήνουμε στους διάφορους δημοσιογραφίσκους—όσο και βλακώδης προσπάθεια. Στην πραγμα-

τικότητα όμως η κίνησή του αυτή κάθε άλλο παρά αφελής ή βλακώδης είναι. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια φοβερή ψυχρά υπολογισμένη ενέργεια. Ο μίτος της Αριάδνης, ο οποίος θα μας επιτρέψει να κατανοήσουμε μ' ακρίβεια περί τίνος ακριβώς πρόκειται, βρίσκεται στη τελική απόφαση της 2ης ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ που διεξάγεται τον Οχτώβρη του 1951.

Τούτη λοιπόν η ολομέλεια ορίζει σαν πρωταρχικό νέο καθήκον του κόμματος τη "συνένωση όλων των δημοκρατικών, πατριωτικών, εθνικών δυνάμεων της χώρας". Επίσης τονίζεται ότι το "κόμμα έχει πλέον περάσει από τον ένοπλο στον πολιτικό μαζικό αγώνα".⁵¹⁹ Η απόφαση δεν είναι τυχαία. Αποτελεί την ύστατη προσπάθεια του ΚΚΕ να διασώσει απ' την εχτέλεση το Μπελογιάννη και τους συντρόφους του. Κι αυτό γιατί στη δεύτερη δίκη του ο στρατιωτικός επίτροπος ζήτησε —εννοείται με προτροπή των ΗΠΑ— όπως καταδικαστεί για "κατασκοπεία"—βάσει των νόμων "375" και "509". Κατά συνέπεια το ΚΚΕ έπρεπε ν' αποδείξει πως δε λειτουργεί κατασκοπικά χρησιμοποιώντας παράνομους μηχανισμούς κλπ. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο θ' αποκηρυχτεί και ο ασυρματιστής Βαβούδης, σα χαφιές.

Κι όλα αυτά όταν οι της ΕΔΑ έχουν ήδη αρνηθεί να μπήσουν στους εκλογικούς συνδυασμούς το Μπελογιάννη: Με πρόσχημα ότι το εκλογοδικείο θ' ακύρωνε την εκλογή του, οπότε η ΕΔΑ θα 'χανε μια έδρα.⁵²⁰ Έτσι η ΕΔΑ κέρδισε μια έδρα και το ΚΚΕ έχασε μια μοναδική ευκαιρία να γλυτώσει τ' απόσπασμα ο κομμουνιστής ηγέτης. Αν από μενε κάτι, αυτό εφάπτετο με τη κατάρριψη της κατηγορίας ότι το ΚΚΕ διενεργεί κατασκοπεία. Προς τούτο ο ραδιοσταθμός "Ελευθέρη Ελλάδα" διατυμπανίζει επίμονα ότι το κόμμα δρα μεσ' από νόμιμες πολιτικοκοινωνικές κινητοποιήσεις.

Κι ενώ όλα δείχνουν ότι η καινούργια θέση γίνεται αποδεκτή—πράγμα τ' οποίο σημαίνει μη εχτέλεση των καταδικασθέντων—σκάει η επιστολή-Πλουμπίδη και τα τινάζει όλα στον αέρα.

"Αρχηγός του παράνομου κομματικού μηχανισμού είμαι εγώ κι όχι ο Μπελογιάννης". Ήτοι; Ναι: Υφίσταται παράνομος κομματικός μηχανισμός—μ' ασύρματους και τα ρέστα. Κατά συνέπεια ναι:

Το ΚΚΕ διενεργεί όντως κατασκοπεία !!!...

Με λίγα λόγια ο Πλουμπίδης είχε δώσει μ' αριστοτεχνικό τρόπο τη χαριστική βολή στο Μπελογιάννη. Μετά απ' τη δήλωσή του, οι Παύλος, Ρέντης, Σακελλαρίου, Πλαστήρας —οι οποίοι ήταν έτοιμοι να υπογράψουν απονομή χάρης— κάνουν έντρομοι πίσω.

Και κάτι ακόμα. Οι διάφοροι αριστεροί γραφείς αρέσκονται να υπερτονίζουν τον ολέθριο ρόλο του συνθήματος "το όπλο παρά πόδας". Κι όμως: Το σύνθημα τούτο ακούστηκε μια και μοναδική φορά απ' το ραδιοσταθμό του ΚΚΕ, όταν ο Ζαχαριάδης ανάγγειλε πως αποσύρεται ο Δ.Σ.Ε... Έχτοτε δεν ξανακούστηκε ποτέ. Και στο κάτω-κάτω της γραφής τι έπρεπε να πει στους οπαδούς του ΚΚΕ της ενδοχώρας; Ότι ο ΔΣΕ ηττήθηκε οριστικά, οπότε τρέξτε στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και υπογράψτε δήλωση μετανοίας;

Ίσως εδώ να βρίσκεται κι η ταμπακιέρα. Στ' ότι δηλ. οι κατήγοροι του γραφείς, "αναγκάστηκαν να γίνουν δηλώσεις προκειμένου να επιβιώσουν", χωρίς να διαθέτουν και τη... κομματική κάλυψη. Ενώ κατ' αυτούς, ο Ζαχαριάδης "ήταν υποχρεωμένος" να παροτρύνει την υπογραφή δηλώσεων, μετά την ήττα του ΚΚΕ στον εμφύλιο. Τους άφησε ακάλυπτους. Κι αυτό δε του το συγχώρεσαν ποτέ.

Τα παραπάνω μας εξηγούν μ' επάρκεια και την εκάστοτε συμπόρευσή τους με τον εκάστοτε διαγραφόμενο για χαφιεδισμό...

Αμέσως μετά την εχτέλεση του Μπελογιάννη και του Μπάτση, οι συσπειρωμένοι γύρω απ' το στέμμα αγγλόφιλοι, επιζητούν μια κάποια ρεβάνς. Στόχος η μερική έστω αναστήλωση του —ήδη βαθύτατα κλονισμένου— βασιλικού κύρους. (Κι αυτό γιατί είν' αλήθεια πως η εχτέλεσή τους αποτέλεσε προσωπικό πλήγμα για τον Παύλο Γλύξμπουργκ. Ο τελευταίος —όπως προκύπτει από μια σοβαρή ανατομία των κινήσεών του— έκανε τ' αδύνατα δυνατά να τους διασώσει. Κι ειδικότερα τον "άνθρωπό" "του", Μπάτση). Οι Σακελλαρίου-Βεντήρης απαιτούν, σε μια σειρά αλεπάλληλων διαβουλεύσεων με τον επιτετραμένο των ΗΠΑ Γιόστ, την απομάκρυνση του αστυνόμου Πανόπουλου.⁵²¹ Η πίεση στον Γιόστ είν' ασφυκτική. Η υπόθεση παίρνει δραματική τροπή, όταν στο παιχνίδι μπαίνει και το φιλικό δια-

κείμενο στις ΗΠΑ, "Βήμα".

Σ'ένα "πύρινο" άρθρο του προειδοποιεί, ότι τυχόν απομάκρυνση του Πανόπουλου θα προκαλέσει δυσφορία, "εις τους ενταύθα Αμερικανούς οίτινες προέβησαν ήδη εις ανεπισημούς συστάσεις εις την κυβέρνησιν επί του θέματος".⁵²² Το άρθρο στόχευε στη "νουθέτηση" του Σ. Βενιζέλου, ο οποίος εφαινετο έτοιμος να ενδώσει στη πίεση των Πλαστήρα, Βεντήρη, Σακελλαρίου και, να υπογράψει το σχετικό διάταγμα, της απομάκρυνσης του αστυνομικού διευθυντή. Αυτό τουλάχιστον προκύπτει κι από μια πληροφορία του —μέσα και στα έξω κείνο το καιρό— δημοσιογράφου, Σκούρα. Μας μεταδίνει ότι την ίδια εποχή ο Σ. Βενιζέλος διαπληχτίστηκε τηλεφωνικά με τον εκδότη του "Βήματος", Δημ. Λαμπράκη.⁵²³

Ωστόσο οι των ΗΠΑ δε το 'χουν σκοπό να δείξουν υποχωρητικοί για χάρη του βασιλικού γοήτρου. Γι'αυτό και προτείνουν στο τσιράκι των Άγγλων, Ρέντη, ένα συμβιβασμό. Ν'απομακρυνθεί μεν ο Πανόπουλος. Αλλά το ίδιο να συμβεί και με τον άνθρωπο της SIS στην ελλ. αστυνομία, Βρανόπουλο. Τελικά είν'αυτή η συμβιβαστική φόρμουλα που θα επικρατήσει. Οι Πανόπουλος-Βρανόπουλος τίθενται σε διαθεσιμότητα.⁵²⁴

Αλλά να που οι Άγγλοι θεωρούν ότι είναι κεφαλαϊώδους σημασίας ανάγκη όπως η όλη υπόθεση λήξει μ'ολοκληρωτικό θρίαμβο του παλατιού. Κι εν τέλει το σίγουρο είναι πως έχουν τη δύναμη να το κάνουν. Τα παραδοσιακά τους οικονομικοπολιτικά φέουδα στο τόπο μας, έχουν ήδη ξεπεράσει ένα μεγάλο μέρος της κρίσης, απ'το μετωπικό μπάσιμο των της Αμερικής. Συνάμα ελέγχουν εξ ολοκλήρου το δημοσιοϋπαλληλικό στρώμα. Επίσης κι ένα σημαντικότερο ποσοστό του ελληνικού Τύπου. Κι έπειτα υπάρχει και τ'άλλο. Το τόσο ζωτικό για τον επαρκή αμερικάνικο έλεγχο της Ν.Α. Μεσόγειου αβύθιστο αεροπλανοφόρο... "Η Κύπρος". Η τελευταία αποτελεί σταθερό οικόπεδο της νυν "Βρετανικής Κοινοπολιτείας". Άρα οι ΗΠΑ ήταν αναγκασμένες να μην παρατραβούν το σκοινί, σε σχέση με τους Βρετανούς, στην Ελλάδα.

Τα παραπάνω δεδομένα υποχρεώνουν την αμερικάνικη υπηρεσία NSC 103 —σύμφωνα με μια προερχόμενη από τ'αρχεία του Στাইτ Ντηπάρτμεντ πληροφορία που μας μεταφέρει ο Ρουμπάτης— να υπογραμμίσει ότι: "Οι ΗΠΑ πρέπει να καθορίσουν το βαθμό στον οποίο έπρεπε να επεμβαίνουν στα εσωτερικά της Ελλάδας".⁵²⁵ Ο Ρουμπάτης δε μπορεί να δει τούτο τον αφορισμό σε σχέση με τον χειρισμό της υπόθεσης-Μπελογιάννη. Κι

όμως. Αυτός ο αφορισμός αφορά ακριβώς το πρόβλημα τ'οποίο ενέκυψε μεταξύ ΗΠΑ-Αγγλίας, λόγω αυτηνής της ιστορίας.

Τέλος πάντων η Ουάσινγκτον καταλαβαίνει πως πρέπει να ρίξει νερό στο κρασί της. Έτσι συγκαταναεί στην επαναφορά του παλατιανού Βρανόπουλου στην ενεργό δράση, ένα μόλις μήνα μετά τη παύση του.⁵²⁶ Αντίθετα ο αδιάλλαχτος αμερικανόφιλος Πανόπουλος γίνεται το εξιλαστήριο θύμα στ'όλο στόρυ.

Κι αυτό όταν είναι δοσμένη η προσπάθειά του να διαφυλάξει άθιχτο το βασιλικό κύρος. Μη επιτρέποντας στους Μπελογιάννη-Μπάτση ν'αποκαλύψουν το ρόλο του Παύλου στην υπόθεση. Και βέβαια ο πρώτος, όντας σκληροτράχηλος κομμουνιστής, δεν υπήρχε περίπτωση να κλείσει τις πόρτες μιας νέας πιθανής προσέγκισης ΚΚΕ-στέμματος. Δεν ίσχυε όμως το ίδιο και με το Μπάτση, ο οποίος είχε μεταβληθεί σ'αληθινό ράκος. Ο Πανόπουλος αναγκάστηκε να παίξει ένα βρώμικο παιχνίδι σε βάρος του. Τον επισκέφτηκε στη φυλακή, λίγο πριν εκτελεστεί και, του'ταξε πως σίγουρα θα τη πηδήξει. Γι'αυτό το λόγο έπρεπε να κρατήσει το στόμα του κλειστό.

Όταν θα τον πάρουν εντελώς απρόοπτα τα μεσάνυχτα να τον εκτελέσουν, ο Μπάτσης ωρύεται ότι πρόκειται για λάθος. Ταυτόχρονα θα ζητήσει να επικοινωνήσει τηλεφωνικά με το Πανόπουλο. Απ'το σπίτι του τελευταίου όμως, θα του απαντήσουν ότι ο "ευγενέστατος" τούτος "τζέντλεμαν", βρίσκεται εχτός Αθήνας. Με λίγα λόγια ο Πανόπουλος είχε αναγκάσει το νεαρό επιστήμονα να μην αποκαλύψει το γεγονός ότι εκτελούσε διαταγές του παλατιού, προκειμένου να πουλήσει εκδούλευση στο Γλύξμπουργκ και τους Άγγλους.⁵²⁷

Η αμερικάνικη αποστολή πάντως καταλαβαίνει πως πρέπει να κατασιγάσει κάπως το μένος των Άγγλων και των του παλατιού. Προς τούτο "αποκεφαλίζεται" οριστικά απ'την Αστυνομία ο Πανόπουλος. Ταυτόχρονα οι άνθρωποι των ΗΠΑ στη κυβέρνηση τον Τύπο κλπ., παίρνουν εντολή να σαμποτάρουν την έντονη Ενωτική δραστηριότητα των υποταχτικών τους στις ΗΠΑ. Δραστηριότητα την οποία είχαν υποκινήσει οι ΗΠΑ με στόχο τη φθορά των Άγγλων στη Κύπρο.⁵²⁸

Τελικά το θέμα είναι πως η υπόθεση-Μπελογιάννη στάθηκε και το κύκνειο άσμα της όποιας αμφισβήτησης από τ'αριστερά του αμερικάνικου *status quo* στη χώρα μας. Εν'αρκετά καταθλιπτικό πέπλο έπεφτε πάνω απ'την Ελλάδα. Ένα μαύρο πέ-

πλο, κάτω απ'τη βαριά σκιά του οποίου κινούμαστε μέχρι σήμερα...

Όπως και να 'χει το πράγμα μετά τη κίνηση-Πλουμπίδη η ηγεσία του ΚΚΕ προχωρεί σ'ένα μεγάλης έκτασης ξήλωμα όλων των ύποπτων όσο κι ετερόκλητων στοιχείων στο κόμμα. Και βέβαια η αντεκδίκηση βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη, όπως την εμφανίζει παραστατικά κι ο Δρίτσιος.⁵²⁹ Αλλ'αυτό το γιγάντιο ξήλωμα θα πρέπει να ιδωθεί σα λειτουργικό παράγωγο της πράξης του Πλουμπίδη.

Σε μια προσπάθεια διάσωσης των πραχτόρων τους στο ΚΚΕ ο πρέσβης των ΗΠΑ Πιουριφόν κι ο σταθμάρχης της CIA Τομ Καραμεσίνης δοκιμάζουν ν'αποπροσανατολίσουν τον Ζαχαριάδη, προχωρώντας σε δήθεν σύλληψη του Πλουμπίδη. Έτσι ελπίζουν πως θα καλοπιάσουν και το στέμμα. Μιας και υποτίθεται ότι θυσιάζουν αυτόν ο οποίος κατέδωσε τους Μπελογιάννη, Μπάτση, Σακελλαρίου, Βεντήρη. Και βέβαια ήταν σίγουροι ότι θα βρισκαν τρόπο να τον διασώσουν.

Και πράγματι. Ο Πλουμπίδης οδηγείται μ'άκρα μυστικότητα απ'τους δημοσιογράφους κλπ. προς εκτέλεση. Σε ποιο χώρο; Τελείως απρόοπτα ο αστυνομικός διευθυντής Ρακιντζής, "αποφάσισε" να νευτερίσει. Ενώ μέχρι τότε είθισται οι εκτελέσεις να γίνονται στο Γουδί, ο Πλουμπίδης εκτελείται στο Δαφνί. Η μόνη εξήγηση είναι ότι φοβόταν πως στο Γουδί θα την είχαν στημένη οι δημοσιογράφοι. Αλλ'αυτό σήμαινε πως ο Πλουμπίδης θα 'πρεπε να εκτελεστεί πραγματικά κι όχι εικονικά.

Ταυτόχρονα υπάρχει κι ένας ακόμη νεωτερισμός της αστυνομίας στην όλη υπόθεση. (Ας τα βλέπουν όσοι κατηγορούν τους του κράτους για συντηρητισμό). Για πρώτη φορά στην ιστορία των εκτελέσεων τραβήχτηκαν και μοιράστηκαν στις εφημερίδες, φωτογραφίες ενός εκτελεσμένου: Στην προκειμένη περίπτωση του Πλουμπίδη. Προς τι τούτη η μακάβρια ενέργεια; Ασφαλώς και πρόκειται για μια ασθμαίνουσα προσπάθεια τ'αμερικανόδουλου παρακράτους να πείσει πως ο Πλουμπίδης εκτελέστηκε στ'αληθινά...

Μυστήρια μεθοδολογία μιας μυστήριας εκτέλεσης σ'έναν μυστήριο χώρο κάποιου μυστηρίου κατάδικου. Και βέβαια οι φωτογραφίες τραβήχτηκαν από αστυνομικό!!

Την επομένη ο ραδιοσταθμός του ΚΚΕ θα καταγγείλει ότι τ'όλο πράγμα συγκροτούσε μια κακότεχνη απάτη. Κι ότι ο Πλουμπίδης όχι μόνο δεν εκτελέστηκε αλλά φυγαδεύτηκε στην Αμερική. Κρίνουμε σκόπιμο να προσπεράσουμε ειρωνικά τους ορυγμούς τώσων και τώσων σε βάρος του "ιερόσυλου" Ζαχαριάδη. (Παρόλη την απέχθεια που μας προκαλεί η αρτηριοσκληρωτική του ιδιοσυγκρασία).

Κοιτάζοντας με ψυχραιμία τώρα την υπόθεση έχουμε να τονίσουμε το παρακάτω ερώτημα: Είναι ποτέ δυνατό να 'ναι τόσο ηλίθιος ο τότε Γ.Γ. του ΚΚΕ ώστε να σκαρφιστεί ένα τόσο χοντρό παραμύθι; Και να θεωρεί τόσο ηλίθιο το κόσμο ώστε να χάσει τούτο το δήθεν εξωφρενικό κατασκεύασμα; Μάλλον ούτε το 'να ούτε τ'άλλο. Τι μένει; Να δεχτούμε πως είχε δίκιο. Άλλωστε όλα όσα αναφέραμε συγκλίνουν στ'ότι ο Πλουμπίδης εκτελέστηκε τόσο, όσο κι ο Μάρλον Μπράντο στο "Αποκάλυψη Τώρα". Αν και παραδεχόμαστε πως είναι πιθανό να πέθανε από φυματίωση ύστερ'από λίγο χρονικό διάστημα. Ίσως όμως και να τη σκαπούλαρε. Άλλωστε η ιατρική στις ΗΠΑ έκανε, κάνει και, κατά πάσα πιθανότητα θα εξακολουθήσει να κάνει, θαύματα. Κι εξάλλου η πενικιλίνη είχε ήδη ανακαλυφτεί απ'τον Φλέμμινγκ εδώ και κάτι χρονάκια.

Τέλος πάντων, δε βαριέσαι, έτσι είναι, χαλάλι τους, δε πειράζει, τι να γίνει; Αμήν.

Τελικά: Τα σχετικά με την υπόθεση-Μπελογιάννη γεγονότα συνθέτουν μια εντυπωσιακή απεικόνιση της μακιαβελλικής νοοτροπίας η οποία χαρακτηρίζει τους φορείς του όλου οικονομικοπολιτικού φάσματος στη συγκεκριμένη εποχή. Συνάμα όμως αποτελούν και το κύκνειο άσμα των προοδευτικών δυνάμεων του τόπου στη μάχη γι'αμφισβήτηση της ακροδεξιάς απολυταρχίας.

Αλλά αν η τραγική τούτη υπόθεση συγκροτεί το κύκνειο άσμα της αριστεράς, για το συντηρητισμό κάθε απόχρωσης δεν αποτελεί παρά την απαρχή μιας "θριαμβευτικής πορείας" 25 πάνω-κάτω ετών. Αυτό σήμαινε πως ο ελληνικός λαός αφήνοταν έρμαιο στο σκοτεινό λούκι του μιγαδισμού για 25 ολάκερα χρόνια.

Λοιπόν η κλεψύδρα προς τον ολικό ακρωτηριασμό του Ελληνισμού μπορούσε ν'αρχίσει τη ταχύτατη όσο κι ανενόχλητη εκκένωσή της...

... ΕΤΣΙ... ΓΙΑ ΝΑ ΄ΧΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΜΕ...

... ΤΑ ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ...

... ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΑΝ ΗΡΩΕΣ...

Οι πολιτικοί μιγάδες ήταν απολύτως ειλικρινείς με τον ευατό τους, όταν εξέφραζαν θαυμασμό για την ανιδιοτέλεια του Νικηταρά και του Ρήγα Φερραίου — έστω κι αν φρόντιζαν να κρατήσουν κάποια πισινή προς όλες τις κατευθύνσεις προσθέτοντας πάντα κείνο το θαυματουργό, “πλην όμως”. Κι αυτό γιατί όλοι τους ήταν σύμφωνοι στην ακριβοδίκαιη μοιρασιά της κάθε αγνής ιστορικής προσωπικότητας. Εντελώς μηχανιστικά η κάθε πολιτική τους μερίδα είχε επιλέξει κάποια πολύ συγκεκριμένα ιστορικά στοιχεία, της όποιας προσωπικότητας του παρελθόντος, αφήνοντας τα υπόλοιπα για τις άλλες μερίδες. Βέβαια η κάθε φατρία διάθετε και τον δικό της ήρωα-αναφοράς. Η δεξιά τον Μιαούλη, το κέντρο τους Κανάρη-Τρικούπη (...) κι η νεόκοπη αριστερά — η οποία δεν έπρεπε να ταυτίζεται με συντηρητικά πρότυπα — δημιούργησε εκ του μη όντος και, υιοθέτησε, τον Μακρυγιάννη. Στο πρόσωπο δε του Μπελογιάννη βρήκε τον τέλει σύγχρονο μύθο.

Έναν μύθο νωπό, προσιτό, καθημερινό, ικανό ν’ αφομοιώσει την εξοντωτική ανασφάλεια του μικρομεταπράτη ανθρωπάκου, με τη τσακισμένη αξιοπρέπεια. Έναν μύθο τέλος, εφοδιασμένο μ’ όλες τις προδιαγραφές που απαιτούσε το μεταπολεμικό-ελληνικό μάρκετινγκ...

Είναι στ’ αλήθεια αξιοπρόσεχτο. Μελετώντας από ν’ α διαφορετικό πρίσμα όλα τα κομμάτια της υπόθεσης-Μπελογιάννη διαπιστώνουμε το εξής εκπληχτικό: Το καθένα ξεχωριστά διαθέτει μια δικιά του αυτοτελή-εξωακρότητα ενώ κολλάει τέλεια με το επόμενο κ.ο.κ. Θα ‘λεγε κανείς πως βρίσκεται μπροστά σε ένα καλογραμμένο όσο και σφιχτοδεμένο πολιτικό θρίλλερ.

Και τελικά, από μια άλλη άποψη, περί αυτού ακριβώς πρόκειται. Θέλοντας και μη, οι πρωταγωνιστές μιας τέτοιας υπόθεσης — κομμουνιστές, μοναρχικοί, Ιντελλιντζεσερβίτες, παρακράτος — καθώς και το πλέγμα ανθρώπων και πραγμάτων ολόγυρά τους, υιοθετούν μια επιδειχτικά θεατρική συμπεριφορά. Έτσι, η κάθε σκηνή του δράματος διέπεται από μια... άποψη σκηνοθετική δυναμική...

... Σιγά-σιγά κι ενώ η υπόθεση εξελίσσεται όλοι όσοι συνδέονται με την “οικογένεια” γίνονται γνώστες του... “μυστικού”. Οι μνημένοι της ΑΔΕΔΥ ετοιμάζουν τα συγχαρητήρια, προς την αστυνομία και το κράτος, τηλεγραφήματά τους — “δια το ηρωικό ξεσκέπασμα της φοβερής κομμουνιστικής σκευωρίας”. Οι δε αριστεροί κονδυλοφόροι, αφενός κάνουν εξυμνητικά της αυταπάρησης του Μπελογιάννη σχεδιάσματα — για την περιπλοκή σύλληψής του. Αφετέρου προπονούνται εντακά στη στενογρα-

φία — προκειμένου να ναι πανέτοιμοι για το ενδεχόμενο παραπομπής του στο στρατοδικείο...

Τελικά οι Πανόπουλος, Σακελλαρίου, Ρέντης, Βεντήρης, Μπελογιάννης αποζημιώνουν όλους τους ενδιαφερόμενους...

... Το πλέον συγκλονιστικό στο σχετικό στόρυ, είν’ όπ’ ο Μπελογιάννης ανταποκρίνεται συνειδητά στις σκηνοθετικές απαιτήσεις των συνθηκών. Πηγαίνει προς το απόσπασμα χαμογελώντας υπερήφανος σ’ ένα ποικιλόμορφο ευρωπαϊκό κοινό, που δείχνει να ‘χει αλλοφρονήσει. Πράγματι: Όλοι οι ευρωπαίοι αργόσχολοι της κουλτούρας και της τέχνης δίνουν τη δικιά τους παράσταση στο... ίδιο “έργο”. Δουλιά δεν είχαν και δουλιά βρήκαν... Για χάρη τίνος ζωγράφισε τον άνθρωπο με το γαρύφαλλο ο Πικάσσο; Για τον άνθρωπο και το θάνατο, ίσως. Κι ο Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Σ σ τ ο θ ά ν α τ ο ;

Αλλά είπαμε: Όλοι πρέπει να... πάρουν... Έτσι, η σκηνοθεσία των συνθηκών κλείνει το “έργο” με τη διαπόμπευση μιας ακόμα τραγικής φιγούρας. Ο σακατεμένος από κάθε άποψη Πλουμπίδης σέρνει τα βήματά του... στη “σκηνή”. Η μελλοντική νέα αριστερά αποχτά κι αυτή τον ήρωά της...

Οι ήρωες και πώς διασύρονται... Και μάλιστα δημόσια...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Βλ. Willy Feiling: "The devil's Roma". New York 1977 σελ. 61 κ.ε.
2. Σπύρος Λιναρδάτος: "Πως φτάσαμε στη 4η Αυγούστου". Β' έκδοση. Αθήνα 1988, σελ. 264.
3. Βλ. Νίκος Βεργίδης: "Αδόλφος Χίτλερ και εθνικοσοσιαλισμός: Η όλη αλήθεια". Αθήνα 1986, σελ. 141.
4. Count Galeazzo Ciano: "Ciano's Hidden Diary: 1939-1943", edited by Hugh Wilson, New York 1953, σελ. 298-9.
5. Βλ. E. Kord: "Η εξωτερική πολιτική του Γ' Ράιχ". New York 1951 σελ. 220 κ.ε.
6. P. Monelli: "Mussolini piccolo borghese", Garzanti 1950, σελ. 163.
7. Βλ. Lound Ciano: "Ciano's Diplomatic Papers" London, 1948, σελ. 281.
8. Στο ίδιο σελ. 283.
9. Βλ. Lewis H. Namier: "Diplomatic Prelude" Boston 1956 σελ. 43 κ.ε.
10. Βλ. " TRIALS OF CRIMINALS BEFORE THE NUREMBERG MILITARY TRIBUNALS ". Wasington U.S. Government Printing Office 1951-52 vol. XI σελ. 281.
11. J. Benoist-Mechin: "Soixante joyrs qui ebranlerent l' occident" Paris 1971 σελ. 97.
12. Βλ. A. Heckstall Smith: "The war at sea". London 1966-Paris 1966 σελ. 19.
13. Βλ. Norman Anders: "Les origines internationales du drame Vetican de 1890" Paris 1939, κεφ. III.
14. Νίκος Βεργίδης: "Αδόλφος Χίτλερ και εθνικοσοσιαλισμός: Η όλη αλήθεια" Αθήνα 1986 σελ. 187 κ.ε.
15. Την άποψη αυτή εκφράζει κι ο A. Giovanneti στο έργο του: "Le Pape Pie contre l' paix". Paris 1962, σελ. 71 κ.ε.
16. Νίκος Βεργίδης, όπ. πρ. σελ. 189.
17. Βλ. R. Hochhuth: "Le Vicair". Paris 1964 σελ. 99.
18. Στο ίδιο σελ. 45-6.
19. Βλ. A.J.P. TAYLOR: "The Harch of Conguest" New York 1946 σελ.43.
20. Βλ. σχετικά, General Georg Thomas: "Basic Facts for a History of German War and Armament Economy mimeographe". Nuremberg 1945

σελ. 101.

22. Βλ. "Les Grandes Enigmes Historiques De Notre Temps". Τόμος 9 σελ. 131 κ.ε. Paris 1965.
23. Ουίλλιαμ Σίρερ: "Η άνοδος και η πτώση του Γ' Ράιχ" Αθήνα 1961 σ.44.
24. Για τον τέτοιο φόβο του Χίτλερ βλ. Heinz Richter: "Δυο επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις στην Ελλάδα: 1936-1946" τόμος Α' σελ. 89 κ.α.
25. Βλ. Pietro Bandoglio: "L' Italie dans la guerre mondiale" Paris 1946 σελ. 70.
26. Richter, όπ. πρ. σελ. 63 κ.α.
27. Η σύγχρονη έρευνα έχει αποκρούσει εδώ και χρόνια τον ισχυρισμό ότι το μεταξικό κράτος ήταν φασιστικό. Ωστόσο οι διάφοροι, αξιόλογοι κατά τ'άλλα, μελετητές που αμφισβήτησαν τη φασιστική του ιδιότητα πέφτουν κι αυτοί στο λάθος της αντιμετώπισης του Μεταξά σαν ανεξάρτητη απ' το στέμμα πηγή δύναμης. Λ.χ ο Ernst Nolte στο "Die faschistischen Bewegungen", Munchen 1966 σελ. 192.
28. Βλ. σχετικά Gordon W. Prange: "Hitler's Words" Washington 1944 σελ. 503-39.
29. Στρατηγού Δημητρίου Καθηνώτη: "Αι κυριότεραι στρατηγικαί φάσεις του πολέμου 1940-1941" Αθήναι 1946 σελ. 19 κ.ε.
30. Στο ίδιο σελ. 21.
31. Αναφέρεται απ' τον Richter, όπ. πρ. σελ. 94.
32. Κάρολ Γιούνγκ: "Αναλυτική ψυχολογία", εκδ. Γκοβόστης, σελ. 135.
33. Βλ. στο έργο του Σοπενχάουερ: "Φιλοσοφικά μελετήματα" Αθήναι 1953 σελ. 16. Βλ. επίσης στο έργο του Κάντ, "Κριτική του Καθαρού Λόγου". Αθήνα 1982.
34. Βλ. σχετικά, John Gribbin: "Κβαντική φυσική και πραγματικότητα: Ερευνώντας για τη γάτα του Σραϊνταγκερ". Αθήνα 1988 σελ. 271 κ.ε.
35. Βλ. Άλμπερτ Αϊνστάιν: "Οι διαλέξεις στο Πρίνστον" Αθήνα 1983.
36. Βλ. Shramm von Thadden: "Italy's Aggression" σελ. 77.
37. Στο ίδιο σελ. 90.
38. Richter, όπ. πρ. σελ. 96.
39. Βλ. το περιεχόμενο της διαταγής στο "Nazi Conspiracy and Agression" Vol. IV σελ. 101-103. Washington U.S. Government Printing Foreign Office 1948. Ο Richter ισχυρίζεται λανθασμένα —για να στηρίξει την άποψή του για Χιτλερική αναξιοπιστία— πως η διαταγή εκδόθηκε στις 5 Δεκέμβρη, όπ. πρ. σελ. 96.
40. Shramm von Tradden, όπ. πρ. σελ. 74.
41. Στο ίδιο σελ. 77.
42. Στο ίδιο σελ. 78.
43. Για τον Κανάρη δεξ. Έριχ Σπάλντερ: "Το αίνιγμα του Φον Κανάρη" Αθήνα 1964.

44. Βλ. Tom Vallentine: "Το αίνιγμα της μεγάλης πυραμίδος" εκδ. "Ωρόρα". Αθήνα 1982.
45. Βλ. M. Bar-Zohar: "Ben Gourion, le prophete arme". Paris 1964 σελ. 48.
46. Για τον αναγνώστη που θα ήθελε να έχει μια κάποια εικόνα του τρόπου σκέψης των μυστακιστικών ρευμάτων του προτείνουμε τα παρακάτω έργα που κυκλοφορούν σ'ελληνική μετάφραση. Ζακ Καρλ-Μισέλ Γκρανζέ: "Η Αλχημεία" Αθήνα 1987. Σέρξ Υτέν: "Ο μαγικός ερωτισμός" Αθήνα 1980. Πώλ Μπράντον: "Η φωνή του προφήτη" Αθήνα 1986. Ρένολντ Νικόλσον: "Οι μυστικοί των Σούφι" Αθήνα 1985. Χαρουτίν Τόρκομ Σαραϊνταριάν: "Η επιστήμη του Διαλογισμού" Αθήνα 1985. Μπαγκουάν Σρί Ραζνίς: "Η κρυμμένη αρμονία" Αθήνα 1983.
47. Βλ. Sir Llewellyn Woodward: "British Foreign Policy in the Second World War". London 1962 σελ. 12.
48. Βλ. Winston Spencer Churchill: "The Second World War" London 1965, vol. IV σελ. 191.
49. Στο ίδιο σελ. 193.
50. Βλ. Robert Antony Eden: "The Eden memoirs, the Reckoning" London 1965 σελ. 170.
51. Βλ. Winston Churchill: "Memoires" London 1966, vol V, σελ. 10.
52. Eden, όπ. πρ. σελ. 170-1.
53. Βλ. Rihter, όπ. πρ. σελ. 102.
54. Στο ίδιο σελ. 98.
55. Βλ. Ταξιάρχου ε.α. Διονυσίου Καραπάνου: "Ο Εθνικός Κυβερνήτης Ιωάννης Μεταξάς". Αθήνα 1943 σελ. 213.
56. Βλ. σχετικά Νίκος Βεργίδης: "Η Συνωμοσία της Σιωπής", σελ. 171 Αθήνα 1988.
57. Βλ. Λεωνίδας Ιατρόπουλος: "Κρίσιμες στιγμές του Ελληνικού Έθνους" Αθήνα 1969 σελ. 99.
58. Σόλων Γρηγοριάδης: "Εποποιία και κατάρρευση" Φυτράκης, Αθήνα 1975 σελ. 72.
59. "Nazi Conspiracy ant Agression". Washington 1946 κ.λ.π. όπ. vol. VI σελ. 809.
60. Βλ. A.J.P. Taylor: "The Harch of Conquest" New York 1958 σελ. 108 κ.ε.
61. Ο Χάρρυ Τρούμαν στα "Memoires" του σελ. 226 New York 1962 αποκαλεί μεγαλοφυή τη σύλληψη "του Ρούζβελτ" για το νόμο "Περί δανεισμού και Εκμίσθωσης". Κι ειδικότερα τον τρόπο —"λες και δε συμβαίνει τίποτα"— που τον επέβαλε στο Κογκρέσο.
62. Eden, όπ. πρ. σελ. 190.
63. Στο ίδιο σελ. 190.

64. Στο ίδιο σελ. 190-1.
65. Churchill, "Memoirs" vol V, σελ. 54-6.
66. Στο ίδιο σελ. 56.
67. Rihter, όπ. πρ. σελ. 105.
68. Sir Llewellyn Woodward: "British Foreign Policy in the Second World War" London 1962 σελ. 134.
69. William Lippe: "The Labyrinth of the British Economy". London 1950 σελ. 104.
70. Ολόκληρα τα κείμενα των επίσημων αμερικάνικων πιέσεων προς την Αγγλία σχετικά με την Ελλάδα στο: "Perl Harbor Attack. Hearings before the Joint Committee on the Investigation of the Pearl Harbor attack", 39 vols. Washington U.S. Government Printing Office 1972. Vol, VI σελ. 611-697.
71. William Lippe, όπ. πρ. σελ. 135.
72. Rihter, όπ. πρ. σελ. 118.
73. Ευγένιος Πετρόπουλος: "Ελλάς, ο ακρογωνιαίος λίθος του Νοτιο-ατλαντικού Συμφώνου" Αθήνα 1955 σελ. 14.
74. Γουίλλιαμ Σίρερ: "Η Άνοδος και η πτώσις του Γ' Ράιχ" τόμος Γ' σελ. 66 Αθήνα 1961.
75. Βλ. Μπριούς Πέητζ, Ντέιβιντ Λήτς, Φίλιπ Νάιτλ: "Φίλμπτ: Ο κατάσκοπος που πρόδωσε μια γενεά". Αθήνα 1967 σελ. 219.
76. Στο ίδιο σελ. 220.
77. Στο ίδιο σελ. 233.
78. Στο ίδιο σελ. 219.
79. Στο ίδιο σελ. 220.
80. E. C. W. Myers: "Η Ελληνική Περιπλοκή: οι Βρετανοί στη κατεχόμενη Ελλάδα" Αθήνα 1975, σελ. 11.
81. A. W. Kayyali: "Palestinian Arad Reactions to Zionism ant the British Mandare 1917-1939" London 1970, Παράρτημα I.
82. M. Begin: "La revolte d' Israel" Paris 1962 σελ. 39.
83. J.C. Hurewitz: "The struggle for Palestine" London 1960 σελ. 55.
84. Βλ. Edmont Berghheaud: "Η γέννηση του Ισραήλ και η κρίση στη Μέση Ανατολή" στη σειρά "Les grandes enigmes historiques de notre temps". Paris 1965 τόμος 12 σελ. 41.
85. Βλ. M. Edelman: "Ben Gourion" London 1960 σελ. 29.
86. Στο ίδιο σελ. 104. Για τη "δήλωση Μπάλφουρ" δεσ ακόμη στο βιβλίο του Χρήστου Χαλαζιά: "Παλαιστίνη: Το δράμα ενός λαού". Αθήνα 1983 σελ. 16.
87. Βλ. Σόλων Γρηγοριάδης, "Εποποιία και κατάρρευσις" όπ. πρ. σελ. 74. Αντίθετα ο Rihter ισχυρίζεται —όπ. πρ. σελ. 107— λαθεμένα πως στη σύσκεψη μετείχε κι ο Ουέιβελ.

88. Βλ. Φοίβος Γρηγοριάδης: "Το δεύτερο Αντάρτικο" Αθήνα 1961 τόμος Δ' σελ. 1307.
89. Βλ. Eden, όπ. πρ. σελ. 204, Γενικό Επιτελείο Στρατού: "Ο Ελληνικός Στρατός κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμον". Αθήνα 1956-60 τόμος 2ος σελ. 280.
90. Σχετικά με τις διαπραγματεύσεις Τσβέτκοβιτς-Χίτλερ —όπου μεταξύ άλλων ο δεύτερος πρόσφερε και τη Θεσσαλονίκη στον πρώτο σαν αντάλλαγμα— στο: "Dokumente der deutschen Politik, 1933-1942" — Berlin 1952 τόμος III σελ. 608 κ.ε.
91. Eden, όπ. πρ. σελ. 209-11.
92. Στο ίδιο σελ. 113.
93. Ουίλλιαμ Σίρρερ: "Η άνοδος και η πτώσις του τρίτου Ράιχ". Αθήνα 1961, τόμος 3, σελ. 57. Επίσης βλ. Στρατηγού ε.α. Σαράντου Πρίφτη: "Ανατομία της κομμουνιστικής σκευωρίας προς αφαίρεσιν της Μακεδονίας εκ της Ελλάδος". Αθήνα 1953, σελ. 41.
94. Μεταπολεμικά ο Παπάγος θα δοκιμάσει να μπαλώσει όπως-όπως τα πράγματα πλαστογραφώντας ανενδοίαστα την αλήθεια. Θα ισχυριστεί ότι στις 22 Φλεβάρη είχε συμφωνηθεί πως δε θα κινούνταν καμιά μονάδα πριν αποσαφηνιστεί η Γιουγκοσλαβική στάση. Κι ότα δήθεν ο Ήντεν συμφώνησε να στείλει κατεπείγον τηλεγράφημα στον Άγγλο πρέσβη στο Βελιγράδι Κάμπελ όπως διερευνήσει τις προθέσεις της Γιουγκοσλαβίας. Ανάλογα με τη Γιουγκοσλαβική απάντηση θα δινόταν η διαταγή για εγκατάλειψη ή όχι της Γραμμής-Μεταξά. (Βλ. Πρίφτης όπ.πρ. σελ.55). Ο ισχυρισμός του όμως καταρρίπτεται από τ'αγγλικά πραχτικά που κρατούσε στη σύσκεψη ο υποστράτηγος Χευγουντ. Σ'αυτά η συμφωνία ήταν, "σύμπτυξη ανεξάρτητα απ' τις προθέσεις της Γιουγκοσλαβίας". Αλλά η χαριστική βολή για τον Παπάγο στοιχειοθετείται απ' την "απώλεια" των ελληνικών πραχτικών που κρατούσε ο μετέπειτα αρχι-ΙΔΕΑτης όσο και φανατικός πιστός του στρατηγός Κιτριλάκης!!! Βλ. Σόλωνας Γρηγοριάδης: "Εποποιία και κατάρρευσις", σελ. 81. Βλ. ακόμα Sir Winston Churchill: "The second World War". London 1948-53, τόμος II σελ. 341 κ.ε.
95. Βλ. Churchill, "Memoirs", όπ. πρ. vol. V σελ. 91 κ.ε. Eden, όπ. πρ. σελ. 218 κ.ε.
96. Γενικό Επιτελείο Στρατού: "Ο Ελληνικός Στρατός κατά τον Δεύτερον Παγκόσμιο Πόλεμον". Αθήνα 1956-1960, 4 τόμοι.
97. Το κατασκοπικό δίκτυο των Άγγλων στο Βερολίνο ήταν πανίσχυρο. Κι αυτό γιατί το Λονδίνο είχε φροντίσει ν' αποκαταστήσει επαφή απ' το 1936 ήδη μ' ένα σωρό γερμανούς πολιτικούς και —κύρια αυτό— αριστοκρατών αντισταζι αξιωματικών της Βέρμαχτ. Ας μη λησμονούμε εξάλλου πως ο Τσώρτσιλ τηλεγράφησε 2 μήνες νωρίτερα στο Στάλιν την ακριβή ημερομηνία επίθεσης του Χίτλερ ενάντια στην ΕΣΣΔ. Βλ. Νίκος Βεργίδης:

- "Η Διπλή Δολοφονία του Στάλιν". Αθήνα 1984, σελ. 160 κ. "Αδόλφος Χίτλερ και εθνικοσοσιαλισμός: Η όλη αλήθεια" Αθήνα 1986 σελ. 228 κ.α. Για τη σύσκεψη δεσ Eden, όπ. πρ. σελ. 221.
98. Σόλων Γρηγοριάδης, όπ. πρ. σελ. 84.
99. Ακόμα κι οι στρατιωτικοί της "Διεύθυνσης Ιστορίας Στρατού" (ΔΙΣ) θα παραδεχτούν πως το αγγλικό εκστρατευτικό σώμα "ενεπλέκετο έτσι εις άνισον αγώνα". Βλ. ακόμη Δημήτριος Καθηνιώτης: "Αι κυριότεραι στρατηγικάί φάσεις του Πολέμου" και "Η Ιστορία των στρατιωτικών επιχειρήσεων". Αθήνα 1943.
100. Θ. Παπακωνσταντίνου: "Η Μάχη της Ελλάδος" σελ. 200.
101. Hamilton Watson: "A History of war". London 1974 σελ. 86.
102. Βλ. την ενημέρωση των Γερμανών στους Ιταλούς σχετικά με το τηγράφημα-Έρμπαχ στο "Documenti diplomatici italiani, 1935-1945". Rome: Libreria dello stato 1952-53, τόμος 4 σελ. 709 κ.ε.
103. Για μια αμερόληπτη κριτική της ειρηνής επίθεσης, βλ. Marshal Pietro Badoglio: "Italy in the second World War". London 1948.
104. Καθηνιώτης, όπ. πρ. σελ. 196 κ.ε.
105. Σόλων Γρηγοριάδης, όπ. πρ. σελ. 85. Επίσης Δημήτρης Νικόλης: "Ιστορική πορεία του Ελληνικού έθνους", τόμος Β' "Οι νεώτεροι ελληνικοί χρόνοι" Αθήνα 1984 σελ. 469.
106. Σ. Γρηγοριάδης, όπ. πρ. σελ. 86.
107. Βλ. τις φιλοκομμουνιστικές δηλώσεις του Σπυρίδωνα όταν έκανε έκκληση στο παλάτι να δοθεί χάρη στο Μπελογιάννη: "Θαυμάζω το θάρρος των κομμουνιστών που προταμούν τον θάνατον παρά ν' αποκηρύξουν με μια απλή υπογραφή τας ιδέας τους. Μου θυμίζουν τους πρώτους χριστιανούς. Μόνο που εκείνοι επίστεψαν στη μετά θάνατον δικαίωσιν ενώ οι κομμουνιστάι όχι. Οπότε η θυσία τους φαντάζει ηρωικότερη και από εκείνην των πρώτων χριστιανών οίπνες ερρίχνοντο στα λεοντάρια". Βλ. σχετικά Πότης Παρασκευόπουλος: "Ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο" Αθήνα 1983, σελ. 97 και Τάσος Βουρνάς: "Υπόθεση Μπελογιάννη" Β' έκδοση Αθήνα 1986.
108. Βλ. Ουίλλιαμ Σίρρερ: "Η άνοδος και η πτώση του Τρίτου Ράιχ" Αθήνα 1961 τόμος 2 σελ. 61.
109. Στο ίδιο σελ. 60.
110. Rihter, όπ. πρ. σελ. 116.
111. Γρηγοριάδης, όπ. πρ. σελ. 89.
112. Βλ. Γενικό Επιτελείο Στρατού, όπ. πρ. τόμος 2 σελ. 404 κ.ε.
113. Στο ίδιο σελ. 405.
114. Για το βρώμικο ρόλο του Δόβα στη βία και νοθεία του 1961 δεσ, Νίκος Βεργίδης: "Η συνωμοσία της Σιωπής". Αθήνα 1988 σελ. 177 κ.α.
115. Γενικό Επιτελείο Στρατού, όπ. πρ. σελ. 409.

116. Βλ. σχετικά με όλες τις πτυχές του πραξικοπήματος-Σίμοβιτς στο "Trials of war criminals before the Nuremberg Military Tribunals". Vol VIII σελ. 849 κ.ε. Washington, U.S. Government Printing Office 1951-2.
117. Βλ. Marshal Wilson: "Memoirs" σελ. 75.
118. Βλ. Ελευθέριος Δρόσος: "Ο μαύρος καβαλλάρης" Αθήναι 1954, σελ. 228.
119. Για την άποψη του δήθεν αγγλόπνευστου πραξικοπήματος-Σίμοβιτς, βλ. Graham Ross: "Οι μεγάλες δυνάμεις και η παρακμή του ευρωπαϊκού κρατικού συστήματος, 1914-1945" Θεσσαλονίκη 1987 σελ. 136.
120. Βλ. σχετικά στο έργο του Σταυριανού, "Greece", σελ. 59.
121. Γρηγοριάδης, όπ. πρ. σελ. 90.
122. Συνταγματάρχη ε.α. Γεώργιου Σταμούλη: "Προδοσία, ατιμώσεις, συνθηκολόγησις" Αθήναι 1946 σελ. 71 κ.ε.
123. Βλ. σχετικά την αφήγηση του αμερικάνου τότε διευθυντή του "Near East Foundation" όπως τη παραθέτει ο Rihter, όπ. πρ. σελ. 120. Ακόμα βλ. William Hardy Mc - Neil: "The Greek Dilemma" New York 1947 σελ. 115.
124. Για την εκπληκτική πορεία του Άφρικα Κόρπς και του Ρόμμελ, βλ. Marechal Rommel: "La guerre sans haine: les annees de victoire" Paris 1962. Marechal Montgomery: "Memoirs" London 1963. Επίσης βλ. στο περίφημο έργο του Λίντελ Χάρτ: "Η Άλλη πλευρά του Λόφου: Ομιλούν οι Γερμανοί αξιωματικοί του Β' παγκοσμίου πολέμου". Αθήναι 1961 σελ. 99 κ.ε.
125. Βλ. "Les grandes enigmes Historiques de notre temps". Paris 1965 τόμος XI σελ. 134.
126. E.L. Woodward: "British Foreign Policy in the Second World War" London 1978 Vol. II σελ. 68.
127. Βλ. Bickham Sveet-Escatt: "Baker Street Irregular", London 1965, σελ. 50.
128. Rihter, όπ. πρ. σελ. 121.
129. Στο ίδιο σελ. 121.
130. Στο ίδιο σελ. 122.
131. Βλ. Ηλίας Βενέζης: "Εμμανουήλ Τσουδερός" Αθήναι 1966 σελ. 257.
132. Στο ίδιο σελ. 256.
133. Στο ίδιο σελ. 256.
134. Νομίζουμε πως ο Φοίβος Γρηγοριάδης σκαγραφεί περίφημα το Παπάγο όταν γράφει τα παρακάτω: "Δεν είναι γνωστή στην στρατιωτική ιστορία, καμιά μάχη όπου ο Παπάγος να ήταν δικαίος, ούτε μεγάλης, ούτε και μικρής μονάδος, ούτε καν απλή σύγκρουσις με τον εχθρό και να νίκησε. Είχε διαπρέψει ως αρχηγός του Στρατιωτικού Συνδέσμου των αδιάλλαχτων αντιβενζελικών, μετά το κίνημα του 1935. Διέπρεψε όμως

- ως υπεραδιάλλακτος Βασιλόφρων, αφού υπηρέτησε επί 15 περίπου χρόνια υπό βενιζελικό και βασιλικό καθεστώς ως πιστός και πειθαρχικός... επίλαρχος... αντισυνταγματάρχης, συνταγματάρχης και υποστράτηγος! Βέβαια ο Μεταξάς τον έκανε, αρχηγό ΓΕΣ, και αρχιστράτηγο στα χρόνια της 4ης Αυγούστου. Αλλά φαίνεται πως κανείς άλλος δεν υποταμούσε τόσο πολύ τον αρχιστράτηγό του, όσο ο Μεταξάς. Τον ήθελε όμως ακριβώς γιατί ήταν του χεριού του και μ' αυτόν αρχιστράτηγο ο Μεταξάς διήθυνε κατά την απόλυτον κρίσην του τον στρατό, εν ειρήνη και εν πολέμω, χωρίς να φοβάται περιπλοκές από κανέναν ικανό και επικίνδυνο αρχηγό στρατού". Βλ. Φοίβος Γρηγοριάδης: "Η Ιστορία του εμφυλίου πολέμου: Το δεύτερο αντάρτικο, 1945-49" Αθήναι 1961 τόμος 4 σελ. 1263.
135. Βλ. Νίκος Βεργίδης: "Η συνωμοσία της Σιωπής". Αθήναι 1988 σελ. 51 κ.ε.
136. Βλ. Αλέξανδρος Παπάγος: "Ανύμνηση έτη σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως". Αθήναι 1985.
137. Βλ. Ηλίας Βενέζης: "Εμμανουήλ Τσουδερός" Αθήναι 1966 σελ. 263.
138. C. M. Woodhouse: "Το μήλο της Έριδος: Η ελληνική αντίσταση και η πολιτική των μεγάλων δυνάμεων". Αθήναι 1976 σελ. 65.
139. Αναφέρεται απ' τον Λότε Άισνερ στο έργο του: "Η Δαμονική Οθόνη", Αθήναι 1988 σελ. 31.
140. "Κύβοργ" = "Κυβερνητικός Οργανισμός". Δηλ. τοποθέτηση ανθρώπινου εγκεφάλου σε μια μηχανή που αντί για χέρια έχει εκσκαφείς κ.λ.π. Βλ. σχετικά, H. Berder: "Biologie und Biochemie der Mikroorganismen". Weinheim 1970. Jack Bowman jr.: "Mysteries of Time and Space" New York 1974. Ο έλληνας αναγνώστης μπορεί να πάρει μια καλή ιδέα του "κύβοργ" στο έργο του Έριχ Κουόν: "Δεκαέξη επιστήμονες απαντούν στον Νταϊνκεν" Αθήναι 1976.
141. Τα "ενιαία πεδία" αποτελούν μια επιβεβαιωμένη εργαστηριακά μελλοντική πιθανότητα. Σύμφωνα με τον Αϊνστάιν, τον Φέρμι κι άλλους μεγάλους φυσικούς αν γίνει δυνατή η συγκέντρωση της βαρύτητας και της αντιβαρύτητας, του μαγνητισμού και του αντιμαγνητισμού του χώρου και του αντιχώρου της ύλης και της αντιύλης σ' ένα ενιαίο χωροχρονικό πεδίο αυτόματα θα επιτευχθεί το "νέκρωμα" της γραμμικής ροής του χρόνου και το διαχρονικό σπάσιμο των "τειχών" μεταξύ των διάφορων κβαντικών παράλληλων κόσμων οι οποίοι αναπτύσσονται σ' άλλες διαστάσεις. Βλ. σχετικά William J. Kaufmann: "The Cosmic Frontiers of General Regularity". Boston 1977. Harry Harrison: "Technicolor Tim Machine". London 1976. Επίσης, John Gribbin: "Κβαντικός κόσμος και πραγματικότητα". Αθήναι 1988.
142. Τον γραφικό όρο "πέραςμα απ' τη μελάσα" τον δανειζόμαστε από μια παραφιλολογική εργασία των Wilson-Berlitz με τίτλο: "Το πείραμα της

Φιλαδέλφειας". Αθήνα 1981. Σ' αυτή ένας ναύτης που υποτίθεται ότι ήταν μάρτυρας στη πειραματική στιγμιαία εξαφάνιση ενός πλοίου βάσει της θεωρίας των ενιαίων πεδίων, ισχυρίζεται πως τόσο αυτός όσο κι οι συναδελφοί του ένωσαν πως είχαν πέσει σε μια στέρνα με μελάσσα καθώς προσπαθούσαν να περάσουν απ' το ηλεκτρικό φράγμα αναβαρύτητας προς μια άλλη διάσταση.

143. Μια ίσως ανορθόδοξη αλλά σαφώς λεπτομερέστατη περιγραφή των κοσμολογικών και γαιοφυσικών καταστροφών στους ιστορικούς αρχαίους χρόνους επιχειρεί ο Ιμμάνουελ Βελικόφσκυ στα έργα του: "Κόσμοι σε σύγκρουση" Αθήνα 1977, "Ανθρωποι της Θάλασσας" και "Η Γη σε αναταραχή" Αθήνα 1978.

144. Έριχ Φρόμ: "Η εικόνα του ανθρώπου στον Μάρξ" Αθήνα 1975 σελ. 143.

145. Jaguetta Hawkes: "The First Great Civilizations". New York 1973 σελ. 69.

146. Βλ. Manfred Eigen: "Das Spiel-Naturgesetze steuern den Zufall". Munchen 1975. Επίσης Ζάκ Μονό: "Τύχη και αναγκαιότητα" Αθήνα 1976.

147. Κρις Γουντχάουζ: "Το μήλον της έριδος" όπ. πρ. σελ. 71.

148. Βλ. Γιώργης Καμμένος: "Αιχμάλωτος στο Πόρτ Σάντ". Αθήνα 1975 σελ. 18.

149. Βλ. σχετικά Στέφανος Φίλος: "Η Υπόθεση του Ναυτικού, 1944-1948". Αθήνα 1986 σελ. 33.

150. Rihter, όπ. πρ. σελ. 242.

151. Βλ. Εμμανουήλ Τσουδερού: "Ελληνικές ανωμαλίες και αθλιότητες εις την Μ. Ανατολήν" Αθήνα 1945 σελ. 32.

152. Βλ. "Γεώργιος Παπανδρέου: Η Ζωή του". Αθήνα 1965.

153. J. W. Dunne: "The New Immortality" London 1938, σελ. 27-8.

154. Βλ. Παναγιώτης Κανελλόπουλος: "Η Ζωή μου: η αλήθεια για τις κρίσιμες στιγμές της Ιστορίας του Έθνους από το 1915-1980". Αφήγηση στη Μινέτα Κοντράου-Ρασσιά. Αθήνα 1986, σελ. 60-1.

155. Βλ. Ν.Δ. Πετρόπουλος: "Αναμνήσεις και σκέψεις ενός παλαιού ναυτικού" Μέρος Γ σελ. 20.

156. Στο ίδιο σελ. 21.

157. Φίλος, όπ. πρ. σελ. 31.

158. Βλ. Ντίνος Κουτσούμης: "Τέσσερα χρόνια άγνωστης ελληνικής ιστορίας". Αλεξάνδρεια 1946, σελ. 33.

159. Στο ίδιο, σελ. 33-4.

160. Κανελλόπουλος, όπ. πρ. σελ. 59.

161. Τσουδερός, όπ. πρ. σελ. 67.

162. Σταύρου Χιώτη: "Στρατιώτης στην Τύνιδα και στο Ελ Αλαμείν". Αθήνα 1987 σελ. 11.

163. Συνταγματάρχου ε.α. Βασιλείου Χολέβα: "Ο συμμοριτισμός εις την Μέσην Ανατολήν". Αθήνα 1978 σελ. 411.

164. Φίλος, όπ. πρ. σελ. 37.

165. Βλ. σχετικά J. W. Poncins: "La greer secrete in Egyrte" Paris 1959 σελ. 21.

166. Στο ίδιο σελ. 43.

167. Νάιτζελ Κλάιβ: "Εμπειρία στην Ελλάδα, 1943-1948". Αθήνα 1987 σελ. 22 κ.ε.

168. Στο ίδιο σελ. 28.

169. Βλ. J. C. Hurewitz: "The struggle for Palestine" London 1964 σελ. 41.

170. M. Bar-Zohar: "Ben Gourion, le prophete armé". Paris 1965 σελ. 257.

171. Βλ. A. Koestler: "Analyse d' un miracle" σελ. 19 κ.ε.

172. Βλ. το άρθρο του Edmond Bergheaud, στη σειρά: "Les Grandes Enigmes Historiques De Notre Temps", τόμος XII σελ. 34 κ.ε.

173. Στο ίδιο σελ. 39.

174. Βλ. General Chassin: "Histoire militaire de la seconde guerre mondiale". Paris 1962 κεφ. XIII.

175. Βλ. σχετικά D. H. James: "The rise and fall of the Japanese Empire". London 1973.

176. Τσουδερός, όπ. πρ. σελ. 28.

177. Γιώργος Αθανασιάδης: "Η πρώτη πράξη της ελληνικής τραγωδίας". Αθήνα 1978 σελ. 41.

178. Φίλος, όπ. πρ. σελ. 31.

179. Βλ. Π. Κανελλόπουλος: "Ημερολόγιον-1943" σελ. 362. Κέδρος 1978.

180. Στο ίδιο σελ. 363.

181. Το Γενάρη είχε κληθεί ο Κανελλόπουλος στο Λονδίνο με κάποιο πρόσχημα. Στη διάρκεια της απουσίας του οι δούλοι των Άγγλων προχωρούν στη συνένωση των δυο ταξιαρχιών σε μια μεραρχία. Διοικητής της τοποθετείται ο ακροδεξιός στρατηγός Ζυγούρης. Πρώτη ενέργεια του Ζυγούρη, δηλ. των Άγγλων, η μετάθεση σε διαφορετικά πόστα των δημοκρατικών αξιωματικών. Τ'όλο στόρυ αποτελούσε μια αγωνιώδη προσπάθεια των Άγγλων ν' αμυνθούν στ' απανωτά αμερικάνικα χτυπήματα. Που να ΄ξεραν ότι έτσι παίζαν το παιχνίδι των ΗΠΑ οι οποίες επιθυμούσαν μια Ελλάδα χωρίς ναυτικό κι αεροπορία. Για τ'όλο στόρυ δεξ στον Woodhoyse: "Το μήλο της έριδος", όπ. πρ. σελ. 90-1.

182. Κανελλόπουλος, Ημερολόγιο, σελ. 241 κ.ε.

183. Βλ. P. Auty και R. Clogg: "British Policy towards the wartime Resistance in Greece and Yugoslavia" London 1975 σελ. 201 κ.ε.

184. Rihter, όπ. πρ. τόμος Β' σελ. 132.

185. Κανελλόπουλος, Ημερολόγιο, σελ. 110.

186. Βλ. Αγαμέμνων Πρωτοψάλτης: "Η προδοσία του Λιβάνου". Αλεξάν-

δρεια 1947 σελ. 9-10.

187. Προσοχή στην αλληλουχία των γεγονότων. Αμέσως μετά την παραίτησή του ο Σακελλαρίου μεταβαίνει στις ΗΠΑ. Λίγες μέρες αργότερα καταφτάνει στο Κάιρο, απ' τις ΗΠΑ όπου βρισκόταν εγκατεστημένος ως τα τότε ο Σοφ. Βενιζέλος. Το πράγμα μιλάει μόνο του. Ο Σακελλαρίου πηγαίνει στις ΗΠΑ προκειμένου να παζαρέψει για λογαριασμό των Άγγλων τη συμμετοχή του Βενιζέλου στη κυβέρνηση. Για τ'όλο στόρυ δες Heinz Richter: "Δυο επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις στην Ελλάδα" τόμος Α' σελ. 237 κ.ε. Επίσης, Στεφ. Φίλος: "Η υπόθεση του ναυτικού 1944-1948" σελ. 40 κ.ε.

188. Είχε προηγηθεί η πετυχημένη αγγλοαμερικανική απόβαση στη Βόρεια Αφρική. Τόσο οι γερμανοί όσο κι οι γάλλοι "του Βισύ" κατατροπώθηκαν. Βλ. "Ρούζβελτ" Mondadori, σελ. 157.

189. Βλ. Paul Reynard: "In the Thick of the Fight". New York 1955 σελ. 280.

190. P. Auty-R. Cloggi: "British Policy towards the wartime Resistance in Greece and Yugoslavia" London 1975.

191. Βλ. στο έργο του Petrinax: "The Grave Diggers of France". New York 1947 σελ. 301 κ.ε.

192. Στο ίδιο.

193. Βλ. Ρούζβελτ, Mondadori, σελ. 158.

194. Αναφέρεται απ' τον Τζόνθαν Σέλ, στο έργο του: "Το πεπρωμένο της Γής". Αθήνα 1986 σελ. 289.

195. Βλ. Chestet Vilmot: "The Struggle for Europe" London 1952 σελ. 118 κ.ε.

196. Βλ. σχετικά με τα της σύσκεψης Mac Millan: "The Blast of War 1939-1945". London 1967 σελ. 570.

197. Βλ. M.R.D. Foot: "Resistance: Analysis of European resistance to Nazism, 1940-1945". London 1976 σελ. 124.

198. Karl Hamilton: "Treason's Peace". Boston 1980 σελ. 191-2.

199. Documents on British Foreign Policy, 1940-1945" London 1983 Vol II σελ. 701 κ.ε.

200. Eden "Memoirs" όπ. πρ. σελ. 320.

201. Pihter, όπ. πρ. σελ. 290 κ.ε.

202. Hamilton, όπ. πρ. σελ. 194.

203. Αναφέρεται απ' τον J. Nobecourt στο έργο του: "The Catholic Church and Nazi Germany" London 1964 σελ. 140.

204. Βλ. T. Breza: "La porte de bronze". Paris 1958 σελ. 212.

205. Nobecourt, όπ. πρ. σελ. 138.

206. E. Paris: "Le Vatican contre l' Europe" σελ. 162.

207. Στο ίδιο σελ. 163.

208. Π.χ. μερικές απ' τις βαριές βιομηχανίες της Γερμανίας των οποίων το Βατικανό ήταν ο κυριότερος μέτοχος ήταν η "Σήμενς" η "Μπόζ" η "Κρούπ φον Μπόλεν" τα "Ενωμένα Χαλυβουργεία" η "Σνίντλερ" η "Φαϊγκελρ" κ.λ.π. Βλ. τον σχετικό πίνακα όπως τον παραθέτει ο Arnold Saager, στο έργο του: "Comptabilites Sociales en temps de Tzaial". Paris 1954 σελ. 37 κ.ε. Μερικές απ' τις σημερινές επιχειρήσεις της... "αγίας έδρας" είναι και οι επιχειρήσεις χάλυβος "των ΗΠΑ" "Νάσιοναλ Στήλ", "Ριτάμπλικ Στήλ" οι εταιρίες κατασκευής αεροπλάνων πολεμικών "Βοϊνγκ" "Λόκχιντ" "Κέρτις Ράι". Ελέγχει ακόμα τις πετρελαϊκές εταιρίες "Φίλιπς πετρώλαιουμ κόμπαυ" (Τέξας), "Κρέολ Πετρώλαιουμ Κόμπαυ" (Βενεζουέλα) και χιλιάδες άλλες πολυεθνικές κάθε λογής σ' όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη. Βλ. David Yallor: "In God's Name", London 1984. Επίσης στο περιοδικό "Έλληνομός", Απρίλης 1988.

209. Βλ. σχετικά με κάθε λεπτομέρεια γύρω απ' την άνοδο του Χίτλερ. Νίκος Βεργίδης: "Αδόλφος Χίτλερ και εθνικοσοσιαλισμός—Η όλη αλήθεια", Αθήνα 1986.

210. Βλ. A. Ciovanetti: "L' action du Vatican pour la paix". σελ. 98.

211. Βλ. Felix Gilbert: "Hitler directs His War" New York 1950, κεφάλαιο VIII.

212. Στο ίδιο.

213. Βλ. σχετικά με τη ζωή και το έργο των Γκαϊρνγκ-Χίμλερ, Willy Frischaver: "The Rise and Fall of Hermann Göring", Boston 1951, Rudolf Diels: "Lucifer ante portas" Stuttgart 1950.

214. Βλ. τα βιογραφικά σημειώματα των ηγετών του Γ' Ράιχ όπως τα παραθέτει ο Deuel Wallace, στο "People under Hitler". New York 1943. Ακόμα δες: Νίκος Βεργίδης: "Αδόλφος Χίτλερ και εθνικοσοσιαλισμός: Η όλη αλήθεια". Αθήνα 1986.

215. Βλ. Cardinal D. Tardini: "Pie XII" σελ. 211.

216. Ο Φίλος αφήνει να φανεί πεντακάθαρα, στ' αξιόλογο έργο του "Η υπόθεση του Ναυτικού" πως οι υποκινητές της ανταρσίας του ναυτικού ήταν πουλημένοι προβokatορες. Την ίδια άποψη αλλά σχετικά με το στρατό αυτή τη φορά υιοθετεί κι ο Rihter, όταν ισχυρίζεται πως η αναταραχή θα αποφευγόταν αν δεν έδειχνε προβokatόρικη ολιγωρία ένα σημαντικό ποσοστό δεξιών αξιωματικών. Βλ. "Δυο επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις στην Ελλάδα: 1936-1946". Αθήνα 1975 τόμος 1ος σελ. 299 κ.ε.

217. Βλ. Τσουδερός "Ανωμαλία" σελ. 30 κ.ε.

218. Κανελλόπουλος "Ημερολόγιο 1943" σελ. 77.

219. Rihter, όπ. πρ. σελ. 234-5.

220. Για το σχετικό παρασκήνιο της ίδρυσης της ΠΕΕΑ βλ. Πέτρος Ρούσσος: "Η μεγάλη πενταετία" Αθήνα 1978, Στέφανος Σαράφης: "Ο ΕΛΑΣ" Αθήνα 1961 σελ. 308 κ.ε. Για μια νέα άποψη στο θέμα κοιτά στα βιβλία

του Θέμη Μοσχάτου: "Προδομένη Αντίσταση" Αθήνα 1982 και του Στρογγύλη: "Το Αντάρτικο αεροδρόμιο" Αθήνα 1988.

221. Για λεπτομέρειες γύρω απ' την ΑΟΝ βλ. Σωκράτης Έξαρχος: "Η εξέγερση του Πόρτ Σάιντ" Αλεξάνδρεια 1951, Αθήνα 1975 σελ. 14 κ.ε.

222. Έξαρχος, όπ. πρ. σελ. 17.

223. Φίλος: "Η υπόθεση του Ναυπακού", όπ. πρ. σελ. 37 κ.ε.

224. Βλ. Β. Νεφελούδης: "Η Εθνική Αντίσταση στη Μέση Ανατολή" Αθήνα 1981 σελ. 82.

225. Στο ίδιο σελ. 84.

226. Βλ. σχετικά, Νίκος Βεργίδης: "Η Διπλή Δολοφονία του Στάλιν". Αθήνα 1984.

227. Βλ. Τσουδερός, "Ανωμαλίες" όπ. πρ. σελ. 48.

228. Ηλίας Βενέζης: "Τσουδερός", όπ. πρ. σελ. 389.

229. Σχετικά με τη διάσκηψη του Καίρου βλ. στο έργο του υπαρχηγού του ΕΔΕΣ Πυρομάγλου, "Δούρρειος Ίππος" Αθήνα 1976 σελ. 112 κ.ε. Επίσης στον Ρούσο, "Η μεγάλη πενταετία" και στον Β. Παπαδάκη: "Διπλωματική ιστορία του Πολέμου", σελ. 290 κ.ε.

230. Για τη δήλωση που απόσπασε ο υπουργός δημόσιας τάξης του Μεταξά, Μανιαδάκης, απ' τον απόφοιτο της Γεωπονικής Σχολής Θανάση Κλάρα, ή "Αρη Βελουχιώτη" μετέπειτα, βλ. τις διάφορες εκδοχές που δίνουν οι κάτωθι. Μπάμπης Κλάρας: "Ο Αδελφός μου ο Άρης" Αθήνα 1985 σελ. 141 κ.ε. Επίσης στο συναγωνιστή του Παπαπαναγιώτου ή "Καπετάνιου Θωμά": "Η πολιτική διαθήκη του Άρη Βελουχιώτη" Αθήνα 1980. Ακόμα δες Δημήτρης Χατζής: "Η κληφόρα επανάσταση που χάθηκε".

231. Για την ποιότητα της προσωπικότητας του Ζέρβα βλ. στον Πυρομάγλου "Δούρρειος Ίππος" σελ. 30 κ.ε. στον Γουντχάουζ: "Μήλο της Έριδος" σελ. 97 κ.α. και στον Ντομνίκ Έυντ: "Οι Καπετάνιοι" Αθήνα 1975 σελ. 41 κ.α. Όλοι οι παραπάνω —φιλικά διακείμενοι στο Ζέρβα— τονίζουν κάθε τόσο τις πολλές αδυναμίες του.

232. Για μια αμερόληπτη ανάλυση του τρόπου ανέλιξης του Σαράφη βλ. Δημήτρης Χατζής όπ. πρ. τόμος 1ος σελ. 99 κ.ε. Σαράφης, όπ. πρ. Δημήτρης Νικόλης: "Η Εθνική Αντίσταση και η μεταπολεμική Ελλάδα" Αθήνα 1985 σελ. 180 κ.ε.

233. Ο Ψαρρός θα εχτελεστεί απ' τον Άρη τον Βελουχιώτη στο τέρμα μιας μάχης μεταξύ του ΕΛΑΣ και της ΕΚΚΑ. Δεν υπάρχει συγγραφέας που να μη χαρακτήρισε την ενέργεια του Άρη αν όχι δολοφονική τουλάχιστον μέγα πολιτικό λάθος. Εμείς θα τη λέγαμε αψυχολόγητη. Ο Άρης άφησε να τον παρασύρει —και όχι για πρώτη φορά— ο έκρυθμος χαρακτήρας του. Το σπουδαιότερο είναι πως εκεί που έπρεπε να πουλήσει παλληκαρισμό —δηλ. στην ηγεσία του ΚΚΕ και του ΕΑΜ— δεν το έκανε. Ίσως, το ψυχολογικό του πρεσβύρισμα απ' το ΚΚΕ να αιτιολογεί και την ενέρ-

γεία του. Εχτελώντας τόσο τον Ψαρρό όσο και τους Γερμανούς με τους δοσίλογους ταγματάρχες του Μελιγαλά, απλά επιζητούσε την τόσο ποθητή γι' αυτόν εχτόνωση. Ωστόσο τίποτα δε μπορεί να σκιάσει τη γιγάντια προσφορά του στη μεγάλη μας πατρίδα. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τους Ψαρρό-Ζέρβα. Κι αυτοί στάθηκαν άξια παιδιά της Ελλάδας μας. Αρνήθηκαν να τη κοπανίσουν για την Αίγυπτο. Μείναν στα ιερά ελληνικά χώματα κι αγωνίστηκαν ενεργοποιώντας τα μαγνητικά απομεινάρια ηρώων κι ηρώων, όπως ο Λεωνίδα ο Θεμιστοκλής, ο Νικηταράς, ο Αντρούτσος κ.λ.π. Για τον Ψαρρό βλ. Ηλία Ελευθερίου: "Τρία κρίσιμα έτη: 1941-1944" Αθήνα 1948, κεφ. ΙΓ'.

234. Εδώ είναι που μπαίνει το θέμα Ζαχαριάδη για τους του ΚΚΕσσ. Είν' αλήθεια πως ο Ζαχαριάδης και δογματικός υπήρξε αλλά και απάνθρωπα σκληρός. (Εννοείται για τον ευαίσθητο "αριστοκρατικό" τους ψυχισμό). Ωστόσο μόνο ένας τυφλωμένος ανόητος θα μπορούσε ν' αμφισβητήσει το εξής. Ένεκα ακριβώς των ελαττωμάτων που του αποδίδουν, ο Ζαχαριάδης όχι μόνο δε θα καταδεχόταν ν' αποστείλει συνομιλητές στο Κάιρο ή στο Λίβανο, αλλά δε θ' απαντούσε καν σε παρόμοια πρόσκληση. Να συζητούσε ο Ζαχαριάδης ενώ κατέχει το σύνολο της Ελλάδας... Αν είναι ποτέ δυνατό. Στην ουσία αυτή η ψυχρή πραγματικότητα ώθησε το Βατκανό να διατάξει τους "έλληνες" πράχτορές του όπως τον παραδώσουν στους Ναζί. Παράλληλα όμως ο Πάπας είχε δώσει σαφή εντολή στους καθολικούς υποταχτικούς του στο NSDAP (=Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα των Γερμανών Εργατών) να μην του πειράξουν ούτε μια τρίχα της κεφαλής του. Κι αυτό γιατί τα ίδια τα παραπάνω ελαττώματά του που όσο διαρκούσε η κατοχή τον κάνανε επικίνδυνο, στην απελευθέρωση ίσως απόβαν χρήσιμα. Τελικά, όπως αποδείχτηκε, οι του Βατκανού είχαν πείσει διά να στους υπολογισμούς τους. Πράγματα ο Ζαχαριάδης έκανε αυτό που έλεπζαν να κάνει. Εξώθηκε —...εξωθούμενος κατάλληλα...— το ΚΚΕ εχτός νόμου με το να πείσει θύμα της έντεχνης προβοκάτσιας και να συρθεί στον εμφύλιο. Μια εντυπωσιακά αμερόληπτη παρουσίαση του Ζαχαριάδη επιχειρεί ο Θέμης Μοσχάτος στη "Προδομένη Αντίσταση". Αθήνα 1983, τόμος Β'.

235. Για τη περίφημη αυτή ρήση του Άρη, η οποία υπονοούσε κάτι σαν "θα μας πετσοκόψουν οι φασίστες και το δέρμα μας θα χρησιμοποιηθεί για γούνα" (...) βλ. Θωμάς Παπαπαναγιώτου: "Η πολιτική Διαθήκη του Άρη", σελ. 262-3. Επίσης, Ηλίας Τακιανός: "Ο ΕΔΕΣ η Εθνική Αντίσταση και οι Άγγλοι". Αθήνα 1965 σελ. 79.

236. Αγαμέμνων Πάσχος: "Ο γολγοθάς του Ελληνισμού". Κάιρο-Αλεξάνδρεια, 1950, σελ. 29.

237. Βλ. Γ. Ανδρικόπουλος: "1944: Κρίσιμη χρονιά" σελ. 21 κ.ε. Φίλος, όπ. πρ. σελ. 45.

238. Βλ. Β. Νεφελούδης: "Η Εθνική Αντίσταση στη Μέση Ανατολή". Αθήνα 1981, σελ. 89.
239. Βλ. Ανδρικόπουλος: "1944, κρίσιμη χρονιά", τόμος Α' σελ. 214.
240. Ηλίας Βενέζης: "Εμμανουήλ Τσουδερός: Ο πρωθυπουργός της μάχης της Κρήτης" Αθήνα 1966 σελ. 400.
241. Τσουδερός, "Ανωμαλία", όπ. πρ. σελ. 146.
242. Rihter, όπ. πρ. σελ. 239.
243. Στο ίδιο, σελ. 240.
244. Φίλος, όπ. πρ. σελ. 47.
245. Ναυάρχου Κ. Αλεξανδρή: "Το ναυτικόν μας κατά την πολεμικήν περίοδον 1941-45". ΑΕΤΟΣ Α.Ε. Αθήνα 1952 σελ. 141.
246. Βλ. "Official Documents concerning British Foreign Policy, 1939-1945" London 1979 vol. IX σελ. 495 κ.ε.
247. Στο ίδιο, σελ. 511.
248. Βλ. R. Beitrelli "The Uneasy Alliance" New York 1966 σελ. 142. Th. Anderson: "The United States, Great Britain and the to World War 1944-1947" London 1981.
249. Όλοι οι ιστορικοί υπογραμμίζουν πως στη Τεχεράνη ο Τσώρτσιλ έμοιζε εντελώς παραγκωνισμένος απ' τους Στάλιν-Ρούζβελτ. Βλ. σχετικά: W. P. Louis: "Imperialism at Bay 1941-45: the United States and the Decolonization of the British Empire" New York 1977.
250. E. Barker: "British Policy in South East Europe in the Second World War" London 1976 σελ. 151.
251. Για τ' όλο στόρν καθώς και τη περίεργη απομάκρυνση του Σούτσου σε νοσοκομείο της Μάλτας βλ. στον Φίλο, όπ. πρ. σελ. 42 κ.ε.
252. Βλ. Ν.Δ. Πετρόπουλος: "Αναμνήσεις και σκέψεις" ενός παλαιού ναυτικού". Μέρος Γ/Β σελ. 200 κ.ε.
253. Ναυάρχου Κ. Αλεξανδρή: "Το ναυτικόν μας κατά την πολεμικήν περίοδον 1941-1945" ΑΕΤΟΣ Α.Ε. Αθήνα 1952 σελ. 162 κ.ε. Ακόμα βλ. Σωκράτης Έξαρχος: "Η εξέγερση του Πόρτ-Σάιντ" Αλεξάνδρεια 1951, Αθήνα 1975, σελ. 59 κ.ε.
254. Φίλος, όπ. πρ. σελ. 49.
255. Έξαρχος, όπ. πρ. σελ. 58-9.
256. Φοίβος Οικονομίδης: "Οι Προστάτες: Η αληθινή ιστορία της αντίστασης". Αθήνα 1985 σελ. 63.
257. Rihter, όπ. πρ. σελ. 293, Τσουδερός, "Ανωμαλία", σελ. 101 κ.ε.
258. "Documents and Materials relating to the second World War". 2 Vols-Moscow: Foreign Language Publising House, 1948. vol II σελ. 54-61.
259. "A study on the western World" of Eduard Ander. New York 1959 σελ. 44.
260. Βλ. σημ. 258, όπ. πρ. σελ. 62-70.

261. Βλ. H. Rihter: "Δύο επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις στην Ελλάδα, 1936-1946". Αθήνα 1975 σελ. 347. Α' τόμος.
262. Rihter, όπ. πρ. σελ. 348.
263. Έξαρχος, όπ. πρ. σελ. 99.
264. Σ. Φίλος: "Η Υπόθεση του Ναυτικού", όπ. πρ. σελ. 51.
265. Βλ. τον τραγικά αριστουργηματικό τρόπο με τον οποίο παρουσιάζει τα γεγονότα ο Στρατής Τσίρκας στο τρίτο μέρος της τριλογίας του, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" με τον τίτλο, "Η Νυχτερίδα". Αθήνα 1979. Για μια συμβατική "αριστοκρατικογεννή" αφήγηση των γεγονότων βλ. και Γεώργιος Σεφέρης: "Πολιτικό Ημερολόγιο".
266. Ο αμερικάνος συγγραφέας Peter Evans έχει να μας παραθέσει ένα καλό δείγμα για το ξεπούλημα της "ντόπιας" αστικής τάξης στις ΗΠΑ και στο Βατικανό. Μας παραθέτει ένα εκρηχτικό ντουκουμέντο. Πρόκειται για ένα εμπιστευτικό σημείωμα της ναυτικής ανακατασκοπείας προς το FBI σχετικά με τον "έμπιστο" χαρακτήρα του Ωνάση. Στο σημείωμα γίνεται λόγος για μια απάτη που διέπραξε στα 1923 ο έλληνας μεγιστάνας σε βάρος μιας αμερικάνικης πολυεθνικής ασφαλιστικής εταιρίας. Πιο συγκεκριμένα ο Ωνάσης ανέλαβε να μεταφέρει δικό του φορτίο καπνών για πούλημα. Αλλά όταν έφτασε στη Γένοβα το φορτίο, αυτός έβαλε "ανθρώπους του" να το ψεκάσουν με αλατόνερο. Με το τέχνασμά του τούτο κατάφερε ν' αποσπάσει ένα, εφάμιλλο της τιμής των καπνών, ποσό απ' την ασφάλεια λόγω "θαλάσσιας βλάβης" του εμπορεύματος. Σύμφωνα με τον Evans και το FBI στη κομπίνα συνεργάστηκε κι ο "έλληνας" υπουργός Μιχαλακόπουλος — "βενιζελικής προελεύσεως ηγέτης"... βλ. Peter Evans: "ARI — The life and Times of Aristotle Socrates Onassis". New York 1985 σελ. 72. "Onassis" Αθήνα 1988. σελ. 66. Πότε στέλνεται το παραπάνω σημείωμα στον αρχιδερβέναγα του FBI τότε αντιπαραταγματάρχη Έντγκαρ Χούβερ; Σ τ α 1 9 4 3 ... Το μόνο που απαιτείται για να κατανοήσουμε περί τίνος πρόκειται είναι απλώς λίγος ρεαλισμός. Που γίνεται η κομπίνα; Στην ιταλική Γένοβα. Αυτό σημαίνει πως ο Ωνάσης την έχει βρει την άκρη συνεργαζόμενος με Ιταλούς δηλ. με καθολικούς δηλ. με την... "Αγία" Έδρα. Αλλά γιατί το FBI εκδηλώνει ενδιαφέρον για τον Ωνάση ε ι δ ι κ ά σ τ α 1 9 4 3; Γιατί απλούστατα οι ΗΠΑ τ' έχουν κάνει πλακάκια με το Βατικανό. Εννόητο λοιπόν είναι να θέλουν να γνωρίζουν τα πάντα γύρω απ' τους ανθρώπους του Βατικανού στην Ελλάδα. Λεπτομέρεια: Το 1943 είν' όντως μια σημαδιακή χρονιά. Κατά τη διάρκεια του θα γίνουν α διασκέψεις της Τεχεράνης, του Irident, της Μόσχας. Επίσης το Στάλινγκραντ η κατάρρευση του "Αφρικα Κόρπς" η απόβαση στη Νορμανδία, η ανατροπή του Μουσσολίνι μετά από διαταγή του Πίου στον βασιλιά της Ιταλίας Βίκτωρα Εμμανουήλ, η διάσκεψη του Καίρου και, τέλος (...) το ξεχαρβάλωμα του ελληνικού ναυτικού...

267. Βλ. Σ. Φίλος: "Η Υπόθεση του Ναυτικού". σελ. 61.
268. Το πρώτο απ' τα δυο αυτά υποκείμενα, το Γ. Σαράντη, τον κρατούν στο χέρι οι ΗΠΑ εκβιάζοντάς τον όα θ' αποκαλύψουν το κύκλωμα λαθρεμπορίας που διατηρεί με τον πατέρα του. Στα 1950 θα παραπεμφτούν πατέρας και γιός στο Δικαστήριο Προστασίας Εθνικού Νομίσματος. Ο πατέρας του θα καταδικαστεί σ' ένα χρόνο φυλακή και 1 δις. δρχ. πρόστιμο. Βλ. στα επίσημα πρακτικά της Βουλής την αγόρευση του βουλευτή του ΠΑΣΟΚ ναύαρχου ε.α. Κλ. Ζερβού, στις 4 Οχτώβρη 1984. Τον δεύτερο, τον Κουτούπη τον ελέγχουν με πειστήρια ομοφυλοφιλίας. Βλ. σχετικά και στον Φίλο, όπ. πρ. σελ. 62.
269. Φίλος, όπ. πρ. σελ. 63.
270. Ο Γ. Βεντήρης είν' ο συγγραφέας του αληθινά μνημειώδους έργου: "Η Ελλάς του 1920". Αθήνα 1960.
271. Βλ. Σπύρος Λιναρδάτος: "Από τον εμφύλιο στη χούντα", τόμος Α' σελ. 290. Αθήνα 1978.
272. Στο ίδιο σελ. 307.
273. Α.χ. ένας απ' τους στρατοδίκες είναι κι ο μελλοντικός χουντικός, τότε αντισημάρχος Γ. Αντωνάκος. Βλ. Ιππ. Δέδες: "Η Δίκη των Αεροπόρων". Αθήνα 1984 σελ. 51.
274. Λιναρδάτος, όπ. πρ. σελ. 329.
275. Δέδες, όπ. πρ. σελ. 49 κ.ε.
276. Βλ. πλήρη περιγραφή της τραγωδίας στο, Πέτρου Ευθυμίου: "Τρόμος εις την Κεφαλλονίαν". Ζάκυνθος 1954.
277. Στο ίδιο σελ. 66.
278. Λιναρδάτος, όπ. πρ. σελ. 330.
279. Ευθυμίου όπ. πρ. σελ. 93.
280. Βλ. περιοδικό "Τότε", Β' περίοδος, τεύχος 2, Φλεβάρης 1988.
281. Όποιος έχει καιρό για χάσιμο μπορεί να διαβάσει τα όσα ανιστόρητα γράφουν οι συντάχτες του "Γ. Παπανδρέου: Η Ζωή του" Αθήνα 1965. Επίσης ο Δ. Ιατρίδης: "Εξέγερση στην Αθήνα". Αθήνα 1975. Α. Παπανδρέου: "Η Δημοκρατία στο απόσπασμα". Αθήνα 1974.
282. Όπως λ.χ. ο Πέτρος Ρούσσος στο "Η μεγάλη Πενταετία" Αθήνα 1978.
283. Περικλής Ροδάκης: "Νίκος Ζαχαριάδης" Αθήνα 1988, σελ. 65,75 κ.α.
284. Για τη νηπιακή ηλικία τούτων των ομάδων όπως και για την όποια τους ανάπτυξη βλέπε τη γλαφυρή παρουσίαση του Γιάννη Κορδάτου στα έργα του, "Το Εργατικό κίνημα στην Ελλάδα" Αθήνα 1973, καθώς και στο "Το αγροτικό κίνημα στην Ελλάδα". Αθήνα 1974.
285. Βλ. στο Εργατικό Κίνημα του Κορδάτου, σελ. 33 κ.α.
286. Βλ. Κορδάτος, όπ. πρ. σελ. 25 κ.α.
287. Η δολοφονία του Αντύπα κάθε άλλο παρά σ' αντίθεση έρχεται με τα

- λεγόμενά μας περί συγκαταβατικότητας του κράτους στους "αριστοκράτες" σοσιαλιστές. Απλώς το μυστικό έγκειται στην επτανησιακή καταγωγή του. Ήταν δηλ. ένας "μη έλληνας υπήκοος" στα μάτια των τσιφλικάδων φονιάδων του. Ποτέ οι τελευταίοι δε θ' αποτολμούσαν τη δολοφονία ενός "γγεγενοϋς", όπως ο Καλλέργης ή ο Γιαννιός, αίφνης. Για μια σχετικά καλή απεικόνιση της δολοφονίας του Αντύπα και της εξέγερσης στο Κιλελέρ, βλ. Γ. Καρανικόλας: "Κιλελέρ", Αθήνα 1979.
288. Σχετικά με τ' όλο παρασκήνιο της ίδρυσης του ΣΕΚΕ και της δράσης του, βλέπε, Γιάννης Κορδάτος, όπ. πρ. σελ. 220 κ.ε. (Ο Κορδάτος υπήρξε ο πρώτος του Γ.Γ.). Περικλής Ροδάκης: "Νίκος Ζαχαριάδης", σελ. 41 κ.ε. "ΚΚΕ: Επίσημα Κείμενα" τόμος 1ος. Κωστής Μοσκόφ: "Η ταξική συνειδηση στην Ελλάδα". Αθήνα 1978, σελ. 111 κ.ε. Μενέλαος Ράντος: "Το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα". Αθήνα 1945, σελ. 7 κ.ε.
289. Για μια αρκετά ενδιαφέρουσα σκιαγράφηση τόσο του Ζαχαριάδη όσο και των άμεσων συνεργατών του που προωθεί στην ηγεσία του κόμματος βλ. Δημήτρης Βλαντάς: "Ο Νίκος Ζαχαριάδης και οι 22 συνεργάτες του". Αθήνα 1986. Για μια ανόητα λασπολογική όσο και χυδαία παρουσίασή του, βλ. Δ. Χονδροκούκης: "Ο αληθινός Ζαχαριάδης".
290. Το κράχ=χρεωκοπία, ξεκίνησε απ' τη ξαφνική κατάρρευση του δολλάριου στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης. Ακολούθησε η αλυσιδωτή χρεωκοπία όλων των ευρωπαϊκών τραπεζών. Μιας και το κάθε εθνικό νόμισμα ήταν συνδεδεμένο με τ' αμερικάνικο δολλάριο. Άνθρωποι που' χαν μια περιουσία στη τράπεζα βρέθηκαν απ' τη μια στιγμή στην άλλη ανήμποροι ν' αγοράσουν ένα κιλό πατάτες. Για μια λεπτομερή αφήγηση όλων των πτυχών του θέματος βλ. Νίκος Βεργίδης: "Αδόλφος Χίτλερ και Εθνικοσοσιαλισμός: Η όλη Αλήθεια". Αθήνα 1986, σελ. 161 κ.ε.
291. Για μια αναλυτική αφήγηση των όντως μεγαλοφυιών υποδείξεων του μεγάλου αμερικάνου οικονομολόγου Κέννς, βλ. Τζών Γκαλμπραϊθ: "Η εποχή της αβεβαιότητας". Αθήνα 1977, σελ. 41 κ.ε. Επίσης βλ. του ίδιου: "Η κοινωνία της αφθονίας" Αθήνα 1975.
292. Προκειμένου ν' αποτραπεί διχτατορία του Κονδύλη ο Σοφούλης από πλευράς Φιλελευθέρων κι ο Σκλάβανας του ΚΚΕ υπόγραψαν μυστικό σύμφωνο υποστήριξης κοινής εμπιστοσύνης άτομου για τη προεδρία της Βουλής, δηλ. του ίδιου του Σοφούλη. Βλ. σχετικά: Σπύρος Λιναρδάτος: "Πως εφθάσαμε στη 4η Αυγούστου". Αθήνα 1975, σελ. 56 κ.ε.
293. Λιναρδάτος, όπ. πρ. Γιάννης Μπενέκος: "Το κίνημα του 35". Αθήνα 1978 σελ. 74 κ.α.
294. Κατά τον Ροδάκη, όπ. πρ. σελ. 101 ο αστικός κόσμος πιάστηκε εξ' απήνης απ' την ορμή των κομμουνιστικών "μαζών" τη νύχτα της απεργίας. Ισχυρίζεται πως αν υπήρχε άλλος ηγέτης κι όχι ο Ζαχαριάδης, το ΚΚΕ θα μπορούσε να πάρει την εξουσία πυροδοτώντας μια πανελλήνια λαϊκή

εξέγερση η οποία σίγουρα, κατ'αυτόν, θα κατέλυε κάθε μορφή κράτους. Αυτή είναι μια καινοφανής άποψη. Ίσως παρατραβηγμένη, ίσως όχι. Το θέμα όμως είναι ότι όντως ο Ζαχαριάδης δίστασε να τραβήξει το σκοινί στ' άκρα.

295. Βλ. Νίκος Βεργίδης: "Η Διπλή δολοφονία του Στάλιν". Αθήνα 1984, σελ. 112 κ.α.

296. Στο ίδιο σελ. 124.

297. Παναγής Αριστόπουλος: "Ο γολγοθάς της Ακροναυπλίας". Αθήνα 1976, σελ. 28 κ.ε.

298. Στο ίδιο, σελ. 41.

299. Για μια ακροδεξιά άποψη της τότε ιστορίας του ΚΚΕ βλ. Dimitrios Georg Kousoulas: "Revolution and Defeat, The Story of the Greek Communist Party" London 1965. Για μια αριστερή απάντηση στον Κούσουλα βλ. D. Stavrianos: "Balkans", σελ. 670 κ.ε.

300. Βλ. Μάρκος Βαφειάδης: "Απομνημονεύματα". Αθήνα 1986, τόμος Γ' σελ. 194.

301. Βλ. σχετικά DOMINIQUE EUDES: "Οι Καπετάνιοι: ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος 1943-1949". Αθήνα 1975 σελ. 202 κ.ε. Ακόμα, Θέμης Μοσχάτος: "Η σύσκεψη των καπετάνιων και η προδοσία του Μάρκου Βαφειάδη". Αθήνα 1986.

302. Μια θαυμάσια επιγραμματική παρουσίαση του πράγματος κάνει κι ο σκηνοθέτης Σέρτζιο Λεόνε, στο φιλμ του "Το φρεσιβάλ του δυναμίτη", όταν βάζει στο στόμα ενός απλοϊκού μεξικάνου χωρικού-ληστή που τον υποδύεται άφογα ο Ρόντ Στάιγκερ — τα παρακάτω λόγια: "Επανάσταση... θα σου πω εγώ τι είν'η επανάσταση: Αυτοί που ξέρουν να διαβάζουν πάνε σε κείνους που δε ξέρουν και τους τάζουν τον ουρανό με τ'άστρα. Μαγεμένοι απ' τις υποσχέσεις αυτοί που δε ξέρουν να διαβάζουν τρέχουν και σκοτώνονται τσάμπα. Η αστυνομία πιάνει αυτούς που ξέρουν να διαβάζουν και μ'ένα-δυο χαστούκια τους κάνει δικούς της. Έτσι αυτοί που ξέρουν να διαβάζουν γλυτώνουν πάντα. Αμέσως μετά πάνε και βρίσκουν άλλους που δε ξέρουν να διαβάζουν κ.ο.κ.". Κι είναι γεγονός. Αυτοί που υποκύπτουν στη παραμικρή πίεση —λόγω ακριβώς του "λεπτεπίλεπτου" ψυχισμού τους— είν'οι "αριστοκρατικής" καταγωγής "λαϊκοί ηγέτες". Κάτα που παραδέχεται κι η Τζούντιθ Κέλλις στο έργο της: "Διανοούμενοι και Επανάσταση". Αθήνα 1976 σελ. 97 κ.α.

303. Αμέσως μετά τη σύλληψη του Ζαχαριάδη και τη μεταφορά του στο Νταχάου οι Παρτσαλίδης, Ιωαννίδης, Σιάντος αυτοανακηρύχτηκαν —όπως εύστοχα εντοπίζουν κι οι Μοσχάτος, Γκριτζώνας, Βλαντάς κ.α.— σε "Τριμελή Γραμματεία". Όπως ήταν ομπαρλιασμένο απ' τις εκκαθαρίσεις του Μανιαδάκη, το κόμμα, αποδέχτηκε θέλοντας και μη το γεγονός. Γνωρίζοντας πως ο Ζαχαριάδης μεταφέρθηκε στο Νταχάου από πράχτορες του

Βατικανού κρίνεται σίγουρο πως η πρωτοβουλία των τριών υπαγορεύτηκε από κάποια κέντρα δύναμης προκειμένου να προληφτεί μια κομμουνιστογενής αυτοδύναμη φυγόκεντρη έκρηξη. Για τα έργα και τις ημέρες της "τριμελούς γραμματείας", βλ. Θέμης Μοσχάτος: "Η Εθνική μας Αντίσταση η Προδομένη" Αθήνα 1980. Δημήτρης Βλαντάς: "Ο Νίκος Ζαχαριάδης και οι 22 συνεργάτες του". Αθήνα 1985. Γιώργης Βουντίτσιος-Γούσιος: "Οι αιτίες για την ήττα και τη διάσπαση του ΚΚΕ και της Ελληνικής Αριστεράς". Αθήνα 1977 τόμος Α'. Κώστας Γκριτζώνας: "Μετά το Γράμμο: Δεν ήταν μόνο η προσφυγιά". Αθήνα 1986. Για μια επίσημη επιβεβαίωση βλ. Νίκος Ζαχαριάδης: "Δέκα χρόνια Πάλης: Συμπεράσματα, Διδάγματα, Καθήκοντα". Τασκένδη-Νοέμβρης 1951.

304. Την εποχή εκείνη —δηλ. στα 1945— ο Φίλμπυ υπηρετούσε σαν προϊστάμενος της SIS στ' αγγλικό προξενείο της Κωνσταντινούπολης. Κατά συνέπεια είχε άμεση επαφή με τα της Ελλάδας. Για τον κατάσκοπο Φίλμπυ που στις αρχές της δεκαετίας του 1960 θα δραπετεύσει στη Μόσχα, βλ. Μπριους Πήντζ, Ντένβιντ Λήτς, Φίλιπ Νάιτλ: "Φίλμπυ: Ο κατάσκοπος που επρόδωσε μια γενεά". Αθήνα 1966 σελ. 330.

305. Η τραγική, για την αξιοπρέπεια του λαού μας, αυτή κατάσταση, περιγράφεται αριστουργηματικά απ' τον Δημ. Ραβάνη στο μυθιστόρημά του, "Ο Δρομάκος με τη πιπεριά" Αθήνα 1974 σελ. 251.

306. Αποκορύφωμα της προδοσίας θα σταθεί η σφαγή των ΕΑΜικών γυναικόπαιδων το Δεκέμβρη του 1944. Όταν το ΕΑΜ θα διοργανώσει ένα συλλαλητήριο στη πλατεία Συντάγματος σ' ένδειξη διαμαρτυρίας για τη μη δίωξη των δοσιλόγων οι οποίοι είχαν σχηματίσει συμμορίες που δολοφονούσαν με την ανοχή της κυβέρνησης "του" Γ. Παπαντρίου άοπλα μέλη του ΕΑΜ. Αυτό εγίν' αφορμή να παραιτηθούν απ' τη κυβέρνηση... "εθνικής ενότητας" οι ΕΑΜικοί υπουργοί. Η συγκέντρωση των εκατοντάδων χιλιάδων άοπλων ΕΑΜιτών εξελίχτηκε σε σφαγή καθώς ο διπλός πράχτορας των Άγγλων και του Βατικανού Έβερτ —αρχηγός της αστυνομίας και επί κατοχής(...)— θα διατάξει τους άντρες του να πυροβολήσουν στο ψαχνό απ' τα παράθυρα του ξενοδοχείου "Μ. Βρεταννία". 22 νεκροί θα πληρώσουν με το αίμα τους τη δολοφονική τούτη ενέργεια. Ακόμα κι ο Αντρέας Παπαντρίου θα παραδεχτεί τ' οφθαλμοφανές γεγονός πως τόσο η παραίτηση των υπουργών του ΕΑΜ όσο κι η εν ψυχρώ δολοφονική ενέργεια της αστυνομίας αποτελούσαν μέρος ενός σατανικού σενάριου προκειμένου να βρεθεί πρόσχημα ολοκληρωτικής εξολόθρευσης του ΕΑΜικού κινήματος. Και βέβαια κατ' αυτόν ο πατέρας του —όστις εσπευσε να νομιμοποιηθεί με δηλώσεις του το έγκλημα— δεν ήξερε τίποτα... Βλ. Ανδρέας Παπανδρίου: "Η Δημοκρατία στο Αποσπασμα". Αθήνα 1974, σελ. 92 κ.ε. Την επομένη της σφαγής θα ορμήσουν —ύστερ' από "συγκατάθεση του" Γ. Παπαντρίου— προς τα βόρρεια λαϊκά προάστια της Αθήνας ισοπεδώνον-

ντας το παν. Απέναντί τους θα βρεθούν μόνο 1.800 άτομα μ' ελαφρύ οπλισμό του εφεδρικού ΕΛΑΣ της Αθήνας. Τι είχε συμβεί; Το ΚΚΕ θα εκδώσει μια διαταγή με την οποία ούτε λίγο ούτε πολύ απαγορευόταν στις πάνοπλες μονάδες του ΕΛΑΣ να κατέβουν προς την Αθήνα. (Λ.χ. ο δικός μας πατέρας—όντας πολιτικός καθοδηγητής στο 11 σύνταγμα Πελοποννήσου—θα κινήσει τη μονάδα του προς την Αθήνα. Του 'στεκε αδύνατο να παραμείνει αδρανής στην ωμή σφαγή των "απλών" συνανθρώπων του. Θα τον σταματήσουν όμως στον Ισθμό της Κορίνθου άλλα τμήματα του ΕΛΑΣ. Τελικά θα διαγραφεί απ' το κόμμα γι' ανυπακοή!!!! Για ν' αποκατασταθεί λίγα χρόνια μετά). Η προδοσία θα ολοκληρωθεί στα 1945 με τη λεγόμενη "Συμφωνία της Βάρκιζας". Στα πλαίσια ενός δήθεν "ισόταμου διακανονισμού" οι μιγάδες του ΚΚΕ θα διατάξουν τους 100.000 άντρες του ΕΛΑΣ να παραδώσουν όλο τον βαρύ και ελαφρύ τους οπλισμό στους "αμερόληπτους" "διατητές" (!!!) Βρετανούς... Έτσι απλα χωρίς τύψη... Από κει και ύστερα θ' αρχίσει έν' άγριο προγκρόμ ενάντια στους άοπλους ΕΑΜίτες, απ' τους κυνηγούς κεφαλών Μαγγανά, Κατσαρέα και το κακό συναπάντημα. Για μια ενδιαφέρουσα εξιστόρηση των συνθηκών που οδήγησαν στη προδοσία της Βάρκιζας βλ. Γιώργης Μπλάνας: "Ο Εμφύλιος Πόλεμος". Αθήνα 1975.

307. Και μόνο ο τρόπος που υποτίθεται πως απόδρασε ο Σιάντος αρκούσε να βγάλει ο καθένας τα ορθά συμπεράσματα. Καθώς τον μεταφέρναν για μεταγωγή—στα 1941—πέρασαν απ' την Ομόνοια. Εκεί ο Σιάντος ξήτησε απ' τους δυο χωροφύλακες που τον συνόδευαν να τον αφήσουν να πει ένα γάλα σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Οι "χαζοί" χωροφύλακες του επέτρεψαν να μπει μόνος του (...) μέσα και τον... περίμεναν απόξω. Έτσι ο Σιάντος βρήκε ευκαιρία να... "δραπετεύσει". Μ' άλλα λόγια κουτοπόνηρες τρίχες. Για τ' όλο στόρυ βλ. Μιχάλης Χαριτίδης: "Η χαμένη επανάσταση: Το ξεπούλημα του έπους της Εθνικής μας Αντίστασης". Θεσσαλονίκη 1975 σελ. 37 κ.ε.

308. Αχιλλέας Παπαϊωάννου: "Η Διαθήκη του Νίκου Ζαχαριάδη" Αθήνα 1986, σελ. 44.

309. Βλ. Θέμης Μοσχάτος: "Η Εθνική μας Αντίσταση η προδομένη". Αθήνα 1980 σελ. 240 κ.ε.

310. Στο ίδιο, σελ. 238.

311. Στο ίδιο, σελ. 241.

312. Δημ. Βλαντάς: "Ο Ζαχαριάδης και οι 22 συνεργάτες του". Αθήνα 1985 σελ. 134. Βλ. τον πρόλογο της Βούλας Δαμιανάκου στο βιβλίο του Λεωτέρη Αποστόλου: "Τι Πλαστήρας τι Παπάγος: Η ιστορία ενός συνθήματος και οι μεταμορφώσεις του" Αθήνα 1985, σελ. 21.

313. βλ. Γ. Λιβιεράτος: "Κοινωνικοί αγώνες στην Ελλάδα".

314. Βλ. Κ. Μιχελίδης: "Ο άγνωστος πράκτορας στο ΚΚΕ". Αθήνα 1986.

315. Βλ. Π. Ελευθερίου: "Συνομιλίες με το Ζαχαριάδη". Αθήνα 1986. Επίσης Αχ. Παπαϊωάννου: "Η Διαθήκη του Ζαχαριάδη", Αθήνα 1985.

316. Γιώργος Βουντίτσιος-Γούσιος: "Οι αιτίες για την ήττα και τη διάσπαση του ΚΚΕ και της ελληνικής αριστεράς". Αθήνα 1976 τόμος Β' σελ. 26.

317. Βλ. Θωμάς Δρίτσας: "Τα γεγονότα της Τασκένδης: Εκεί που μάτωσε η καρδιά μας". Αθήνα 1986.

318. Κώστας Γκριτζώνας: "Μετά το Γράμμο: δεν ήταν μόνο η προσφυγιά". Αθήνα 1986 σελ. 16-17.

319. Αναφέρεται απ' τον Δρίτσα, όπ. πρ. σελ. 70.

320. Λ.χ. ο εκδότης του Δρίτσα, του Γκριτζώνα, του Μιχελίδη, του Μοσχάτου, κ.λ.π. Μπάμπης Γραμμένος εξομολογήθηκε στο συγγραφέα τούτης της εργασίας πως ξαναανακαλύπτει το Ζαχαριάδη επαναδιαβάζοντας τις μπουσουρές του και ιδιαίτερα κείνη για το Παλαμά. Δηλ. το "Ο Αληθινός Παλαμάς" Αθήνα 1975. Ο Άγγελος Παπαζήσης επίσης μου εμπιστεύτηκε πως ο Βουρνάς του αποκάλυψε ότι του 'χε προκαλέσει τρομερή εντύπωση η ευρύτητα γνώσεων του Ζαχαριάδη, όταν εργαζόταν στο ραδιοσταθμό του ΚΚΕ, "Η φωνή της αλήθειας".

321. Βλ. Στάθης Μπράτσας: "Η Τρίτη Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ: Οχτώβρης 1950" σελ. 41 κ.ε. Τασκένδη 1954.

322. Β. Μπαρτζώτας: "Η πολιτική μας των στελεχών στα τελευταία δέκα χρόνια". Έκδοση της Κ.Ε. του ΚΚΕ. Κίεβο 1951.

323. Βλ. το άρθρο του Igor Zavantofski: "The Physical and the Biological in Organic Evolution", στο "Science at Cross Roads" 1970.

324. Ο Κ. Τσάτσος μας μεταδίνει ότι όλοι οι πολιτικοί που φεύγαν νόμιμα απ' την Αθήνα το πετύχαιναν χάρη σε πλαστά διαβατήρια που τους χορηγούσε ο Έβερετ. Όπως τονίζει χαρακτηριστικά ο Τσάτσος "ο Έβερετ ήταν τότε σε πολλά πράγματα κηδεμών". Βλέπε Νίτσα Λουλέ-Θεοδωράκη: "Παναγιώτης Κανελλόπουλος: Αποχαιρετισμός". Αθήνα 1986, σελ. 45. Ναι αλλά πως τα κατάφερνε ο αγαπητός κατά τ' άλλα Έβερετ να το παίζει "κηδεμών"; Μια ανόητη άποψη—εκφρασμένη από τους θέλουν το σιωνισμό κατασκευαστή του κομήτη-Χάλεν προκειμένου να επιπέσει στη δοσμένη στιγμή πάνω στους δήθεν "Αριους"(...)—τον θέλει και καλά πράχτορα των εβραίων. Βλ. "Αυριανή" 14/2/1986 και "Στόχος" 4/10/1987. Αν είναι ποτέ δυνατό ν' αφήσουν οι Ναζί προσβάσεις σε φιλοεβραίους... Ας σοβαρευτούμε όμως. Αν υπήρχαν δίοδοι για κάποιους, αυτοί ήταν μόνο είτε καθολικοί είτε πράχτορες του καθολικισμού. Δεδομένου ότι το 90% των ΕΣ-ΕΣ ήταν καθολικοί. Ας ληφτεί υπόψη πως το NSDAP—το εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα—γεννιέται στη καρδιά του καθολικισμού στη Γερμανία: Δηλ. στη Βαυαρία. Βλ. Νίκος Βεργίδης: "Αδόλφος Χίτλερ και Εθνικοσοσιαλισμός: Η όλη Αλήθεια" Αθήνα 1986, σελ. 101 κ.ε. Κατά συνέπεια ο Έβερετ δε μπορούσε παρά να έχαιρε της απόλυτης κάλυψης του βατκα-

νικού τοποτηρητή στο NSDAP καθολικού αρχηγού της γερμανικής ανακατασκοπείας, της "Αμπβέρ", "φον" Κανάρη. Κατά συνέπεια ο Έβερτ δρούσε για λογαριασμό του Βατικανού.

325. Με τυπική γαλλική ευγένεια ο Μενώ προσπαθεί να φανεί όσο πιο ανώδυνος γίνεται στις κρίσεις του για το Γ. Παπαντρέου — χωρίς όμως να καταφέρνει να μείνει και τόσο ανώδυνος: Έτσι κοντά στ' άλλα εντοπίζει τα "ορισμένα" κενά στη μόρφωσή του. Βλ. Ζακ Μενώ: "Πολιτικές Δυνάμεις στην Ελλάδα". Αθήνα 1976 τόμος Α', σελ. 211. Πιο καυστικός αλλά και πιο πραγμαστικός εμφανίζεται ο ελληνοαμερικάνος καθηγητής Σταύρος Ρουσσεάς. Μας περιγράφει μια πολλή ενδεικτική σκηνή των... ανύπαρχτων χιλιόμετρων που πιασε το μυαλό του γεροπολιτάνη στα 1965. Σε μια κατ'ιδίαν συνάντησή τους στο Καστρί ο Ρουσσεάς του πει τα εξής αληθινά. Η ΕΔΑ δεν είναι κομμουνιστική. Είναι ένα απλό ευρωπαϊκό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Κατά συνέπεια μια σύμπραξη της ΕΚ με την ΕΔΑ θα στοιχειοθετούσε τον ιδεώδη ανασχετικό φραγμό στην αυδοσία του παρακράτους. Αμέσως ο Παπαντρέου τανάχτηκε κατακόκκινος απ'οργή κι άρχισε ν' απαριθμεί τα "εγκλήματα" του ΚΚΕ μεταξύ 1940-1949. Συνεχίζει ο Ρουσσεάς: "Φοβήθηκα όσα δε κατάλαβε την ερώτησή μου γι' αυτό και του την επανέλαβα. Αλλά η αντίδρασή του ήταν και πάλι η ίδια. Κατόπιν αυτού κατάλαβα πως με αυτό το άτομο δε μπορεί να διεξαχθεί κανενός είδους λογική συζήτηση και προτίμησα να σιωπήσω". Βλ. Σταύρος Ρουσσεάς: "Ο θάνατος μιας Δημοκρατίας". Αθήνα 1975, σελ. 34.

326. Βλ. "Γεώργιος Παπανδρέου: Η Ζωή του", σελ. 165 κ.ε.

327. Παναγιώτης Κανελλόπουλος: "Πολιτικά Δοκίμια", Αθήνα 1978 σελ. 66. Επίσης, Νίτσα Λουλέ-Θεοδωράκη: "Κανελλόπουλος: Αποχωρετισμός" σελ. 57.

328. Οι "Οργεώνες" ήταν οι "αριστοκράτες" Ιερείς-εχτελεστές των μυστηριακών οργίων προς τιμή του θεού Διόνυσου. Παράλληλα ήταν αυτοί που ολοκλήρωτο το χρόνο συσκέπτονταν μυστικά απ' το λαό προκειμένου να χαράξουν το τρόπο αντιμετώπισης-εκμετάλλευσής του. Βλ. το βιβλίο του καθηγητή Ν. Πανταζόπουλου: "Αι Ελληνικαί κοινωνίαι". Αθήνα 1948, όπου κι όλη η σχετική ξένη βιβλιογραφία. Για μια αντίκρουση του Πανταζόπουλου, βλ. Γιάννης Κορδάτος: "Αρχαία τραγωδία και κωμωδία: ποιες είναι οι κοινωνικές ρίζες του αρχαίου ελληνικού θεάτρου". Αθήνα 1973, σελ. 80 κ.ε. Για τη πλέον ολοκληρωμένη κατά τη γνώμη μας άποψη στο θέμα, βλ. Παναγής Λεκατσάς: "Ο Διόνυσος". Αθήνα 1972, σελ. 71 κ.ε.

329. Για μια καινούργια γλαφυρή αφήγηση της κατασκευής του εν λόγω "αεροδρόμιου" βλ. Γ. Στρογγύλης: "Το Αντάρτικο Αεροδρόμιο". Αθήνα 1988.

330. Βλ. Σόλωνα Γρηγοριάδη: "Συνοπτική ιστορία της εθνικής αντίστασης, 1941-45". Αθήνα 1984, σελ. 473 κ.ε.

331. Βλ. Heinz Richter: "Δυο επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις στην Ελλάδα, 1936-1946". Αθήνα 1975, τόμος Β', σελ. 126.

332. Φοίβος Οικονομίδης: "Οι Προστάτες: η αληθινή ιστορία της αντίστασης". Αθήνα 1985 σελ. 73.

333. Βλ. Αμερικάνικα ντουκουμέντα (FR) 868.01/554 P. Alling προς υπουργείο Εξωτερικών—18 Απριλίου 1944 σελ. 99, Φοίβος Οικονομίδης, όπ. πρ. σελ. 74.

334. Βλ. Β. Παπαδάκης: "Διπλωματική Ιστορία του Πολέμου" σελ. 349.

335. Θ. Χατζή: "Η νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε". Αθήνα 1976, τόμος Β' σελ. 392.

336. Οικονομίδης, όπ. πρ. σελ. 106-7.

337. Σαφώς υπερβάλλοντας η Saying ισχυρίζεται όσα δήθεν το "Ρακάχ" αποτελούσαν κατά 95% από εβραίους κι όσα έχαιρε της ανοχής των Βρετανών. Αλλά τούτη η άκρως μεροληπτική θέση της δεν αντέχει σε καμιά σοβαρή κριτική. Το "Ρακάχ" ήταν ένα όντως καθαρό παλαιστινιακό κόμμα. Βλ. Rosemary Saying: "Palestinians: From Peasants to Revolutionaries". London 1979 σελ. 101 κ.ε.

338. Για μια λεπτομερή όσο κι ακριβή ιστορικά περιγραφή της ξαφνικής εμφάνισης του Τίτο στη κονίστρα γύρω στα 1942, βλ. Σ. Γκαίρλιτς: "Χρηματοδότες της εξουσίας: Τίτο" Αθήνα 1978 σελ. 190 κ.ε.

339. Για μια εικόνα της παρασχεθείσας απ' τις ΗΠΑ βοήθειας προς τον Τίτο, βλ. W.R. Roberts: "Tito, Mihailovich and the Allies, 1941-1945". New Brunswick 1973.

340. Για τ' όλο παρασκήνιο της πτώσης του Τρότσκι, βλ. Νίκος Βεργίδης: "Η Διπλή Δολοφονία του Στάλιν". Αθήνα 1984, σελ. 93 κ.ε. Επίσης, Ουίλιαμ Φόρεστ: "Η ιστορία των τριών Διεθνών". Αθήνα 1964, τόμος Β' σελ. 280 κ.ε.

341. Για τη δύναμη της "4ης Διεθνούς" —έτσι ονομάστηκε το τροτσκιστικό κίνημα— βλ. στο περίφημο έργο του I. Deutscher: "The disarmed prophet" New York-Berlin 1972, σελ. 321 κ.ε.

342. Dominique Eudes: "Οι Καπετάνιοι: ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος, 1943-1949". Αθήνα 1976 σελ. 177.

343. Ολόκληρος ο λόγος του Παπαντρέου στον Κομνηνό Πυρομάγλου: "Δούρειος Ίππος" σελ. 311 κ.ε. και H. Richter: "Δυο επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις στην Ελλάδα, 1936-1946" τόμος Β' σελ. 280 κ.ε.

344. Κρις Γουντχάουζ: "Το μήλο της Έριδος" Αθήνα 1976, σελ. 191.

345. Το γεγονός αυτό εντοπίζει με χαρακτηριστική οξύδερκεια κι ο Χίτλερ, σε μια ομιλία του στους γερμανούς στρατηγούς στις 12 Δεκέμβρη του 1943: "Ποτέ στην ιστορία δεν υπήρξε παρόμοιος συνασπισμός από τόσο ετερογενή στοιχεία και με τόσο αποκλίνοντες σκοπούς. Από τη μια πλευρά άκρως κεφαλαιοκρατικά έθνη κι από την άλλη άκρως μαρξιστικά.

- Στη μια όχθη μια θνήσκουσα αυτοκρατορία, η Βρετανία, και στην άλλη μια αποικία, οι ΗΠΑ, που αποβλέπει στη κληρονομιά των Βρετανικών αποικιών. Η Ρωσία επιζητά να κατακτήσει τα Βαλκάνια. Η Αγγλία προσπαθεί να κρατήσει τις κτήσεις της στη Μεσόγειο και στη Μ. Ανατολή, απ' την αδηφάγία της Αμερικής"!!! Είναι πράγματι εκπληκτική η σ' ανύποπτο χρόνο μεγαλοφυής αυτή σύλληψη του όλου γαιοπολιτικού παιχνιδιού απ' το "παράφρων τέρας". Έτσι ακριβώς είχε το πράγμα!!! Βλ. General Bernhard von Lossberg: "Im Wehramt Führungstab". Hamburg 1950, σελ. 495-503.
346. Βλ. J. Malara - L. Rey: "La Pologne d'une occupation a l'autre, 1944-1952" Paris 1960 σελ. 130.
347. A. Lenoir: "Varsovie 1944", σελ. 76-7.
348. Βλ. Folke Bernadotte: "The Venlo Incident". London 1950 σελ. 323 κ.ε.
349. H. R. Trevor Poper: "The last Days of Hitler". New York 1947 σελ. 491 κ.ε.
350. Σόλων Γρηγοριάδης: "Συνοπτική ιστορία της εθνικής αντίστασης, 1941-1945". Αθήνα 1986 σελ. 517-8.
351. Στρατάρχη Τίτο: "Αυτοβιογραφικές σημειώσεις". Αθήνα 1985 σελ. 375.
352. Η τέτοια φράση ανήκει στον Θανάση Χατζή. Βλ. στο έργο του: "Η Νικηφόρα Επανάσταση που χάθηκε" τόμος 2ος σελ. 55.
353. Απ' τη Τεχεράνη ήδη ο Ρούζβελτ διατράνωνε τη "πίστη" του πως ο μεταπολεμικός κόσμος δε θα 'πρεπε να 'χει σφαίρες επιρροής κα' όσα "έπρεπε" να δοθεί το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης σ' όλους τους λαούς. Οι τέτοιοι λόγοι του δεν οφείλονταν βέβαια σε κανέναν πόνο για τη δημοκρατία, όπως ισχυρίζονται με χαρακτηριστική αφέλεια πολλοί. Απλώς προσπαθούσε να πλῆξει την αυτοκρατορία των αγγλογαλλικών αποικιών. Οι παρόμοιες κορώνες του Ρούζβελτ επαναλήφθηκαν με δριμύτητα τέλη του 1944. Η ολόπλευρη υποταγή της Αγγλίας θα γίνει λίγο αργότερα στη Γιάλτα. Βλ. Ντ. Χόροβιτς: "Από τη Γιάλτα στο Βιετνάμ". Αθήνα 1972 σελ. 19 κ.ε.
354. Βλ. σχετικά Γιάννης Ιωαννίδης: "Αναμνήσεις" σελ. 240 κ.ε. Στέφανος Σαράφης: "Ο ΕΛΑΣ", σελ. 486 κ.ε.
355. Βλ. Δ. Νικόλης "Ιστορική πορεία του ελληνικού έθνους: Η εθνική αντίσταση και οι μεταπολεμικοί χρόνοι". Αθήνα 1986, σελ. 680 κ.ε.
356. E.C.W. Myers: "Η Ελληνική Περιπλοκή: οι Βρετανοί στην κατεχόμενη Ελλάδα". Αθήνα 1975 σελ. 275.
357. Woodhouse, όπ. πρ. σελ. 228.
358. Νάιτζελ Κλάιβ: "Εμπειρία στην Ελλάδα, 1943-1948". Αθήνα 1988 σελ. 168.
359. Denys Hamson: "Με τους Έλληνες στο Γοργοπόταμο". Αθήνα 1987

- σελ. 169.
360. Victor E. Frankl, M.D. Ph. D.: "Ο θεός του ασυνείδητου". Αθήνα 1980, σελ. 92.
361. Για ένα γλαφυρό πορτραίτο των πρωθυπουργών της χώρας βλέπε Γιώργος Σκούρας: "Οι 42 πρωθυπουργοί-κυβερνήτες της χώρας μας— 1921-1981: άγνωστες μνήμες διδάγματα από τη δράση τους". Αθήνα 1981, σελ. 216-223.
362. Βλ. Γεράσιμος Χάντζος: "Οι μοναρχοφασίστες". Αθήνα 1976, σελ. 29.
363. Στο ίδιο, σελ. 83-4.
364. Παναγιώτης Κανελλόπουλος: "Η Ζωή μου: Η αλήθεια για τις κρίσιμες στιγμές της Ιστορίας του Έθνους από το 1915-1980". Αφήγηση στην Νινέτα Κοντράτου-Ράσσια. Αθήνα 1985 σελ. 97-8. Βλ. επίσης Δημήτριος Μπαλλής: "Ο ΕΛΑΣ στη Θεσσαλία" Αθήνα 1981 σελ. 290 κ.ε.
365. Βλ. Ελληνικό αριστερό κίνημα: αδημοσίευτα ντοκουμέντα: "Έτσι αρχισε ο εμφύλιος: Η τρομοκρατία μετά τη Βάρκιζα 1945-1947. Το υπόμνημα του Δ.Σ.Ε. στον ΟΗΕ τον Μάρτιο του 1947". Έρευνα, Περικλής Ροδάκης-Μπάμπης Γραμμένος. Αθήνα 1987 σελ. 10, όπου και τα δεκάδες χιλιάδες ονόματα εχτελεσμένων διωχθέντων κ.τ.λ. Για μια πρόσθετη ενημέρωση βλ. την ταξινόμηση του Μπάμπη Γραμμένου σ' αναφερόμενα στα Δεκεμβριανά έγγραφα στο "Το αρχείο του Σιάντου. Έτσι άρχισαν τα Δεκεμβριανά".
366. Βλέπε τις αποκρουστικές φωτογραφίες, όπου συμμορίες κυνηγών κεφαλών —όπως οι Μαγγανές-Κατσαρέας— ποζάρουν κρατώντας ο καθένας κι από 'να κεφάλι(...) όπως τις παραθέτει ο Φοίβος Γρηγοριάδης στο έργο του: "Το Δεύτερο Αντάρτικο". Αθήνα 1960, τόμοι Γ'-Δ'.
367. Βλ. Χ. Μαρκούζε: "Έρως και Πολιτισμός". Αθήνα 1974, σελ. 79 κ.α.
368. Α. Στίνας: "ΕΑΜ ΕΛΑΣ—ΟΠΛΑ" Αθήνα 1985.
369. Αναφέρεται απ' τον Μίχαελ Σνάντερ στο: "Νεύρωση και Πάλη των Τάξεων". Αθήνα 1975, σελ. 266.
370. Στο ίδιο, σελ. 266-7.
371. G. Vinnai: "Identitätszerstörung im Erziehungsprozeß", στο "Asthetik und Kommunikation", Reinbek, τόμος 4 σελ. 31.
372. Egon Natzeny: "The theory of Schizophrenia". Boston 1987, σελ. 441.
373. Φώτης Καγγελάρης: "Η διαδικασία της αποπροσωποποίησης στη σχιζοφρένεια: Το βλέμμα και το είναι στη ψύχωση". Αθήνα 1985, σελ. 205.
374. Μάωλη Μώραλη: "Το ημερολόγιο ενός μαχητή του Δ.Σ.Ε". Αθήνα 1977 σελ. 11 κ.ε.
375. Δ. Σταυριανός: "Greece", σελ. 154 κ.ε.
376. Woodhouse, όπ. πρ. σελ. 241.

377. Εἰν' αλήθεια ὅτι ὁ πατέρας μου ἔχαιρε μεγάλης ἐχτίμησης στὴ Πελοπόννησο. Ἡ προστατευτικὴ διαγωγὴ του πρὸς τὸ σύνολο τοῦ "αἰλοῦ" λαοῦ τῆς περιοχῆς—ανεξάρτητα πολιτικῆς τοποθέτησης—ἔμεινε ανεξίτηλα χαραγμένη γιὰ πολλὰ χρόνια στὴ συνείδησή του. Ἐνα καλὸ παράδειγμα στοιχειοθετεῖ καὶ ἡ στάση του ἀπέναντι στα σχετιζόμενα με τὸν πατέρα μας γνωστὴς σταρ. Ὁ τελευταῖος ἦταν νομάρχης ἐνὸς νομοῦ τῆς Πελοποννήσου στὴν κατοχὴ. Κατηγορήθηκε στὸ πατέρα μου ὅτι υπεξαίρεσε ἓνα φορτίο ρουχισμοῦ τροφίμων κ.λ.π. ποὺ ἔχε συγκεντρωθεῖ μ' ἔρανο ἀπ' τὰ χωρὶς τῆς περιοχῆς του πρὸς ἐνίσχυση τῶν λιμοχτονοῦντων Ἀθηναίων. Ὁ πατέρας μου ἔδωσε ἀμέσως ἐντολὴ νὰ μὴ πειράξει κανεὶς τὸν πατέρα τῆς σταρ, ὥσπου νὰ περατώσει τὶς ἀνακρίσεις καὶ νὰ ἐξακριβώσει τὸ βάσιμο ἢ ὄχι τῶν κατηγοριῶν. Τὴν ἰδίαν νύχτα ὅμως κάποιοι μιγάδες τῆς ΟΠΛΑ ὁρμώμενοι ἀπὸ νὰν υποτιθέμενο υπέρ-ξηλωτισμὸ ἀπῆγαγαν κρυφὰ τὸν τέως νομάρχη καὶ τὸν ἐχτέλεσαν. Ἐμένα προσωπικὰ με προβλημάτισε ἡ γνώμη τῆς μάνας μου ὅτι ὁ μακαρίτης μπορεῖ νὰ τὰν ἐνοχος ἀλλὰ "ἦταν ἓνας ευγενικὸς ἄνθρωπος". Δὲν αποκλείεται οἱ τῆς ΟΠΛΑ νὰ ἔχουν βάλει τὸ χεράκι τους—σε συνεργασία ἢ μὴ με τὸν ἐν λόγω νομάρχη— καὶ νὰ τὸν ἐχτέλεσαν γιὰ νὰ συσκοτίσουν τὴν ὑπόθεση. Δὲ λέμε. Ἡ μ' ὅποιοδήποτε πρόσχημα συνεργασία με τὸν καταχτητὴ ἦταν ἄκρως κολάσιμη. Πλὴν ὅμως υπῆρχε καὶ μὴ κατηγορία δημόσιων υπαλλήλων ποὺ εἴτε ἀπορροφωτὰ εἴτε ἀπὸ ἀφέλεια πίστευαν—ἢ τοὺς κάλυπτε ψυχολογικὰ νὰ τὸ πιστεύουν— πὼς τὸ νὰ παραμείνουν στὶς θέσεις τους δὲ συγκροτοῦσε κανὲν ἀδίκημα. Γνώρισα στὴ ζωὴ μου κάμποσους καλόκαρδους πρῶην ἀξιωματοῦχους τῆς κατοχῆς. Ἰσὼς σ' αὐτὴ τὴ κατηγορία ν' ἀνήκε καὶ ὁ πατέρας τῆς σταρ. Ἰσὼς ὅμως καὶ νὰ μὴν ἀνῆκε. Πάντως τρανὴ ἀπόδειξη πὼς ἡ διπλὴ τῶν πραγμάτων ἐγκλωβίζει καὶ καλοκάγαθους "ἀνθρωπάκους τοῦ θεοῦ" εἶναι καὶ ἡ περίπτωση τοῦ μοναρχικοῦ μέχρι τὰ 1940 στρατηγοῦ Παπούλλα. Ὁ τελευταῖος θ' ἀφομοιωθεῖ ἀπ' τὴ γιγάντια προσωπικότητά του κομμουνιστικῶν οραμάτων. Κάτι ποὺ θὰ κληθεῖ νὰ πληρώσει με τὴ ζωὴ του, ὅταν οἱ μιγάδες θὰ ἐπαναχτήσουν τὴν ἐξουσία. Θὰ τὸν δολοφονήσουν... "δικαστικά" σα σκυλί. Γιὰ τὸ στρατηγὸ Παπούλλα βλέπε: *Ευρυπιδὴς Στασινόης*: "Τὰ χρόνια τοῦ μίσους". Ἀθήνα 1976, σελ. 191 κ.ε. Πάντως ὁ πατέρας μου διέταξε τὴ παραδειγματικὰ σκληρὴ τιμωρία τῶν ἐχτελεστῶν τοῦ ποιο πάνω νομάρχου. Τονίζοντας ὅτι ἀκόμα καὶ ἀν εἶχε κάνει μαῦρη ἀγορὰ εἶχε δικαίωμα νὰ υπερασπιστεῖ τὸν εαυτό του. Δὲ νομίζω ὅτι χρειάζεται ἰδιαιτέρη ἐπεξήγηση γιὰ τὸ πόσο καὶ γιατί ἦταν τόσο ἀγαπητὸς ὁ πατέρας μου στοὺς κατοικοὺς τῆς Πελοποννήσου.

378. Ὁ Τρούμαν διαδέχτηκε τὸ Ρούζβελτ στὴ προεδρία τῶν ΗΠΑ. Ὁ τελευταῖος πέθανε στὶς 12 Ἀπρίλη τοῦ 1945. Ἡ γιγάντια προσωπικότητά του σφράγισε ἓνα σημαδιακὸ τμήμα τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Καὶ μόνο τὸ γεγονὸς ὅτι υπῆρξε ὁ μοναδικὸς πρόεδρος τῶν ΗΠΑ ποὺ ἐπανεξελέγει τρεῖς συνεχόμε-

νες τετραετίες—τὸ σύνταγμα τῶν ΗΠΑ ἐπιτρέπει τὴ παραμονὴ ἐνὸς προέδρου μόνο γιὰ 8 χρόνια— ἀρκεῖ γιὰ νὰ μὰς δείξει τὸ μέγεθος τῆς προσωπικότητάς του. Βλ. Dean Acheson: "Strengthening the Forces of Freedom". Washington D.C., Government Printing Office 1950, σελ. 29 κ.ε.

379. Βλ. σχετικὰ με τὰ παρασκήνια τοῦ Πόσνταμ, C. Thorne, *Allies of a kind: "The United States, Britain and the War against Japan, 1941-1945"*. London 1978 σελ. 478 κ.ε.

380. Αναφέρεται ἀπ' τὸν John Lukacs στὸ, "Decline and Rise of Europe". New York 1965, σελ. 330.

381. Βλ. ed. W. Fishel: "Problems of Freedom". London 1961, σελ. 76.

382. W.P. Louis: "Imperialism at Bay 1941-45: the United States and the Decolonization of the British Empire". London 1977, σελ. 498 κ.ε.

383. Βλ. David Horowitz: "Ἀπὸ τὴ Γιάλτα στὸ Βιετνάμ: Ἀνατομία τῆς Διεθνούς Πολιτικῆς Ζωῆς, 1945-1967" σελ. 72 Ἀθήνα 1975 β' ἐκδόση.

384. Εἶναι στὶς μέρες τοῦ Πόσνταμ ποὺ ὁ Τρούμαν ἀναγγέλει στὸ Στάλιν πὼς οἱ ΗΠΑ μόλις ἀπόχτησαν μὴ τρομαχτικῆς καταστροφικῆς δυνάμεως βόμβα, χωρὶς νὰ τὴν ονομάσει, ατομικὴ. Μειλῆχια ὁ Στάλιν τοῦ ἀπάντησε πὼς ἐλπίζει νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν κατὰ τῆς Ἰαπωνίας. (Ὁ πόλεμος Ἰαπωνίας-ΗΠΑ διαρκοῦσε ἀκόμα). Μέχρι τὸ 1970 ὅλοι οἱ μελετητὲς γράφαν ὅτι δῆθεν ὁ Στάλιν φάνηκε ψυχραμῖος ἐπειδὴ νόμιζε ὅτι ὁ Τρούμαν μπλοφάρει. Βλ. π.χ. G.A. Lansen: "The Strange Neutrality". Tallahassee, 1969; σελ. 92. Ὡστόσο ὁ σοβιετικὸς στρατάρχης Ζούκωφ θ' ἀποκαταστήσει τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα λέγοντας ὅτι ὁ Μολότωφ παρατήρησε μετὰ τὴ σύσκεψη στὸ Στάλιν: "Προσπαθοῦν νὰ ἀνεβάσουν τὴ τιμὴ τους". Ὁ Στάλιν ἀρκέστηκε ν' ἀπαντήσει: "Ἄς τὴν ἀνεβάξουν. Πρέπει νὰ μιλήσουμε με τὸν Κουρτσάκωφ—σοβιετικὸς πυρηνικὸς ἐπιστήμονας Σ.τ.Σ.— γιὰ τὴν ἐπίσπευση τῆς δικῆς μὰς ἐργασίας". Βλ. Στρατάρχης Ζούκωφ: "Ἀπομνημονεύματα καὶ κρίσεις". Μόσχα 1970, Ἀθήνα 1975, τόμος Β' σελ. 713.

385. Μία καλὴ σκιαγράφηση τοῦ Μπέβαν καὶ τῆς ἀλλαξοεινίας τοῦ κάνει καὶ ὁ Rihter, ὅπ. πρ. τόμος 2 σελ. 300.

386. Βέντ Μέχτα: "Μαχάτιμα Γκάντι". Ἀθήνα 1988, σελ. 132.

387. M. Bar-Zohar: "Ben Gourion, le prophete arme". Paris 1962 σελ. 580.

388. Τὸ 6ο συνέδριο τοῦ ΚΚΕ εἶχε γίνει μόλις στὰ 1935! Εἶναι προφανές πὼς οἱ μιγάδες στὴν ηγεσία τοῦ κόμματος δὲν εἶχαν κανένα συμφέρον νὰ δώσουν λόγο τῶν πράξεών τους στὴ διάρκεια τῆς κατοχῆς. Κι αὐτὸ γιατί ἀν εἶχαν ἀποτολμήσει νὰ πᾶνε σὲ συνεδριακὲς διαδικασίες, θὰ γκρεμοτσακίζονταν σίγουρα ἀπ' τὴν ηγεσία. Ἐτοὶ ὅμως θὰ κατεδαφίζονταν καὶ ὅλοι οἱ προγραμματισμοὶ τῶν ξένων κέντρων δυνάμεως. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πρᾶχτορες τους "ψιθῶριζαν" συνέχεια σ' αὐτὴ τῶν Σιάντου, Ζέβγου, Ἰωαννίδου κλπ. νὰ σαμποτάρουν οποιαδήποτε τυχόν ἰδέα γιὰ διεξαγωγὴ συνέδριου. Τέλος πάντων γιὰ τὸ 6ο συνέδριο τοῦ ΚΚΕ, βλ. Δημήτρης Μιχελίδης-Μι-

- χελής (Γ. Καίμης-Ασιάτης): "Ο Σκληρός Δρόμος: ένα χρονικό που αποκαθιστά την αλήθεια στο διάστημα της παρανομίας του ΚΚΕ κατά την 4η Αυγούστου". Αθήνα 1983, σελ. 21 κ.ε.
389. Περικλής Ροδάκης: "Νίκος Ζαχαριάδης". Αθήνα 1988, σελ. 169.
390. Rihter, όπ. πρ. τόμος 2, σελ. 292-3.
391. Στο ίδιο, σελ. 293.
392. Στο ίδιο, σελ. 293.
393. Αναφέρεται στον Περικλή Ροδάκη, όπ. πρ. σελ. 213 κ.ε.
394. Η άποψή μας τούτη σχολιάστηκε μ' "επιφυλαχτική δυσμένεια" απ' το εκκυρότατο περιοδικό "Ιχνητής". (Παρόλο που κατά τ' άλλα η κριτική του στο συγκεκριμένο μας έργο ήταν μάλλον θετική. Θέλουμε όμως να πιστεύουμε ότι μια δεύτερη ανάγνωση του σχετικού κεφάλαιου θα μας δικαιώσει. (Λ. χ παραθέτουμε τη μαρτυρία του Γκιζέβιους ότι ο Τόλγκερ συνέτασσε τα ναζιστικά προπαγανδιστικά φέινγ-βολάν που πετάγονταν στους γάλλους φαντάρους της γραμμής-Μαζινό). Βλ. Νίκος Βεργίδης: "Α-δόλφος Χίτλερ και Εθνικοσοσιαλισμός: Η Όλη Αλήθεια". Αθήνα 1986, σελ. 142 κ.ε.
395. Βλ. "DIMITROFF CONTRE GOERING 2 LIBRE RUN".
396. Βλ. Ζ. Ντελαρύ: "Ιστορία της Γκεστάπο". Αθήνα 1984, σελ. 67-9.
397. Dominique Eudes: "Οι Καπετάνιοι". Αθήνα 1975, σελ. 280 κ.α.
398. Βλ. Νίκος Βεργίδης: "Η Διπλή Δολοφονία του Στάλιν". Αθήνα 1984.
399. Παναγιώτης Χατζεθανασίου (Μάνος): "Η χαμένη εποποιία". Αθήνα 1983, σελ. 111 κ.ε.
400. Ροδάκης, όπ. πρ. σελ. 170.
401. Βλ. την πετυχημένη σκιαγράφιση του Παρτσαλίδη απ' τον Βλαντά στο, "Ο Νίκος Ζαχαριάδης και οι 22 συνεργάτες του", σελ. 32 κ.ε.
402. Για μια δραματική παρουσίαση του Γολγοθά του Θανάση Κλάρα ή "Αρη Βελουχιώτη" βλ. Μπάμπης Κλάρας: "Ο αδελφός μου ο Άρης". Αθήνα 1985.
403. Αυτό θα ομολογήσουν στην 7η ολομέλεια του ΚΚΕ στα 1957 τόσο ο Ζαχαριάδης όσο κι ο σφοδρός του επικριτής τότε (...) Παρτσαλίδης. Για την 7η ολομέλεια βλ. Γιώργης Μανάρης: "Από το Γράμμο στο Κίεβο". Αθήνα 1979, σελ. 42-3.
404. Ροδάκης, όπ. πρ. σελ. 178.
405. Νίκος Βεργίδης: "Η Διπλή Δολοφονία του Στάλιν" Αθήνα 1984, σελ. 177 κ.ε.
406. Αντρέ Φονταίν: "Η Ιστορία της Ύφεσης: Ένα μονό κρεβάτι για δυο όνειρα". Αθήνα 1980 σελ. 91 κ.α.
407. Κομνηνός Πυρομάγλου: "Ο Γιώργος Καρτάλλης και η εποχή του". Αθήνα 1965, σελ. 451.
408. Macmillan: "Memoirs" σελ. 602.

409. "Ιδιώνυμο έγκλημα" χαρακτηρίστηκε η απλή κομμουνιστική ή σοσιαλιστική δράση. Οι ποινές που επιβάλλονταν ήταν όντως εξοντωτικές. Βλ. Γρηγόρης Δαφνής: "Η Ελλάδα μεταξύ δύο πολέμων", τόμος Α' σελ. 397 κ.ε.
410. Σόλων Γρηγοριάδης: "Δεκέμβρης-Εμφύλιος, 1944-1949: συνοπτική ιστορία". Αθήνα 1985, σελ. 216-7.
411. Τάσος Βουρνάς: "Ιστορία της Σύγχρονης Ελλάδας: Ο Εμφύλιος". Αθήνα 1981 σελ. 80.
412. Ραιημόν Καρτιέ: "Μεταπολεμική Εποχή". Αθήνα 1976, τόμος 7, σελ. 97 κ.ε.
413. Για τα επίσημα πραχτικά της διάσκεψης, βλ. P.J.D. Willes: "Communist Economists". Washington 1967, σελ. 51 κ.ε.
414. Malcolm Butler: "Anthropological Texts and Heological Problems" New York 1955 σελ. 19.
415. Β. Μπαρτζιώτας: "Ο Αγώνας του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας". Σελ. 27 κ.ε.
416. Για μια ζαχαριαδική εκδοχή των της 2ης ολομέλειας, βλ. Νίκος Ζαχαριάδης: "Καινούργια κατάσταση, καινούργια καθήκοντα" 1950.
417. Το ψυχωτικό αυτό κλίμα παρουσιάζει ανάγλυφα ο Φοίβος Γρηγοριάδης, στο "Δεύτερο Αντάρτικο". Αθήνα 1961, τόμος Α', σελ. 435 κ.ε.
418. Κ. Πυρομάγλου, Καρτάλης, όπ. πρ. σελ. 500-1.
419. Αχιλλέας Παπαϊωάννου: "Η Διαθήκη του Νίκου Ζαχαριάδη". Αθήνα 1986, σελ. 77.
420. Για μια σφαιρική αντίληψη της συνωμοσίας Σλάνσκι βλέπε Κ. Kristovna: "Uncle Stalin". Paris 1954. J. Elleinstein: "Ιστορία του Σταλινικού φαινομένου". Αθήνα 1978 σελ. 163 κ.ε. T.H. Pigby: "Communist Party Membership in USSR, 1917-1967". ed. P.U.R., Prinsenkton 1968. A. Zagajevsky: "Poland unter the shadow of Soviet Union", ed. Spiegel, 1981, σελ. 57 κ.α.
421. Βλ. Νίκος Βεργίδης: "Η Διπλή Δολοφονία του Στάλιν". Αθήνα 1984, σελ. 170-1. Για μια δραματικά διαφορετική —αλλ' αβάσιμη— εκδοχή βλ. τ' αληθινά τραγικό έργο του Arthour London: "Confession", London 1975, III ed. Η "Ομολογία" γυρίστηκε και σε φιλμ απ' το Κώστα το Γαβρά.
422. Γρηγοριάδης, όπ. πρ. σελ. 230.
423. Πελοπίδας Σταύρου: "Ο Συμμοριτοπόλεμος". Αθήνα 1969 σελ. 22.
424. Θόδωρος (γλύπτης): "Ιχνη". Αθήνα 1988, σελ. 73.
425. Paul Boccara: "Sur la Revolution industrielle du XVIII-eme siecle et automation". Περιοδικό "La Pensee" αριθ. 15/1964.
426. Σ. Μπετελέμ-Ρ. Λινάρ: "Ιστορικότητα και επικαιρότητα του Μαρξισμού". Αθήνα 1980 σελ. 17.
427. Βλ. την άκρως επικερδή "καταστροφολογική" εσχατολογική παραφρολογία του Ι. Ασίμωφ: "Καταστροφές" Αθήνα 1980 και, του Γ. Μπέρ-

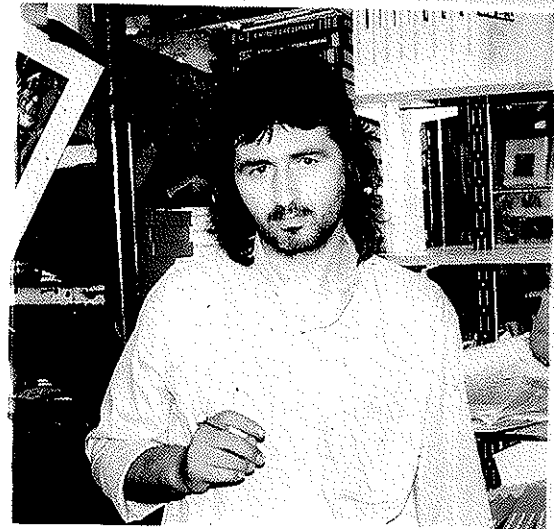
- λιτζ: "1999: Η Συντέλεια". Αθήνα 1985.
428. Για το ρόλο της Ελλάδας σαν αγωγού βαρέων όπλων προς το Ισραήλ, βλ. Νίκος Βεργίδης: "Η Συνωμοσία της Σιωπής". Αθήνα 1988.
429. Cees Hamelink: "Η πολιτιστική αυτονομία στις παγκόσμιες επικοινωνίες". Αθήνα 1988 σελ. 12.
430. Κομνηνός Πυρομάγλου: "Η Ελλάδα ο Λαός και η Πολιτική του Ηγεσία". σελ. 513.
431. "Report of the British Parliamentary Delegation to Greece", August 1946 London 1947.
432. Αναφέρεται στον Rihter, όπ. πρ. τόμος Β' σελ. 302.
433. Βλ. στον Σταυριανό, "Greece", όπ. πρ. σελ. 167 κ.ε.
434. Για το υπέρ του Μάξιμου ενδιαφέρον των ΗΠΑ βλ. Aid to Greece and Turkey: A collection of State Papers. Washington D.C. Government Printing office, 1947-8. Vol I σελ. 499 κ.ε.
435. Βλ. τις επίμονες προσπάθειες του Σταίητ Ντηπάρτεμεντ υπέρ του Σοφούλη στο "Foreign Relations of the United States, 1949". Washington D.C.: Government Printing Office, 1977, Vol V, σελ. 604 κ.ε.
436. Όλο το περιεχόμενο στο έργο του J.M. Poncins: "La guerre secrete in Egypte". Paris 1959, σελ. 51 κ.ε.
437. Νίκος Βεργίδης: "Η Συνωμοσία της Σιωπής" Αθήνα 1988 σελ. 37 κ.α.
438. Δ. Βλαντάς: "Εμφύλιος Πόλεμος, 1945-1949". Αθήνα 1977 σελ. 90-1.
439. Σόλων Γρηγοριάδης: "Δεκέμβρης Εμφύλιος, 1944-49, συνοπτική ιστορία", σελ. 291.
440. Θεόφιλου Ταγματάρχη: "Η Ελλάς εις το Χείλος της Αβύσσου". Αθήνα 1971, σελ. 30.
441. Για μια πολύπλευρη ενημέρωση της δύναμης του Δ.Σ.Ε. βλ. Φοίβος Γρηγοριάδης: "Ιστορία του εμφυλίου πολέμου, 1945-1949: το δεύτερο αντάρτικο". 4 τόμοι. Επίσης Β. Μπαρτζώτας: "Ο αγώνας του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας" σελ. 44, 102 κ.α.
442. D. Ben Gourion: "Le peuple et l' Etat d' Israel". Paris 1960 σελ. 399-400.
443. Βλ. στην εργασία του Edmond Bergheaud, στη σειρά, "Les Grandes Enigmes Historiques De Notre Temps". Διεύθυνση—Bernard Michal, τόμος 12, σελ. 44. Paris 1965.
444. M. Begin: "La revolte d' Israel". Paris 1959, σελ. 61
445. W. Wolf: "The Arabs and Palestin". (Norehwestern University). London 1963 σελ. 36 κ.ε.
446. D. Hitse: "The gun and the Branch". (Faber, London 1977). σελ. 135.
447. Βλ. στη διατριβή του άραβα ιστορικού A. Nazzal στο Journal of Palestine studies, No 11, Cshu'oon Falastiniyyeh, Βηρυτός 1973.
448. Edmont Bergheaud, όπ. πρ. σελ. 58-9.

449. J.C. Hurewitz: "The struggle for Palestine". New York 1961, σελ. 72.
450. Glubb Pasha: "Soldat avec les Arabes". Paris 1963, σελ. 44-5.
451. Βλ. W. Storm: "The crisis in Czechoslovakia". London 1966, σελ. 19.
452. Για το "πραξικόπημα της Πράγας" βλ. Ντ. Χόροβιτς: "Από τη Γιάλτα στο Βιετνάμ", σελ. 79 κ.ε. J. Korbel: "The communist subversion of Czechoslovakia, 1938-1948". New York 1968 σελ. 220. P. G. Pogge: "Die amerikanische Hilfe fur West-Berlin", σελ. 59.
453. Βλ. τις σχετικές διαμαρτυρίες του στρατηγού Επ. Ζαφειρόπουλου στο "Ο αντισυμμοριακός Αγών", σελ. 199 κ.ε.
454. Για μια ελαφρά περιγραφή της μεσιανικής εικόνας για τον Παπάγο βλ. Τάκη Παπαγιαννόπουλου: "Στρατάρχης Παπάγος: Ο εκλεκτός της ιστορίας". Αθήνα 1988, σελ. 184 κ.ε.
455. Σόλων Γρηγοριάδης—"Τξών Φρήμαν": "Ξενοκρατία". Αθήνα 1976, σελ. 85.
456. Για μια ενδεικτική παρουσίαση των παραπόνων των Ελλήνων στρατηγών σχετικά με τον ελλειπή εφοδιασμό σε βαρέα όπλα του ελληνικού στρατού απ' τις ΗΠΑ, βλ. Δ. Ζαφειρόπουλος: "Ο Αντισυμμοριακός Αγών", όπ. πρ.
457. Σχετικά με το είδος και την ανώτερη ποιότητα των νέων βαρέων όπλων που παρέχονται στα 1949 στον ελληνικό στρατό απ' τις ΗΠΑ, βλ. στο ίδιο σελ. 378. Σ. Γρηγοριάδης—"Φρήμαν" σελ. 85-6. Επίσης Φοίβος Γρηγοριάδης "το Δεύτερο Αντάρτικο" όπ. πρ. τόμος Δ' σελ. 1704.
458. Μπριούς Πήητς, Ντέιβιντ Λήτς, Φίλιπ Νάιτλ: "Φίλμπτ, ο κατάσκοπος που επρόδωσε μια γενεά", σελ. 311.
459. Βλ. Θεόφιλου Γεωργόπουλου: "Αθλιότητα κατά του Στρατάρχου Αλεξάνδρου Παπάγου". Αθήνα 1957, σελ. 56-8. Επίσης Φοίβος Γρηγοριάδης, "Το δεύτερο αντάρτικο", όπ. πρ. τόμος Δ', σελ. 1215 κ.ε.
460. Ευάγγελος Ευθυμίου: "Η βαρβαρότης του παιδομαζώματος". Θεσσαλονίκη 1951 σελ. 70.
461. Για την υπόθεση-Πόλκ, βλ. Άρης Στακτόπουλος: "Υπόθεση Πόλκ". Αθήνα 1986. Επίσης το έργο του Κώστα Χατζηαργύρη με τον αυτό τίτλο, Αθήνα 1976.
462. J. and D. Kimche: "Both sides of the hill". London 1965 σελ. 222 κ.ε.
463. Βλ. Σόλων Γρηγοριάδης, όπ. πρ. σελ. 395, Ευάγγελος Αβέρωφ: "Φωτιά και τσεκούρι" Αθήνα 1976 σελ. 306 κ.ε.
464. Βλ. Γιώργης Μπλάνας, (Κίσσαβος): "Εμφύλιος Πόλεμος". Αθήνα 1976, σελ. 343 κ.ε. Διεύθυνση Ιστορίας Στρατού, (αρχηγείο στρατού): "Ο ελληνικός στρατός κατά τον αντισυμμοριακόν αγώνα, 1946-1949". Αθήνα 1971 σελ. 551 κ.α. Δ. Ζαφειρόπουλος: "Ο αντισυμμοριακός Αγών" όπ. πρ. σελ. 198 κ.α.
465. Β. Μπαρτζώτας: "Ο Αγώνας του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας",

- σελ. 141 κ.α.
 466. Όπως λ.χ. οι Β. Νεφελούδης: "Στις πηγές της κακοδαμονίας". Αθήνα 1978, σελ. 165 κ.α. Δ. Γουσίδης: "Μάρκος Βαφειάδης: Μαρτυρίες", σελ. 114 κ.α.
 467. Μίλοβαν Τζίλας: "Συνομιλίες με τον Στάλιν". Αθήνα 1964 σελ. 131.
 468. AMAG: American Mission for Aid to Greece. Δηλ. "Αμερικάνικη "Αποστολή βοήθειας προς την Ελλάδα". Υποτίθεται ότι ο σκοπός των εκατοντάδων εκατομμυρίων δολλαρίων που 'χε αποσπάσει απ' το Κογκρέσο, ήταν η "ανακούφιση" τ' "απλού" λαού της χώρας μας. Στη πραγματικότητα όμως συνέβαινε τ' ακριβώς αντίθετο. Οι της AMAG χρηματοδοτούσαν τη δημιουργία μιας νέας νεοαστικής τάξης εφοπλιστών-βιομηχάνων κ.λ.π. Στόχος ο εξανδραποδισμός της παλιάς φιλοαγγλικής ολιγαρχίας απ' τα βασικά οικονομικά πόδια της Ελλάδας.
 469. Αναφέρεται απ' τον Σόλωνα το Γρηγοριάδη, όπ. πρ. σελ. 301. Για μια "ενημέρωση" από μιγάδικης σκοπιάς το και καλά "φιланθρωπικό" έργο της AMAG βλ. "Ιστορία Οργανώσεως Ελληνικού Στρατού". Έκδοση ΓΕΣ/ΔΙΣ. Αθήνα 1957 σελ. 187 κ.ε.
 470. Μ. Πέητζ, Ντ. Λήτς, Φ. Νάιτλ: "Φίλμνυ, ο κατάσκοπος που επρόδωσε μια γενεά", σελ. 318.
 471. Στο ίδιο σελ. 295 κ.α.
 472. Στο ίδιο, σελ. 317-8.
 473. Στο ίδιο, σελ. 398-9.
 474. Στο ίδιο, σελ. 299.
 475. Ντ. Χόροβιτς: "Από τη Γιάλτα στο Βιετνάμ: Ανατομία της διεθνούς πολιτικής ζωής, 1945-1967", σελ. 101 κ.ε. Σέφης Αναστασάκος: "Μύθος και πραγματικότητα της νέας Γιάλτας". Αθήνα 1975, σελ. 42 κ.ε.
 476. Νίκος Βεργίδης: "Η συνωμοσία της Σιωπής". Αθήνα 1988, σελ. 23-4 και 357-9.
 477. "New Uork Times", 23/10/1962. Βλ. Νίκος Βεργίδης, όπ. πρ. σελ. 107.
 478. Βλ. Πότης Παρασκευόπουλος: "Ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο". Αθήνα 1984, σελ. 59 κ.α. Κ. Βασιλείου: "Ν. Μπελογιάννης, ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο". Θεσσαλονίκη 1988, σελ. 46 κ.α.
 479. Μηνάς Παπάζογλου: "Οι διασπαστές". Κίεβο 1954, σελ. 30 κ.ε.
 480. Μάρκος Βαφειάδης: "Απομνημονεύματα". Αθήνα 1986, τόμος 4, σελ. 280 κ.α.
 481. Παπάζογλου, όπ. πρ. σελ. 36. Επίσης: "Η Διάσπαση του ΚΚΕ", τόμος Α' σελ. 90 κ.ε.
 482. Σπύρος Λιναρδάτος: "Από τον εμφύλιο στη Χούντα". Αθήνα 1979, τόμος Α' σελ. 212-3.
 483. Εμβέρ Χότζα: "Δυο φίλοι λαοί", σελ. 140 και Περικλής Ροδάκης:

- "Νίκος Ζαχαριάδης" σελ. 99 κ.α.
 484. Βλ. και στο Κώστας Καραγιώργης: "Από τη Βάρκιζα στον Εμφύλιο". Εκδόσεις "Διάλογος".
 485. Λιναρδάτος, όπ. πρ. τόμος 2, σελ. 345. Περιοδικό "Αντί" τεύχος 15, 22 Μάρτη 1975.
 486. Στο ίδιο, σελ. 346.
 487. Ροδάκης, όπ. πρ. σελ. 233.
 488. Στο ίδιο, σελ. 171.
 489. Στο ίδιο, σελ. 171.
 490. Βλ. Τάσος Βουρνάς: "Υπόθεση Μπελογιάννη". Αθήνα 1984, σελ. 76 κ.ε.
 491. Ροδάκης, όπ. πρ. σελ. 172.
 492. Τάσος Βουρνάς: "Η Διάσπαση του ΚΚΕ: ένα πρώτο ιστορικό σχεδιασμα με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 15ετίας (1968-1983)". Αθήνα 1983, σελ. 12.
 493. Λιναρδάτος, όπ. πρ. σελ. 291.
 494. Στο ίδιο, τόμος Β', σελ. 317.
 495. Πότης Παρασκευόπουλος: "Ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο", σελ. 81.
 496. Σταύρος Πρωτόπαπας: "Οι συνοδοιπόροι του παραπετάσματος". Αθήνα 1956, σελ. 74 κ.ε.
 497. Αθανασίου Σκουλούδη: "Το εθνοσωτήριο έργο του στρατάρχου Αλεξάνδρου Παπάγου". Αθήνα 1956, σελ. 17-8.
 498. Λιναρδάτος, όπ. πρ. σελ. 390 κ.ε.
 499. Τάσος Βουρνάς: "Υπόθεση Μπελογιάννη". Αθήνα 1984, σελ. 66 κ.α.
 500. Παρασκευόπουλος, όπ. πρ. σελ. 93 κ.α.
 501. Βλ. σχετικά Ντίνος Κουτσούμης: "Τέσσερα χρόνια άγνωστη ελληνική ιστορία". Αλεξάνδρεια 1946, σελ. 45 κ.ε. Κομνηνός Πυρομάγλου: "Ο Γεώργιος Καρτάλης και η εποχή του". Αθήνα 1965. Ems Note: "Die faschistischen Bewegungen". Munchen 1966, σελ. 149-50 Σπύρος Λιναρδάτος: "Η 4η Αυγούστου". Αθήνα 1975, σελ. 88 κ.α.
 502. "Εθνικός Κήρυξ" 25/2/1951. Λιναρδάτος, όπ. πρ. σελ. 396 κ.ε. Για τη καταδίκη του μεγάλεμπορου Κατραμάτου στα 1949 βλ. λεπτομέρειες στον Φοίβο Γρηγοριάδη: "Ιστορία του εμφυλίου πολέμου: Το Δεύτερο Αντάρτικο". Αθήνα 1960, τόμος 4, σελ. 1315-7.
 503. Για τη σύλληψη του Μπάτση απ' τον άνθρωπο των αμερικάνων αστυνομό Πανόπουλο και την όλη βρώμικη συμπεριφορά του Ρέντη στην υπόθεση, βλ. Λίλλιαν Μπάτση: "Βαρύτατο τίμημα". Αθήνα 1977.
 504. Κώστας Βασιλείου: "Νίκος Μπελογιάννης, ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο". Θεσσαλονίκη 1988, σελ. 50-1.
 505. Στο ίδιο σελ. 52.
 506. Στράτος Μυλωνάς: "Η Οδύσσεια ενός αγωνιστή". Αθήνα 1977 σελ.

507. Παρασκευόπουλος, όπ. πρ. σελ. 108, Βουρνάς, όπ. πρ. σελ. 69.
 508. Μ. Παπαϊωάννου: "Η Διαθήκη του Ζαχαριάδη". Αθήνα 1985, σελ. 50.
 509. Δημήτρης Μιχελίδης: "Ο μυστικός πράκτορας στο ΚΚΕ: Το μεγάλο κτύπημα, 1936-1941". Αθήνα 1986, σελ. 46 κ.α.
 510. Θέμης Μοσχάτος: "Η Εθνική μας Αντίσταση η προδομένη". Αθήνα 1980 τόμος Α', σελ. 111, όπ. πρ. σελ. 199 κ.ε.
 511. Π. Ροδάκης, Ζαχαριάδης, όπ. πρ. σελ. 229.
 512. Στο ίδιο, σελ. 230-1.
 513. Τάσος Βουρνάς: "Υπόθεση Μπελογιάννη", Αθήνα 1985 β' έκδοση.
 Πότης Παρασκευόπουλος: "Ο Άνθρ'ος με το γαρύφαλλο", σελ. 69.
 514. Δ. Βλαντάς: "Ο Ζαχαριάδης και οι 22 συνεργάτες του", Αθήνα 1985, σελ. 31.
 515. Σπύρος Λιναρδάτος, όπ. πρ. σελ. 329-30.
 516. Στο ίδιο σελ. 333.
 517. "Αντί" 12/6/1977.
 518. Κ. Ελευθερίου: "Συνομιλίες με τον Ζαχαριάδη", Αθήνα 1986, σελ. 101.
 519. Βλ. "Η 2η Ολομέλεια του ΚΚΕ", σελ. 496, Λιναρδάτος, όπ. πρ. σελ. 334, Ροδάκης όπ. πρ. σελ. 216.
 520. Χρήστος Μάστορας: "Οι αληθινοί φρονιάδες του σύντροφου Νίκου Μπελογιάννη". Βουκουρέστι 1953, σελ. 9-12 κ.α.
 521. Λιναρδάτος, όπ. πρ. τόμος Γ' σελ. 189 κ.α.
 522. "Το Βήμα". 10/12/1952.
 523. Σ. Σκούρας: "Οι 42 πρωθυπουργοί της Ελλάδος" κλπ. όπ. πρ. κεφάλαιο "Σοφοκλής Βενιζέλος", σελ. 135 κ.ε.
 524. Κ. Χάλαρη: "Η Ελλάς ως προπύργιον του ελευθέρου κόσμου: Δέκα συναπτά έτη αγώνων κατά της σλαυοκομμουνιστικής σκευωρίας". Αθήνα 1954, σελ. 44.
 525. Γιάννης Ρουμπάτης: "Δούρειος Ίππος", Αθήνα 1988, σελ. 191-2.
 526. Λιναρδάτος, όπ. πρ. σελ. 327-9.
 527. Για μια ανθρώπινη αφήγηση τ' άγριου δουλέματος του νεαρού επιστήμονα απ' τους Πανόπουλο-Ρέντη και Σία βλ. Λίλλιαν Μπάτση: "Βαρύτατον Τίμημα". Αθήνα 1978.
 528. Έτσι, οι "ενωτικοί", θάβουν επιδέξια στη λήθη του χρόνου τους τόμους με τις ενωτικές υπογραφές. Κι ο Εζεκίας Παπαϊωάννου κι ο Λυσσαρίδης κι ο Γεωργιάτσης κάνουν τη πάπια όταν ο αγγλόδουλος Πλαστήρας αποπέμπει τη κυπριακή αντιπροσωπεία που' ρθε στην Αθήνα για να τον παρακινήσει σ' ενωτική δράση. Οι αμερικάνοι ξεπληρώνουν το γραμμάτιο-Μπελογιάννη στους Άγγλους με μια βραχύβια διακοπή του κυπριακού αγώνα για ένωση. Για τ' όλο στόρυ δες Γεώργιος Αργυρίου: "Τα λάλα ύδατα της ελευθερίας". Αθήνα 1960, σελ. 16 κ.ε.
 529. Θωμάς Δρίτσιος: "Γιατί με σκοτώνεις σύντροφε", Αθήνα 1985 σ. 138-9.

· Πάνε κάτι χρονάκια από τότε που συμβούλευες να πάψω να ενδιαφέρομαι για τα προβλήματα των άλλων και ν' ασχοληθώ με τα δικά μου. Επίσης, να σταματήσω να νιώθω τύψεις για τα στραπάτσα των γύρων μου και να κοιτάξω ν' αντιμετωπίσω εκείνα τα οποία δεχόμουν εγώ.

Υποθέτω πως το τελικό σου επιμύθιο ήταν, πως μόνον έτσι θα γινόμουν... «άνθρωπος» χρήσιμος στην κοινωνία: Κι αυτό θα το «πετύχαινα» μόνο όταν θα προσπαθούσα να διορθώσω πρώτα τον εαυτό μου και μετά τους άλλους. Όταν σου αντέτεινα πως αν αποσυνδέσω τα δικά μου προβλήματα απ' τα των άλλων θα έπαυα να λέγομαι 'Α ν θ ρ ω π ι ο ς, μου αντιγύριζες πως αυτά αποτελούν «τζάμπα-ρητορείες».

· Λοιπόν πριν κάτι χρονάκια με συνάντησες να στέκω θλιμένος ανάμεσα στους κοινούς μας φίλους, τα παιδιά, τη γυναίκα και τους γονείς σου. Με ρώτησες τι έχω. Σου απάντησα πως νιώθω τύψεις, για μια σχετική με σένα απόφαση, που 'χαμε αναγκαστεί να λάβουμε...

— Πάλι τα ίδια; Δεν είπαμε να μη σου καίγεται καρφί για κανέναν;

· Κρατώντας την αναπνοή μου σου 'πα μονόκοπανιάς την αλήθεια. Ο κλήρος είχε πέσει σε σένα. Έπρεπε να περπατήσεις πάνω στο σκοτεινό επίπεδο τείχος, που χώριζε τον κόσμο μας απ' το «άγνωστο» (;) το χάος (;) κανείς δεν ήξερε... Θα μας το 'λεγες εσύ, όταν και αν επέστρεφες, απ' την όλο μπρος πορεία σου πάνω του.